

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன். பிரம்மதந்தார் - நயிராசார்.

உருவ ரதம்

ஸ்ரீரீவாஸமொவாஸியவிஸுமவாஸுரீவாஸா
வ்யொமிபுரவ்யுதூஜயும ஸ ஸவதம்மரப்ய
ஸன்தம் ஜோநவியெக்யு | மொவ்யுதூஜ்யெவொ
வநாஸகவிதாதொஷிதொஷாவதிபுக்ராஸுநா
தயுவநீலபபிஷணா செதயெதொயெதொயெ |

[illegible]

கூழிப்பதை யிங்கு சூறொயிப்பது. ஆனதுபற்றி யப்பாணி
தும் கூஹநாஸஹவரிதலாஹாவேசத்தோடு கழியும். சூ
ஹோபாருவிகா வுதவித்தர்களுக்கு இஷ்டமான ஸாஸூஜநு
மாயாஜோதமும் சுவஸானத்தில் ஸகஸஹோவசாரணமேயாகு
மென்பது ஸாஸூங்களாலும் சுமஹவத்தாலும் லிபிம். ஆகை
யாலிறே சிற்சிலவணிகாஹாஸர்கள் ஸ்ரீராமராஜிபிஷ்ணுஜோதஸூ
வெஹாஹாயபூலிபராயும்சுமிதரஸாயாரணபெஸிகுஸவ்வா
யாராயும், ஸ்ரீவெஹுபெஸவணாஸாராயுமுள்ள வஸுபெஸிகு
மீதும், சிஸாகாஹீநாமரிசுபேசகாகுணம்மேபால் வஸுபெஸிகு
மூயகம்மெயெககோக்கொண்டு சூழித்ததாக வஸுபெஸிகு
ஸுரித்து வஸுமொஹீநிஷுபுஷுஸுபுஷுபத்துடன் ஸந்தோஷி
க்கின்றனர். அவையாவும் ஜாமரூபுக்களான ஸாஸூக்கர்களுக்
கு, பூகூதிஸுஸாயத்தால் சிஹித்தேதுமினிகலக்கம் ஸஹ
லிக்காதே வஸுபாஸுபுஷுபமூணபெஸிகுபெஸிகுபெஸிகுபெஸிகு
பீகாரணமே, இந்த தக்ஷணியும் பூராமிப்பதற்கு ஹேது.
இதில் அது கூறப்படுவதே விஷயம். இதிலது பூகிவாழிக்க
ப்படுவதும், அதையிது பூகிவாழிப்பதுமே ஸஹஸ்யம். ஸ்ரீ
நிவாரணவருவடிகுஸுதபூஷாயாமதஸுபெஸிகுபெஸிகுபெஸிகு
குகரே இதற்கு சுபிகாரி.

இங்கு பூரரிவிதமூயத்திற்கு நிவிபுஷுஹேதுவா
ய்ச்செய்யவேண்டியதோர் சீமனாபரணம். அது இதில் நெலி
யாரூபம். அதிலும், ஸவபுஷுபுஷுபுக்களான பிஷுபுஷுபுஷுபு
னின் கெஹுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபு
ஹுதர்களுவாஸ்ரீபிஷாஹாயுர்களுள்பது, “சூயாபுஷுபுஷுபு
புஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபு
நி, அவர்களுள் வரகிகுபையால் பசு வகூஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபு
ஜீவிகுமும்படி பூலாழித்த பூவகூஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபு
பெஸிகுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபு
யமான நெலிபாரூபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷுபு
சூயிஸ் பூயபிகுமாயிருக்கச்செய்தேயும் நெலி ஸரணாம்

ஸ்ரீதக்ஷரிணயெ

திவ்யபூயமாவதுபற்றியும், ப்ரஹ்மாவாயுபூயா ப்ராவணு
த்தைப் பேசுவதைப்பற்றியும் இதுவே விவக்ஷிக்கப்பட்டது.
இவ்விதமுள்ள சேமலாவரணம் சுஸூத்ரபூயஸூர்களுக்கு சு
நாரூபமென்னுமிடம் “ஊதாசீலவரவிநு வடுரூடுஷ
ஊதாசீல வ்ரஹ்மணியீரிவாலெ, வரிவரணவஸ்துஹ் ஊதா
சீல, விஷ்ணுவசீல, யாசூடுநயம் நசூலி கம், உத்யாழிகளிலும்
“தொழுதெழென்மனனே” என்றவருளிச்செயலின் சேவத்தி
லும் கண்டு கொள்வது. சேவத்தில் சேமலாவரணமில்லாதபொ
ழுது நாவூகிருடைய சூத்யுமாமத்தனை. இதையே சுவமூனி
ந்து ஜமலூரூடுவென்ற சுடுவதாவாயுநு தனது வடுத்யுலா
ஷுத்தின் சேவத்தில் சேமலாவரணத்தை விட்டாழிந்தான்.
“யுஷ்ஷஸூ” என்றல்லவோ இவனது ஊஷுய்யூரூணம்.
இதுபோலல்லாது, சுஸூத்ரபூயாமகமான விசேஷாயு
ங்களைப் ப்ரகிவாழிக்கு ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் “சூலவதூ
ப்ரயிதாம்” என்றும், “யூரூஷுஸூரூஷு” என்றும்
துடங்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி ஸ்ரீசூஷுஸூத்யுலாரூலிரஹ
ஸூரூஷுங்கள் எம்பெருமானாயுள்ளிட்ட ஸூத்ரபூயமி
ஷூர்களுக்கெல்லாம் சேவூகசீலெவூமாயிற்று.

மற்றதோ, சேமலாவரணத்தைத்தன் சேவத்தில் உ
டைத்தாகாதல்பற்றி ஓஸூப்ரூயி ஓசூகிஸெவூமே
யாகும். இதற்கடி உவாயூரூங்களிலிதையுமொன்றென
ஹ்மததபடியாம். “தெநூலி தாதாயிகு” என்றபடி ஸ்ரீஹ
ஷூகாரூலிகளாயுங்காட்டில் தமக்கு உவாயூவாயூரூதூ
கித்திலுள்ள சுசிலூயூத்யுத்தைக்காட்டிய சுசிலா னடியு
மாம்.

சுவா ஜமலூரூவ்யூபமான ஓகமூரூடுவென்ற
திருளாமமாகும் உவவதூதூவால் சுடுவதாவாயுனே
யிவராவதுபற்றி, எம்பெருமானார் ஸூத்ரபூயத்தில் “ராகு
லாஃ கசீரூநித்யு ஜாயனெ ப்ரஹ்மயோநிஷு, ரகூலாவி ப்ர
ஹ்மரூடுவாணி” என்றபடி ஓர் ஹ்மணயோநிஸூஸூயத்தா
ல் பிறந்து புகுந்து யயூஸகி வயூஸூலிகளை ஸ்ரீஹ்ஷூகாரூ

ர் ஸாஸ்திரபாயம்போல் சுவிசுவாசியொன்றைக்காட்டி, ஒவ்வொரு
தனது சுவிசுவாசியைப்பற்றிச் சுவசியைச் செய்கிறபதா
கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றிக்குத்தக்கதான வுவிசுவாசியைப்பற்றி
யால் சுவசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
முவிசுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
விசுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
நுவிசுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
விசுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
கையால் சுவசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
வாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
சுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
நவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
யும், ஸுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
ழிவதே ஸுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
வொவிசுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
சுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
சுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி
மான வுவிசுவாசியைப்பற்றிச் செய்கிறபதா கிய ஸுவிசுவாசியைப்பற்றி

அங்ஙனன்றிக்கே, தனது வுருதிக்கு ஸிஷ்டாஹிதஸ்து
 க்ஷுப்யதீஹுமஹிமாவதுபற்றி சுஷோகாஹிதஸ்து
 த்தால் மேலொருவரணம் செய்கின்றார்:—

[2-வது]

சுவெதாகாஹரிவாழிஹாவ்ஜஹுஃகூனீவடாஹா
வக ஸ்ரீநாதநுஜஸதநாதிதவ்ஜணாவாதா வ்வி
தும்வதாடிஜிதநாயாரவிஸுகவாஜிவதநாவ்ஜிதந
ஹிஷாயாதா தாத்ஜிதநவிஸெஷுஹ்ஸுஹுஹெ
நாமுநாதிவொஜஹு ||

ஸ்ரீஜெஷ்டநாய தீயுழிவனெ தவெனுவ உ
தெஃ கரவாஜாத வெஷ்டநாயகாயுநவம் வநா
ராவரநாஸித் | ஸ்ரீரஜேஸகரவாதுவெஃகாடா
வாயுக்வஸீனாஹி: ஸ்நாத தம் ப்ரணாதி ஸுஜதி
உததம்வாபாயவயே || ௨ ||

ஸவாஸத்தால் கிடைத்த ஸகோதர தையையுடைத்தாயிருந்தால் வரவிவானான எம்பெருமானும் திருவுள்ளம்பற்றிய நுளும்படியான சுஷுமெனெழுத்துத் தில் மிவடிமணம் செய்தருளிய ஸகஸீயர். இது குலத்தால் வந்த திருநாமம். இவ்விதம் கச்சிக்கடாம்பு வென்றதால், குடியும் குலமும் லோகோதர மாயுள்ளவரும், ஸ்ரீஹாஷிகாராவியவஹிதஸிஷ்டரும் “சூதூவ விஜாநிதி அளபதிநுவதிஜோகெஸிமெகாபாவி யுமம்” என்ற வடுவடாபாயுஸகுத்திப்பின்படி உடையவர் திருவடிநிலையுமான் ஸ்ரீவெனொடபநாபாயுனாகும் கிடாம்பியாச்சான் திருமேனி ஸாஸ்யமிவருக்கு புகாஸிதமாயிற்று. இங்கு “ஸதிலுமெதநவாமிதெபஸுரோதமஸுபுரவி” என்றதூயத்தைவழிப்பது. (சூவுக) இப்படி புவலிவடிவாபாசுரோவாஜிதூபிஸாவஹான (ஸ்ரீராரோநுஜஸுமருகுதீ) நாரோஷமுமில்லாதே அழகிய ஜோநஸாவத்துள்ள இராமானுசனென்னும் ஸகாபாபெடாத்தினென்றபடி. இத்திருநாமமும் ஜோநாயிகுத்தைக்கொண்டு “அப்புள்ளாரோரிவர்” எனப் பெரியோர்புகழ்ந்து அருளிச்செய்தது. ஆனதாலேயேயிவர்கிடாம்பியப்புள்ளாரெனப் புவலிவராயது. இந்தமளரவநிவடிமும் பலதலைமுறைகளில் சுவிநிநமாயும் ஓரன்வழியாயும் வந்தபடியால் ஹிவிபுலாபாபிகருக்கு ஹேதுவில்லாதேமேல் ஸகோரகுதீரெனப்பேசப்பட்டது. ஸகோபுராயநிஷாரதலாலும் ஸகோரகுதீரென்றுபொருள். குலத்தளவேயல்லவாகுணமுமாகும். ஆனதுபற்றியே இவ்வப்புள்ளாரை விஜாபாசுரோவாஜிதூபிஸாவஹானெனக்கூறியது. இங்கு “ஜோதெரநுமணா வுபிவபுமெரநுமணாகியா ! கடுனெரநுமணா டெவகரணாவூடிநுதூரீ” என்றநீதியைகினைப்பது. இவ்நவல்லாதே சிலர், வடுவடாவல்லுமிலே உள்ளங்கையுதந்தையராயிருந்து, பிறகு பெரிய திருமலைப்பிகளால், திருநிலைச்சினை ஜெனாவெஸும்முதலியவைகளைக்கொண்டுஸுரடுவஸினைகைப்பெறப்பெற்று, அப்பொழுது ஸ்ரீமொவிந்ஹுரென்றும், எம்பாரென்றும் திருநாமத்தையுடையவராய் ஸ்ரீஹாஷிகாரர்

திருவடிவாரத்திலேயே தலாபாஹுதராய் ஜீவஜெஸையக்க
 ழித்தருளினரென்றும், ஸ்ரீ ஹாஷ்யீ தாலாஷ்யவெடியுஸம்ஹி
 ஹாஜிகாமுக்ஷைபோதுத்தை ஸ்ரீ ஹாஷ்யகாரர் திருவடிகளில்
 செய்தருளினர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வெம்பாருடைய
 ஸாஹ்யுடாயவரம்பரையிப்பொழுது இரண்டுமையையாயிற்று. இ
 தையோரான் வழியென்று கூறுகொண்டுவழிகள் கூறிக்கொ
 ண்டாடுவர். எவ்விதமாகிலும் ப்ராபோணிகர்கள் எம்பாருக்கு
 நேரில் உடையவர்ஸன்னிதியில் திருவிசேச்சினமுதலியவைக
 ளுண்டெனக்கொள்ளார். ஆகையால் ஸ்ரீ ஹாஷ்யகாரர் ஸஹியி
 யில் செவிதாழ்த்திய கிடாம்பியாச்சான் தமது காரோர் வரம்
 வரையாய்ப்பெருக்கினதுபோலல்ல காரணம்பாருக்குக்கிடைத்
 த உவஜெஸவரம்பரை. இங்கு ஸாஹ்யுடாயமென்றதற்கு, “ஸ
 ஜீக் உவஜெஸவரம்பரையாஸாஹ்யுடாயபத உதி ஸாஹ
 யாயி” என்றநிவண்டுகூறியுடையததைஸாரிப்பது. எம்பெரு
 மானும், எம்பாரும், ஆழ்வானும், பிள்ளானும், ஆச்சானும்,
 முதலியாண்டானும், ஸ்ரீ ஹட்டரும் ஸகிகாமாயிருக்க, உடைய
 வர்தாமுமுபதேசித்தருளாதே, ஆழ்வானைக்கொண்டுமுபதேசி
 ப்பியாதே, எம்பாரைக்கொண்டு ஸ்ரீ ஹட்டருக்கு உவஜெஸிப்பித்த
 தென்? இதனுண்மை கெவலம்ஸிஸாரகாராயுடமகவுபதேசித்
 தஅபரிசூலிஷயமாம். இந்த ஹேதுவைக்கொண்டே ஸ்ரீ ஹ
 ட்டர், எம்பாரையும், ஆழ்வானையும் சேர்த்தனுஸாபித்தருளி
 னர். இங்ஙனில்லையாகில் எம்பாருக்குப் பெரியதிருமலைநம்பி
 கள் கூறுபத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ ஹட்டருக்கும் உடையவர் ஸாஹ்ய
 மில்லையாகும். கடுமைய கட்டுவது வளவடாவயடாமுரொய
 மாயிருக்கவேணும். விதயமான வெண்கிறும் தலைக்கட்டாது.
 காலசேஷபத்திலாழ்வானும், அபத்திலெம்பாரும், சேருவதூ
 ளிகளில் உடையவரும் ஸ்ரீ ஹட்டருக்கு சுவாயுடர்களாயினர்.
 இப்பாட்டருக்குப்பின் இப்பரம்பரையில் சுவாயுட்குத்தை நிவ
 ஹிக்கவந்தவர் ஸாஹ்யுடாகுஜாதியரான மேனாட்டுவிவர். இவ
 ர் திருநாமம் நம்பெருமாள்ஜியர். இத்திருநாமம் சுருங்கிச்சுரு
 க்கி நஞ்சியர்எனவாயிற்று. ஸாஹ்யுதலாஷ்யயிலே வெடினி

யென்றவர். இந்த நஞ்ஜீயருக்கு ஸ்ரீவராகாபர ஹட்டர் திருவடி ஸம்பந்தம் ஸாக்ஷாத் தாயுன்டென்பது ஸ்ரீஜெ. ஹஸ்யசூ. ய ஸாராம் வரஜேஸ்வராகாயிகாரத்திலுள்ள, 'பெரியஜீயரும் ஸ்ரீவராகாபரஹட்டாபுரண ஸம்ஸூயேஹி' உத்யாதிபாலே ஸம்புடாய விஸேஷஜ்ஞாவநாயுடமாக மூரூநஜேஸ்வராதிகளைப் பண்ணி' என்று துடங்கி 'என்றருளிச்செய்தார்' உத்யுஜமான வாக்யங்களால் ஸூஷ்டம். சிலர் இங்கு ஸ்ரீஜேவாபரஸாயநாயிகாரத்திலுள்ள 'ஆச்சான் பக்கவிலேகேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸம்பு. ஹித்தார், ஸ்ரீஸ-புஷ்டிவாஷித்திலே பெரியஜீயரும் சுபெஷிதாயுடங்களெல்லாமுபவாதித்தார்' என்ற வாக்யங்களைக் கொண்டு நஞ்ஜீயரை ஸாக்ஷாத் தாகக்கிடாம்பியாச்சான் திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளவராக்கப் பார்த்தார்கள். இவ்வாக்யங்களின் ஸ்ரீவராகாபரத்திலும், 'ஹேமூர-புஷ்டிவிருவாஷிதாயுடாய ஹி. ஸ-புஷ்டிவநாய நஞ்ஜீயர் ஸம்பு. ஹித்தாரித்யு. கிஃ' என்றதால் எம்பார் பட்டர் இவர்களுடைய வரம்பையை சூனியித்தவர் நஞ்ஜீயரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இங்கு ஆச்சான் என்ற வடித்திற்கு ஸ்ரீவராகாபரத்தாக்களெல்லாம் கிடாம்பியாச்சானென்றே ஸ்ரீவராகாபரத்தாரர்கள். என்றாலும் விசேஷாயுடங்களை மட்டில் கிடாம்பியாச்சான் ஸஹியியில் செவிதாழ்த்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபட்டர்திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவரென்றாவது, ஆச்சான் திருவடி ஸம்பந்தமேயுள்ளவரென்றாவது கூறவிடமில்லை. வரஜேஸ்வராகாயிகாரத்தில் மூரூநஜேஸ்வராதி என்று வாக்யமிருப்பதால் ஸாக்ஷாத் மூரூ ஸ்ரீஹட்டரே யென்பதற்குக் கிணித்தேனும் ஸம்ஸாயமில்லை. இவ்விஷயத்தில் செய்த சிலருடைய கூகிவாடிங்களெல்லாம் சூஷ்டிவாக்யம் உபேஷிதாயுடைய விதயெகிஹிவா. கிவாடிசுமான மூரூவரம்பரை புஸ்தகத்திலெழுதப்பட்ட கவிவருஷக்கணக்கால் வந்தனவாம். இப்படி வ-புஷ்டிவாதூரவிஸாயமாய் வ-கிவாஷி யொருபுஸ்தகத்தை யெழுதிக்கொள்வதும், அதற்கிணங்கவா ஹிவெஷங்களை யரித்துக்கொள்வதும், அதனால் ஸாயுஹிம் ஸையுண்டா வதும், ஒடுகில் ஜெத்திற்கே கூடியும் விளைவதும்

கலிவெஷிதங்களையொழியவேறில்லை. இப்படி நஞ்ஜீயரையும் ஸ்ரீகேசரிகூட சுஜீகரித்தருளிச்செய்தது ‘ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதவா லிஹம்ஸாம்புவாஹவரதாபாயபூஷிகள் ஸம்ப்ரஹித்தார்கள்’ என்றாப்போல் விஹமொஷியன்றிக்கே ஸ்ரீமொஷீநிஷ்டராகத் திருவுள்ளம்பற்றியென்பது, ஸ்ரீஸுருக்ஷமாஷிவதீயில் ஸ்ரீஷ்ட மாகக்கடவது. இந்த நஞ்ஜீயரை ஸ்வாபாயபூஷைக் கொண்டு இவருக்குப்பின் வந்ததூபபூஷாபாயநிவபூஷகராப் வந்தவர், சோனாட்டுநம்பூர் வடுவபூரிவரான கலிபூரியென என்ற நம்பிள்ளை. இவர் தமது ஆசாரியனான நஞ்ஜீயரை ஹட்டரோடும், ஹட்டரை எம்பாரோடும், எம்பாரை உடையவரோடும் சேர்த்தனுஸாயித்தார். இவரிடையில் முதலியாண்டானாகும் ஞானாபியோடும் ஆழ்வானோடும் கூட்டியனுஸாயிப்பது சூழ்ஞானகூடிஷிகளின் ஸங்கேதம். சுலதக்ஷிகளோ ‘விஷ்ணுஸ்ரீபுத்தநாவதீந் ஸாரிஸுஸ்ரீநாயவெடுக்ஷணாந் நாரஸ்யாஸுநவருணபூதிநாஸூலிந் ஹாரகாந் । வெஜாந்ஸூஸுநி கலிபூரியந் ஸ்ரீகூஷ்வபாஹியஸுஸ்ரீநாமெஸாநகேஸவாயபூகரிதாவாஸாந் ஹஜிகேஸவழ்’ என்று ஆண்டானையும் ஆழ்வானையுமிடையிடாதேசநுஸஸிக்கின்றார்கள். இது ஸ்ரீதூபபூஷாமும். இவ்விதம் ஸம்ப்ரஹவரம்பரை விலித்தபின் அந்தநம்பிள்ளைக்கு ஸூபூரிஷ்டர்களாவார் இரண்டு கூஷ்வபாடர்கள். இவர்களுள் ஒருவர் சோனாட்டுச்சேங்கநல்லூர் ஸுரஸூருவரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மற்றவர் கௌரிகமொதுஹடுஷணரான குமாண்டீர் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை. இவ்விருவர்களுக்கும் ஸமமாகவே ஹவஜிஷ்ய பூஷாபூஷங்களை பூஷாதித்தருளினபின்பு இவ்விருவரும் ஆழ்வார் அருளிச்செயலாகும் திருவாய்மொழியின் ஆராயிரப்படிக்கு வ்யூஷானமாக வோரோர் ப்ரியத்தை யருளிச்செய்தார்கள். இந்தப்ரியமான துயிரண்டிவகை, அவற்றுள் (நகூத) கிரந்தமுள்ள ஸ்ரீமுதபூகாஸிகைக்கீடான வ்யூஷானம் பிற்காலங்களில் மனவாளமுனிவரால் ப்ரலிபிதம் செய்யப்பட்டது. அதனிடையில் ப்ரியம் வ்யூஷானதால். வேறு ஸ்ரீகொ

ஸங்களைமுந்தருளப்பண்ணுவது சுலாஹிமாயிருந்து ஒடுவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினிடம் நூலாமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனதுபற்றி சூஷ்ணாகுஷ்டிகளுக்கு யமேஷம் நவீநமாய் மெவனம் செய்வதற்கும், உள்ளதை சுந்யாகாணம் செய்வதற்கும் சுநுக்ருமாயிருந்தது. ஆனதாலேயே கித்யஸூரி என்றதை கித்யஸூலாரியென திருத்திப்பணி கொண்டாரென்பது கித்யம். இப்படித்திருத்தினதற்குக்காரணம், வண்டாபுரையேடுங்களை ஸவாஸனமாய் திராமிஞ்செய்ய வேண்டியேயாம். அதெவ்விதமெனில், கித்யஸூலாரியாயிருப்பானொரு வெதனங் கண்ணாடசரீரவதித்யாய், அதேஜநத்திலுமவடாபுரிதனானபொழுது அவனது ஜாதியோய் பூஷணமெவெவ்வனாலும் வாடினாகிருன், என ஸ்வாவனம்செய்ய திருவுள்ளம்பற்றி முடிவில் திருப்பாணம்வார்முதலிய கித்யஸூரிகளைப்பறத்திருமேனியெனப் வயதாயமாய்க்குறியருளியதாயிற்று. ஹாவடிஷ்டமாயிருக்குமது திராஜிமாவதுபோலன்றிக் கே, ஜாதிஷ்டிஷ்டினை வெதனன் வைவ்வனானபொழுது டேவ சிநிராடிகளில் பூஷணாடிவெவ்வனானென்று காட்டவும், புதிதாயொருகதையையும் மதத்தையும் கட்டவும் காட்டியதே கித்யஸூலாரியென திருத்தியதென கிணடிகக்கத்தக்கது. இது ஸ்ரீஹாஷ்டத்தில் சுபஸூரிபாயிகாணத்தின் கஜதையாலே வந்த பணிப்பு. ஆதலாவிது ஸ்ரீஹாஷ்டவிராஜம். பூஷணவ்யவஸூயிகாணத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்பரக்க ஸ்ரீமேஷ்ஸிகங் அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தை மேல்வரும் பூசுணங்களில் பரக்கப்பேசுவோம்.

இப்படி இவ்வாஷ்டாகுஷ்டிகளுக்கு உள்ளபடி உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாததாலேயே ஸ்ரீஹாஷ்டாடிகளில் சுவிஸூலமும் சுபுரையும் மேலிட்டு தம் தம்மகங்களிலுண்டாகும் ஹவ்யகூஷ்டி கூதங்களிலுங்கூட ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் ஸ்வாவனையைச் செய்யாதது. இது ஸ்ரீமீட்டர் திருமேனிஸம்பந்தமுள்ள திருமானிகைகளில் மாத்திரம் பூசுதபூகாஸிகா காயுத்தால் தங்களுக்குவந்த ஸ்ரீஹாஷ்டாபயத்தை பண்ணி:

[illegible][illegible]

நோக்கேயில்லையென்பது கருத்து. இவையெல்லாம் “வித்ருவாகி” யென்ற நமது மூலத்திலும், “ஸஷ் ஹவாரிஷ் ஹிவார்” மென்ற மூலத்திலும் கண்டுகொள்வது.

இவ்வழித்தை ஸ்ரீகृஷ்ணபுஸ்துமுவான் பிள்ளையோகாவாய்ரென்ற மூலம், தமது வயநவாகுஷணத்தில் கருவதுவாகுந்துடங்கி “அதிலேயொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜநநிராபணம், இதுதான் சுபாவதாரத்தில் உவாடாநஸ்துதியிலுங்காட்டில் கூறும். அத்தை ரோக்யபொநிவரீகையோடொக்குமென்று ஸாஸ்துமெசாலும்” என்றவாகுங்களால் சில ஆழ்வார்கள் ஜந ஜவநுமென ஸ்வித்தத்தில் மீண்டியத்தருளித்தநிறும் இஜ்ஜதத்தை நிராபணம்பண்ணுவது ரோக்யபொநிவரீகையோடொக்குமென்றருளினர். இவ்விடத்தில் “ஹொஷாநுவினநாயடா ஸ்ரீநாவி டுருகரொகி வெவாமு” என்ற ஸ்லோகத்தை யனுஸ்யிப்பது. இவ்விதமருளிய ஜநநிராபணஸ்துதிநிஷெயம் ஒளவுபலெவாவாயத்தில் கெட்டபுஷ்வினநிஷெயத்தைச்சொன்ன விதிதான் கணக்கோடொக்கும். இவ்வாகுங்களின்வாழ்வுன்னத்திலும் மணவாளமுனிவர் “சுபாவதாரொவாடாநவெணவொத்திவினநா ! ரோக்யபொநிவரீகையாஸ்துமூலாஹுபிஷ்விணம்” என்று ப்ரேரித்தார். ஆகயிவ்வளவும் நம்மாழ்வார்துடக்கமான சில ஆழ்வார்கள் பக்கலிவர்கள் ஓரோர்ஜாதியையிசைந்தாராயிற்று, என்றிவ்விதமேற்பட்ட ஞானவரிகுணைகளை யெல்லாம், யதிவரகருஸொடாஸாயிமொவிநுஹுபெவாணிகவிஜிக்ஷுஷய மொகாயுஸ்ரீஸெஸெவரயொமிகளென்று சுநநிதமாய்க்கட்டிய மூலவாரவரைபோலன்றிக்கே ஓரான் வழியாய் உடையவர் கிடாம்பியாச்சான் துடங்கி கிடாம்பியப்புள்ளார்வரையில் ஸ்துத்யாபாயமதமாய்வந்த சுபுஷ்ஸேஷங்கையுடைத்தான அவ்வப்புள்ளார் வுணைக்குப் வாதுவாகுதான ஸ்ரீஜெனாஹெஸிகல் இவ்வாழ்வார்களை “சுநவமாகவொருடிஸாவதாரம்பண்ணி” எனவருளிச்செய்தார். இவ்விதம் டிஸாவதாரம் என்றபொழுதே, ஆழ்வார்களும் ஹ

மகாநைப்போல் ஜோநலன்கொழில்லாதும், புகுதிவாஸையமையமில்லாதும் “மதஸ்யு ப்ராசுதா சீடுதிட்டி, சுஜொஹ் ஸஹ்யுபாது” உத்தாநிகளிற்படியே சுபுராசுதலியுதிருபேனியோடும், லியுபெஷ்டிகங்கொடும் கூடினவர்களெனவாயினர். அவ்வகை ஸுரூபஹ்ஸுரூபவெஸலிஸிஷ்டஹ்ஸுபுரூபநிஷ்டரல்வர்காண் என்பதைக்காட்டவே (ஸுஹ்ஸுரூபுணாவாது) என்றதால் கூறப்படுகிறது. மேலும்விவதம் அருளிச்செய்தபொழுது இவ்வுவகையும் சீகட்டபுஷ்டியுதிக்கு சுவகாஸமின்றிக்கே உத்தமவடிவதாரஸிஷ்டியுதிக்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகையால் அந்த ஸுரூபஹம் ஸுஹ்ஸுரூபவாரமடியாகவந்த சுஜோதையால்கட்டியதே.

(ஸதாவலிது) என்பெருமானுத்திருவடிகளையாபுரித்த ஸாயுக்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததும், ஸுளவெஸிகவாராவயுத்தால் சீகராஹ்ஸுரூபவமாகிற வரிஸாஹமான வயுத்ததை புகட்டும்செய்தபடியால், அந்த ஸுரூபவமாகவே விளங்குகின்றனர், அல்லது ஸுஹ்ஸுரூபநிஷ்டரான ஸத்துகளுக்குள் மாசற்றவர், அதாவது:— சுவஸூகியாகுணையன்றிக்கே ஸுரூபகாஹிஜாதவிஷ்ணுஸிஷ்டவாபுஸ்வதிஜோந வெஸாஸுரூபவாநவிநய மவஹ்ஸுரூபவதகூவாவாதுகூலிகளால் சூஜாநஸாஹி என்றபடி. இதனால் வடுவடும் ஒரு ராஜஸெவாஸுரூபவதிஸுதையும் ததந்நார வேரோர் வாரவெஸிகாஹிவெஷ்டுமில்லையென்றது ப்ரஸிபுத்து. மேலும் (ஜோநாயாஸு) ரோஷுவிஷயகமானஜோநத்திற்கு சுயிகரணஹிதராகிய (விஸாஹ) வுஹ்ஸுரூபவதாரம்போலன்றிக்கே விஸெஷமானவாரிஸாஹித்தையுடைய (வாஜிவதந) வாதிரூபவதாரங்களிலொன்றாகியும், ஸ்ரீஹ்ஸுரூபர் சூராயித்து அதை ஜோநாயிகுத்தைக்கொண்டு கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அப்பரம்பரையாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் பெற்று சூராயித்து, அவர் தமதருளால் உவவதிவாஹுஹித்தைக்கண்டு ப்ரஸாதித்தருளியதுமான ஞானப்பிராகிய ஸ்ரீஹ்ஸுரூபப்பெருமானிடமிருந்து (சூஷ்ட) அவரதருளால் பெரப்பட்ட (ஜோநஹ்

ஷாயுதம்) லிஷுமான வராஹஜோநமாதும் திருவாஹணத்
தோடுகடியவரும், (தாடிசு) அப்படி சுதூஷிமான, அதா
வது: ஹுதகாஷுவிதாவதமன்றிக்கே, லுஷஷாஹவரிவரு
ரிதொடிவொவாஷுயாவதமன்றிக்கே, ராஜஸெஷுயாவாஷு
யாவதமன்றிக்கே, நீவொவாஷுயாவதமன்றிக்கே, டெவதாஹ
வொவாஸநாவதமன்றிக்கே, சூவதஜீஸ்ஹபீவ ஹவபீவத
மென்றபடி. இவ்வெம்பெருமானே, “ஹிஷுஹபீவ நரநா
நாயணஹரிசுஷு சீதூசுருஷு வராஹாஷுவதாரால்ஸெஷங்க
ரு” மென்று ஸரீநாயிகரணமாய்ப்படித்து, இவை “ஹிஷு
சூசுக்கருக்கு உவாஸுங்கனாயிருக்குமென்று சீகூத்யத்தி
ல்: ஹஸுரவகரணத்தில் ஹகாவாயுநுமசைந்தருளினர்.
“ஹபீவ டெவவபீஷிஷுவாஸெஷுவகூதிந:” என்று ஸ்ரீ
வாஜிராஜபதி என்ற வெஷுவரும் யுகிஷிகையில் ஸ்ரீஹப
பீவவலாஷம் வராஹததபாஷாஷுஜோநமெஹுமென ஒ
ப்பினர். ஸ்ரீஜெஸிகனும், ஹஸுஷிஷுஹபீவநரநாநாயண
னென்று ஸரீநாயிகரணமாய் அருளிச்செய்தனர். மேலும்,
(ஜோநவிஸெஷ) ஹிஷுஹவிக ஸுரருவொவாயவாரு
ஷாயுஷிஷயக விஸுஷிஷுஜோநவிஸெஷத்தால் (ஹு) ப்ரா
மான (ஸுஷிஷு) ஒருவராலும் எப்பிரகாரத்தாலும் ஹுஸா
ஷுமான மிகவும் மேன்மையுள்ள தாடிஸஜோநாமாணமா
ன (வெராஷு) டெவதாஹவயொஜநாஹரங்களிற் பற்றி
ன்மையாகும் விரகியினுடைய (ரூப) ஸுரருவத்தால் (உஷ
ஹ) ப்ராஸமானராய் எழுந்தருளியிருக்குமென்றபடி. சிலரு
க்கு இந்த ஸாஸுஜிஷுஜோநம் சுயுஷுஷிஷுங்களுக்கேதுவாகும்,
சிலருக்குச்செருக்கிற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸத்துக்களுடைய
உவஷுவ கேதுவாகும், சிலருக்கு சு
துவாகும், சிலருக்கு ஸுநாயுஷிஷுதுவாகுமாம். இங்ஙன
னிற்கே ஹவஷுஹவமாகும் ஹிஷுஷிஷுத்திற்கு விரொயிக
ளான விஷயங்களை வெறுப்பதாகிய ப்ராதிசுருஷிஷுஷிஷுத்தி
ற்கேதுவாயிற்றென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆகயிவ்வளவா
ல் “ராஜாஹிஷுயாவாது ஜோநவெராஷுஹுஷுஷு” என்

ற வகுவுடாஃடும் வுராவாத்தூ.

மேல்அடுத்த ஸ்ரோசுத்தால் உதாராஃடும் விவரிக்கப்படுவ தாவது:—

(ஸ்ரீமேஜடநாய) ஸம்புராயத்திற்கு சேவ்யமான ஸ்ரீ லாஷ்யத்தில் உடையவர் சிம்மலாஸாலனஞ்செய்தருளிய காலே லேவனாகிற திருமலையெம்பெருமானாகியும், புவனஜநவனா நகரபுரஸூரான நம்மாழ்வாராஸ்ரயித்ததுமான திருமார்பைவி ட்டகலாத் திருவைபுடைய திருவேங்கடமுடையானது, இங் கு சூயனாகுபுஷ்பிகளும் ஸ்வாபுஸாரோபணகாலத்தில் சூவாயபுநிபநிவாஸரமாய் சுமஸஸிக்கும் பாசரமும் “அகலகில்லேன்” என்றதுபற்றி யிவரடைக்கலம்புருவதும் திருமலைத்திருவேங்கடமுடையானே. இதன் மூலுங்கொள் லாம் மேல் புவதிவாடித்தில் பாக்கக்கூறப்படும். (தீயபுஷி வலெ) உதீமான புறட்டாசித்திருவிழாவின் ரயொதவொத ரமான சுவஸ்யொதவமாகிய விஷுடெவதாசுமும் வாரிசுஃ மூமான திருவோணத்திருநாளில் (தலெஸ்யவசிமெதெடி) அந் தத்திருவேங்கடமுடையானுடையவே, இங்குள்ள வனவகாரம் உதாரெவதாஸூராவூதியை புகாஸிப்பிக்கின்றது, (கூவா) சுநனெஸாஸியாஜிபார் செய்த லெவாவிலெஷு மாகிய ஹெது வாலுண்டான வரகீகூபையால் (ஜாதம்) ஸ்ரீவகூலஹெஷுண நாயயாசுமஹவடூரோநாஜாதிக்கோப்போல் சுவதரிக்கப்பட் டவரும் (சுமவம்) ஸுதவனவ சுவஹதமான வாவத்தையுடையவரும், ஆனதாலேயே (வநாராஸூநாஸ்ரீதம்) நிஸுஹர்க ளாய (ஜீவநநிதிதகலெவாகாஃ களாய் வரகீ லாமவதஸிவாசணிகளான ப்ருஹதஞ்ஜுவதஞ்ஜுவாதிபுஹதி களாகிய ப்ருலிஸரிஷுபுஸிஷுஜநங்களால் சூஸ்ரயிக்கப்பட்டவரும் (ஸ்ரீராமெஸ) திருமலையெம்பெருமான்போல் அருள முதம் பொதிந்த கோயிலெம்பெருமானுடையவும் (கூவாது) பெரியவாச்சான் பிள்ளையும், ஸ்ரீஸுடூபுநஹ்டரும், பிள்ளை லொகாவாயுடும், வாழிகெஸாரியென்ற பெயரைத் தானேசாற் றிக்கொண்ட சூவாபுஹுடிபவாஸூகதடூவான அழகியம்

ணவாளப்பெருமாள்நயினாரும் ஜீவனவெயில் கோயிலிலெழுந்
தருளியிருக்கச்செய்தே, க்ஷணபிபுனென்ற வேர் கடுவெதி
விசிஷ்டாடுவெதிமாரும் உடையவர் டிசுடந்தத்தின்பேரில் ப்ர
திவாடிப்பண்ண, அதைநிரஸித்து ஸ்ரீவாஷுகாரருடையஸ்தம்
ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாவநம்செய்யவிரகந்து டிஸ்தீமீம்மிடித்
து ஹஸ்திதநாமரகீஸகிஸாரும்போல் ஸைவஸாடித்தருளிய
பொழுது, ஸ்ரீஜெம்மநாமனுடைய ஸாஸனத்தை சிரத்தால்
வகித்து சுதிக்ஷரையாய் திருக்கச்சிரகரிவிருந்து எழுந்தருளி
க்கோயிலேறிப்பெரிய பெருமாள் நியமனவாரஸூரமாக மற்
ற வணிகர்களும் ஜாமரபுகர்களாய்பார்த்துக்கொண்டிருக்
கையிலேயே ஸ்ரீஜெஸிகநு அக்கருஷ்ணபிபுனை வாடித்தால்
ஜயித்துஸ்ரீஹவஜாபோநுஜீவிலிபாணத்தைப் வுநாவிபு,கி
ஷாவநஞ்செய்து, தடிநுமணமாக சுயிக்ஷணலாராவஜா
டிபிபுஸுடுகிகளையும் செய்தருளிய ஸுப்ரதாயநிவடாஹகஸு
த்தையுங்கண்டு ஸ்ரீஅழகியமனவாளனுக்குப் வரகீபுபையுண்
டாக அக்கீபுபையால் ப்ராப்தமான (வெஜுகுடாநாயபுக்ஷ)
வெஜானாநாயபுடென்ற மணகூதபுயிதமான திருநாதித்தி
ன் தன்மையென்ன, (ஸ்ரீவாடினி) யயாஜாதர் சீதம்போலன்றி
க்கே சூயாயபுனிடமிருந்து ப்ரவணம்பண்ணியருளியப்படி டு
ரபுஹாடிகளன்றிக்கே யயாவத்தாய் ப்ரூதமான ஸநாமடித்
தில் ஃஜுவாய்ச்செல்லுகிற ஒழுக்கம்முதலிய கருணாமுண
ங்களால் (புராதம்) ஸாயுமொலியில் ஸுப்ரவிலிபுராயமுள்ள
(தம்) அப்படிப்பட்ட நித்யஸுடுரிநாயும் சுஸுரவித்யுஸ
மெககீகூதிதமாயுமுள்ள திருவேங்கடமுடையான் வடுண்டு
யின் சுவதாரவிஸெஷமான (வெஜுடநாயகாயபு) ஸ்ரீஜெஜ
டநாயாநாயபுடென்ற டிபுதிருநாமமுடைய ஸ்ரீஜெஜான
ஜெஸிகனைஇங்கு, வெஜுடநாயவாஹீஜுபுரவாரணங்களைபு
ம் ஸ்ரீஜெபுபாயபுபு,திவாடிஹபுராயபுபுராயபு ஸ்ரீஸுடுகி
களையும் விஸிடுக்க ப்ராப்தம், ப்ராபோணிகராயெழுந்தருளியி
ருந்த இவரது ஸுக்ஷுஸுடுயெடாடியம் ப்ரயோகமும் சுநு
ஸடுபயபு. அன்றியும் 'சூவிநொதிஹி' உத்யாடி ஸாஸூயபு

முள்ளவனும், ஸங்கீதவாதகனுமானவோர் சுவாயுஸவ
வாயு, மாதவிடய்தீர்ந்து ஸூதையாய்வந்த, வுத்தேனோடு
கூலிகை வாவிக்கத்தருந்த ஸிஷ்யனுடைய வதியின் அடிவ
யிற்றைக்கையால் ஸுஸிபுத்து ஸங்கீதக்க, அதற்கு அவருடை
ய வத்யாவுமிசைய, அதனால் ஒரு கீதாநா சுவதரித்தானெ
ன்று காரிதாநானுயிருந்தவொரு ஸுஸங்கீதாநாயிகட்டிய ஸு
ஸுஸிதம் போலன்றிக்கே, ஸுஸிபுதியான திருவேங்கடமுடை
யான் ஸுஸுத்தில் கொடுத்தருளிப் பிஷ்யணாபுரவியை வு
ஜமாய்க்கொண்டவதரித்தவர் ஸ்ரீகேதவானுடையசிகனென்பது
இவ்வளவால் வுஜீதம்.

ராவணனுடைய புறப்பாட்டில், உடையாநாடிகளெல்
லாம் நாரிதாநானாய் ஸுஸித்திருக்க ஸ்ரீராவணனுருவனே
அவ்விராவணனை ஜயித்தருள, அந்த கீதாநாவைக்கொண்டு
ஸாஸுங்களில் கீதவாதிகள் ஸ்ரீகேதவானுடையனெ டெவதொத்தி
னென்று ஸிஷ்யனும் செய்ததுபோல் பற்பலநாரிதாநானாயு
டிகள் கீதமும் கொண்டிருக்க, அவர்கள் ஸங்கீதத்திலேயே அ
க்கிருஷ்ண பீருனென்ற கீதையை சுமனலொபியாஜியின் திரு
மகனொருவரே விஜயம் செய்தருளினிற்க, அப்பொழுது பெ
ரிபபெருமாள் “வெதானாவாயுடன்” என்ற சுமீதவலாயாரண
மான திருநாமத்தை “ஹருக்கு வெதாவாயுடனென்றரு
ளியதுபோல்” ப்ரஸாதித்தருளினொன்பதும், ப்ரதிவக்ஷிக
ருள்பட சுலகுக்ஷிகளும் ஸ்ரீகேதவானுடைய வெதானாவாயு
டென இன்னமும் சுமனலாயித்து வருகின்றனர். ஏதேனுமோ
ர்திருமாளிகையில் பிறந்த கீதவாதியொருவானது, அந்த ப்ர
கீதவானுடைய வாதியுத்தால் “கூஜாநா” என்றழைக்கப்ப
ட்டாலும் அச்சுலாகாசு கஜாநாமாதபோலன்றிக்கே,
காரணானுக்குப்போலும், வுஜுநுக்குப்போலும், ராஜாவுக்குப்
போலும், ஸுசுமனலுக்குப்போலும், நாராயணனுக்குப்போலு
ம் சுமனலுமான வெதானாவாயுடனென்ற திருநாமமிவருடைய
து. மேலுதித்திருநாமம் உதராவாயுட்களுக்கும், ஸாஷாஜி
ஷிகாரருக்கும், ப்ரதிவக்ஷிகவர்களுக்கும், மற்றவர்க்கும்,

ரமாய், வொய்யாபநாடிஸவடிஹவடி தெநாநுமுணமாய், சுதவ்வ உவகடுவொவஸஹாராவிநொயமாய், ஸவடிவொணவடிஹவமாய், ஸவடிவொயநாவவதிருக்கு மநவகாஸமாய், ஸவடிஸாகிவொவஜீவமாய், நிதிதொவாநகாரணாடிநாகுவிதமாய், ஸடுகுதூன ஸ்ரிஹாராயணாவாடிவகாநுமுணமாய் விளங்கும் செல்வத்துடன் கூடியதானவிலாதம்.

இப்படிப்பட்ட ஹமஷூரோநுஜிலிஜானமாகிற ஹோஸாவி=மஹத்தானவோர் வுக்ஷவிலெஷம், ஹோஷெலிகுள்ள ந்துபோல் மேன்மைபொருந்திய வுக்ஷவிலெஷமெனக்கொள்வது. ஹமஷிலெஷவிலுதிபுஷ்டமானவஸூதாழிக்கைக்காட்டிலும், தன்னடியில் வந்தொதுங்கிய சூழிதர்களுடைய ப்ராபிஷதங்கள் யாவற்றையும் ப்ரஸாடிக்கத்தக்கவல்ல ஹரிஷம். நாடி கஹ்ருக்ஷுமென்றபடி. மேலும்வாது டஸ்டுநவ்யவெஸம் ஷ்ரீதூஹருதமன்றிக்கே யடிபாடித்ரிவமடங்கடையும், சவவமடத்தையும் ஸதீமாய் ப்ரஸாடிக்கத்தக்க தெனக்கருந்து. அன்றியும் கஹ்ருக்ம சூருபணரோதமன்றிக்கே ப்ராபுஷி தெகொவஜீஷுமானதுபோல் கெவலம் டஸ்டுநவ்யவெஸமன்றிக்கே லிலிஜானொஷ்யபீரோநுஷானமே சூழிதர்களுக்கு வினிதி ஹமஷூரமாவதற்கு ஹெது. மேலும் ஹோஸாவாவது வஹுஷிஜலெஷுமாவதன்மிஷிதமாம். ஷிஜஸஷம் ப்ராஹ்ணாடிகளுக்கும் பத்திகளுக்கும் ஸலிவாஹகம். அல்லாதும், ஸல்லாரதாவத்ய வீதிதர்களான ஸாபுக்களுக்கெல்லாம் ஷிவாலெவயெயியான வுக்ஷமென்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்விருக்ஷம் சூழிதர்களுக்கு வராமதியான வரப்ராஹ்மம் போலாகக்கடவது. இங்நனல்லாது வஹுஸாவாஸஷத்தால் சவானூரஸம்பாபய ஹெடிங்கடக்கணக்கிடுவது, ப்ரயொகூலிவக்ஷாநநுமாணம். கிவிஜெடிமும் வஹுஹெடிமுமில்லாதே யிந்தலிலிஜானம் ஸாகரீதியாயிருக்க சவானூரஹெடிபுஷ்டமென்பது சுநுவவஹம். வெடித்திலுள்ளஸாவாவெடிங்களும் ஸகாபுஷ்டிவாடிகமேயாதல்பற்றி ஸாகரீதியை

சதிவடிபால் முனைத்தெழுந்து சிறிது காலங்களுக்குள் தனக்கு ஜநநஹைதுவான அந்த லீலாவாகுத்தையே பம்படி செய்யத்தருந்ததான வடுநெய்யாகும் பில்லுறுவியாகிற வீடுமயமான வோர் புகரை யென்று கருத்து. மேலுமிதனால் பூசுங்களிலுள்ள இவைகளை வெட்டிக்கழித்தாலும் மேன்மேலும் அப்பொழுதப்பொழுது வடுநெய்யை சஜ்ஜரிக்கக்கூடிய இந்த வநாடிஷ்டானத்தால் வடுநெய்யின் வாமுஷ்டம்போல் அந்தந்த காலங்களில் புவைர்களான சூதேவதூதர்களும் உத்தூர்களாய் அதை வெலித்திருக்கினும், வநதூதரததில் ஜனித்த கூவவஸ்ஸாகும் வடுநெய்யைக்கழிக்க வாமவதூதரபுரீயான ஹவதூபமனத்தால் இந்த சூதூதர ஏற்பட்டாரென்பது மெலிதாயிடும். இங்ஙனில்லையாகில், உதேவருவடிமேவணிதமானகூவவஸூக்கள் மறுபடியும் உன்னால் வணிக்கப்படுவதென்பது வவிடதவவடிணத்தோடொக்குமென்ற டோஷத்தால் டுஷ்டமாகும். ஆதலால் வடுநெய்யை சஜ்ஜரிக்கக் கூடிய இந்த டுஷ்டானம் கூறப்பட்டது. மேலும், இவ்வகை பூசுராஹங்களெல்லாம் யாதொன்றுக்கும் பூயொஜநமில்லாது, செவலா வாமங்களுக்கே உவயொமமாதல்பற்றி இவ்வநாது ஹமான ஸம்பூராயமும் வாமதூதர்களான சூதூதர்களாலேயே சூதூதரிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதும் சூதூதரிக்கப்படுமென்பதும் பூஜிதம். இது ஸூயொதியை நாமம் செய்வதுபோல், தனக்கு முலமானஹவதூரோநாஜினுடைய டுஷ்டமாகும் லீலாஸாவியையும் காராஹரோ டுஷ்டமாகுமென்பதும் லிபிம். இங்கு ஸூதூதரமாயிவர்களுக்கு உடையவர் வைவதத்தையருளிச்செய்யும் நூற்றந்தாதியோ வதுஸூஹவியில் சேராது லாரோநூகாவியுமாயிற்று. உடையவர் ஸம்ஹாவனையோ சுவம்ஹவிக்ருமென வங்கிகரித்தனர். உடையவர் சூதூதமான ஸூதூதரோ, ஸூதூதரோ காராஹரோ வாராஹரோமாயிற்று. உடையவரின் லாரோநாஜினுடைய ததை நிரூபிக்கும் டுஷ்டயங்களோ சூதூதரவஹநமாய் முடிந்தன. உடையவருக்கு வேண்டிய வஹரோநாஜிகளோ, இவருடைய அவதாரமென்று

கட்டிவைத்த சிவாகாபாபாதிவாடிநும் ஸாஸிகர்களுக்கு ஸ
ஸம்மாவிதராய் ஸ்ரீபாதிசுருக்கும் நிதிஞ்ஞாநமஹ்மான சி
ஹாரொமாக்ரான வரவாவிஷுவின் வஹுரானத்தா
லேயே வரிதாபுடம் இங்கு “மணபெடிஷு வுயிவீநா
பெந காரநாஃ! வுணிகுஷாவிஹுதா ஹவெஜநநிஜநதி||,
கூஷகணுஹுபெணபுடம் ஹநாஹ் ஹுஹொயுவடு!
வித்யாத்யவரித்யுஹ் ஸ்ரபெதா நநிதிஞ்ஞபெசு” || என்ற
ஸ்ரீகூஷாதிதமாகித சிஹாஹாதவநத்தை ஸ்ரரிப்பது. மே
லுமிவர் ஸமயத்தில் உடையவர் என்கிற திருநாமத்தின் ஸ
புடலிஸெஷமோ, உள்ளத்திலொன்றையும், உதட்டிலொன்
றையும், வாக்கிலொன்றையுமுடையவர் என்றும். இங்கு “சி
நஸுநித்யஸுநித்ய கபிஷுநித்யநாதநாடி” என்றதின்
தாபுடமிபுதிவக்ஷிபாகும் ஸ்ரபெதாஷுஷிகருக்கென
வறியத்தக்கது. அன்றியும், ஸுஷிஷுஷாஹநயொயுமாயுள்ள
ஸூலிவிலிஸெஷத்திற்கும், உடையவருக்கஸாயாரண திருநா
மமாகிய இராமாஸுமென்ற பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இ
வர் ஸிபாபாபுடன் பணித்திருக்கும் தனிசயம் ஸவதாரிகை
யில் மாத்திரம் “எம்பெருமானார் சுனிதிபெஸெயிலே” என்
று துடங்கி “எல்லாரும் ஹாஷித்திலே வாஸனை பண்ணுகை
யே நமக்கு ப்ரியம்” என்று எழுதியருளினார். ஆகிலும்
புதிவக்ஷிகளுக்கு ஸ்ரீஹாஷிகாஹெக்ஷவம், ஸ்ரீசிவஹாஷிபெ
ஸிக்ஷ தனிபனைபனுஸாநம் செய்யவேண்டுமெது பற்றி சு
த்யுஷாஷிபெஹதா.சிலர்இதனால்விசுசிகனைத்தமதுமொஷியில்
புகுவிக்கப்பார்ப்பார்.இது இவரதுகாரோர் ஸ்ரீநயினர்குறாயு
ருடைய திராமஸஹாபுமிணபுபாதிமுநுங்களால் ஸஸிஷுஸம்.
மேலும், இவர் ஸ்ரீஹாஷிபிசுரிப்பதும் சுத்யுஷாஷிபெஹ
டனென்பது வுஷாஹநாதி ஷிஷுபெஸங்களில் அப்பளாசாரி
யாரிடமும், கொவளவேடு ஸம்மாபாபுருடைய ஹாதுஜினங்
களிடமும் ப்ரத்யுக்ஷமாய் நம்மால் காணப்பட்டது. அன்றியும்
புதிவக்ஷிகளான யிவர் இப்ஹாஷிபும் படிப்பதும் ஷிஷுவான
வபெபாஷிபுஸாதி கோயிலெம்பெருமானைக்கிட்டிப் பல ஸம்

வதரங்கள் வரையில் லயவெழுவைபன் னுதெவன்போலிருந்து
 ஒடுவில் இலக்கு வைத்துப் பெருமாள் களவுமாடித்ருவாஹ
 ணங்களை சுவஹரித்ததுபோல், ஸ்ரீஹாஷ்டஸ்தமான ஹிஸ்தாபு
 ன்களை பவஹரித்து லீவரீதஸையத்தை ஸ்வாவம் செய்
 வேண்டுமென்றது, “ஸக்தித்: உஹேஹாயஜ்ஞாடிநுஷ்டாதி”
 ஐத்யாதி வாக்யவிலிங்களான லயங்களை விட்டொழிந்து திரி
 வதேயேனத் தாமுமனுஷ்டத்துச் செய்வோரையும் பரிஹஸிப்
 பதால் விலிம். மேலும் சிலர் “ஸாஜை ஸஷ்டுவரீதாநி
 வரஹிபூணி வஸ்யவரி” என்று ஹேஹாதத்தில் ஸகா
 னை சொன்னதுபோல் ஸ்ரீஹேஸ்கலாபுராடஸ்தர் உ
 டையவர் திருவடிகளில் தங்களைப்போல் ஆவ்வளவு சுஹீ
 னமில்லாதவர்களெனத் தமது மொஷ்டியில் வரஹா மேகானத்
 தில் ஸஹாஷித்தானந்திக்கின்றனர். இது கூடுவமிதகூடுதித்
 தின் பூபூஹேஸ்தவிக்ஸேஸிஷிக்கு நிகரானது, ஆகயிவ்வள
 வால், ஸாகாநு ஹேதத்தையொப்பி யொடுவில் வளங்கிதமான
 நாஹிகுத்தையே விலிஹித்ததுபோல், இவரும் உடையவரை
 யொப்புவதுபோல் காட்டி ஒடுவில் தமது ஸஹஸ்யவாஸகங்க
 ளாலும், ஸஹஸ்யமான ஹாநுஷ்டாமங்களாலும் தீரஹரித்த
 னர். ஆதல்பற்றி இவ்வகையாரும் ஸாகாநு போல் பூபூஹா
 ஹேதிகளாயினர். இவ்விதமுள்ள பிவ்வாஹுஹாஹுஷித
 றுடையகூஹாஷிதங்களாகும் பில்லுருவியை ஹேநுமுஹே
 கவாத்ருனயான் (யிஷணாலிநா) = சுத்யூதமேனசுவாயு
 னுடைய சுவாவீஸேஷமாகும் கூர்மையடிடைய ஜ்ஞாநவி
 ஸேஷமாகிற பேரியகத்தியால் ஹிதஜீ = வெட்டுகிறேன் என்
 றார். பூகீவக்ஷவாடிம் கூவாடிமானபொழுதே கலூகாடிம்
 ஸுவாடிமென்பது விலிம். இந்தஹேதாவாலேயே சுவாயு
 சுவாவீஸேஷேத்யாடிபால் விஸேஷித்தது. ஆகயிவ்வளவால்
 ஸஹாபுராயத்தில் ஹததூராவேக்ஷபாபூராவமான வரவ
 க்ஷகூவாடிம் ஹததூரீதஸாயாஜை ஸஹேஹாஷ்டாமும், வ
 ரவக்ஷநிரஸநவருவக ஸ்வக்ஷவூதிஷாவநாயுமுமாக,
 அந்தவரவக்ஷகூவாடித்தையே தனது புராணத்திற்கு

ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஜோநாலியால் விஜ்ஞாணஜஹார
ணுத்தை நம்பெஸிக்ஷு க்ஷவாஸஹாயத்தால் முன்பொரு ச
க்ஷாஹுரென்றதீயுடர் ஹேதும் செய்ததுபோல், இப்பொழு
தும் ஹேதும் செய்வதற்கு அந்த டெஸிக்ஷு க்ஷவாவராவ
ரா ஸஹாயத்தையுடைய ஜஹாமவதர்களுடைய க்ஷவாவி
ஸெஷத்தைப் பவமூஸித்தே, ப்ரகிவக்ஷிகளாகும்மஹா ப்ரா
ஹணகூஹாவிதகிரஸாராபவமான வோர் மூயத்தைச்
செய்ய வெண்ணங்கொண்ட இந்த மூயகதடூ இந்த ஸ்ரோக
த்தால் ஸங்கவித்தனர்.

ஐதி மூயாராவஹஜ்ஜஹு ||

சூய மூயாவதாரிகா

ஸ்ரீஜநாராவ்யொயி ப்ரகடிதவடிவீயாவி நாவஸ
ஜூரூணாம் ஜெஹு ஹோகாயடூநாஜா தடியநஜவரி
ஜூராய ஹாஷூஜிகாணம் | ஹூணூ காஸ்யிஜ்ஜ கொஸா
நவிவடிய க்ஷதீ வெடிவூயாபடூநாஜா தம் வெவஹ
ஷூஜிஜ்ஜஷூ வரஜூராவயெ ஸூவாயாஜாஸ
ஹயம் || ச ||

இவ்விதம் மூயாராவத்தை ஸேயிடுத்ததன்பின் ஸவட
ருக்கும் ஸாமஹமாக வோயமாவதின் பொருட்டு ஸ்ரீஜநாரெ
தூஜிவதூஸூகியால் ஸவபூயபவதடூக்ர்களான வாவா
யடர்களுடையவும், அதனிடையில் வந்த ஜெஹேநிவடூஹகர்
கருடையவும் வரித்ததை ஸம்மூஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீஜநாராவ்யொயிதூஜி || ஸ்ரீஜ = பெரியபிராட்டியாரோ
பெரியாத ஹவக்ஷுகூத்தால் விசேஷமானஜிஷுதெஜீஸூடு
கூடிய ஸௌநயமுள்ள, அல்லது, ப்ராக்ஷதரிஸூக்கள்
போலன்றிக்கே, தாம்நிதூஸூடுரியின் சுவதாரவிஸெஷமெ
ன்றுகாட்டக்கூடிய வப்ராக்ஷதஜிஷுதெஜீஸூடு விளங்கும்,
ஜோராவ்யு = “மாரன்சடகோபன், காரிமாரப்பிரான்” ஐதூஜி
களில் ப்ரவீகிமான “மாரன்” என்ற திருநாமத்தையுடைய
சூயவா, ஜிஷுதெஜோயுக்ததையாகிற ஹேதுவைப்பற்றியே

நாட்டாரும் மாரன் என்று இடுகுறியன்றிக்கே காரணப்பெயராய் விளித்த திருநாமத்தையுடைய, சுயவா, விதாவிற்குப்புத்திரன்போல் எம்பெருமானுடைய ஸகலஹங்களையும் பெற்று நிவடிவித்து தலுக்கொஜிதசெஷமொஜியு மாயிருத்தல்பற்றி தலுத்தநாசியெயமாகிற ரோவடிவாவுகும் வருக்கென்றுவரும் நியாயத்தால் ஸாமதமான ரோனென்றதிருநாமமுடைய பொயி = மலவபூவிக்கு ஹெதுவான ஷடமபொமபிஷ்டர், என்றபடி. இங்கு சுஷ்டாமபொமமும் ஸாயநமாயிருக்க ஷடமபொமமென்றது, இவரது லிஷுபுரையத்தாலும், இவரது சுஷுவலிதமாத்ஜெநாத்மரும் சுஷ்டாபிகளுடையகூயாயெபூதஜினுமான ஸீஹாயபொயிபுஷுதிகளால் வளத்தூவயபூதம் நடந்துவரும் ஷவசெஸிகலுத்பூபாயவரவரையாலும் உவவஹம்.

இதனால் சுஷ்டாமபொமம் வெதனனுக்கு ஸுராவலி ரொயியென்றல்ல. தணுமபவந்யாயம்போல் உவாஸனையும் நியாமும், ஸக்தாஸக்த விஹம்பகூசி விஹம்பகூசியிகாரி ஹெதத்தைபிட்டு விகலமாக ஸுஷாபாயபுர்களால் கூழ்கரிக்கப்பட்டவை. இவ்விடத்தில், ஹொகாவாயபுர் தமது சுயபவஹக ரஹஸ்யத்தில் “ஹத்யொமத்தில் சுஸக்தர்க்கும் சுபூபுர்க்கும் ஸுகாஸுமாய் ஸீபு மலபூபுமுமாய்” என்றும், வலநஹுஷணம் நான்காம்புருஷணத்தில், “ஹத்யில் சுஸக்தனுக்கு பூவதீ” என்றும், பாரதபடியென்ற ரஹஸ்யத்தில், கீழிலுவாயத்துக்குச்சொன்ன மலந்தானே, இவ்வுபாயத்துக்கு மலமாய் வேறிதுக்கு மலமன்றிக்கே பொழிகையாலே” என்றும், தகஸெவரத்தில், “(உவாயஸுகாஸெஸாயம் ஷுஷ்டாஸிதொசிஜி) என்று சுஷுவலாயமளரவத்தாலே மாருவாகையாலே கூடும். மவாவாஹும்” என்று துடங்கி “இங்கு விகலம்கூடும்” என்றும், “சுயிகாரிஹெதத்துடக்கமான வற்றாலே வடிக்கும்” என்றும், அருளிச்செய்தார். இவ்வுபுத்ததை மனவாளமுனிவரும், தமது வலநஹுஷணத்தில் கருத்துரையில் “ஹத்யில் சுஸக்தனுக்கு பூவதீ” என்பதற்கு “இப்படி ஸ்வத

இதமான இவ்வுபாயத்துக்கு சுயிகாரி யின்னாரென்றருளிச் செய்கிறார் ஐதீயிலஸகூனுக்கென்று துடங்கி” என்றாரம்பித்து சில கூதிவாடிங்களை யெல்லாம் பரக்கப் பேசி ஒடுகில் “ஐதீ யிலஸகூனைக்குறித்து விவரிதமான புவதூவாயம் ஸதஞ் மாணற் போலே” என்று கூறினர். இவைகள் ஐதீபுவதி களைக்குறித்து துஷுவிசுவ வரிகளை போற் கண்டாலும், மேல் உவாயபுக்ருணத்தில் இந்த ராஜீவராஜாமுஜீயர் உட் கருத்தை விவரமாய்க் கூறக்கடவோம். ஏனெனில், இந்த ஸி யாயாபுட்கள் பூயதித்தில் ஸாஸூநாஸாரியாய்ப் பேசி முடி வில் ஐநாடுகூகூனைகளால் மாற்றும் பூகீயையையு டையவர்களுவார்கள். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீமூதபுக்ருஸி காடிமுநூதங்கரில் ஸ்ரீஸுடிஸுடிமஹுடர் நடாதார் அம்மாள் ஹுடிபத்தைப் பூகூடம் பண்ணி யருளிய விஸெஷாயுட்க் கருக்கினங்க ஸ்ரீசிவோஹுடேஸிகளும் தமது ஸ்ரீசிவஹு தூயலாரத்தில் சுயபூநாஸாஸநஹுத்தில் “ஸாஸாஷாஹு ஷுஹுயொமநிரதாவஸூ வுஹுஸூவிதா ||” என்றும், “ஐதூ டுள ஸகூலாவ” என்றும், “காஹுக்ஷவாகூகூகூ” என்றும், “இப்படி புவதூக்கும் ஐதூக்கும் சுயிகாரிவிஸெஷத்தைப் பற்றி துஷுஹுக்ருமுண்டாகையால் விசுவமாகக்கடவது. இ வற்றிற்கு “நாநாஸாஷாஹுஹு” என்கிற விடத்தில் ஹே டும் வரிடம்” என்றும் தாதூயபூநாமஹுடின்றி அருளிச் செய்தார். ஆதலால் இங்கு பொயிஸஹும் புவஹுஹுஹு கூடிபுலுரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் ஹுஹுயொமநிஹு க்ருஹு வூஹுனிக்குப்பட்டது. ஆனாலும் ஐதீயாகுமஹுடா ன்கயோகத்தை ஹுஹுஹுவிஸெஷியென்று விட்டவரோ, அ ல்லது, ஸுஹுபால் விட்டவரோ, அல்லது, விஹுஹுஹுராய் விட்டவரோ, அல்லது, இவர் ஸுஸிஹுநாமுஹுணமாய் ஹு ஹுயொமத்தை உவஹுஸித்தது ஹுஹுமோ, அல்லது ஹுஹு தூநாமுஹுணமாய் ஐதீயிலயிகாரமில்லாதது பற்றி விட்டவ ரோ, என்னில் ஹேஹுத்தில் ஹிஹு, ஹொஹு, ஹுஹுஹுஹு ன்றையுடைய வாஹுக்களால் ஹேஹுவிவரிதமானபடியாலும், “ஹ

தூ வரையா வாழவி புவதூ வா லோகோநெ! பூவொ
 உமம் நாந்யூய பூவூ” என்ற பூரணத்தாலும், “யொ
 குபுணர்ந்தவன் தன்னோடொன்றாக, மனனகமலமற” உதூ
 லிகளான ஸாஸூங்களாலும் லிங்கமானதால் ஸூரபூவலிரொயி
 யென விட்டவரல்ல. யூநயொமெகநியியாய், வேண்டும்
 வரிகூரவிசெஷாஜிராய், உதூவாயபூவானும், சுபூகூத
 ருமாகையால் சுபூகூபால் விட்டவருமல்ல. எப்பொழுதும் உ
 ள்ளபடியே வரிவருணபூமாய் தம்முள்ளில் ஹவடிநுஹவ
 முள்ளவராகையால் ஹவடிநுஹவத்தில் கூரைபட்டு விஜ்வொ
 கூராய் விட்டவரல்ல. பூரயகீகூரூரான ஸூநூயகூ
 கள் ஹகூக்கு ரூபூயிகாரியாததால் ஸிஷூநுமூணூத்தை
 க்கொண்டு உவடிசரித்தவருமல்ல. ஸூரூகூபூகூ கூகூபூ
 வதாரத்தில், விபூகூகூகூகூகூ, கீகூகூகூகூ, சுதூகூகூ
 பூபூகூகூகூ, ஸூபூகூகூ, ஸூபூகூகூ, வடிர்கூகூகூ
 போலும், சுபூகூகூகூகூகூவானவனுக்கு ஸூரயகூகூ
 கூவின் கூயைகள் சுபூகூகூகூகூகூகூகூகூ, சுபூகூகூ
 யான வாலுபூவன், வாலுபூவாலுதூகூ சுபூகூகூகூகூ
 முதும் தமதுதகூகூகூகூகூகூகூகூகூ, வணூகூகூகூ
 கூபூராலுமாய் தகூகூகூகூகூகூகூகூ “யடிஹூ வூரூ
 ஷொ ஹவதி தகூகூகூகூகூகூகூ” என்றபடி பூகூகூ
 மாய் பூகூகூகூகூகூகூகூகூ “நவம் ஸூஸூகூகூ
 பூகூகூகூகூகூகூகூகூகூகூ விலிதூகூகூகூகூ
 யதகூகூ விலி || தகூகூகூகூகூகூகூ” என்று பூகூகூ
 ததும்ன்றி “யடி ஷொஷொ ந விகூகூ” என்று ஸூய்
 ஸூகூகூகூகூகூகூகூகூகூகூகூ கூகூகூகூகூகூகூ
 ந்து கூறினதால் லிங்கம், கீகூகூகூகூகூகூகூ
 னம் பூகூகூகூகூகூ ஸூகூகூகூகூகூகூகூ
 ய் நடந்துவர, அதில் சுபூகூகூகூகூ கீகூகூ
 இப்பொழுது மாத்திரம் விஹடிசெயாதல் பற்றி தம்
 ஷூகூகூகூகூகூகூகூகூகூ தகூகூகூ கூகூகூ
 யுமங்கிகரித்து அவைகூகூ பூகூகூகூகூ “கூகூகூ

ஸௌஹகாராணாம் ஓயி ஸவபுத்ரு வதபுதே । உதி ஸஹிஞ்ஞ
 சேதஸா ஸ்ராவாய யபுமபுமவஃ ॥ சுஹேதேந ஸவபுத்ரு
 விஸாவவிஸி தாஸந । சுஸுபுஸ்யோ ரோஹஸெராஹு ஸ்ரஹ்ணாம்
 ஸவபுதே ॥ ஸ்ரஹ்ணஸவபுயா வபுஜே ஜஹூஹிபு
 சிகாஹ்ஹி ॥ ” என்று ஸ்ரஹ்ணருளிச்செய்தான். இங்கு
 ஜஹூஹி என்றதால் ஜஹூஸரேருஹங்களில் தன்னையுமோர்
 ஜஹூவாகவும், சுஹு என்றதால் சூபுநிகாவதாராவெகை
 யால் தாஹுஸரோஸாஹீகாராநஹுதையும் ஒப்பியருளினா
 யிற்று. இந்த ஸ்ராயம்போலேயே, ஸ்ரீவிஷ்ணு நாவதாரஹு
 திரான இவ்வாழ்வார் சூபுநிகமான தமது ஜாதியை யுமி
 சைந்து ததநுமணமாகவே “நாமம் சொல்லில் நமோநாரா
 யணமே, நன்மாவகொண்டுநமோநாராயண, நாவாயி லுண்டே
 நமோநாராயணவென்று ” உதாராகளால் திருவஷ்டாக்கரத்
 தை ப்ரணவாஹிதமாய் சுதவனவ ஸவபுயிகாரமாய் அரு
 ளிச்செய்தது போல, யஜுவிஷ்ணுவன்றிக்கே தமக்கு ஸாஸு
 மொப்பின ஷயமயொமத்தையே சுநுஷித்தருளிநார் என்
 றதிதன் திரண்ட பொருள்.

ஸ்ரீதநாயகிகளுக்கு யொமஹஸெயில் ப்ரதிக்ஷமான
 பொழுது ஜாதிகிண்டியமில்லையாதல் பற்றி சுஷாமஷயம
 யொமங்களிரண்டையும் மற்றும் வேண்டிய யாவையும் உவ
 டேஸித்தருளக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீதநாரபொயிலுபு
 டாயம் ஸ்ரீதநாயகிநுநுஷிதயொமஹஸெயிதிக்ஷதஸ்ரீ
 தநாரபொயிவபிஷ்டங்களாதல் பற்றி சுஷஸஸத்ப்ரதாயவ
 ராவரையில் வாக்ஷாகுஷிஷி வினிக்கும் ஸாஸுபிபபுடா
 திவாவநாஹிஷெஸுமுமில்லை. இவ்வகையிலுமுண்டென்
 னில், ஸ்ரீராகிக்ஷஹாஹிஷெயிலும், யுநத்திலும், ஹோஷம்
 ப்ரஸாங்கும். ஸ்ரீதநாயகிகள் தாம் ஹித்தபிகாரியாக
 வும், சுநுஷாதாவாகவுமிருக்கச்செய்தே, ப்ரவத்யை ஆழ்
 வாரிடம் பெற்றது, ஹிதில் ஸ்ரஹுவலிரொயஸாகெகையப்
 பற்றி பென்னில், தாம் யொமஹஸுமென்ற ப்ரதத்தைப்
 பநாஹி செய்தருளக்காரணமில்லை அன்றியும் “ஸரே

வகியொமாய நாயுமேநயெ யநிநாம் வராய” என்று ஸ்ரீ ஆனவந் தார் சீமலாஸாஸநம் செய்தருளவுமிடமில்லை. ஆகையால் இவர் ஷலமயொமத்தைப் வரிமுஹித்தருளியது விஷ்வோக்ஷைஸவபுஷணபுஸாயாரணகாழிகளைப்பற்றி யென ஸெஸு அருஷெவெஷவரன் திக்கே யுள்ள ஸுதேவபுஷாயநிஷ்டர்களான ஸ்ரீவெஷவர சுமீகரித்தருள்வர். ஆகாய்வவவால் (ஸ்ரீநீநா ராவுயொயி) என்ற வடிவ வ்யாவ்யாதமாயிற்று. இங்கு யோ மஸஸம் ஷலித்தூத்தால் உவாயவரம். “வொமஸஸவநொ வாயபுஷாநஸமுகியுகிஷு” என்றதிதற்கு ப்ரேணமான மிவணு.

இவ்விதமுள்ள வரலாறாயுளுன ஸ்ரீஸுமேநமேநியா கும் ஸ்ரீநீநாரயொயியால் (புஷுதி) = சுகிணநஜமஸுமேநா ண மிதிதமாக ஸ்ரீநீநாயுமேநிசுருண யுஷாநாழிவரணாஹமா னவைகளை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ஸ்ரீநீநாயுமேநிகளிடத்தில் ப்ரகாஸம்பண்ணியரு (வடிவீ) = நல்லதோர் ஸுபு ஷாயவரம்பரையாகும் சீமலத்தில், “வொமம் வடிவீஸு தி” என்றிங்குமிவணு, (யாவிநாம்) = யாதோரு ஷோஷமா கும் கூடகாழிகளில்லாமையால் கூரெயாய்ச்செல்லாநிற் கும் (ஸுஷுராபுணாம்) = ஸ்ரீநீநாயுமேநாமேநாஜாழிஸுஷா யாயுர்களுடைய, இங்கு “ஸு” என்றவடிம். முத்தூழிக ளுக்கு விவரீதாயுடும் சொல்லும் யாடிவப்ரகாஸாழிகளை வி லக்குகின்றது. முருமஸஸம் ஸிஷுனுக்குள்ள சஜதாமாய காரநிவதபுநஸாழிபுவுத்தையை ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றது. (சீ ஷெ) = நடுவில், அதாவது வரலாறுதத்யாயதூதூக்களை ஸா ஷுங்களாலும், உவாஸநாபுஷாஷுமபுநஸாநாகாரஜதாதத் தாலும் தெளிந்த குவாயுமொஷிபின் மத்தியிலென்றது. (வொகாபுநாசீ) = உலகாசிரியன் என்ற திருநாமமுடைய ஓ ருவர், இங்கு பிள்ளையென்றுவோர் வடித்தை முன்கூட்டி பி ள்ளை லோகாயாயுரென்று வணதத்யயிஷ்டர் கூறுவர். பிள்ளை யென்பது நம்பிள்ளையென்பபொருள்படும். இவருடைய விதா வான கூஷிபுரர் என்றவடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை தம் மு

ராவா நம்பிள்ளையின் ஹஸ்யபூத்தால் ஜனித்ததுபற்றி இச்சிவிற்குப்பிள்ளையென்பபயரிட்டனர் எனவும் கூறுவர். ஆனதால் ஸரீடாகவிபுரியுனன் என்றேயிருக்கவேண்டும். “ஹரிநாமாகுஷ்டிபுராணா ஹொகாவாபெபுணடிஸித்தம்” என்றதால் ஹொகாவாயுத க௃ஷ்டிபுருடைய ஸுருதுவென்பதும், அவர் றஹஸ்யபூகங்களின் தலைப்புகளிலும் ஈற்றிலும் “பிள்ளையுலகாசிரியன் திருவடிகளேசரணம்” என்றிருப்பதால் பிள்ளைலோகாசாரியர் என்பதும் ஸ்ஷ்டிம். பிள்ளையென்றஸஷ்டிவர் பிதாவின் திருநாமத்தினீற்றிலிருக்க யிவர் திருநாமத்தின் முன்னே வரக்காரணம், யியா திருவுள்ளத்திற்கும், குமாரர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஒரு வேதமனுக்கு வரும் மஹத்தில் சூரொஹாவரொஹமே யொழிய வேறில்லை. மேலும், பிள்ளையென்பது ஷேஸ்யமாக வாஸிபர்களைப் பற்றி யாகையால் வாரர்களாகும் ஈதர்களுடைய, ஹொக=கூட்டங்களுக்கு சூவாயுத=குருநாதனென்றபடி. பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, தூப்புற்பிள்ளை யென்று வஹுசிரநவாவகம் ஸகஹாவாயுதர்களுக்கும் தலையிலிருக்கக்கடையிலிவ்வொருவருக்கே யுண்டாயிருத்தல் பற்றி, பிள்ளைலோகம் என்ற வோர் ஸரீஸுவடிமாக்கி அவர்களுக்குக்குருநாதனெனப் பொருளாக்குவது ஸுரஸமாயிருக்கும். அதற்கடி யிவரது ஸ்ரீகூங்களெல்லாம் ஹரிஸுரபொழிமன்றியும், ஹதாபொழிமன்றியும், தளவவ்வுபுரிவெப்போல் ஸஹுதமும்ல்லாது தமிழும்ல்லாது “அதுக்கு, இதுக்கு” ஹதூதி நன்னுற்குத்திக்கையாதும் ஸதூகூவரிஸ்வநமில்லாததும் வராவ கவிதை பாடும்போல் ஹொவாவரணாதி ஸதூபுலுஹமமில்லாது “சுமிதாஸரணதூதாடிதாநொநுநுலுலு” என்று தமக்குள்ளே தாமே யாடிர்க்கவல்லதாயிருத்தல் பற்றியாம்.

தூப்புற் பிள்ளை யருளிச்செய்த றஹஸ்யங்களெல்லாம் வஹுஹரிஷணாடிகளானஹொகாவாயுததரஹஸ்யாநனாரம் ஸவதாரித்தபடியால் “விஸாவாநா விஸாவஹாஷயெவ பு

கிவகவுழ்” என்ற நூயம்போல் தேரீகர்களான சிலர் அவ்வோ
 ருமலுங்களைக்கண்டு கலங்கி ஸ்ரீஹாஷுக்காரஸம்பூராயத்தை
 யிழந்து விடும்படி வருமே யென்ற வருளாலும், ஓகாபாயு
 ரைச்சேர்ந்த உவாஸுபிகளும் பார்த்துத் தெளிவதன் பொ
 ருட்டு மெனக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்திலல்லாதே,
 மற்ற எவ்விஷயங்களுக்கும் டெவலாஹெஷியிலேயே புவகி
 த்த டெஸரிகு இம்மந்திராயுவிஷயமான ருமலுஸுருகிக்
 கில் மாத்நிரம் தளவவியுபரிவாகுஹாஹெஷியினிழிகைக்
 குறுப்பு உக்கெஹதுவே. டெவலாஹெஷியில் திக்ஷவரகெஷ
 யையும், மற்றுள்ள ருஹெஷ்களையும் அருளிச்செய்திருப்பதா
 ல், டெவலாஹெஷையக்காட்டில் தளவவியுபரிவாகுஹாஷை
 க்கு ஏற்றமில்லை.

ஸ்ரீஹாஷுக்காரும் அபவிவாணமான மடித்தை சுலாஸு
 தமன்றிக்கே ஸாஸுதலாஷையிலேயே புவாதித்தருளினார்,
 ஸ்ரீஹாரும் டெவலாஷையிலேயே சுஷுஸுருகிமுதலியவைகளை
 யருளுச்செய்தார். ஆனதுபற்றி உவாஸுபிகளுக்கு முவஜீ
 ஷுமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீஹாஷுதயலாராஹிமுமும் அ
 ருளிச்செய்யப்பட்டது. உவாஸுபிகளாவது, ஸாஸுதலா
 ஷாயமான ஸ்ரீஹாஷுடிகளில் நல்லதெளிவில்லாதேயும், அ
 ருளிச்செயல்களிலும் தெளிவில்லாதே “யதுஸாஷிகாஸுத
 தாகிடுகாஃ, யதுதாகிடுகாஸுதஸாஷிகாஃ | யதுநொஹயத்
 துவொஹயம், யதுநொஹயம் ததுநொஹயம் | ” என்றிருக்கு
 மவர்கள். ஒவ்வொருவருடையவும் வுஹெஷாலும், அவ
 ராவர்விதித்திலேயேயல்லது டீவடகாஅத்திற்குவேறுவகையா
 ல் ஸுஷுமாகாது. ஆகையால் இவ்விவகம்ப்பொழுதும் வர
 ராயுஸுபிகளால், அவ்வோமுமங்களைக்கொண்டே ஜோத
 ஷுங்களாகின்றனவாம். ஆகயிவ்வளவால் பிள்ளை ஓகாபா
 யுர் என்றவடித்திற்கு தேரீகர்களான சிறுவர் கூட்டங்களுக்
 காசான் எனப்பொருளாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்த ஓ
 காபாயுரென்றவர் (தடியம்) அந்த ஹாஜிதங்களாகிய ஸுஷா
 யாயுர்கள் மதாமதம்செய்யும் ஸ்ரீஹாரயொயிபுசுடிசுத

ஸஹஸ்ரபுஷ்பமாபிதே ஸீஹாவயத்தை, “சுயநஸஹஸ்ரபுஷ்பமாபிதே
யாநஃ வடிவீஸ்யதி” என்றிங்குள்ள சுயநஸஹஸ்ரபுஷ்பத்திற்கு ஸிவ
ணுப் பரீணம், இங்குள்ள சுயநஸஹஸ்ரபுஷ்பத்தால் வெதநகொடிக
ருக்குத்தஞ்சமாயுள்ள ரோமபுமென் றும்பொருள். (சுவரீஜோ
ய) = அந்த ஸநாமபின்னதென வுருணபுமாயறியாது வன
கெடுசம் வாயாரோதுமாய் மட்டிலறியுமெனக்கருத்து. அது
இங்குள்ள வரீயென்ற உபஸமபும காட்டுகின்றது. இதனால்
ததரூபரையில் உருகுதரான க்ருஷ்ணரூபருக்கு ஸுருணுவா
ய்ப்பிறந்து, அப்பிதாவினிடம், சிற்சில டிசுபுநாயபுங்களோம
ட்டில் கேட்டவராகையால், வனகெடுசஜோநம்மாத் திரம் சு
ஷுபவமதம். ஏனெனில்; ஒரு வகையிலும் ஜோநமில்லாதா
ர்க்கு விவாடிமேயில்லையாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறவிடமாயி
ற்று. சுவரீஜோநத்திற்கு ஹேது (வாஷ்யாடிகாரணம்) எ
ன்றதால் கூறுகின்றார். வாஷ்யம் = ஹேதுரோநுஜாநுமயுஹீ
தமான வ்ருஹஸுருத்ராயபுமாதே ஸ்ரீவிஸிஷ்டாபெதேத டி
சுபுநபுஷ்ஷாவகஸாஸ்தம், சூழி = ததுக்தாயபுநுஸாரி
யாயுள்ள ஓளவெடுசிகவரம் வராமதமான ரீத்ராயபுத்தை
ப்பற்றிய ஸஹஸ்ரபுஷ்பமாயும், வனவம்ஹுதஸாஸ்தவாயபுங்
களுக்கும் ப்ரீணமுமாயமானது ஸ்ரீநோநயொயிகுததிலு
புஸ்யமாதே சாஸ்தமும், ததுநுமணமான விசித்ரயா
திரஸாஸ்தங்களுமாம். இவைகளில் (காரணம்) = “ஜோநஸுருத்யு”
என்றபடி ரூபுவிஸிஷ்டர் எனப்பொருள். அதாவது வடிவீ
வரீஜோநா வாவத்திற்கு டிசுபுஷ்யாவம் ஹேதுவாதல்போ
ல், இங்கும் ஸஹஸ்ரபுஷ்புசுபுஷ்பத்திலிழிந்து கோவா
ய சுநுவிசாமல் போவதற்கு ஸ்ரீவாஷ்ய ஜோநாயபுதிக
ளான சாஸ்தங்களில் சுவரீஜோநம் ஹேதுவாயிற்று. ஸஹ
ஸ்ரபுஷ்பாயபு விவரணம் ஸ்ரீவாஷ்யகாரருக்குப் பிறப்படுண்
டான ஸ்ரீஹ்நருளிச்செய்த சுஷ்டிஸூகீத்யாதிமுமங்களுமும்,
முற்பாடுண்டான ஸ்ரீமஹித்ரயாதிகளும் ஷபுபுஸுஸகெஷ்வா
திகளுமாம். இவ்வகைகளால் வாஷ்யாடிகாரணகூல ப்ரயுக்த
மெனக்கொள்ளுது. இப்பிரகாரம் ஸ்ரீவாஷ்யத்தாலும், ஸஹ

வாழாயஸாஸாஸிகளாலும் சூர்யுத்தசயடைந்த ஹேதுவால், “வ்யபந்தஷ்டி வராநவிநாஸயிதூஸவக்யுதே” என்றநூயம்போல் (புராணோ) = இது ஹோவயம், இது காவயம், இது விநிதபெஸவபாவகம், இது சுபாவகமென்ற நிணபுமறியாதே வழிதெற்றிச்செல்வதற்கு ஈதீமீம்ஹேதுவாகும் போல், இஸ்ஸம்பிரதாயவிஷயத்திலும் வாஸுவாயுடம் தெளிபாதேயுண்டான ஸ்ரானிபால் (காஸிவகொஸாநு) சிற்சில புஸ்தகங்களை, அதாவது ஸேசுக்ஷப்படிமுதல் தனிபுணவம் ருகவுள்ளபதினெண் ரஹஸ்யபுவஸ்தகங்களை. (சுவிவசு) ஸுதிபோனவழி எழுதிவைத்தருளினர். (சுய) இப்படி ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் ஸஹ்யபாயத்தில் தெளிவில்லாதே தேவஸுபுகள் கண்டிகலங்கும்படி எழுதிவைத்தபுஸ்தகங்கள் வெளிப்புறப்பட்டபின்பு, (வெஷவகுபாயபுநாஸ) ஸ்ரீசீகேஷானோவாயுடென்ற (கூதீ) ஸவபுஜென் “கூதீகூஸவஜக்யவி” என்று இங்கு நிவணு. இங்கு ஹோகாவாயுடென்ற திருநாமம் விஸாஸிஸவங்களைப்போல். ஏனெனில், “ஹோகாவாயுடாய மாரவெ க்ஷவ்வாடிஸுஸாநிவெ” என்றயிவர்தனியனே ஹோகாவாயுடென்பது ஓர் இம் குறிப்பெயரெனவும், “மாரவெ” என்றதால்இந்தபடிமே ஸுயாயுட்கூஷோதகமென்றம்காட்டுகின்றது. ஆகையால் ஹோகாவாயு மாரவென்றபொழுது தான்ஸவஹுஸோநவாஹகமாகும், மற்றப்படி ஸயாரணவாஹகமேயாகும். அன்றியும்ஜிமோவாயுடென்ற பெருள்படக் கூடியவாஹகமும்ல்லாம். அங்ஙனன்றிக்கே இவ்வேஷானோவாயுடென்ற திருநாமம்உவவ தீவாஹுஷுத்தைப்பற்றியுண்டானதும், நிரூபாயிகஸ்தஸுபுஜென ஹவாஹுஸ் அருளப்பட்டதுமான காரணவிஸிஷ்டமென்றதால்வாஹகோத்ர மாராவைக்காட்டிலும் சுநயுடமானமாராவாயுடீயாநு என்று ஸிசிப்பதால் (தம்) = அந்த ஹோகாவாயுடரை கூதியான இவ்வேஷானோவாயுடர் (ஹாஷ்டாடிஷுஷு) ஸ்ரீஹாஷ்டஸஹ்யபாயங்களாகிற ஜோநத்தினால், இங்குஹகவவநம்ஜோதேகவவநம்.வடுவடம் சொன்ன காண்குமும் ஹாஷ்டாடிகளால் வந்தபடியானிங்கும்

ஹாஷ்டாபிஷ்டா என்பது கூறப்பட்டது. அன்றியும், சோமபுத்தில் நடக்கவேண்டியவன் ஐவடிஹாநியால் வழிதப்பிப்போக அங்கோர் ஐவடிஹிஷ்டு வந்துஐவடிவாநம் பண்ணியரு
 ஹோவயத்தைக காட்டிச் செல்லுவிக்குமாப் போல், இங்கும் (வாரிமாராவயெ) = வாரிமாராக்களான பூதார, நாய, உரோம, ஹவஹாரோநாஜியோமிகளால் புகழ்க்குத
 மான வநூவில் (வநூயி) = மறுபடியும், அதாவது, வநூ
 வடிமுண்டான கிண்பிசூரம் வாக்ஷாகுஐவடிஐவடிவாகுவய
 த்திலிழியாது, தகூத்யாஜீகாராஐகளைப்பற்றி ஸஹாயபுடி
 ஸூநமாகித வநூவிவிழிந்திருந்ததால் இங்கு ஹூயி என்ப
 து கூறப்பட்டது. அல்லது, ஹவஹாரோநாஜிபுநத்தில்
 கவதரித்தும், திருவிலச்சினை முதலான துகளைப்பெற்றும், அ
 யாஐகளைக கேட்டும், ஒடுவில் தானறியாதே வாக்ஷாகுஐ
 ஹாயையயனுஸரிக்கப்போனது பற்றியுமாம். (ஸூவயாரிவ)
 பூகிஷ்டாவநம் செய்தருளிநீர். ஆக யிவ்வளவால் ஸ்ரீஹ
 ஷ்டகாரஸம்பூடிபத்திலேயே கவதரித்த பிள்ளைலோகாவா
 யபுர், ஸ்ரீஹாஷ்டாஐகளில் வாரிவநிண்டிதோமமில்லாது மஸூ
 ஜோநத்தைக் கொண்டு தன்தெளிவுக்கோ, தம் ஹாசுஜினங்
 களுக்கோ, சோசூகூப்படி முதலிய பதினென்றஹூவா
 ஸூகங்களை யருளிச்செய்ய, அவையாவும் சுடுதலாயையைய
 யநுஸரிக்க அதைக்கண்டு ஸாரோநாஜோநமுள்ளவர் கலங்க,
 அதன் நிமித்தமாகக் கோயிலில் வரஸூரம் ஸாஸ்கிமான
 ஸஹாடிமுண்டாக அதில் ஜோநஸ்மவூபரான ஸ்ரீசெவடிஷ்டா
 வாயபுர் தெளிவிக்க, அதைக் கேட்ட வயோவூபரான பிள்ளை
 லோகாவாயபுர் தேறி ஸூதவூபாயிஷ்டரானார் என்றதும்,
 தூப்புற் பிள்ளையின் ஜோநவெராமாரோநாஐகையுமும்,
 வெஹகாரணாஐகையுங் கண்டு பிள்ளை லோகாவாயபுர்,
 “சென்றான் தூப்புற் திருவேங்கடமுடையான்
 பாரொன்றுசொன்னபழமொழியுள்— ஓரொன்றுதானே
 யமையாதோ, தாரணயில் வாழ்வார்க்கு வானோப்போம
 ளவும் வாழ்வு.”

என்று சேமனாசாஸனம் பண்ணி யருளியதால் ஸ்ஷம். (ச)

வயாதுவாநாஜவா முத்திகாடயா
 ராம்பணிதா உதவயெயா வாடுஜெயதா புவர
 துது வடகஜெயரிதாணவலிதா விதா | தநா
 மடாஜெயாதுநியயதிரா வுயாஸ்யா வாயு
 விஸுஸுதாநா டாக்ஷிணாதாபுதிகுததெ
 டெயிகெஜம் விவகெ || ௧௫ ||

இப்படிப் பிள்ளைவொகாயாபுர் தூப்புற் பிள்ளைன் ஸடா
 உடெயத்தால் தேறித்தெளிந்துபோனதால், உடாஜெயநங்கொ
 ண்டி(வயாசு) தடநதூம் (தவா) அந்தப்பிள்ளைவொகாயாரு
 டைய(சுநாஜெயா) அடிகயமணவாஸப்பெருமாள்நயினர் என்ற
 தம்பியோவென்றால், இங்குள்ள “தா” என்றதுஜெயைவிட
 சுநாஜிஸாஸுஜெயாநத்தில் கிவ்விடாயிகுப் பெற்றவர் என்ப
 தைக்காட்டுகிறது. (வணிகஜெயபு) தன்னையோர் விவடிமெ
 ஸாநாக எண்ணினவராய்க் கொண்டு (முத்திகாடயாநா)
 உடுவெயாதுரான ஸ்ரீஜெயாநடெயிகளை (வாடுஜெ) கண்
 டவிடமெல்லாம் ஸாஸூபம்போலிருக்கிற விதணாவாடிங்களால்,
 இதனால் இவ்வநாஜிஸாஸிகரான ஜெயைப்போலன்றிக்கே
 வரஸூயியை ஸஹிபாததகொமாணமுள்ளவனெனத்தோன்
 றுகிறது. (ஜெதா) ஜயிப்பதற்கு, அதாவது தானே பண்டி
 தரென்றும், கவியென்றும் புவலியைப் பெறவேண்டி மா
 ணெஷா டொஷாவிலுரணமாகிற சுலாபியையால், ஸாஸிக
 வுயியோடு ஸ்ரீவெணுவலிஷயத்தில் ஒதுங்கி வசிக்கரும்
 ஸ்ரீஜெயிகளை யயாகயவ்விடாடிங்களால் ஜயிப்பதற்காகவென்
 றபடி. (புவரது) புவரதுயாய்க்கொண்டு ஓடுவில் (வடகஜெ
 வரிதாணவலிதா) ஸ்ரீராமநாயனுடைய திருவடித்தாம
 ரைகளின் வரிதாணமாகிற ஸ்ரீவாடாைகளின் விஷயமான
 ஸ்ரீவாடாகாஸஹஸுமென்ற லிஷுஸாதிபால், அதாவது
 ஸாகராசூயில் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஆயிரம் ஸ்ரோகம்
 செவ்கிறவரே உதாரெனப் பெரியோர்கள், ஒருவரைப் வடி

கலிவீஷயத்திலும், ஒருவரைப்பாதுகாவிஷயத்திலுமாக உ
மவதனியியில் நியமித்தருள, பூதிவக்ஷி சுலாபேயுத்தால்
வரீஹுதிக்க, அவ்வண்ணமில்லாது ஸ்ரீஜெஸிகுஸ் ஸ்ரீவாஹு
காலஹஸுத்தை நிமிதித்தருள, இவ்விரண்டையும்கண்டு பெரி
யோர்கள் உத்க்ஷாயகேகாரதஜித்தை ஸ்ரீஜெஸிகுனிதத்தி
லும்வாழிகெலுரியினிடத்திலும்ஸூவித்தருள, அதைக்கண்டு
ஸ்ரீஜெஸிகுனும் ஹாமவகாவவாரத்திற் புகாமலிருக்கத்தனது
பெருமையைத்தை “ஸுருதெஸுருகரயுவதி” உத்யாழிபால் தி
ருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பஞ்சிசய்தருள, அதன்பேரில் வாழி
கெலுரியென்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினர்நிவிட
வாஹுராய்த்தனக்குண்டாயிருந்த செருக்கினின்றும் (ஜெ) தனி
ந்தவராயினர். இங்கு சிலஜெயுடர் “ஸுருதெஸுருகரயுவ
தி ஸுதஸதகிஜெஹுஹுமம் ஸுவிதி !” என்றிக்ஷாழிகளையி
ட்டு வாழிகெலுரியே ஜயித்தாரமன்றி ஸ்ரீஜெஸிகுனே தன்
னையொப்பவில்லையென்று பித்தற்றுவர். அவர் “ஹுரவரவஸா
வஹிநவரஃ” என்று ஸ்ரீஜுளவந்தார் அருளிச்செய்ததால்,
தனக்குள்ள காஜாதுரகூத்தை யொப்பினையிற்றென்று ஸ்ரீ
ஜுளவந்தாருக்கும் ஹாணநாயககூத்தை யொப்பினையினர்.
மேலும், “சுஜாவிவஹிநவரொ உத்யுதீஹுதெயு, சுஜவயு
வஸுஹுதயஃ” என்றுமணவாளமுனிவர் சொன்னதால், இவ
ரும் ஜெஹாவஹிகுரென்றும், மன்மதனுக்கு வசப்பட்ட மனமு
டையவரென்றும் சொல்லக்கூசாத வாயுடையவருமாவார். ஆ
கையினால் இவ்வதிவாஹித்தைவிட்டு சூவாயுடர்களுடைய நெ
யுறாமு ஸுயாநங்கனையெல்லாம்வாஹுவத்திலாஹிதங்களென
யினிக்கருர் போலும். ஆகயிவ்விதம் ஜெஹாசுலால் அன்றுமு
தல் காவுத்திலும், தகூத்திலும், சுமிதரஸாயாரண வானி
கூத்தையுடைய காரணத்தைப்பற்றி சுலஜெஸிகுனையன்றுமு
தல் பெரியோர்களும், தஜெஹாவலிகளும் “கவிதாஹிதகெ
ஸுரீ” என்று வஹுஜாநமுள்ள சுஹுயுதிருநாமத்தால் கொ
ண்டாடினர். இங்கு தகூடென்பது, ஸ்ரீஹாஜெஹாவயொமி
யான ஸுதகூடென்றதை. ஹுஸுஹும் மளதஜிஸாஸுமாதல்

பற்றி அது மடிக்கெழுந்தவாய் ஸாவமுஷுமுமானதால்
 சுருவாடெயம். இப்பிரகாரம் பிள்ளைலோகாபாயடும், அ
 வருடைய வநுஜரான வாழ்கெலாரியென்றவரும் பூரண
 த்தாலும், பாராஜயத்தாலும் முறையே ஸ்ரீமாத்ரீஷிவரோபமா
 ன ஸரீயாவாலத்தை விட்டவாறே, கோயிலில் ராஜவிவரத்
 தால் கருணம்வர அதனால் அழகியமணவானன் கோயிலேவிட்டு
 அங்கங்கெழுந்தருளியிருந்து முடிவில் கெழுந்தருளும்
 படிவர, அதன்மேல் கோயில் ஸாமிநாமாக, ஸ்ரீசேஷிகனும்
 ஸ்ரீஸுடாஸ்குமாரருடைய சுருவநீதிர்களாமிருந்த குமாரர்
 கருடன் மேல்நாட்டிலுள்ள ஸக்ராகாமமேன்ற சுருவாநத்
 திற் கெழுந்தருளினார். பிள்ளை லோகாபாயடும் ஸ்ரீராம
 நாயனுடன் சிலரஹஸ்ய வரிஜனங்கருடைய ஸஹாயத்தின்
 பேரில் சுதிமாவாய்த் திருக்காவிரியின் வாஸுடமாய் எழுந்
 தருளிக்கொண்டிருக்கையில் ஸுயம்வாஸுட்குத்தாலும், க்ஷுபி
 வாஸையாலும் ஒடுவில் பூசுடாஸுக்ஷுணம்செய்து தி
 ருநாட்டிற் கெழுந்தருளினார். இதன்முன் இப்பிள்ளை லோகா
 வாயுடர் திருவடியான திருநாராயணபுரத்தாய் என்றவோர்
 ஸ்ரீவெணுவன் தம்மாவாயுடன் ஸன்னிதியில் தாம் செவிதாழ்
 த்திக்கேட்டிருந்த வவநமருஷணத்தின் சுயுடங்கையெல்லாம்
 திரட்டி அதற்கோர் ஸ்ரீஸுடமாய் எழுதிவைத்திருந்து, த
 மது சுதிவாஸுட்குத்தில் பெரியபெருமானைத் திருவடிதொ
 முத்திருவுள்ளம்பற்றி உருவொருவாவாயிபாதலால் வதுபுர
 மொன்று மறியாதே கோயிலேறிவந்து சுடாஸுக்கத் தழுது
 ஸ்ரீஸுடத்தில் லோகோவாயத்திற்குண்டான கிவபுரஹம்
 போலிருக்க ஸுஸனித்து, அங்கிருந்தபடி திருக்குருகைக் கெ
 முந்தருளி ஆழ்வரைத்திருவடிதொழுது அங்கேயே கிண்கி
 காமம்வாலம்பண்ணி லெஹவியொத்ததைப்பெற்றனர். பிற
 கவருடைய ஸுஹியிலிருந்த “ஆயிபடி” என்ற அவஸுஸு
 நம் மாத்திரம் காசுதாஸ்யநாயம் போல் முடிவில் மணவா
 ளமுனிவருக்கு அவரது வடுவடாபுரத்தில் கிடைக்க அதை
 க்கைப்பற்றி வைத்திருந்தார். இது ‘ஸாமிஹம் வஸுகத’

வ்யஸ்ய, ஸ்ரீநாவஸ்யிதி” என்ற ந்யாயப்படியிவருக்குக் கூறா
 நொஸ்யீவனத்திற்கு சுவஸீ வந்தபொழுது, “போஸ்யி காவா
 ஹிஷ்யந்ரோபதயொ யொமிநொ2விவா” என்றபடியே அப்
 புஸ்தகத்துடனும் ஸ்லோகிவெஷத்துடனும் கூட ஸ்ரீரஹுத்திற்
 கெழுந்தருளிஞர். (சுடு) இவ்விதம் தென்றிசையிற் பிரகச்சா
 ணகுலத்திற்கிந்த வந்தணராகுமவர் ஸ்லோகிவெஷத்துடனும்
 மணவாளமுனிவர் என்ற திருநாமத்துடனும் கோயிலுக்கெழு
 ந்தருளியபின்பு, சுடுவா, மொகாவாயபுருடைய திருத்தம்பி
 யார் ஸாநகொரஹுரானபின்பு. (தநாமுடு) மொகமா
 ருவாஹிகெஸுரிகளால் விவிதகோதுமாயிருந்த அவர்கள்வழி
 யை (ரஹிஜாஹிபயதி) வநிவெபுரஹுரான அழகியமண
 வாளொன்ற முனிவர் (வ்யாஸ்யபா) வவநவநிஷணாஹிவெஸு
 ன்களுக்குத்தாம் செய்த வ்யாஸ்யநத்தால், அதாவது, ஆயிபடி
 யென்றவ்யாஸ்யநத்தைக்கைக்கொண்டதன் ஸஹாயத்தால், வ
 வநவநிஷணாஹிகளுக்கும், வாஹிகெஸுரிசெய்த சுவாயபுஷுடி
 யத்திற்கும் ஓர் விஸயவ்யாஸ்யநமெழுதி, அதன்வழியாய் (ஸ
 ஸ்ரீவிஸ்ய) அவர் ஹேமபுத்தை நன்றாய் புவெஸித்து (ஹக்ஷி
 ணாந்யாபுதிஹிதகெ) தென்றேயத்திலுண்டான வுர
 ஸ்ரீவஸ்யராயுள்ள நம்பிள்ளை திருவடிகளிலாஸ்யித்த வ
 டக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான மொகாவாயபுர் என்ற
 மாராதுடங்கிய பற்பல சுவாயபுர்களுடைய ஸ்ரீதிவிசேஷங்
 களால் உண்பெண்ணப்பட்ட சித்தத்தில், இங்கு மொகாவாயபு
 ர் சித்தியில் முனைத்து இடையிற்பல வழிகளாற்றழைத்து, மு
 டியில் மணவாளமுனிவர் சித்தியில்வலித்தது இம்மதமென்பது
 இதன்பரவுகலுக்குண்டான வுண்மை. இடைக்கிடையரும் மற்
 றவொல்லாமிதற்கு ஸஹகாரிகளேயாம். வடக்குத்திருவீதிப்
 பிள்ளை ஆழ்வார்களை நிக்ஷஸஸாரியென சுட்டிலெழுதியருளி
 னொன்று ஸ்ரீவநம்பண்ணியதன்மேல், அவர்குமாரரான மொ
 காவாயபுர் தமது புஸ்தகத்தில் “ஹ்ருத்யனா விஸ்யாதித்யு
 ஸ்ரீஹ்ருத்யனா, யஜுத்திலே ஹ்ருதத்தவனுக்கு விவிதாஸ
 மும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு “ஸஹ்யபுதிவ்யாதித்யு”

என்கையாலே விஹிதாஸமும் தூஜிற், இவ்விடத்தில் வே
றே சுயம்மாகவேணும் அதாவது, ஸ்வாஸன தூமத்தைச்சொ
ல்லுகிறது. ஸ்வாஸனமாக விடுகையாவது. ஸுகூதையிலே ரா
ஜதஹுமம்போலே” என்றிப்புகாரம் வயநமஞ்ஞண தனிவ
ரஜிங்களில் புகுபுநம்செய்தருளிற், இவருக்குமேல் மண
வாள முனிவர் பட்டது போலிருந்த இவ்விருட்சத்திற்கு பூயி
ம் ஸ்வைகரியிருந்து, பின்பு மலிபாக்கியதால் அவரும் “குகுதி
யகும்பொடி வனா விஸாரிதிள் அஜ்ஜன்மத்திலேதான் பண்ணி
ன தபோன்சேஷமடியாக ஸ்ஹவதிபாய் விட்டானிதே.” என்
று துடங்கி “ஸவபுஸகிஸுவஸவிஸஷம்” என் செய்ய
மாட்டாது.” என்றளவாய் ஜாதிகிவஸனை யை கிஸ்ஸுஷமாய்
அஜ்ஜை விதிபன்றிக்கே மாற்றினாரிதே. இங்கு “பஸாபிபுரா
வரிஜூய தலேவ கெஷி யோ நரஃ | கரோதி வாஹுபா
லீநம் தரோஹுபூபூஷவாதாக்ஷ | பூரோகீர வவதி வணா
வொஹுபூஷணாநிகெஷி யோ நரஃ | ஸாமயோநிஸகம் உகா
மபுமெஷுய ஜாயமெ ||” என்ற சிஹாமாரகவிவவபுவயந
த்தை நினைப்பது. ஆகையாலதன் பேரிலிற் மணவாள முனிவர்
(சூதூநம்) தம்மை (கெஸிகெரு) ஸ்ரேஷ்டவாஸ்துத, அதாவது,
பிள்ளைவொகாயாயபுர் துடங்கி ஸூசெஸெஸோடாஸூஷமாயுள்
ள சூயாயபுர்களைக்காட்டிலும், யாதொரு ஸூயாயித்யன்றிக்கே
கிஹித்தேனும் கூசாதே “ஸாகரோ நரகாமெயவ” என்
றதையும் பொருட்டாக்காதே ஜாதிகிவஸநாடிகளை யறுத்துப்
பேசும் வாக்யாயுத்தில் ஸ்ரேஷ்டைத்தாலென்றபடி, ஆன
லிவர்களெல்லாம் சூயாயபுஸவூயுத்தில் “சூவிநொக்ஹி
ஸாஸூயபூ நாவாரெ ஸாவயதூவி” என்ற வாக்யபூபு
த்தை சோதும் கூகுவூத்தார்களே யொழிய இன்னவையில்
அவர்களும், ஸிஷ்யபுஸிஷ்யர்களும் உதூராயபூநாஷாநத்
தைப் புகாஸமாய்ச் செய்தவர். ஸ்ஷிபர்கள் செய்வது ஸவபு
ஜாதிலாரோநுமாதலால் அது ஸிஷ்யாவாஸமாகாது. ஸவபுரு
க்கும் பூரோணமுமாகாது. உதூராயபூமாவது “ஸயரோவா
கெ பஸூதஸூஷாயாயபு உயுதெ ||” என்பது. ஆகயிவ்வ

ளவால் மணவாளமுனிவரால் ஸாஹ்மான லிபிபாகம் வுந ராவி ஜீணெயூபாரணம் செய்யப்பட்டதென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆனது பற்றியே தன்னை டெஸிகெயூக (விவகெ ஹி) ஸ்ரவிலிம் செய்தாரிதே. இங்கு “ஹி” என்றது முன்னோரிற் காட்டில் இவருக்குள்ள இம்மதஸ்ரவதக்ஷபுலிபிபைக் குறிக்கின்றது. (ரு)

இவ்விதம் மணவாளமுனிவருடைய செங்கோலுக்காதாரமான சூயாயுக்ஷத்தைச்சொல்லி அந்த வலிஹாஸநாயிவதூத்தில் அவர் செய்தருளிய நிபசிநாநுமூஹாடிகளை மேல் சுடுநெயிரிதூபிபால் கூறுகின்றார்—

சுடுநெய் ஸுடுகெதகாடுயெயூரவி: ஸ யதிரஹொ
உராவஸ்துஹுயூரயெ யெயா ஹெஹு ஸு காமு ஸ்ரீ தநிஜ
உநுடுஜெ: ஸ்ராவ மவஹு உஹாஹு | வஸூதூவெந
வஸூதூ திசுஹுடமுரொ: ஸ்ராவ ஸுதஹுயூரய
ஸ்ரீலாஷுநித ஸுதமுநு வியிவடிவிஜமாவிதூஹொ
தஜ்ரிதூ || (ரு)

சுடுநெயிரிதி | (சுடுநெய்) வேறுசிற்தில (ஸுடுகெதகாடுயெயூரவி) கட்டுப்பாடான காயுட்களாலும், (ஸ யதி:) அந்தமணவாளமுனிவர், ஸுடுகெதகாயுட்களாவன:—சுஷுமொசூகளைப் பிரித்து ஹிஜநிவஸநம், விஸுஸுடுகெஸயாரணம், வஸூஹாயஜூஹுநுஹுநம், மூஹாராயநத்தில் வஸூநாஹுதூமம், ஸுடுஹுயூரயாரணம், ஹெதிஹுஹுனைகள், ஸுடுஸெவமன்றிக்கே சுநாஹிஸெவரான மிம்யாரிஸுடுகெதம்போல் புதிதாய் ஒரு காமுதூயைக்கொண்டு ஸூயமொஹிதில் ஸுஸுஹரணஸூலிஹெவநம், பதிவூதிவநம், மூஹாஹிதூயுஸூதூஹிஹெவணம், சுஸநவூவாபங்களை யொழித்த மற்ற வஸூஹுயூயெடுங்களுக்குக்கெல்லாம் காஹிஹுபரிஹுநம், முப்பத்தாராயிப்படி யென்ற திருவாய்மொழி வூலூநுஹெவிசுடுப்பற்றி ஹொஜநவிஷயஹிஹெஹுநம், வஸுஹிவஸுமொஹிதூயிஹிஹுநிதூபிகள். ஆக மிவ்வகை காரியங்களால் (ஸூஸுதூஹுயூரயெ) ஸூஹிதூவாருடைய ஸுதஹுயூர

யத்தில் பூர்வீகமாய் ஸ்ரீஹ்யாஸுருதி ஸ்ரீஷ்டாஸுருதியைப்
புலியுகள் சுதூஷித்தவுகாரமில்லாதே, நவீனமாயுள்ள
வடுவெடிகளில்கொக்கையடிங்களைக்கொண்டு (செயா) இர
ண்டி புகாரமாக [வெடி] பிரிவை [புகாரம்] வெளிப்படுத்தி
[பிரதிஜிதமானென] தன்னை யானாயித்த சம்பந்தமுள்ள
என சிறுவர்களுள் [விமானம்] பெரியதான [உயர்] செ
ருக்கை [பூர்வ] அடைந்தனர். ஆகவேதனால் மனவாளமு
னிவர் சில மனிதர்களைக்கட்டி ஒர் ஸ்தோத்ரமாக்கி அவர்களு
க்குச் சிறு சில ஸுலோகங்களாகக் கல்பித்து அவர்களும்
தற்கணங்கி நடக்க, அதைக்கண்டு தம் கையிடம் வந்ததெ
ன்றும், இதன் மூலமாய்த் தன் பெயர் ஐயுடாகாலம் மொகத்
தில் நீடித்திருக்குமென்றும் நினைத்துப் பெரிய வேர் உயர்
த்தை யடைந்தனரென்பது இதன் கருத்து. இவர் இவ்வீதம்
சுராஸ்ரீயமான குறாவெடிங்களைக் கற்பிக்கக் காரணம் ரா
காஸுலோகமாகான சிறுமகளுக்குத்தான் ஜித்தபற்றிப்பென
ப்பெரியோர் கூறுவர். இவ்வீதம் ஸ்ரீஹரிவாஸ்த்தில் ஊ
ஸுவிவகஜநாடிநொதுதியை விவரிக்கும் சுலோகத்தில் பா
கக்காண்கலாம். இங்கு ஸ்ரீஹனுக்குள்ள ஸுலோகப் பூர்வ
மில்லாதே வஜ்ஜெடி செய்வது, “வஜ்ஜெடி வஜ்ஜெடி தி
த்யு ஸ்ரீஹணிநிநகம் | குலேஸ் வெடிவெடிதா வஜ்ஜெடி
வஜ்ஜெடிவாசுலாம் | காண்வாகெ விமானவாரெ டிஹிவாரெ
யாமாயுதம் | ததொ லுதிம் ஸ்தோத்ரம் ஸுலோகவாஸ்தா
தம் | ” என்ற பிழ்வனெனவெடிவாமிஷசுலோகங்கள்
ரகாவஹமும், ஸுலோகாஜிநாவஹமும் உண்டென்பதை பூ
ரோணிகர் அறியவும். விஸ்தாரித்துக் கடித்தினுன்னென்று
ஸிகவிஸ்தாரித்துமொதுங்கருடைய பூர்வங்களை வயுடாகா
லிக்கும் பொழுது விஸ்தாரித்துவகுப்புவிதி யின்னதென்பது
வடிவமாகும். ஆனதால் உபநயஜிதகயாயிஷ்டாதினைப்போ
லன்றிக்கே ஈதோர் குறாவெடிமென்றும் ஸுலோகங்கும் வடி
வாகும். என்கிலும் விஸ்தாரித்து வடிவாகாகுதவரிசுரீத்
தாலேயே ஸ்ரீஹனுத்தை ஸாயித்தான். அதன் பின்பே

அவனுமோர் மொதூயிவகியானது. அவன் ஸ்ரீஹ்ருக்
தை வஸ்வாழிக்கும் முன்னம் டிக்ஷிணழிக்கில் தவவ்விபாயிரு
க்கையில் ஸ்ரீதீபதவொவதுத்தால் உள்ள இந்திரனை மாற்ற
வும், வேறொர் இந்திரனை ஸ்ரீதீஷிக்கவும், இந்திரனையில்லாது
இவ்வுலத்தை யாக்கவும் வல்லவனாய் ஸ்ரீமஹேஸ்வரத்தையும்
ஸ்ப்ஷித்துத் தனது ஹ்ருன ஸ்ரீஸங்குஹிற்கு யாதொரு
குறையுமில்லாதே ஸ்ரீவித்தான். அதை ஐதிராழிகளுமோப்
பினர். ஆனது பற்றி இவன் தவொஹிமை மாத்நிரமிங்கு
பேசப்பட்டதென ஸாயுக்களங்கேரிக்கவேண்டியது. இதற்
குப் பின் உதூழிக்குந்தீர்ந்து வடுவழிக்கில் தவவ்விபான
பொழுது ஐதிரவரீகெடிக்குமிடங்கொடாதே சகிலாசவிக
னாய், ஜெதெந்நியனாய், யாதொரு காஹெக்ராயாழிகளன்றிக்கே
ஸ்ரீகாஸிக்க, அவைகஹேக்கண்டு அஞ்சிய தேவரும், நான்
முகனாரும், சோமிவரும் ஸ்ரீமதர்களாய் ஸ்ரீஹ்ருஷ்டியென அருளி
ச்செய்து, ஸ்ரீஹ்ரு ஸ்ரீயாகாராழிகளுக்கும் ஸ்ரீயாகாரமுண்டென
ஓப்பினார்கள். வலிஷ்ஹேஷ்டியெயக்கொண்டும் ஓப்பிட்டார்கள்.
இதன்பின் இவ்விஸாஸிதந்ந ஐதிராவெஸ்ஸேபோல் காஹெக்ர
யாழிகளுக்கு ஸ்ரீஸங்கு மஹேஸ்வரில்லை. இவரது வரிசமிப்படி
யிருக்க யிவரது வரஸ்வெரெயில் பஸ்கோடிவருஷங்களுக்குப்
பின்னுண்டாகுமொருவருக்கு ஐதிரஷ்டியின் ஐதிராவஸூகாயு
முண்டெனக்கூறும் ஐதிரேதிகளின் காஹெ எவ்வளவுதூரம் நிலை
நிற்குமென்பதை ஸாஸூஜேர்களை அறியவேண்டும். அன்றியும்
ஸ்ரீஐதிரோபணத்தில் கூறப்பட்ட விஸாஸித ஸ்வாயுஷ்டெம்ல்
லாம் நமது ஸ்ரீவாஸூகிஹ்ருஷ்டியத்தில் பரக்கக்கண்டு இவர் தெளி
வாராயைபாஸிக்குமொருதரம் கூறவேண்டியதில்லை. ஸாஸூயா
ஸாஸூயபல்ஷபம் ஸாஸூவரிஸீஹ்ருபா லாகவேண்டியிருக்க
வெண்க்ஹெக்ரவாழிகளான ஸ்ரீதீவகாழிகள் ஸ்ரீஐதிராவெ
ஸிகளை, விஸாஸிதமொதூய ஐதிரானதால் ஸ்ரீஹ்ருயா
யுஷ்டங்களைபெல்லாம் ஸ்ரீயாகவாக்கினாரென்றார். மொதூமல்ல
து ஸ்ரீதீவகாழிகளுடைய வரிசானத்திற்கு வேறு ஸாஸூயவா
டிமில்லாதலாவியர் இவ்விதமெழுதியது. ஸ்ரீஹ்ருரான இப்

[illegible]

ஹாமவதாராயந ப்ரியைபை. இவர்களையெல்லாம் பற்றிய
வோர் கட்டுக்கதைகளையெல்லாம் வுரோணங்களுக்கும் நூர்
யத்திற்கும் விரொயமாய்ச்சிற்சில புஸ்தகங்களிலுடைய ஹரித்து
ன்டாக்கி, அவைகளை நிரூபணரோடார்களான வுஷ்டைர்களுக்
குக்காட்டித்தன் ஜாமத்தில் சிக்கவைத்து அவர்களுக்கதன்
மூலமாய்த்தானோர் மூலநாடனுப்பற்றப்பட்டு அவ்வோசூரி
டூர் கொடுக்கும் வஹுரோதமாகும் யாநூரூபுஷ்டிகளை
வாங்கி ஹெஹபாஹெசெப்கின்ற ரிம்மதஸூரென்பது இச்
சூரூகத்தின்கருத்து. இங்கு ‘ஸூரிடூரஹவஷ்டஹெஹாநா
வெஹாஹெஹவீநிதாடூ. லக்ஷயாநிதாநாஹ ஹுமிஹா
தூவீநிதாடூ. வனதெஹாநிஷ்டாநிதாடூயிதாடூயிதாடூ
ஹெஹ. ” என்ற காண்டுவெஹுரோணத்தை யநுஸந்தி
ப்பது. இவ்வகைக்கட்டுக் கதைகளெல்லாம் மணவாளமுனி
வருக்குப்பின்பு வந்த பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் முதலியோர், ரா
ஜாநாஜிஷ்யஸூரி வரிதைமுதலிய சிற்சில புஸ்தகங்களில்
வரைந்துவைத்தனர். சிஷ்யஸூனும், வோஹுனும் வரிஹலி
க்கும்படி யிவர்கதை யிவ்விதமிருக்க, சுஷ்டைஸிகன் விஷய
மாக மொஹொஹவத்தை ஹுரூஹாஹிகளைக்கொண்டு கூறி
யது ஹுரூஹணஸாரோநுத்தையும் ஹுவித்ததாகும். இது
தம்மைவானரங்களாகவொப்பி அதனடுவில் வந்த ஸூயம் வா
நாஜாகியல்லாதே க்ருதிவாநர்களாகவான ஹுஹாரணர்
களாகஹெஹிகலுஹுஹயஸூர்களை ஹுவித்த ஹுரூஹன் ஹுனை
போலாயிற்று. சிஷ்யநகூதத்தைப்பற்றி யுதிசெகது தொ
ட்டிருப்பதால், இதவே ராஹுஸூர்களைக் கெல்வதற்கு நல்ல
ஸூயமென்று ஹெஹுதம் ஹெஹுதாநாஹ நகூதசிஷி
வீயுதெ. சிஷ்யஹுஹுஹவதாஸூஹெஹ யுஹுதெ யுதி
செகதுநா. ஹுஹுஹெஹகூநாஹய ராஹுஸூரோஹ
ஸூதி. ” உதூஹியால் அருளிச்செய்த சக்கிரவர்த்தித்திரும
கனூரின் ஹாவத்தைநோக்கித்தமது ஹுரூஹுயிதான மண
வாளமுனிவர் சிஷ்யநகூதூதஹாரகையாலும், அவர் உண்
டுபண்ணின புஸ்தகங்களும் நவீநாஹாஹிஹெஹங்களும் சு

ஸாவீயமானவைகளாதலாலும், ஸாயுசான விசுவொத்திரிதில்
வாடித்திற்கு நிலைநில்லாதாதலாலும், சூலூநஸாஹாவையா
தொன்னுமில்லாதே பற்பல யயாயுடிஷுஷிகளான பெரியோ
ர்களெல்லாம் ஸஜநபூவ நெயுருஷ வெவ்வுவ தததல்
பற்பல சுலாவவங்களைக்கொண்டு அதில் ஷேமுவெகித்த
து சுலுவெஸிகஸவபூயத்திவிழிகின்றார்களாகையாலும், பி
ள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்து, அது ஸ்ரீசேஸிகளால்
நடுவில் சுலாவமாய்ப்போக்கப்பட்டு, அதைமறுபடியும் தமக்
கோர் பெருமையை வேண்டியிடைக்கப்பட்டபின், புதவா
ரைப்போல் வீரலேறுவதற்கு பின்புதானே முழுமையும் தி
ஸுஸுமாய்ப்புகுந்துண்டாக்கிய மணலானமுனிவர் சுட்டியசெ
யுருஷவெவ்வுவமதம் ஸத்துக்கருக்கு சுலுசீதமே. மேலும்
ஜோதிஸாஸத்திலும், “சுமதிவருவபூலாஸுரெஷு, | சூ
டிபூமெயலோலாஸுரெஷு உலாஸுரீ ! உலோதூராஸுரெஷு
ரெஷு | சுதிபூலாதிஷுஷுபூலாஸு ரெலாலுஷு
யாலோலாஸுரெஷு ” என்று சேருவதற்கும் சூலாஸுரமக
வே கூறப்பட்டது. வன்னென்போ “பூலாஸுரீஷுஷுமருஷு”
என்ற ஸ்ரீவாஸுராத்ருஸாஸுரிதாபூகாரம் ஸாதிக்கதேமான
வெலாதுவை சுயிஷாநாருவபூலுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
லும் தலவதாரவருதிர் ஸ்ரீவிஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
தூவதாரிகாராகையாலும், ஸ்ரீஹரிவாஸத்திலுள்ள ஜநாஷுந
னென்ற வரலோகவதன் சுயெயோல் சுதுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஸுமுள்ளவராய் ஸாதிக்காதூராய் வீராஜோநாருரென்பிதக
ருத்து, ஸ்ரீஷுஷுபூலாஸுரபூலுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
ஸிகவெவ்வுவபூகாஸிகெயிலும், சுலுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
வேண்டிய பெருமையை நன்றாய் பூலுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
முன்பு ராஜிவாஸோநாஜீபராயிருந்து பிறகு ஸேஸிகஸவபூ
யத்திவிழிந்தருளி யயாயுடாஸோநாஜீபராய்ப்போர்த்தவர். இ
வர் அருளிச்செய்த வரிகாவிஜயம் திஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
வாஸுபூத்தை திஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
லத்தில் ஸுருஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

தும் திண்ணம். இவரைப்போல் ஏவ்வளவோ கீழாதாக்கள் அக்காலையில் ஸ்ரீ லெஸிகலம்பு லாயநிலை ராணர்கள். இவரையும் சுபயுத்திதர் “ஏன்குலம் புத்திரேன் நனர்” “யவோ து: விதாரவெஷி” ஐதூலிகளெல்லாம் ஸகலம்பு லாயநிலெஷியிலிருந்து தவருகின்றவர்களுக்கல்லாது, லுஸ்பு லாயநிலைருக்கல்லவாம் அங்ஙனன்றெனில், ஸாவிகாவடு ண்டாவாண யடுவெதுவகண மஸுநமொஜந வரலாம கீதாலிகளையும் வுதுன் தவராதே யனுஷிக்க பூவாமம். பூதிவாழியாகரம் ஸ்ரீ அண்ண திருவமிசத்தில் ஜநித்தபின் புள்ளார் ஸ்ரீ லெஸிகல திருவடிகளைத் தவரியதும், ஸுதபு கா ஸிகாவாயட்டு திருக்குமாரர்கள் ஸனகியார் ஸ்ரீ லெஸிகலம்பு லாயத்தைத் தவரியதுமே வடுவெபூஷிப்போணப்படி கலம்பு தம். ஆகயிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அடைந்த கீழத்தா னசெருக்கு நிபூயொஜனமேயென்றாயிற்று. அதனோடு ஸு யுதிககூடிவிகள் சொன்னகூகூணைகளும் நிபூயொஜந ன்களென உவவாழிதங்களாயின. இங்ஙனன்றிக்கே கீஜுவா லியோடு வராஸிபுத்து, விஸூதிதன் பெருமாளிப் பிராட்டி யாரோடு சேர்ப்பித்து கீமகாழி ஸகலபூஷித்துக்களுங்கண் டு உஜீவிக்கும்படி பண்ணினனாகையால், அவனுடைய மொது ஸகலபூஷிதான ஸ்ரீ லெஸிகலும் ஸவெபூஷிவநவெதுவிற் காகப் பெருமானோடு பெரியபிராட்டியாரையுஞ்சேர்த்து ஸக தகவமாக்கி அதற்கினங்கிய ஸாவீபபூஷோணங்களையும் பூ ஸிபுப்பித்து ஸ்ரீ ஸ்ரீகாணம் செய்தருளினாரென்று ஏன் எழுத க்குடாதோ? ஆகையாலிறே பூதிவகணபூஷிகூவாஸியாயி ற்று. (வஸூசு) இவ்விதமானபின்பு அம்மணவாளமுனிவர் (வஸூதாவெந) இவ்விதமாக வுடையவர் ஸம்பு லாயத்தில் விவரீத பொஜனைகளைச்செய்து கடுகம் ஸாயுவாஸிகளை யெல்லாம் ஸாகயொழிர்களாக்கி விட்டதுமல்லாமல், தாமும் அதற்கு கீழதுவானோமேயென்ற வஸூத்தாபத்தால் (ஸூ கிரிகுடமுரொ?) ஸ்ரீ கீவெலாணலெஸிகலனுடைய, அதாவது; லெஸிகலால் வரிவூரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ லாஷுகாரருடைய ஸு

புறாயமென்றகருத்து. ஏனெனில், உடையவர் திருவுள்ளத்
தை, உடையவர் இவரது ஸ்வரூபமெனியில் நியமித்தருளியபி
ரகாரம் வாஹ்யாஹுநராகுஷ்டிவிக்கெவ மொன்றுமன்றிக்
கே வஹுமாயுபவததால் ஸுராக்ஷிதமாக்கினாதலால்
“பதீந்தாஸொழுவெதுவம் | ஸ்ரீஹாஷுகாரம் வ்யாநரீத
நாடிபிதகவமம் | உக்தபுரோமதொநுநம || , ஸ்ரீஹாஷு
விரவயஸுபதிவரோஜிக்ஷா ஸ்வாவாதிமம் || ” உத்யாடிகளான
வரை ஸ்ரீஹாஷுகார ரவதாரமோவென்றும் பற்பல வலியு
திர்கள் அருளிச்செய்தன ரென்றதலென்றற்க. (ஸத்வ
பாயம்) ஸாஸுஸ்திதவாவத்தால் வாடித்தில் நிலைக்காத வாஹு
நராகுஷ்டிவிதிம் போலன்றிக்கே, நிலைத்த ஸாவ்யமாயான
ல்லஸுபுறாயத்தை, அல்லது, உக்தநாயாடியாய் ஸ்ரீஹாஷு
காரஜிமமாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் வயபுநமான ஸத்துக்
கருடைய ஸுபுறாயத்தை (புராவு) அடைந்து (ஸ்ரீஹா
ஷுகாரி) ஸ்ரீஹாஷுகாராமு மூலீத ஸ்ரீஹாஷுகாரான
(ஸதிபுராவ்) எல்லாமாயுங்களையும் (வியவக்) யயாஸாவும்,
அதாவது, “வ்ருவநெநமமெநவா | வடுகூதிதொவாவ்யுபு
ஸுராக்ஷி புத்யுதாநயுபுஷாவெவக் | ” என்றபடியன்றிக்கே
ஸாஸுவிபிப்படி, அதேனெனில்மேலும், “பஸாயடுகண வு
வதி | ” என்றபடி சூரிம்தவிரந்து புரூம்பண்ணுவது ஸ்ரீந
யுபுஷெதுவாகையா லெனக்கருத்து. (சுயிஜமள) சுயிகரித்த
ருளிநார். (உத்யுஷா) என்றிவ்விதமல்லவோ (தவிரித)வ
கிவக்ஷிகளாகும் ஸுணுமெவெவ்வவர்கடும் அவர்தமதும
ருக்கருடைய விரிதும்ருக்கும்படி. ஆகயிதனால் மணவா
ளமுனிவர் “ஸாங்கெத்யா வாரிஹாஸுலா” உத்யாடிவவநப்
படியும், “வெஷாடுஷுஷு” என்றபடியுமாக வுதிக்கொடிபு
ஷிபாகவாவது ஸ்ரீகேஸிக்ஷ ஸுரணையப்பண்ணியதால்
அது கருஷநிவஹுணாடியாய் ஒடுகில் வரவரையாக ஸ்ரீ
கேஸிக்ஷ திருவடிகளான கிடாம்பிநயினார் திருவடிகளிலா
முறிக்க ஹேதுவாயிற்று. அவ்விதம் ஸத்வபுறாயபுவெஸ
முண்டாய் யயாவத்தாய் ஸ்ரீஹாஷுகாரிகளையும் ரஹஸ்யாயுபு

கனையும் பெற்றற்றென்பதிந்த ஸ்ரோகக்கருத்து. இங்கு ரங்கப்ப
ங்கார்செய்தவரவரூபி வைவவத்திலுள்ள “ஸ்வபுத்தனுவத
னாம்பி.ஸரோபுரணஸாலிநம் | ப்ரஹ்மதனுவதனாபுரோ
ப்ரஹ்மவிஜ்ஜாயீதவாந | தஸ்யாஜிதீஹ் ப்ரஹ்மணா நெநநா
ராபுராஹ்மரூபுததாசு | பதீஹ்ரஹ்மநலிகவஸ்யாவிஹ
ஷ்ரீமஹீச | ” எனற இந்த ஸ்ரோகங்களை ஸம்ஸபாத்தாக்கள்
கண்டுதெளிவது. (சு)

வாவம் ப்ராபெவ்ய கபரிதுநரவி வதாரஃ வி
நெஹ்நொகாபுவிசுஃ கநூநுநெஹ் ப்ரவத
நெண்புபுஹ்மகஹ்வநெஹ் ப்ரஹ்மகஹ்நொ
காந் | ஸங்கெதாபாரஜாநெஹ்நாவி நவ்யபிஷணாநு
நொஹ்யாபாஸ ஸஜுததாநெ நெவஹ்வம் தநுதவி
ந வுநலெபுதபாவாதிகஷ்ட || ௭ ||

(வாவம்) இந்தபுக்ாரம் (ப்ராபெவ்ய) ப்ராவிநர்களு
டைய உரிதுமெல்லாம் ப்ராபுமானபொழுது, (வுநரவி)
காரானெமறுபடியும் (கபரிசு) ஓராநெரு (வதாரஃ) க்ருத
விஷயங்களில் வாதபுபுக்ாரான (விநெஹ்நொகாபுவி
சுஃ) பிள்ளைநொகஞ்ஜீயநென்றீவார் ஸஹ்ராவி (கஹ்நொ
நெஹ்) அனேகம் உக்ஷம்கந்தைகளால் (ப்ரவதநெஹ்) ந
ன்குநிறைந்ததும் (புஹ்மகஹ்வநெஹ்) வெருகலகங்களுக்கு
சுபுஷ்டங்களுமான (புஹ்மகஹ்) வுஸுதத்திரள்களாலும்,
(ஸங்கெதாபாரஜாநெஹ்நாவி) கட்டுப்பாடானவனேகம் நட
வடிக்கைகளாலும், (நவ்யபிஷணாநு) சுஹ் வுபிகளான (பு
ஹ்நொகாந்) அநியாதசிறுவர்கட்டங்களை (ஸஜுத) நன்றாக
(நொஹ்யாபாஸ) வஹித்தனர். (தசுக்காநெஹ்) அக்காலத்திலு
ம் (தசு) ஸ்ரீநாரபொழிபுஷ்டிகளால் விகமான (நெ
ஹ்வம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்ஸம்மாயுள்ள (பிதம்) ஸம்புடாயமானது
(வுநரவி) மறுபடியும் (நெஹ்) பிறிவை (சுஹ்) அடைந்
தது. (சுசுக்கஷ்ட) இவ்விதம் ஸ்ரீஹ்ரஹ்மகாரர் ஸம்புடா

யத்திலுள்ள வெண்கலத்தினை ஹேழிப்பித்தது மிகவும் கஷ்டம். ஆகயிதனால் கிடாம்பிநயினார் திருவடிபை சூழ்ந்த மனவாளமுனிவருக்குப்பின் ஹோகாபாய்குதரஹஸ்யஜி-ஹிமானஸப்ரதாயம் ஸக்தாயிகாயபூமயமன்றிக்கே வஸ்யஜமாயிருக்க, அச்சமயத்தில் மறுபடியும் பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் என்ற வோர் ஸாஸ்யபூ வாதபூபுலி விசிஷ்டஜீவாரியானவர் பற்பல கட்டுக்கதைகளை யெல்லாஞ்சேர்த்து ராஜாநாஜிபுலஸூரிவரிதைபென்றும், யகீந்திரவணபுவாவமென்றும், ஸ்ரீ வெண்கலஸிபாவார நிஷ்ணைபென்று மித்ராபுஸ்தகங்களிற் பற்பல கலஹாஸ்பதமான வாக்யங்களை யெழுதி வெளிப்படுத்தி, வுடுவெடூதூவிரொயமாய் சுமெனகம் மூராவராவரையையும்பேசி, யவைகளாற் றெளிந்தவறிவில்லாத சிறுவர்களையெல்லாம் ஸ்ரீஜாமலஸமாக்கி, ஸ்ரீஜாஷ்டகாரஸத்யபூபுலயத்தையிரண்டாய் ஹேழிப்பித்து இவரிருவருள் கலகத்தையும், சுலபியையு முண்டாக்கினார். ஆனதாலிவர் காலத்திலுமோர் தரம் உடையவர் டிஸ்யுநம் சுந்யபூவெண்கலஸப்ரதாயமென்றும், செவ்வெண்கலஸிப மென்றுமிரண்டு விதமாயிற்றென்றதிதன்கருத்து.

அன்றியும், இவர்காலத்திலே தான் ஸ்ரீஹேஸிகவி விஷயமான தனியன் போலவைகட்டுகெதிர்த்தட்டாய்ச்சிற்சில ஸ்ரோகங்களையும், மாதெயகளையும், அவைகளுக்கிசையவோரோர் கட்டுக்கதைகளையு மிவர்கட்டினார். அவையாவன: “ராஜாநாஜிபாவாத” இத்ராபுலுக்கு ஸ்ரீஹேஸெவாபாவாதமென்றதும், “நஜோராஜாநாஜியபூபு” இத்ராபுலுக்கு “நஜீஹேஸெவாபாவாத” “என்றதும், வாழியிராமானுசப்புள்ளர்” இத்ராபுலுக்கு “வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை” என்றதும், “மாறன்மறைவாழ” என்றதற்கு “சடகோபன்செழிந்த மிழ்தூல்வாழ்க” என்றதுமான பற்பல வெண்பாக்களும் கவித்துரைகளும் ஸ்ரோகங்களும்மாம். மேலும், இவைகளையுண்டாக்கி வுடிகிஷ்டபூபுலுக்களிலும், தமது செவ்வெண்கலஸிபவர்களைக் கொண்டு, விநயாலிநயநபூபுலுக்களில் வுடிகிஷ்டபூபுலுக்களில்

ஷீ” யாக்யயுதித்தும் புவெஸிக்கச்செய்து சிற்சில ப
 முக்கத்தின்பேரில் காலெெடிவட்டத்தால் ஸூலவாம்புத்தை
 யும், ஏதாவதோர் பூகிமையை மணவாள முனிவராகவும்,
 சில லிஷ்டெஸங்குளிலுள்ள ஸ்ரீஹாஷ்டிகாரலிஷ்டேமலிபுஹத்
 தையே மணவாளமுனிவராக மாற்றியும் உத்தாஜிமலிங்கனை ந
 டத்தியும், ஹுடுணாயிவதும் வந்தபொழுது “பூலஹுந
 ஹாஷ்டேவராயநளவநீநா யதொவகனி ந ஶ்ரேஷ்டாவவொ விர
 வயனி வஸூஉத்யு । யயாவியி க்யுதாமலாஹ் விடியதி ஸ்யம் உ
 ண்நம் மூணாநவமூணாகரெஷ்டி மூஹாண ஹுடுணவ
 ஶீநி” என்றபடி புவெந்யாயயுதூகக் காலமாகையால்
 ராஜிவெடிகாலங்களில் எவரெவர் கையிற் பட்டிருந்தனவோ,
 அந்தந்த லிஷ்டெஸங்கள் அந்தந்த ஸ்ரீகிரியை உதாநீனர்கள்
 ஸேவிக்கும்படியுமாயின. அதைக்கண்டு ஶ்ரேஷ்டாஜிகளான சிலர்
 ஸ்ரீப்பார்கள். ஸாஸூபரிஜிதமுள்ளோர் ஸ்ரீமியாது ஶ்ரீ
 வித்யாயிருப்பார்கள் கைக்கெட்டாதவிடகட்டுவதற்கு ஶ்ரீதும்
 ஶ்ரீமூஷ்டினுக்கு ஸாஸூமாயிருக்க, இப்போழுதோர் ஶ்ரீமூஷ்டி
 அவ்வோ விடங்களில் செலவெடுஷ்டெவெஷ்டவலிஹுத்தை யுண்
 டாக்கிவைப்பது ஶ்ரீஸாஸூமன்று. ஆழ்வாருக்குப் பின்பு ஶ்ரீ
 பூஷாயம் ஶ்ரீஶ்ரீநாயகமிகாமம் வரையில் விவரிதமாயிருந்து
 வாமுநாவி வெளிப்புறப்பட்டது போலும், ஆழ்வார்த்திருந
 கரியில் சூழிப்பிரான் ஶ்ரீஸாஸூமலி ஶ்ரீமூஷ்டிமங்களால் மறைக்கப்
 பட்டிருந்து ஶ்ரீசூலிவண்டுக்கொவயதீஶ்ரீஶ்ரீமூஷ்டிகுணல் திரு
 த்திப்புணிகொள்ளப்பட்டது போலும்; ஶ்ரீநயிற் போன வாழ்
 வார் மறுபடியும் பூகிஷ்டிதமானார்போலும், கோயில் அழ
 கியமணவாளன் கோயில் விட்டுப் பல லிஷ்டெஸங்களிலும்,
 வெணியிலுமெழிந்தருளியிருந்து மறுபடியும் கோயிலிலேயே
 மொஹுணாயுடன் பூகிஷ்டிப்பித்தது போலுமிப்பொழுதுசெ
 லெஷ்டெவெஷ்டவலிஹுபாஸ்தமாய், சுதவனவ தீயிதீயுநுலா
 ரியாயிருக்கும் செஷ்டலிஷ்டெஸங்களும், காலம் நிரவயிக
 மாதலால் இனி மேலும் பற்பல விதமாய் மாறவுங்கடும்,
 ஒரு ஶ்ரீயம் நல் வழிக்கு வரவுங்கடும். இவ்விஷயத்தில் வே

ண்டும்

ில் பாக்கக்கூறக்கட

வோம்,

ஆகயிவ்வளவால் இப்பிள்ளைலோகம் லிக்ஷு யென்றவர் ஸ்ரீ
சுபுவநவ்விஷயத்தில் ஸாரோஷ்யவாய்வாஹு ஐத்தால்
சிவதாராநெனக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக நான்கு ஸ்ரோக
ங்களால் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் ஸம்பூதாயத்தில் “உஹயவெஷாத
ஸ்ரீவெஷவ” ரென்றும், “ஸெஷவெஷவெஷவ” ரென்று
மேற்படவேண்டிய காரணமும், அப்படி யேற்படுத்தியவர்
வரித்ருங்களுந் கூறப்பட்டது. (எ)

இப்படி ஹேகாரணஞ்சொல்லி ஹேமின்ன வியமென்
பதைமேல் உவவாழிக்கின்றார்:—

வெஷாநாநாயபுரோமபு: வ்யயமயவ வ்யயபூக்ஷி
ணாதூயபுரோமபு ஸூத்ராஜிவபூஷிஸிஷோ஽வரஜ
விதா உதா ஹாஷ்யபூஷா ஸூதகூட | ஹேதா த
வ்விநாஜாஸ்யுணாத ஹவதொ ஜோக்ஷதாநெ கரவா
யா ஸவ்யாஜா ஹாஷ்யவகேஷ ததநாஸ்யுதவ்யுதி
ஹாஜிதாநெநா விவக்ஷ: || ௮ ||

(வெஷாநாநாயபுரோமபு:) ஆகப்வருவெஷாத காரணங்
களால் ஸ்ரீஜெஷாத டெஸிகனுடைய ஸம்பூதாயபுரோமபு
து (வ்யயக்) வேறு, (சயவ) மேலும், (பூக்ஷிணாதூயபுரோ
மபு:) தென்றிசையிலுண்டான சூதாயபுர்களுடைய சிதமா
கும் வழியானது (வ்யயக்) வேறு, என்றேறப்பட்டது. (த
த்ரு) அவ்விரண்டிகளுள் (சூஜி) முந்தியதான ஸ்ரீவெஷாநா
நாயபுருடைய புரோமபு (ஹாஷ்யபூஷி) ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடைய
ஸ்ரீஹாஷ்யத்தோடு இணங்கியது, (சவரஜிவிதாஜிதா) மற்றொ
ன்றான யிரண்டாவதாகிய ஸெஷவெஷவெஷவெஷவெஷவெஷ
ருல் (ஹாஷ்யபூஷி) ஸ்ரீஹாஷ்யத்தோடு டுணங்காததும் (ஸூத
கூட) பூரணத்தின் கீழ்நிற்கே தான்றோன்றியுமானது.
(தவ்யிந) அவ்விஷயத்தில் (ஹேதா) உவவஹமான காரண
த்தை (வடாஜி) கூறுகின்றோம். (ஸ்யுணாத) நூர்யந்தெறிந்தவ

யோஜியாண்டான் அருளிச்செய்வார்” என்றும், “அவனுடைய நிஹைத்துகமான சூவாபுஸாடிங்களாலே உவாயமென்ற தாய்த்து” என்றும் தனிவரத்திலும் நிவட்டாஜிவகூத்தைய ருளிச்செய்தார். இவற்றுள் வவநஹுஷணத்தில் அருளிச் செய்த வாக்யத்திற்கு மணவாளமுனிவர் தமது ஸ்ராவ்யாநத்தில் “புறத்திலே யிப்பிரபத்தியையுபாயமாகக்கொண்டால் வரும் சுவகூத்தை டிஸ்டிப்டிக்கிறார். இது தன்னை” என்றுதுடங்கி “இதுதன்னைப் பார்த்தாலென்றது இச்வெதனன் றாஸூலிஷயத்தில் பண்ணு யிப் பிரபத்தி தன்னை உவாயமென்னப் பார்த்தால் என்றபடி, விகாவுக்குப் புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே யிருப்பதொன்று, என்றது உதாடிசனாகையாலே ஹிமெதஷியாய்த் தானறியாத டிஸெயிலும் தன்னை ரகூத்தித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்குப் பூத்ருனாவன் தானறிந்த டிஸெயிலே என்னை நீ ரகூதிக்க வேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உவவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸூதாசாரணஹுதிரய ஸவட்டிஸெயிலும் ரகூகனய்க் கண்டு போருகிற சகா ரவாஸூன ஸவெட்டூரனுக்கும், சகாசவாஸூன இவனுக்கு முண்டான ஸாவஸுத்துக்கு சுவகூமென்றபடி. எழுத்து வாங்குகை பாவது, ரகூகன் பேரைத் தன் மார்பிலெழுதிக்கொள்ளுகை. ஆனலிது தனக்கு ஸூரஹிவமெதென்ன வ ருளிச்செய்கிறார். இது தனக்கென்று துடங்கி “ஸூலிஹுவா யகூபுதிவதிஸஹு” மே பொருளாமிறே. ” என்றும், டிசூ. வாக்யஸ்ராவ்யாநத்தில் “ஆகையால் ஸிப ஸாஹிஜா வாய ஸ்ராவ்யுத வெஹெஷயாயிருக்கிற யிந்த புவதிக்கு உவாயகூ ஸோலாவித மென்றதாயிற்று. ” என்று மருளிச் செய்தார். ஆக யிவ்வளவால் ரோகூபூரவிக்கு உவாயா ஹவமே இவர்களது பூயங்கள் பேசுகின்றன. இவ்வகை டூரஹிஹகூனைகளெல்லாம் ஸ்ரீஹாஷ்யபூரணத்தாலே சி ராஸூரிக்கின்றார். அதாவது, (ஹ விஷயெ) இவ்விஷயத்தில் (கூதட்டூரூடி) “கூதட்டூரூடிவகூசு, வராதூதஹு

தெஃ, வெஷஷிநெஷுபுணு ந ஸாவெஷுஷாஃ” என்
றவை முதலிய ஸூத்ருக்களும் (ஸ்ரீஹாஷிவஜிஸ அந்தஸூத்ரு
க்களைப்பற்றிய ஸ்ரீஹாஷிவஜியும்(டிஸூதா) பார்க்கப்பட
ட்டும். அவ்விதம்பார்த்தஸரியானதோமே (ஏளதூராவாயுஷத)
உதூரபேஸுமாகும் பெருமாள் கோவிலில் கூவதரித்துப் பேர
ருளாளனருளால் பூவகிட்டுப்பித்து வந்த நடாதூர் அம்மாள்,
அப்புள்ளாரிவ்வாவாயுடர்கள் பூவகிட்டுத்தருளிய ஸக்திபூ
ஷாயபோமும் (நிவிமும் உ) முழுமையும் (ஸூக்) ஸஹைது
கூமாக நன்கு தெளிவாய் (ஸூஷிவகி) இதற்கு முன் ஸூஷி
மாகாதிருந்த வுனக்கிப்பொழுது ஸூஷிமாகுமென்றபடி. இங்கு
ஸ்ரீஹாஷிவஜியை யெல்லாமே முதப்புகில் மூலம் பூஷித்தா
குமென்ற காரணத்தால் ஸ்ரீஹாஷியாகாரிகள் அப்பூஷியை
யநுஸஸித்துப் பார்த்துத் தெளிவது.

ஆக யிவ்வளவால் யுகிக்கும் வூவபூவாயுஸூஸூ
கிகளுக்கும் இணங்கி யிருப்பது ஸ்ரீஹைஷானபேஸிகு ஸ
க்திபூஷாயமே யென்றும், மற்றதினங்காததென்பதும் இந்த
ஸூகத்தின் கருத்து. (க.)

உத்யுகாரிகா ||

ஹெஷிநிர-ருவணு ||

இவ்விதம் ஹெஷிநெஷுஷாவான வூவபூவாயுஸூஸூ
தையும் நூயத்தைம், அவைகட்கதுகுணமான பூஷிணத்
தையும் நிரூபித்துக்காட்டி யிதன் பேதங்களிவையிவையென
நிரூபிவிக்கின்றார்:—

வணவம் வஹ, வுணு, கபேகூரணொ, வாய, பூ
வஜி, ஸூதஜிநாநொவாவந, வணயுபே, கபே
வெஸிஷுஷாவாஷிஷு. ஹிஷாவெவ ஹி தாவஸுள
வவஹுஹி மூலமெஷாஹஸூஹிவெஷுநூயாஷு
ஸயஸுதொ ஹி விஷுஷா வகெஷா ந வெஷகொ
உதடி ||

||கா||

(வணங்) இவ்வகையானவாழ்வாராயத்தால் [வநந்] ஹவஹவதவிஷயமான ப்ரணாமிமென்ன, [வஹ்] ஹவஹவதவிஷயமென்ன, [கரிட்குரண] வணபுரூபிங்களுக்கு ப்ரகிநியதமான ஸாவீயகரிடங்களைச் செய்தலென்ன, [உவாய] ஸாவேபுராவயவிஷயமென்ன, (ப்ரவதி) அவ்வுபாயத்தையனுஷ்டிப்பதாகிய 'ஸரிவடணவிஷயமென்ன, அதாவது, ப்ரக்யுஷ்டந ஹவஹுரணாரவிந்ங்களில் உவாயதேநகூதஸரிவடணமாகும் அடைக்கலம்புகுதலென்பது. 'அடைதல்' என்பது மலிதாயிடம். (ஸ்ரிக்ஷாமொவாஸந) சூஸ்ரிக்ஷண ப்ரவஹவிஷயகமதார புவமான ஹவஹிஷ்டகக்ஷாமமென்ன, ஹகியென்ன யிவைகளை ப்ரகிவாழிக்கும் விஷயமென்ன, (வணபுயரிட) ஜாதியவஸூரபுவமான யரிடங்களென்ன, (கரிவா வெஸரிஷ்டுவாடிஷ்ட) பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஹவாநோடு ன்டாகிய ஒருமைப்பாடாகும் வெஸரிஷ்டமென்ன உத்யாழிவாடிங்களில், என்றது. இங்கு சூழிஸஷ்டத்தால் உத்யாவாஸேஷ விஸஸாகேஸயாரண யதிப்ரகிவந்நாழிகளும் ஹஹிக்கத்தக்கவை. இவைகளை ஆத்ரிஸாடிங்களாகச்சிலரும், ஸதஸாடிங்களாகச்சிலரும் கூறுவர். ஸரிவத்தில் ஓர் வரிவ்ராஜிகர் கரிவாவெஸரிஷ்டுவாடித்தை மாத்திரம் ப்ரவஹமெனவங்கீகரித்து மற்றவைகளை சவ்யவத்குங்களாக வெண்ணினர். ஆனால் ப்ரகிவக்ஷிகளான வெஸுஹிஷ்ட வெஸவர்களை ஸரிவஹாரம்பண்ணின ராஹன் போலும், விதாவைக்காராஹிஹத்திலடைத்து வஸுஹிஷ்டையும் சிறைக்கட்டத்தில் வைத்தகம்ஸன் போலும், விஷஹக்ஷணம் செய்தவர் போலும் ஸரிதத்தில் ஹேஷ்டெஸமுமில்லை யெனக் கூடுஸாணதஸுரஸுநாவெஸுநம் போல் அடிக்கடி சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதி ப்ரஹாஸ்செய்கின்றனர். தத்தகூலாஹங்களிலெல்லாமோரோர் உஹயவெஹாஹிவெஸவர் அவ்வோ வாடிங்களை யெல்லாம் கிரஸூரித்துக் கொண்டே வருகின்றனர். இங்ஙனல்லாது ஸதஹிஷ்டாபநிஷ்டர் தாமாக வாடியுலத்திற்கென்று ஸஹாஹம்செய்வதில்லை. சூகதாயிகளை விவாஸுமில்லாதேயே

நிரலிக்கலாமாதலால் அம்புகள் வந்தவுடனே, ஈழத்தைப் ப்
யொறிக்கப்பார்ப்பது ஸாஸிகர் காய்டும். இதனால் ஸாஸிக
யட்டத்திற்கு குறையில்லை யென்பது கருத்து. இவ்விதம் அந்
தந்த சூதாபட்டர்கள் செய்தருளிய (ரஹஸ்யாலியெய்) இரக
ஸ்யங்களென்று திருநாமங்கையுடைய [வஹூலி] வெகுவி
தங்களான [மூலெய்] ஸ்ரீகோசங்களால் [தாவாங்ள வ லி
நாவெவ ஹி] ஸ்ரீகேடானுடையிலும், இவரது திருவடி
களும், பிள்ளைமொகாபாபட்டரும் அவரது மாணவர்களுமான
அவ்விருவர்களும் வரலுரம் மெடித்தை யுடையவர்களே. இ
வ்விஷயத்தில் நவீனரான வோர் நமதாப்தர் எழுதிய உல
யெய்குபுதிவாடகமான கெதூப் ப் ப் பாய்டுவிவரணத்தி
ல் “இதில் ஸ்ரீமொகாபட்டஸ்ரீநிமோனாடெயிலுக்கருடைய வ
லிபுராயமேகாடுவமென்கிற விடத்தில் உடாஹுதமான வு
ரூஷகாரஸீலாஸாலிஷயத்தில் சிலருக்கு ஸுமெகெயுடிக்கிறபடி
யால் அதற்குத்திரம் சொல்லப்படுகிறது.” என்ற முகவரையி
லும், “வதகதரமானஸாஸும்போலே தவித்துக்கருண்டாகை
யால் விரோயமில்லை யென்று” திதீயவரிஷ்டாணித்திலும்
எழுதினார். இவ்வகையோஜனையானது தம்மால்செய்யப்பட்ட
ருக்கிலும், இவ்வாப்தரால் மூலாஸுத்தில் மாத்திரம் “ஸ்ரீ
கேதெ வெடானுமாவெ நரீ” என்றுக்கூட்டப்படாததற்குக்
காரணம், மேல் வருமாரு ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிருக்கி
றது. அதாவது, மொகாபாபட்டவரவாணிகுக்களைவோவா
யட்டர்களாய் ஆக்கி ஸ்ரீகேடானுமாவை சுனாக் இகழ்
ச்சியாய் நினைத்திருப்பதேயாம். அன்றியும், எவ்விஷயத்திலு
ம் வெண்கிஹுத்தைக்கொண்டே ஸரீயாபுஞ் சொல்லும் கெ
ஸுராகையால், பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீகேடெயிலு வி ஹு
கொவாயகூடிகளைச்சொன்னது, ஸுதிடெகதொவாலகனு
டைய விதூநாகத்திற்காக மூஷ்ஷிகாநாயத்தாலே, என்று
ஒர்கதையைக்கட்டிவிட்டார். இக்கதையை இவ்வாப்தர் தமது
ஜநானாஜநாத்தைக்கொண்டு கூறினாரே, அல்லது, பழைய
எப்புஸ்தகங்களின் ஸஹாயத்தைக் கொண்டு செப்பினாரோ,

ஸ்ரீ தக்ஷ ணிண ட்யே

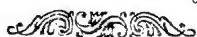
நெறிபளிப்பீ. ஸ்ரீ ஹாஷ்டிகார நுடைய ஸ்ரீ ஹாஷ்டித்தையே
 ‘ஹாஷ்டிகா வாராஜநம்’ என்று கூறும் ஸ்ரீயத்திற் பிறந்
 தவராதலால் ஸ்ரீ ஷேஸிகை மீதும் வவக்வாடிம் கூறினாரென்தப
 ஓர் வியப்பன்று. அல்லாதும், தமது மதத்தியகுருவான பிள்ளை
 ஹோகாபாயபுர் வவநமகுணத்திற்கு உரையெழுதிய வரவா
 லிகுஷலின் “உவாபயவஸூலி ஸ்ரீ ஷேணமாயிருக்கிற வாகாரத்
 தையிட்டு இவருக்குமு வாயகூத்தலர்வயஞ்சொல்லும் பகூ
 ம் நிரஸும்” என்ற வாக்யாபாரமே ப்ரவையந்யாபாடிஸுரகூதி
 தம்போலென, ஸ்ரீதாவிதோநத்தால் ஸ்ரீ ஷேஸிகை வலிஹோவா
 யஸோபநாபிகாரத்திலும், நிகுஷவாரகெஷிலும், ஸ்ரீதாது
 யபூவம் ப்ரிகெஷிலும், இன்னும்மற்றுள்ள சுருவியிகுமூயங்க
 களிலும் அருளிச்செய்திருக்கும் வவமூப்ரோணங்களைபும்,
 ந்யாயங்களைபும் இவ்வாப்தர் மந்தார்போலும். இவ்வூவூ
 தர் ஷோஹாஷ்டிகார ஸ்வரஸூதிப்ரஹ்மிகள்போல் ஸவபூஸ
 யிஸஸ்கிதரான நிணடிகாவல்லவாகையாலும், ஷேஸிகாரும்
 அபடியே வாகாராபணாடிகளைப்போல் ஸவபூஸகிதரான ஷோ
 ஷிபூயல்லவாகையாலும் பொதுவான ப்ரோணங்களைபும் பொ
 துவான ஸ்ரீஸூகிகளைபும் அதற்கினாங்கியந்யாயங்களைபுமிவர்
 எடுத்தெழுதி அதன்பேரில் ஸ்ரீ ஷேஸிகை அருளிச்செய்தது
 பிழையெனவோ, அல்லது, ஸ்ரீ ஷேஸிகை வாக்யாணங்களைக்
 கொண்டு ஸாஹாடிமத்யுணாவிஷயமெனவோ நிபுயித்துஎழுதி
 யிருப்பாரோயாகில், அப்பொழுது அவ்வாதம் ஸ்ரீஜ்ஞஸமாகும்.
 இல்லையாதலால் இவ்வாதம் மிகவும் சுஸ்ரீஜ்ஞஸமே. ஆனது
 பற்றி யிவர் ஸ்ரீ ஷேஸிகைதமக்குள்ளாகவாகுவித்துப்பேசிய
 து சுலாபதம். ஆகயிவ்வனவால் இவ்வாப்தர் கூறியபடி ஸ்ரீ
 ஷேஸிகைஸூபாயமும், பிள்ளை லோகாசாரியருடைய சுஷ்டா
 டிஸாஹஸ்ய ஸ்ரீத்யாய் இவ்வாப்தர் தாமனுஷித்து வருவதா
 ய் ஸ்ரீகீக்கும் ஸ்ரீயாணமு மொன்றாகது. வாகூதத்தில் ஸ்ரீ
 வாயபுர்களிருவரும் ஒடுவில் வாகூதவூராயினர் என்றதற்குக்
 காரணம் ஸ்ரீவது ஸ்ரீவாகூதவூராவலுரத்தில் கூறப்படும்.
 வாகூதவூராகூதக்ஷீ வெவஸிஷ்டிவிஷயமான வாகூதமெல்லாம்

(கஉஅ)-வது சுலோகம் துடங்கி தெளிவிக்கப்படும். இங்கு சூ
 லாயுட்களுடைய வாராயுட்குமநுஷாந மொன்றென்பதும்
 ஹ்மென்பது மிவருக்குத் தெனிய க்ஷமாஸூப மில்லாதே
 வேறு மகிழ்வு. அதில் மொகாயாயு ரஹஸ்யாநுஷாநம்
 ப்ராஹ்ணாஜிக்ஷாநுக்குள்ளிதுவையி லில்லாததால், அவ்வா
 யாரமவருபுறுவித்திலர் என்பதற்கு இதுவே தக்க ஹேதுவா
 கும். மற்ற ஸ்ரீஹஸ்ய ரஹஸ்யாநுஷாநம் உதாரணை
 ராலும் சுநுஷித்த வரப்படுவதால் இது அவராலும் சுநுஷி
 தமென ப்ராஜாணிகர் சுநீதரிக்க வேண்டியவ்ஷயம். இங்
 னன்றிக்கே மொகாயாயு வெவாநாநாயுட்களுடைய இரண்
 டு மூயாவிப்யாயமு மொன்றென்றது தமோஜ்யோதிஸூக்க
 ள் போலொன்றுகாது. ஆனால், இவ்விதம் நமதாப்தர் எழுதக்
 காரணமே தெனில்; தாம்புதிதாய் ஸ்ரீஹஸ்யகாமக்ஷெவஞ்செ
 ய்ததால் அதன்முன் ஸ்ரீமேஹானுஷாநகரிக்ஷெவநையநு
 ஸஸிக்கவேண்டிவந்ததால் அதுவோர் ஸமயம் ஸரீயானாபு
 வெஸமாருமோவென்ற மஜ்ஜாவெஷத்தால், முன்போரிடத்
 தில் நாம் கூறிய ப்ரகாரம் இவர் தமது ஸரீயத்தில் இவ்வே
 றான மூருவையுமாகவிடுத்துச் சிலவரிகளை பெழுதித்தன்
 விதுத்தை மூலமாக்கி ஸரீயானித்துக் கொண்டார் போலும்.
 இதுவோர் ஸரீயாந மாகாதென்பதைப்பற்றியே இவ்வளவு
 தூரம் எழுதியது. மேலும்வ்வாப்தர், தன்னை 'ஸ்ரீமேஹானு
 ஷாநகரிக்ஷெவநையநு' யாயாத் ஸரீயாநஸம்வஸி
 ஷாயாயு ஸத்ப்ராபுராய ப்ரவத்குக் ஸ்ரீமேஹானுஷாந
 மூலமாகுதவாது, மூலிகரான ஸரீயகரணாநுஷாந
 ஸரீயனும்; நான்முதத்தி லெழுதிக்கொண்டார். இவ்விதமே
 முதியும் வடிகெட்டபுரணம் மொகமூரு, வரவரமூரு
 ஸரீயத்தில் ஸ்ரீமேஹானுஷாநவை ப்ரகாஸிப்பிக்காதது வா
 ஸ்தவத்தில் குற்றமேயாகும். இவ்விதமிவர் யாதுகாரணத்தா
 லேயோவிட்டது. உதாரணை ஸரீயத்தில் சூகஷ்ணஞ்செய்
 யவேண்டி இவரேகாட்டிய மூலஜீவிக்ஷாயப்படி இவ்வா
 ப்தரே ப்ராஸாவித்தாரென்பது நிஸ்யம். அல்லது யாயுட்கு

மானா. “மூரூபவ்ருகாஸமெய்யோது ஜெத்ரெய்தெந்மொவயெ
கி ! சவ்ருகாஸ வ்ருகாஸாஸ்யாஃ சகிபெதெஸாவதாபுஷீ || ”
என்ற வ்ருகாஸம் வாயிக்கும், ஸாவதாபுஸ்ஸுக்களை விரும்
பனில்லைபெனில். மற்றவாபுடர்க்கோயும் வ்ருகாஸிப்பிக்கவே
ண்டாதபடிவரும். இதன் கருத்து வ்ருகாஸப்படி மூரூப
காஸம் ஸுபேய்களில் சுத்யாவகஸ்யமென்றாயிற்று. ஆகையாலிவ
ர் “ஸ்ரீஜெஷாநா மூரூபெநஜே” என்று வ்ருகாஸமாயெழுதா
து வ்ருகாஸத்தாலும் யுக்தியாலும் ஷோஷமாகவாவது, உத
ராகஷபுஷெஹெகுகொவாபமாதவாவது, ஸுபேய்க்கெதவீ
கியாலேபாவது திருமென்பது ஸாவதாபுஷீ. ஆனதாலிவர் எழு
தியு ஸ்ரீவிஷ்ணுவியாபமென்ற மூடியும் வ்ருகாஸிகர்களான வி
காஸங்களுக்கு குமோஷமெனதுவாகாது. ஆகையினவளவு காரண
ங்களைப்பற்றியே முன்பு சுவகாரிகையில் விவாஸப்பட்டுக்கொ
ண்டிருக்கும்வருக்கு நாம் நிண்டியம் செய்துகாட்டுகிறோமென
க்கூறினோம். ஆகையால் விவாஸம் வடுவடிவகும், நிண்ட
யம் ஸிவாநாமென்பது ஸுதவியிவாயிற்று.

(தெதாஹி) ஆகையாலன்றோ (ந்யாயாசு) ந்யாயவ்ருகாஸ
ம் (உஹயி) ஸ்ரீஜெஷாநாமூரூப ஸாவதாபமும், ஷோஷா
யபுஸ்யமும் (வணகி) வெணகூலிஸிஷும் ஒரேவிதமாக (ஜெத்)
ஸம்மதப்பட்டதென்று (நவீஷுஷாஃவகஷி) விவீக்சுமன்று.
அதாவது; வடுவெய்யாகுகிஷெபுதுக ஸஹெதுகவாஷாபிக
ளாலும், தடிநுமூண ஸ்ரீவாஷுபஜிசுளாலும், ஸுடுதிகு
ஷிஷாபத்தாலும், ஷெடிப்பட்டயிரண்டும் படித்தறிந்த வி
காஸங்களுக்கு ஒன்றெனத்தோன்று தென்பதிதன்கருத்து. ஆ
னால் வஜ்ஜவகூச மாமாஷிக்ஷாப்போல் சுவாதமாய்ப்பார்த்த
வருக்கு ரஹஸ்ய கொஸங்களில் வ்யாபுஷிக்களான வ்ருகா
உவாய, ந்யாஸ, ப்ராவகாஹரெத்யாஷி ஸஷங்கையிட்டு ஒ
ன்றாய்த் தோன்றும். இது ப்ராவகாஸிகமென்பது இந்த
ஸ்யோகத்தினின்றும் வுஜ்ஜிதமானவோர் சுயடிவிசேஷம் (க)

உதிஷெஷநிரடுவணடி ||

வந் நவரத்தி |

இவ்விதம் ஸரீஷ்டியாய் ஹேஷங்களைச்சொல்லி கிற்பொழுது அவைந்நான் சொல்வொன்றும் பூரணவருஷா யபுலகாலாகங்களைக் கொண்டுமேல் ஐஹ்யுனென்கெடுத்தாடிபால் வடுளமுத்துடங்கி நிரூபிக்கின்றார்:—

டெலிபெனெகெந களவா ஸ்ரீரீவரவகர
 தெநநுதுவிது வுவிவா வாதுணா வாடிந
 வெஹி வரீவகர கடிணிவடிநக | தவது
 யுணா காரியடிவடி வயாழவகவநா ராஷ்வி
 லா வெவகவிகெந கரிக்வாழவ் றீவஜகந த
 துந? கிவிதிது |

(ஊன்கெடு) ஒரு (ஊன்கெடு) தருப்பத்தால் (கள்ளு) செய்ப்பட்ட (வலிதும்) வெவிககாயுட்களிலும் கூடு வியில் யரித்துக் கொள்ளவேண்டிய வலிதும்ென்றேவார் வஸ்துவானது (சரிவஸவகூடு) அமங்கலமான பிணத்தின் காரியத்திற்காக (புலிபிம்) பூகூடுவெட ந ஸாஷ்டங்களிலும், அதடியாக ஸவகூடுநுஷ்டங்களிலும் லிபிமாயிருக்கின்றது (சுநூலி) வேறன்றே. இங்கு :“ஹி” என்பது பூலிபியுடும். இதனால் ஸவங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்காக அக்கூடாண்டமாக ஏற்பட்ட வலிதும்மானது ஒரேஊன்கெடுத்தால் முடைந்து யரித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்பது ஸாஷ்டங்களிலும், ஸவகூடுசு ஸபியாபாரங்களிலும் பூலிபிமென்பதின் கருத்து இவ்விதமே (வாதுராணா ஸாஊடு) சுநூலியா நாடிகூடுங்களில் செய்யும் வாதுலாஊடுகூடுத்தில் வாதுவதுங்களை (பூ) இரட்டை யிரட்டையாய்க்கவிழ்த்தும் நிமிர்ததும் உபயோகிக்கவேண்டும். .(ஊன்கெடு) என்றும் (ஸரிவகூடு) 30 மஹக்ரமான (கூடுணி) கருமத்தில் (ஹூடு) ஸவகூடுருடையவும் “ஊன்கெடுஹிஸாஊயிகூ” என்ற ஸாஷ்டாநுஷ்டங்களில் ஹூடுமாய்க்காணப்படுகின்றது.(சுநூலி)வேறு பூகூடுமன்றே. இதனால் 30மஹக்ரமான சுநூலியாநாடிகூடுங்களில் வாது

வெடிகளாவரிவாடிக்கு மாறாக இரட்டையிரட்டையாகச் செய்
பவேண்டுமென்பதும் ஸவபுஸ்யிகளுக்கும் ஸஜித்மான தென்
பதுகருத்து. ஆகயிவ்வளவேயல்ல, ராமவழியிலும் கூட சுவ
காயுத்திலொற்றை யிழையும், சுபகாரியத்திலிரட்டை யிழை
யுமாக லீகருமெழுதக் காண்கின்றோம். மேலும் விதாவோ
ராதாவோ ஜித்மானவுடன் ஒருதரம் டிக்ஷணா உவமாய்
த்தரையில் ஸீமுந்தேழுவதும் ஸவபுஸ்யிபூதாரமும் ஸாஷி
ஷமுமாம். (த.உ.சு) வுடுவெடிகளூதாயம்போல் [கருணாகா
பெயுஷ்ஷவி] தம்மதக்கு நெய்யொவெதுவான சிம்மலகாயு
ங்களில் [யுமலக] இரட்டையான [வநு] பூணாமான
து [சாஸலிங்] ஸகலசாஸுங்களாலும் ஸிங்கிள்கின்றது.

[illegible]

சு புணாதிஹதமாவியு | நெகதி, வஹஸவாபுமண
நாவீஷிஹியசு || வதுயபுபுணிவதிகு || புணிவாதம
ணம் கூயபுசு || புணிவதிகு போஹாபுஹா || புணரீ
வ வுமநீவமநீ || ” என்று ஸ்ரீவாஹராத்ரஸம்ஹிதைகளி
ல் ஸாஸ்கிதமீமான ஸ்ரீவாரதெஸ்ரஸம்ஹிதையும், “வா
மநீ புணாதிஹதமாவியு” என்று வாரீநஸம்ஹிதையும் பு
ரோணித்தன.

இவ்வளவல்லாது க்ருகதூஸ புணாதித்தையும் “வாஹா
ஹோகரணெநெவ ஹிபுசெதந மெதஸா | நதவபுஷுஸி
ரொஜிநா மவாபுததஹுசுகாரம் || மஹஸுதவரெனிகு
புணாதி ஸபுபுஷிணம் | ” என்று அப்பாரமேசுவரமும்,
“ஸ்ரிரொநிஷு யராதெ” என்று ஸ்ரீஜாஹாபெபுபுஷாஹு
த வயமமும் கிஷிபுக்கின்றன. க்ருகதூஸபுணாதிஸம்பு
பாயம் நெஸுமருஷெவெவெவந் ஸிபுநெவாணுரிட
மும் காணப்படுகின்றது. வணிகவாரீஸாயாரணெந உ
மய வெபாஹ ஸ்ரீவெவெவர்க்கரிடம் காண்பது மிகவுமரிது.
வாரீஸாயபுபுண நம்மாந்வார் “கைகனாரத்தொழுது தொ
முதுன்னை” என்றும், ஸ்ரீஆளவந்தார் “நெரோநெரோ வாடிந
ஸாகிஹுபெ” என்றும், இவ்வளவந்தார் விஷயமான ஸு
தியில் “நெரோநெரோயாபுமாய” என்றும், ஹுபெயாநெரோவ
ஸிதி தாபுதஹி தததூநாபுதாபு வாரிவாஹஸுமெ
வெவொஹி | என்றும், ஸ்ரீவாஷுகாரர் “உதூபொதூயவா
மநீவமநீ புணரீ” என்றும், ஸ்ரீஹதி “மொபாதெவெநு
கிஷிபுஹி ஹுபவணவாஸுமஹிபு” என்று மருளிச்செய்தார்க
ள். வரவரவிஷுவின் சுபுவஹிதஸிஷுரான எரும்பியப்பா
வும் “வாரவாரம் வரவாரமெ! வநீரெநெந கிஷிபு, ம
ணநிணிகிபெ நெரோ நெவெ, வரவாரமெ நெரோ ந
வெ” என்று சொன்னார்.

சிலவிடங்களில்காணும் “நெவெ விஸுவாஹ ஸ்ரீரமபு
ஹெநெநி, விஷெவநி, புணாதி மகணநி” என்ற
வணகவயநமெல்லாம் “நாஸதொ விஷுதொ ஹாவெ நாஹாவொ

அதாவது “ஸக்யஜெவஹி ஸாஸூயடிஃ க்ருதொயம் தாரபெந
ரடி | ஸக்யஜெவபுரவஹாய, ஸக்யஸ்க்யதொஹி” என்ற ப்ர
கோணங்கள்படி ஸக்யஸ்க்யததபுரமன்றிக்கே ஸக்யஸ்க்யதபு
ரமானால் ராஜ்ஜாராஜோநாஜீபர் ப்ரதிக்ஷிதபுரமே ஹ்னகாலங்க
லில் ஸக்யதீக்ஷததாய் சுமனுவாரம் நகேஷுரிதல் சுஸாவீப
மே யாவதால் இவர்கள் சுமனுவாரம் ஸோக்யஸாவீபமும்ல்லா
து தன் கொண்டியாய் தீர்ந்தது. ஆனாலிக்குகறப்பட்டிருக்கும்
ஸக்யஸுஸாப்ததால் கிடைத்த பொருள் யாதெனில், யாவதாயு
ஷஸிஸக்யஸ்க்யததபுரமான ஹ்னகையக்காட்டில் வேறான ஸக்யஸ்க
க்யததபுரமாயுள்ள இது ஸாஸூயங்களில் ப்ராயம் ப்ரவதெந
புண்டாரம் வளம் வுந்நிமிவாரபதி | ஹஸ்தோத்ரம்மஹதபு
ரோஸிவாடிஹயபுரமே || ” என்றித்யாதிபால் வடுவபுரவாயபுர்
கள் நிஷ்ஷிபித்தவிஷயம்.

ஆகயில்வளவால் உபயபெடாஹ ஸ்ரீமேஷுவர்களான
ஸ்ரீஜெஸிக்ரு திருவடி ஸவஸ்யமுள்ளவர்கள் சுமனூதித்து வ
ரும் ப்ரணாஸிபு காரமே ஸாவீபமென்றும் வடுவபுரவாயபுர்
ஸ்ரீவடுஷுவிததமென்றும் மற்ற ஸெயுருஷுவெஷ
வர் செய்யும் ப்ரணாஸிம் சுபுரோணமென்றும் வடுவபுரவாயபுர்
நகிதமென்றும், சுபுரமிகாலாபுரமே க்ஷிதகோத்ரமென்
றும் இச்சுரோகத்தாலேற்ப்பட்டகருத்தம். (௧௧)

இவ்விதம் ப்ரணாஸிவிஷயத்திலுள்ள ஸக்யஸக்யஸ்க
ததபுரவடுஷுவெஷம் பண்ணி அதன்பேரில் வரும் வடுவபுர
குவடுவபுரவடுஷுத்தையே மேல் ஸுரோகத்தால் விஸுரித்துப்
பரிஹரிக்கின்றார்.

கவிஜாதெஸுக்ஷவ, கவிஜாவி வஹுக்ஷவ கவிதா
புரவிகெ நூயெ வ ப்ரவததி நகஸுநுடிஸிவடி |
ஸக்யஸ்க்யததபுரமே க்ஷிதகோத்ரமென்றும் வடுவபுரவாயபுர்
நகிதமென்றும், சுபுரமிகாலாபுரமே க்ஷிதகோத்ரமென்
றும் இச்சுரோகத்தாலேற்ப்பட்டகருத்தம். (௧௧)

கவிஜாதெஸுக்ஷவ, கவிஜாவி வஹுக்ஷவ கவிதா
புரவிகெ நூயெ வ ப்ரவததி நகஸுநுடிஸிவடி |
ஸக்யஸ்க்யததபுரமே க்ஷிதகோத்ரமென்றும் வடுவபுரவாயபுர்
நகிதமென்றும், சுபுரமிகாலாபுரமே க்ஷிதகோத்ரமென்
றும் இச்சுரோகத்தாலேற்ப்பட்டகருத்தம். (௧௧)

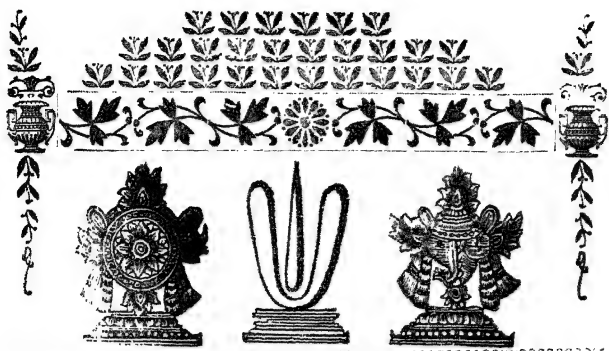
புணாரீவகையென்ற வேராக் கூட்டத்தைப் பற்றி ஒருமையும்கூட (கூவிடிவி) சிலவிடங்களில் (வஹுக்ஷஹி) “உதாரபொசூய வுநம் வுநம் புணரீ, வுநிய வனவாஸு வுநிய” உதாரிப்பன்மையும் (கூபிதம்) ஸாஸூரிகளில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் வுநியஸூரிகாவஸாநஸூரிகத்தில் நிண்டியித்தபடி வுநியஸூரிகப்பட்டது. இப்புகாரமாக (நூபெ) ஒழுங்கானது [புலியெவ] நன்றாய் விதித்திருக்கினும் (நிவி) நிவிஸூரிகவிஷயத்தில் (கூபித) புரணங்களுக்கு வேறான [கூபித] கஸூரமான ஒருமையையே (புலியெவ) அறியாத புரணிகவிஷயபுரணியம் செய்கின்றன. மேலும், (வஸூரிககதபுலியெவ) ஒருதரம் தண்டனிடவேண்டுமென்பதில் (கூவிடிவி) ஒரிடத்திலும் (நிவிஸூரிகவிஷயம்) நிவிஸூரிகமான ஸாஸூரிகிகள் (ந) காணப்படவில்லை. (கூபித கதபுலியெவ) அடிக்கடி வெருவாகச் செய்யவேண்டிய விஷயத்திலும் (ஸூரிகியம்) பெரியோர்களான வுநியஸூரிகர்களுடைய (புரணிகவிஷயபுரணியம்) விரோதமான ஸாஸூரிகவிஷயம் (ந) காணப்படவில்லை. ஆக இச்சூரிகத்தால் யுதாரபொசூரிகியால் புணாரீத்தில் ஒருமை ஸாஸூரிகிதமென்றும், அப்படியே வேண்டுமென்பதற்கு வுநியபுரணியம் விஷயமென்றும், வுநியபுரணிகிகள் புரணிகவிஷயமென்றும், அவ்விதமே வஹுபுணாரீவிஷயத்திலும் நிவிஷயவுநியமொன்றும் விஷயமென்றும் விதித்தது.

இவ்விஷயத்தில் சிலசுமலிகூரிகரோணிகன்பெருமானையும் பிராட்டியையுமுபாயமாகக்கொண்டதால் சூலாகீதர் இரண்டு தரம் உணும் வுநியபுரணிகின்றொனக் கூற வந்தனர். இவ்வாறும் கூறியும், ஏனெனில், நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு தரம் உணும் வுநியபுரணியும் கஸூரபுரணிகளிடம் வழக்கமாகதால் அங்கு இப்புரணிகிகள் யாது காரணத்தைச்செய்யுபவர்களோ தெரியவில்லை. அன்றியும், வுநியபுரணியம் மற்ருரு பாகவதனை வுநியக்கிம்பொழுது எந்த ஹேதுவைக் கூறிப்பார். மேலும், இப்புரணிகிகளும், வுநியபுரணியம்

புரஹஸ்யரீதியாக உபேயமிரண்டாவது பற்றி ப்ராவுமண
நம்போலேயே ப்ராவகமணநீழம்வேன்டாவோ வென்றுபு
திபை சூலொலிக்கக்கடவர். செவியும் ஸூரியும், ப்ராவுமு
மிரண்டாக வொத்த மிவர்கள், அச்சமுந் தானமுமில்லாது உ
வாயிதுத்தால் வந்தது ப்ரணாதிசுபிமன்றது, சுத்யூகம்
வரிஹஸநீபம், மேலும் இரண்டு பாகவதர்களை முத்தருளியி
ருக்கையில் சிறுவனான வொருவன் வந்தால் ஸக்யசுஸக்யத்
தாவது ப்ரதிவாரூஷம் நரிஸூரிக்க மிப்பொழுதும்காண்டு
றோம். அதுபோல் உபேயமிரண்டாய் தோன்றுமிவருக்கும் தி
க்யூகி ப்ரணாதிம் சுத்யூகாவஸ்யமேயாம். த்ரீதேஸிகஸம்ப்ரா
யநிஷ்டர்களுக்கும் கேவலம் உராரகுஹாடிகளன்றிக்கே ஸாஸ்த்ரு
ங்களும், ஸாஸ்த்ருபுத்ரீஸந்திக்குடும்பை விளக்காகையால் ப்ர
திவக்யூஷாஹுதஉராரகுஹம் சுதாவாஜேயம். “சூஷ்டம்
யதேபாவதேஸஹ வெதஸாஸ்த்ருவிரோயிதா । பஸ்துகெணா
நுஸஸ்தெ ஸயஜிம் வெதெநதரம் ॥ ” என்றபடி கெ
தஉராரகுஹாதிருங்களான கூகஸ்த்ருகளைல்லாம் சுயஜிதே
யாகும். யஜிமகாது ஆனதாலிறே உபயவெதானுநீலெ
ஷவர்கள் மற்றவர் செய்யும் உஷஸ்த்ருகளை வாகுஷவளக்
கிதகஸ்த்ருகளைக் கிழிப்பது. இப்புகாரம் வஹு
ப்ரோணங்களால் வஹுப்ரணாதிம் ப்ரோணிகமாளுதும் கி
கூட்டிவெதிபோல் பற்றினது விடாதொழியில் “தேவபுஷ்ட
முதொ கிடுவெபூ யஜிணாதிவிஸாரடி । வஜிநவ்யுப
நதேஹாநஸ்தி ஸஸ்திவஸ்தி ॥ சுத்யூகாநிஷுஸ்திநா வ
திவாதி உராரகுநாடி । கூதகூஷாநிஷுஸ்திநா விஸுஷு
ஜிபவாஜிநாடி ॥ ” என்ற நியாயம். ” என்று விதிவாய
ஸொயநாயிகாரத்தில் கவிதாதிசுலிம்ஹமான த்ரீதேவாந
தேஸிகநு அருளிச்செய்த கணக்கிலே யாவார் இவ்விதம் ஸக
தவாடிங்களுக்கும் சூழிமரனவநநவாடிமானது சுவஸ்யுமான
வஹுப்ரோணங்களால் ப்ரயஜிம்விஜாதிக்கலாயிற்று. (கஉ)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதெ வெஜானுமாவெ நம: ||

ஸ்ரீதெ ராஜாநுஜாய நம: ||

சுய ஸ்ரீதகூநிண்டியெ வுய்யவாடிசாரம் ||

இனியிரண்டாவது வுய்யவிஷயமான ஸங்கையே மேல்
பிறந்து ஸ்ரோகங்களால் வரிமுறிக்கின்றார்—

வுய்யெ வாடிசுதிசும ஸ்ருதிவிலிதவி வீபவா
மெய்கெசுரி ஹ்ருதாசாரம் ஸ்ருதெ ஹ்ருதாவிவ வுஜ
யொஸ்துருவபுஷ்விநாநுசு | வஜாஹ்ருதாஹ்ருதெவ
த்ரிவியுரிதயாமுஷ்விசுத்ரிபுசாரம் வீகும் ஸ்ருதெ
னெ திதவி நவரம் வாமவனவாஸு வீ: || கந ||

வுய்ய உதாதி || (சுய) அதற்குப்பிற்கு (கெசுரிசு)
வைஷ்ணவஸ்யேத்திலுள்ள சில மனிதர்களால் (வுய்யெ) ஹ்ரு
தாவுய்யவிஷயத்தில் (வாடிசுதிசும) ஸ்ரீஹரிவாடிம் போ
ன்ற தன்மையானது (ஸ்ருதிவிலிதவி) ஸ்ரீவாஸுதெவாடி
வமிஷத்துகளால் வியிக்கப்பட்டிருந்தாலும் (வீபவாமெ) தம
து நெற்றியில் (ஸ்ருதாசாரம்) குலாயுதத்தின் வடிவமாகவும்,
(உரவி) மார்பிலும் (ஹ்ருதயொஸ்து) கைகளிலும் (ஸ்ருதெவபுசு)
முரம்போலும், மேலும் (வீதி) வீதிகளால் (ஹ்ருதாஹ்ருதெ)
சுஜ்ஹ்ருதபோன்ற (சுநுசு) வேரோர் புகாரமாகவும் (ஹ்ரு
தெ) இவ்விதமாக (த்ரிவியுரிதயாமுஷ்விசு) வாக்கிலும் மனத்

[illegible]

தரெடுவெபோல் வாயுவாகாரம் வாழிண்கமாயிருக்கச்செய்
தே, சிலரால் தமது நெற்றியில் கிழிபிழித்துவரைந்து மேல்
குறுக்காய் ஓர் கோவையெழுதி அதன் மேல் இரண்டு முனைகளுட
ன் ஸ்ரீவருணரோகையுள்பட ஆக மூன்று முனைகளையுடைய தா
ன வோர் திருவருத்தின்வடிவமாய் யரித்துக்கொள்ளப்படு
கின்றது. அன்றியும் அவர்களாலேயே மார்பு, கைகள், வயி
றுமுதலிய சுவரிலுடையவற்றில் வொலுபெய்திய வெணவ
ருவருவட்டிபோல் கிழில் குறுக்காய் ஓர் கோடிபூத்து மேல் இர
ண்டுகால்கள் வரைந்து வேரோர் வியமாய் தரித்துக் கொள்ளப்
படுகின்றது. இதுநெற்றியில் யரித்துக்கொள்ளும் வருவாகா
ரம்போ லல்லாதது. இவ்விபமிண்டு வருவாகாரமாய் எழுதிக்
கொள்வதும், ஹரிவாகாகுதீயோடிசையாத தென்பது வரு
வெபூகநாயப்படிவிலும். அன்றியும்புருஷர்களுடைய வாய்
யும் போலல்லாது, இவர்களுடைய வீடுகளெல்லாம் நெற்றியில்
மட்டும் கூடிவந்து போன்ற ஓர் குறியை எழுதிக்கொள்ளுகி
ன்றனர். அது கிழ்வனாவாய்க்காண்கிறது. ஆனாலிப்பெண்கள்
துதலன்றிமற்றவுந்திகை கழுத்துகளில் பெரும்பாலும் குறிபி
டுவதேயில்லை. ஒரு வலியமிட்டாலும் சந்தனப்பொட்டு போ
லோர்குறியை யணிவார்கள். வாயுஷர்களணிந்துகொண்டி
ருக்கும் வருவடிவம் போல் தமது நெற்றியிலும் குறியிடும்
வழக்கமில்லையே யென்றவனாவம் போதும் சிற்சிலவர்களுக்கு
ஜனிக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே சிலவர்கள் கூடிவந்து குறிபி
வரையும்பொழுது அடிபாகத்தில் குறிதுமண்ணையதிகங்கூட்டி
விளக்கியிருக்கின்றனர். வுஷ்டவீடுகளில் சிலர்மாதிரி வஹு
வாகத்தமது முக்கிளையில் கிழேயிருத்துள்ள வோர்சுயவாய்
யும் மாதிரித்தையரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இது சூயாநி
சுமான வுஷ்டவாகாரையொவடிவலியத்தைப்பற்றியகுறி. செ
ய்வது செய்யச்செய்தேயே அவையெல்லாம் ஒடுகில் சூயாவீடு
மாய்முடிக்கவேண்டியது இவர்களுத்தாதலால் “வீடுவலாயு”
என்று வேறுவிடலுணொவித்ததையும் அழிக்கப்பார்த்த கவிவெ

கூழ். ஆகயிவ்வளவால் யோனிவடிவத்தின்பேரில் அரிகால் போல் நிறுத்தப்பட்டயிரண்டு ஸூத்ரிணாகாரத்தையுடைய ஸூத்ரி வாயுமும், த்ரிஸூத்ரித்தின் கார்பாகியஸூத்ரிமூலத்திற்கு க்கல்பித்த வீக்ஷக ஹதமும் ஸாஸுவிரோயமாய் ஸஹாவாரவி ரோயமாய் தீர்த்தெனக்கூறப்பட்டன. (கங)

மேலும்; ஸ்ரீஹரிவாஹாகாரத்தில் வாஹியாகூதிபோ, வணகவாஹாகூதிபோவென ஸங்கித்து “வதூஹ” மென்ற ஸொகத்தால் ககடூவுத்தை நிர்ணயிக்கின்றார்:—

வஹா உண்துயூ மணிமணவிலவலிவவவவக
ஹ, கருபூகாரம் தமெவெத ஹிவிதவவமெநகிபூ
வகூ நவொகூ. தவவொஹிபூ வகாயபூ வியி
விதாந்மொஹி நாவா, டெஸ ரூகூஹாநுமெ
வொ நதூ வியிவிவிதஸூத்ரிஸூத்ரிவூகூதிஸூ || கச ||

(வஹா) தாமரைபோலும், (உண்துயூ) தண்டத்திற் குகிராகவும், (மணிமணவிலவலிவவவக) ஸர்ப்பத்தின் படத்தில் விளங்கும் அடையாளம்போலும், (ஸவகஹ) சங்குபோலும், (கருபூகாரம்) ஆமை வடிவம்போலும், (உகி) என்று, (கவிவிதவவமெநகி) ஸாஸுவங்கிற்கூறப்பட்ட வூலிவவநங்கால், (கிவகூ) ஒவ்வொன்றிலுமிரட்டையிரட்டையென்ற வகூமானது, (நொகூ) கூறப்படவுமில்லை, என்றயிதனால் “ஸூயோ ரொகூகூதீவெஹி தபாவொஹிபூவாயுக். வஹிபூகூஹாகாரம் பூகூஹாதூவவஹிபூ || ரூகூகருபூகூதிவெவ ஸவாகாரயோவிவா ||” என்று ஸ்ரீவாரதேஸ்வரஸஹிதையும் “ஸவாகாரயோவிஸூநூவாஹாகூதிஹா || ஹாகாரம் ததஸாவி ஹாகாரயோவிவா || கருபூகாரயோவிஸூநூவாஹாகூதிஹா ||” என்று ஸ்ரீஹரிவாஹாதேயமோர் உவகாமாய்க்காண்டித்தபொழுது, வஹியாகாரம் ஹிவாஹாகாரம் ரூகூவ

[illegible]

இவ்வழி நடாதுர் அம்மாள் செய்தருளிய வலுவை
கொன்ற நாணத்திலும், “சிவபூபா சோகாநவடிவங்கஜிபூபு
பெரு” என்று காணப்படுகின்றது. ஆனதாவ்வழிங்களை
பெறுகித்துத் தம் தம்மனம்போனவழி தமதுமீது பூசிக்கொள்
ளப்படும் குறிகொல்லாம் ஸபாபுகள்களென பூசுவகுகள
ல் நினைக்கப்பட்டாலும் சாஸுவலுதமல்லாத செவயபுகுகுவித
மெல்லாம் “சாஸாவிராவாரஞ்சுலம்” உதாபி பூரிணத்தா
ல் ஸதவ்யபாபநிஷ்டர்களால் உருதவிரிவாணியங்களுயா
கும். மேலும், “சரிவாவலீதவலாயபூசிபூபுவாம்பு” அ
கநாபு” என்றதால் இவ்வழிபூபுவாம்புமும் செவாகுவித
மன்றிக்கே யெனவலீத சரிவாபுகளைப்போல் சாஸுவலுதமாக
வே வேணுமென்பதும் லிங்கமே.

ஆகயிவ்வளவால் வாடிக்காகுதிக்கூடையும், சாதிக்கா
திவான்புயாரணக்கூடையும், கெவலெயொநாக்குதிவான்புயா
ரணக்கூடையும் ப்ரோணவலநங்களாலும் தடிநுமணயுகி
ளாலும் சாஸ்தாவலுதிங்களென நிரவூங்களாயின. அன்றியும்
யாதொரு நவீக காகூடையன்றிக்கே கெவலெ ஸ்துதிரவார
ங்களையுடைய ஐந்திரவடமர்களான நமது வடுவடகூடத்தோ
ரெல்லாமிதுவரையிலும் வனகவாடிக்காதிபாகவே யிட்டுவருகின்
றனர். இதுவுமன்றி திருவாராதனவடவடமன்றிக்கே ஸா
பாரணவெவலவர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவெவலநவெவலவர்கள
ம் வனகவாடிக்காதிவகூததையே சுமஸுரித்துவருகின்றனர்.
இதரீதிக்களிலுள்ள வெவலவாஹாலர்களும் வணிகவணிக
பித்தலிதும் போலவேயுரித்து வருகின்றனர். கோயில், திரு
மலை, பெருமாள்கோவிலென்ற ஸ்வரூபமான மூன்று லிபு
பெருங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களைத் திருவாராதனம் செய்
துகொண்டிருக்கும் ஸநாதநர்களான ஸ்ரீவாஹாராதி சுர்களும்
ஸ்ரீவெவலநவரு மிதுவரையில் வணிகவணியுரெவெ போல
வே காடிஸவூதங்களிலும் தம் தம் ரீடித்த குலாபாரம்போல

[illegible]

லாபு புண்டரத்தைக்காலாந்து ரெ ஸரீயம்பார்த்து வெளிப்பக்
கத்திலுள்ள அடிமுலைகளில் மட்டில் கிவிசு மாற்றியுமிருக்கக்
கூடுமாகின்றது. இல்லையா கில் உள்வளைவாவது மூடிவாஸா
காரமாவது ஸாக்ஷா ஹிதபுண்டரத்திற்கு விரொயமேயாகும்.
திருவண்பரிசாரம், திவாட்டாறு, திருவணந்தபுரம், திருவல்ல
வாழ், திருவாரன்விளை முதலிய சில ஸ்லோகுகளிலுள்ள
அள்ள காரவாகுக்காழிவிவங்கனினுடைய நெற்றியிலும் மற்
றவிடங்களிலும் உயர்ந்தெடுத்துக்காணும் ஸாபு புண்டரங்க
ளே ஸாவுகூமாய்க்காணப்படுகின்றன. மேலுமிவர் நவீநா
வாரத்தை ஒவ்வோரிடங்களிலும் வலாதுகாரமாய் ஏற்றுவிக்க
கின்றன ரென்பதற்கு, ஹவலுதாத்தில் கெவலமோர் நவீ
நாபுபுலாபுரொவணத்திற்காகவே கிவிசுதூதும் முந்தி
வாடிவாழிநவயுகம் கோயிலெம்பெருமானுக்குத்திருவாராத
னமேயில்லாமலும் கவாடும் திரக்காமலும்போனவோர்காரண
மே வுருண்டமான சூபாரம். இவ்வளவுதூரம் ஹவாழிகளா
ன இச்சைலாஷ்வெவ்வவர் ரஹஸ்யமிப்படியிருக்கச் சில சீரு
வாழ் தமது மதம் ஸவடலுதமும், கவாழிலிவமும் போலும்
புரீசெலிகுது திருவடி ஸவையமுள்ளவர் ஸவபுலாயம் நவீந
ம்போலும் ஸுரீத்து விவெவிக்கின்றனர். இது ஹஜிதலுஜிதம்
வெவிவாடுதெத்தலுஜிதம் ” என்றகணக்காம. இவை
களல்லாது மேலுரோஸுயுகாரமான பூதவகுகளின் காயு
கூயொன்றுண்டு. அதாவது:—ஹனிவணசூழிதாக்காரவாஸு
மே பொருக்காரமென்பது, இவ்விஷயம் பொருடிவடும் செ
ய்தவராவது நம் பூதவகுக்கெடுத்துரைத்துத் தோற்றக்கட
வர். யோனியில் வாஸுடங்களில் வரும் வகிகளிரண்டும் ரெவா
கூமாய்க் கீழிற்போய் எங்கேசேருகின்றதோ, எப்படி யோ
ஜிக்கின்றதோ தெறியவில்லை. வுவதூயின் யோனியையும்
பாராத இப்பூதவகுகளினியாவது ஸரீபுலுபுத்து புண்டர
கவடலுடும் செய்துகொள்ளக்கடவர். சில ஸ்லோகுகளா பொரு
பாணது சூகொணாகாரமென்பது ஸவடலுதம். இது சீரு

ஸாஸ்தத்திலும் ப்ரவிலிதம், ப்ரதிக்ஷிபிமுமாம். இவ்விதமுள் ளத்ரிகொணம் முக்கினடியில் யரித்துக்கொள்வது ப்ரக்வக்ஷிக்கே நித்யவிலிதமாயிருக்க வாடிவாஷிபுபால் வளைவாப் ச்சாற்றிக்கொள்ளப்படும் ஊஷிபுபுண்டரத்திற்கு பொநிசுவரி க்ஷமம் சுஸுருபாக்ஷிதமே. இப்ப்ரகாரம் ஹரிவாடிமென் றதால் ஸ்ரீஹரிவாடிமேயல்ல; வத்ஷிபுபுண்டரத்தால் ஸ்ரீ உபரிநரிசுருமென்பது இப்ப்ரவாடிபுத்தால் மலிதாயும். இனி சுமாமுதணநாடிகளைக்கொண்டும் ஸுருவவாழ்வகத் தை கிரவிக்கின்றார். (ததுக்) வடுவெடிபுடிபுதஸாஸ்தாசு ப்ரோணம் போலவே (ஊஷிபுபு) புண்டரத்தின் நீளத்திற் கும் (வக்ஷாயபுபு) மூலநாதி) நான்கங்குலங்கள் (உக்) என்று (விலிவிஹிதாதி) ஸாஸ்தவியியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது “மூடெவதூராமு” என்று நெற்றியில் அவர வர்கையால் நான்கங்குலநீளமுள்ள ஊஷிபுபுண்டரமானது யரி த்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ப்ரோணத்தால் நீளம் கண க்கிடப்பட்டபின்பும், நீந்தங்குலம் ஆரங்குலம்வரையில் நீளமாய் யரிப்பதற்குக்காரணமில்லாததால் (நாலாடிபு) ஊஷிபுபு மூலநாதி ப்ரோணத்திற்கு ஸாஸ்தம் வியித்த மூடத்தைவிட்டு சுவிஹி தமான முக்காகுமிடத்தில் (பிசுஷாநடுவடி) மன்னின் பூச் சானது (விலிவிஹிதாநது) ஸாஸ்தவியியால் நியமிக்கப்படாத தே. இவ்விஷயம் “சுவிசுவிவாகுநாலாடிபுதிகாடுவலிடுவெ” என்று ஸுக்ஷு ஸுருபெடிபுத்தில் வரிஹலிக்கப்பட்டது. இ வ்விதமே (ஸுருவாடிபு) ஸுருவடிவமும், முரம் போன்றவடிவமும் ஸாஸ்தவியியால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதாவது; நெற்றியைவிட்டு முக்கிற் பூசும் பூச்சானது சுமாமு உப்ரோணத்திற்குத் திகப்படுவதாலும், மூடெசுரவூமாதலா லும், நாலாடுவவகெடிபுதிகாடுவலிடுவெ” ஸாஸ்தவியியால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதுபோல, கியுக்காடுபுதிவாஸ்துட்களில் அரிகால்வைக் கும்பொழுது ஸுருவாடிபுதிகாவதாலும், மேலுமதிலேயே “நாலாடி கியுதலி” மென்றும், “மூடெசுரவூமாதலா

ஸூத்ரபுத்ரஹ்ம" என்றும் ஸாவஸ்திவிஷயத்தி
யபுக்ஷம் ஸஹஸிப்பதாலும் ப்ருத்வக்ஷயுத புன்ட்ரம் ஸ
வ்யா சுஸாவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் வடுவ்யாபாபாநஹிதே
முமாயிற்று. ஸூத்ரபுத்ரஹ்மம் சுஸாவஸ்திபுத்ரம் முன்பே
கூறினோம். ஸூத்ரபுத்ரஹ்மம் ஸஹஸ்திபுத்ரம் எனக்கூறப்பட்டது. அவ்
வோ உதநங்ககோபெல்லா மிங்கேயுமொருதம் படித்துக்கொள்
வது. மேலும்; ஹரிவாடிபாசுத்வக்ஷத்தில் உதநவாஸ்தி
ங்கனிலும் திவாடிபுத்ரம் யரித்தபின் திவாடிபுத்ரத்தில் வா
உதயத்திற்கும் ஸஹஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் என்று ஸாவஸ்திங்கனில
நெஷிக்கவ்யாபாபாபுத்ரம் ஸாவஸ்திபுத்ரம் சுத்ரபுத்ர
மாவதால், ப்ருத்வக்ஷிங்கந்சிலர் தவஸ்திபுத்ரம் சுதயிதஸூத்ரி
வ்யுத்ரபுத்ரஹ்மம் ப்ருத்ரபுத்ரஹ்மம் உதயாமிக்கப் பார்ப்பார்.
பிறகு விதிகையெயில் உரிவாடிபுத்ரம் விஷயமாகும். ஆகை
யால் ப்ருத்வக்ஷிங்கந் திவாடிபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம்
கூறும் ஸஹஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் வ்யா. வீடுவரிசுஸ்தி
ம்கனோ ஸாவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம். சுஸாவஸ்திபுத்ரம்
ஹவஸ்திபுத்ரம் ஸூத்ரபுத்ரஹ்மம், ஸூத்ரபுத்ரஹ்மம் அருளி
ச்செய்தார்கள். ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம்
ஹவஸ்திபுத்ரம். அதைப்பற்றி திவாடிபுத்ரத்தில் வட்டமாய்ச் சேர்
ந்து யோஜித்திருப்பதும் ஸாவஸ்திபுத்ரம். மற்ற திவாடிபுத்ரம்
ர்களுக்கு யோஜிப்பு, ஸாவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் திவா
டிபுத்ரம் யோஜிப்பிக்கனாகில்லை. அன்றியும் வட்டமாய்
யோஜிப்பித்தால் சுதயிதஸூத்ரிங்கனாகவும் நேராய் யோஜிப்பித்
தால் திவாடிபுத்ரம் சுதயிதஸூத்ரிங்கனாகவும், சுயோஜிபுத்ரம் திவாடிபுத்ரம்
ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் மாவார்கள். ஆனதுபற்றி யோஜிப்பி
க்காமல் இரண்டரிகாள்சன் நிறுத்தியதுபோல் மாத்திரமிவது
நன்று. இங்ஙனமிரண்டுவாடிங்கனும் வேறுவேறு யிரும்பொ
ழுது, 'திவாடிபுத்ரம்' என்ற ப்ருத்ரம் சுதயிதஸூத்ரிமாவதால்
ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம்
ஹவஸ்திபுத்ரம். அப்பொழுது ஒரேமொட்டத்தில் ஹவஸ்திபுத்ரம் ஹவஸ்திபுத்ரம்

ம் ப்ரஸாமிக்கும். ஆனதால் சிலர் உள்வளைவுமாத்ரமாகப்
ரிக்கப்பார்ப்பார். அப்பொழுதும் வீயுசூமான வஸகவாடி
காரவாழ்மே விலிக்கும். ஆனதுபற்றி ப்ரக்ஷிதர்களுக்கு
இரண்டு ஸ்ரீணாகாரமல்லாதே ஹரிவாடிகாரம் ஸ்வவி
யாது. ஸ்ரீராமஜென் திருக்கையாலடிபட்ட; ஸ்ரீ உன் ரய ரும
ரவி ராஸரி ராஹு ப்ரஹ்மிநெவாடிவடிவங்களைக் கோட்டஞ்சின
துபோல் சில ப்ரக்ஷிதர்கள் வட்டமான தம்விவசுத்திலும்
சூழபங்களிலுள்ள விசுங்களிலும், கீழ்க்கீழ்த்திலும் கட, சதி
ஸங்கெப்பட்டு வட்டத்தைவிட தீயபுக்கே ஸ்வாஸ்யமெனக் கூ
த்தையழித்து வாரிநடுவிலுரைப்போல் சுஜநீடயாரணம்
செய்துவருகின்றனர். உவசுத்தைமுடி ஸ்ரீஸுவவளர்க்
கின்றனர். ஆகையினால் கருத்து, தீயபுக்கானாலும் வாயு
வசுத்தினால் கருத்தென்ற ஹவாரமே யெனவாயிற்று. (௧௪)

இவ்விதம்; ப்ரோணித்தபின்சிலர் “நால்காசி-ருமோரஹு
மோடாஹம் விவெந்நுடி” நால்காசி-ருமோரஹுஹு செஸம்
யாரயெந்நுடி” உதாடிவடிவங்களால் நால்காசி-ரும்குதாட
ங்கிளன்றிருப்பதால் “மோடிவதுராமம்” என்றகீழ்ப்பு
மன்றிக்கே நால்காசி-ருமாமலித்து யாதித்துக்கொள்ளவே
ண்டுமென்றார். அப்பொழுது நால்காசி-ருமாவது யாது? என
ப்பரிசீலிக்குங்காலையில் அடிதுணியே செருக்குமாத்ரத்தோன்ற
அவ்விஷயத்தை நாலாழ்வாறுததாடியால் ப்ரோணிக்கின்றார்.

நாலாழ்வாறுநவளைத்திகித்யுவினெஜெ

ரூகம் நகி-ருமதி வடிகலாவடிவளெஜெ ।

வஸாழ்வாறுஹஸ்யமஹாழிசி-ருமஹம்

ஹெஜெஹ்ஜெஹ்விஷய வடிவஹாரணஷஃ ॥ ௧௫ ॥

நாலாழ்வாறுததாடி ॥ (நாலாழ்வாறு) நாகியின் துணியிற்
சம்பந்தித்த (நவளைத்திகு) புதியபுல்லாக்குத்து (உ.தி) என்று
(ஹெஜெஹ்) ஹ்ஜெஹ்ஷண்பாடிதலாஹித்யு வடிவாடிக்குத்

[illegible]

வழித்தினின்றுமாகத்தரித்துக்கொள்வதுடன் நாலாழத்தி
 விருந்து நடுவில் வுலுமாக்கிவருகின்றனர் அது விரல்கலமுன்
 எதே யாகையால் ஸாஸாடிக்காராடி வுலுவிக்கு, சுவகாஸமின்
 லை. சுமாமுணநம்மாத்திரம் மூட்டத்தில் நான்கு, நால்கை
 யில் முன்று ஆக ஏழங்குலமாகும். இதற்கும் பூசணம் சு
 பூலிசுமே. உதரகநடாடகரோ, மூட்டத்தில் மாத்திரம் பூரி
 த்துக்கொள்வதால் ஸாஸாய உதாரமாமுலுவுவெஸுயே அன
 ர்களிடம் காண்கின்றது. மேலுமில்லியத்தல் சிலர் வாடி
 உயமாகும்பொழுது நாலாசேயுத்திலுள்ளது வதூகாரவீடு
 மென்பார்கள். அது இவர்களுடைய ஸாருஹேடுமமான
 கூகலுனையே யொழிய ஸாஸோகூபூசணங்களால் இவ்வு
 டுபுமாமுவிஷயத்தில் நியமித்ததல்ல. வாடிசுயாகுதியோ
 சுஸாஸீபமென்றபொழுது “வதூம் மீடூம்” என்றவர்களு
 வது சுவஹாஸும். சிலவநம் ஓடிடிமானாலும் அவை வசீ
 வுபுகுபுரங்களாதலால் பூசாணிகமாகாது அதுயுகியு
 துமென்றுலோ “செலகாராடி ஓஷாநிஸூவ்நுவிவ வஜுமெ
 ள்” என்ற ஸாதாசுவவநத்தால் ஸாருகாரமாய்முடிகின்
 றவாவம் ஓஷமாக்கையால் சுதூகம் நிஷிஜமாயிற்று. ஏனெ
 னில்; “வஜுநீபத்தில் பூயாநம் ஓஷதானா ஸவைய”மென்
 பதால். இது ஓஷதானாமான காசூயநீகாஸும ஸாருகாரா
 த்தைவஹிப்பது பற்றிவாரெகோணிகளால் ஓசுரகவனவனா
 ளும். குஹுனாகுடிவடியொருவர் “விஷாஸூதிபூசா
 ணசுயாகுதி: வனகாமுமும் வாடிதாராஸு சீடும” என்று
 ஓர் குதிசுவாகுத்தை சுநயீத வெடிங்களை பூசுகூக்கரித்த
 யாஜுஹுராடிகளைப்போல் தன்னைநினைத்து ஸூமலிகவாரியிலு
 ன்டான ஓர் சிறிய மொஷியில் இதைக்காசூயமொவநிஷத்
 தென்று கூற, அந்தஸையிலேயே யிருந்தமற்றொர் சீவாவிடி
 அவ்வாகுத்தின் மேல்வாக்யத்தை உடனே பூசுகூக்கரி
 க்து அப்பொழுதே “வனவகாராஸு வுமாமுயாரபதி,
 ஸவாவீயாநுஹவதி ஸநாரகீஹவதி ஸஸுஹவாஹவதி” என்

மலாதார். இவ் பிராணங்களிரண்டையும் இம்மஹாவிஷ்ணுருவ
ருமல்லாது மற்றவ்வுத்தாக்கள் எவரும் சுமீகரியார்கள். ஆ
கையால் ப்ராணிகர்களான ஐகாநீனர்களும் சுமீகரியார்
கள். இவ்விதமாய் ஹக்ஷிதஸூதத்திற்கு மேல், அதற்கு வ
லாகட்டுவதுபோலும், சுவஸிம் சொல்லி அதையே ஸ்ராவிக்கவ
ரும் வாயாடன்போலும் தாங்கள் சுஸாவஸ்யமாய் ஹாவஹுஷ்டி
மாயேயர் பொருளாகாரத்தை ஸ்ரீமநாவலிகையை விட்டு வாக
ஷெஸநாவலிகை துடங்கிப்பரித்து கொண்டதுமல்லாமல், அதற்
குத்தக்கவலம் சுமெவிக்கப்பட்டும் ஹஸுமாகாததால் சுமயீதவே
டிங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கக்கூடுதல் தவ்ஸுர்புதியவழி தேடுகின்றன
ர்போலும். ஆனதுபற்றி நாவலிகாசீருமமோ, நாவலிகாமமோ
இவைகளெல்லாம் ஹவாடிங்கனையாம். மேலும் ஸ்ரீசெஷா
ஹாசிகளும் இவ்வருஷ்டபுஷ்டிவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ
தவ் பிராணத்தை யெவ்வித்த வெவ்வித்து எடுத்துக்காட்டியவிடங்
களில் இப்படியொருகாத்யாயமென்ற ஸ்ரீதவ் பிராணமிருக்
கும்பக்ஷத்தில் இதையுமெடுத்துக்காட்டி யருளாதிருக்க விடமி
ல்லை. இவ்விதமே ஷாஸ்திரமாய்ப்படும் எடுக்கவில்லை. ததீய
ஸூத்ரித் ரக்ஷாவரிகா வஜ்யங்களை விஸுவலிக்கும் ப்ராணிக
ர்களுக்கு வந்தளவீடவிட்டபுஷ்டிம் சுவக்யஷ்டமேயாகும். தயா
வீவரிகாவஜ்யம் ஸ்ரீமமும் ஸ்ரீமபுண்டத்தை யடியோடு
சீஷையீக்கின்ற தென்பதையும் முன்பேகூறினோம். இனி யிப்
ப்ரதீவக்ஷிக்கருக்கு கூகஹ்நையிலாது வேறு மதி யேது.
ஒருஸமயம் சிலர் சுமீதரஸாபாரணத்தைவேண்டி ஸ்ரீமகார
மான புண்டத்தைப்பரித்தோ மெனவரில்; அவர் சுமீதர ஸா
பாரணயைத் தைவேண்டி ஸ்வபுஸாபாரணமகூணவத்தானஸ
ரீரத்திலும் யவநாடிகளைப்போல் கிண்சி ஸ்ராவதீயை ஸ்ரீகரித்
துக்கொள்வதும் ஸ்ரீவீதமாம். ஆனதால் சுவாயாரணாவார
மென்பது இப்புண்டவிஷயமல்ல வெனத்தெளிவர். யெஷு
மான ஸ்ரீமஹத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவர்காட்டும் வெவ்ஷே
ம்ஸாவ்ஸுலாதமல்லாததாயால் இவ்விதம்கூறும் ஹவாடிகளு

க்கு சுஸந்தமநிஷ்வயாயாழிகளையும் ஸவபுஸாயாரணத்தையிட்டு
தூயிர்க்கலம்படி வரும். (௧௫)

இவ்விதம் லிபிணித்தபொழுதும் வேறு சிலர் தமது
உலாடத்திலுள்ளது ஸஞ்ஜாகாரமன்றென்றும், அது வீமாத்
திரமென்றும் ஸரோபாதிக்கவந்தபொழுது அவரையும் மேல்
நிரலிக்கின்றார்.

நாலாசிஞ்செ வீவஞ்ஞாவுகாஸா

வாவாஹஞ்ஞாவுகாஸா விவாதி ॥

வனவெஹசு கிம்? மொவாருதொரணாடி

விதஞ்ஞெஷுஞ்ஜாவதெஸுஞ்ஞெவஃ ॥ 1௧௬॥

நாலாசிஞ்செதூடி ॥ (நாலாசிஞ்செ) நாகியினடியில்
(வீவஞ்ஞாவுகாஸாவாசு) இடவேண்டிய வீத்திற்குப்
போதுமானவிடமில்லாததால் (ஸஞ்ஞாவு) பார்ப்பவர்களுக்கு
ஸஞ்ஞாயுதத்தினுடைய (ஸஞ்ஞாவு) வடிவின் தன்மை (வி
வாதி) விளங்குகின்றது. என்றவர் கூறியதாவது;— மாற்புழு
தலிய விடங்கள்போல் முக்கினடியில் வேண்டுமான சுவகாஸ
மில்லாததால் வீம் சிறுத்து மேலுள்ள வாடிங்கள் பருத்து
அவைகளின் குதிகளின் வனகடெஸம் மாத்திரம் ஸவ்யைத்
ததுபோற் காட்டுவதால் ஸஞ்ஞெத்தின் வடிவபோற் காணப்படு
கின்றதேயொழிய வேறில்லையென்பதேயாம். (வனவெஹசு)
இவ்விதமாகில் (மொவாரு) விசாலமான மொவாருத்திலும்,
(தொரணாடிவிதஞ்ஞெஷு) பெரிய வாசற்படி, சுவர் ஈறுகவு
ள்ள விசாலஸ்தலங்களிலும் (உஜாவதெஃ) வாவடிகாணு
டைய (ஸஞ்ஞெவஃ) உதாரடெஸங்களிலுள்ள சிவாடெவநிர
ங்களின் விநாத்தின்பேரில் காணப்படும் யாதுகூதஸஞ்
மம்போல், இங்கு மண்ணால் கண்டவிடமெல்லாம் பூசுவது (கிம்)
எதற்காக? இது டெவதானாவிஹமென்பது டெவதாஸீய
ஸிவநிரவிநிஷ்வதைபால் ஸுஷ்டிமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உ

அல்லது சூகோணவடிவமுள்ளதா? அல்லது ஸூத்ரவடிவ
முள்ளதா? அல்லது ஸூத்ரவடிவமுள்ளதா? என்றுபார்
க்கில் இது சுநாடிவிலிமாதலால், பூரணிக ஸூத்ரவடிவமொ
டவிவாஜிபுஷ்புபாஸ்ய வடிவாகவே காண்கின்றதையும்,
பூதிபக்சிகளும், நமதாப்தரும் கண்களால் பார்த்துக்கொண்
டேவருகின்றனர். இதையும் ஸூத்ரவடிவத்திலுள்ளவாடினையும்
ஸ்ரீவதாங்கிரிஸ்ரீ “ஊஷ்புபாஸ்யகிதக வஹுரோநாக கி
ஷிவவிபுஷ்புபுஷ்புபுஷ்பு” என்றருளிச்செய்தார். ஆகையா
லும் “கஸ்துபிரித்திருமண்காப்பு” என்ற திருமந்தாலும்,
சுநாடிவிலிமாயடிவனைந்ததும், வணிகவணிகவடிவ வடிவாகார
மாயும், வணிகவடிவமாகியுமுள்ள இவ்வகைப்பூரணிகம்.
இதைப்போனியுண்டாமென்றால் ஸ்ரீபூமநாயனுக்குள்ளது, தி
வ்யஸூத்ரவடிவப்பாரிகளுக்கு வருவதுபற்றி சுவிநாமஸ்ரீ
முமில்லை, “பவ்வஸூதி தவ்வொடிவஸ்” என்ற ஸூத்ரத்தை
யிங்குதினைப்பது. “ஸூத்ரவடிவ பூதாவா ஸூத்ரவடிவமூ
தி” என்ற ஸூத்ரப்படி தமது சுவிநாமங்களை கோயிலழகியம்
னவாளன் வரையிலேற்றிய இவர்களுடைய ஒவ்வொரு கொட்
டங்களையும் கணக்காக்க நாம்வல்லவரல்லர். இதைப்பேசிவிய்குரி
த்து சுவிநாமகாஜிரிவிவாணிகஸூத்ரவடிவப்பாரியும் “வாஷா டொ
ஷாநு கஹநீவாணஸூத்ரவடிவமூ” என்று தமது விஸ்வமூ
ணாடிஸூத்திரம் ஸூத்ரவடிவத்தார். || சக ||

இவ்வித ஸூத்ரவடிவத்தில் ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டா
ன ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டாம் வெடிவடிவத்திலுண்டாம் பூதாவா
ணாமூலவ யுகிகளால் வரிவரித்தினியிவ்வடிவத்திலுண்டாம்
தின சுமூலமத்திற்காணும் ஸூத்ரவடிவம் வரிவரிக்கிறார்.

ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டாம் நவவிவாதிநவொவடிவத்தி
க்ஷாமூலவாஸ்ய ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டாம் ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டாம்
வவநீயாவதிதூய்ம் ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டாம் ஸூத்ரவடிவத்திலுண்டாம்

ஹரிவடிவடிபுரமென்குரஞுவம் ஸகிஷு ஸூரமெய்யபுரம்
கிபாம்பம் வியிவடிவநெரெம் கடுகென்கையுநிஷெம் : || ௧௭ ||

ஸுபுதெதாழி || (ஸுபுதா) “ஹோஸிவகுஜாழிஸகிஷெ
ஸாயபுராதஸுரோஹிதம் | ஊழ்புலம்புயரொவிபுர ஹவ
ஹுமெகா நவாநயா || ஸவபுஷுஷுராயா மொகெ டிபுர
ஹவஸுயுதாம் | ஊழ்புலம்புயாநிதம் தவசு கவெனெயகி
சுராம் || ஊழ்புல நயகி யசுலம்புயு ப்ராணிநம் வாவகாரி
ணம் | தஸுராவூஹுடுஷுபுலம்புயு தஸுராதாரபெஷு
யம் || வனகாணிநொ சிஹாமா சிசுஸுரடுவவிஷொசிறாம் | ஸா
னாராடொநு புகுலீபுரநு லும்புரநு சிவபுகுசீநு || சித்ரு
சிவாபுலியிவகாரபெஷுடுஷுபுலம்புயு கநு | வதாரம்புயு
ஷுபுயு அம்புயு விஷுபுதெஷுர | சிஜிபுலம்புயு சிஜிம் ஸா
சிம் ஸானாராடொ காரபெசு || வகாபுடுவெனவ சீக்ஷாபு
யாரபெனது வெவவவம் | யாரபெஷு சீக்ஷாபு வகாபு
வொஷுபுலம்புயு | ஸயாநி நரகாநு வொராரநு கௌநாடுக
விஸகிஷு || ஸுடுவபுகாரநு சீக்ஷாபு வகாபு ஹுடுஷு
புலம்புயு | யாரபெஷு ரொஹெந தகாகாரெண வகுதெ ||
கிந்திணீவது ஸடிபுரம் கயபுகாமிஸிவொவசு | உதாநி மக
ணாநெடுவம் ப்ராஹணெஸு தசுஸுபுதம் ||” உதாழி ஹவ
பொயாபநாஷுபுரோணவநங்கருடைய ஸுபுதிலசிகுஹத்
தாலும், (சித்ருண) “சிஜிபுலி ஸானாராடொநிஷுமெஷு
சாடிஸவவி | வடிவசு சிசுலாரம் கசுசெஸுராக்ஷவஸு
வா | சிசுபுருடுபுகுசுகிடுவென ஸவாகாரபொவிலா | வனவ
ஹி மகணம் ப்ராசு சிஜாநாம் சிமிஸுதசி || ஊழ்புலம்பு
யாரபெவெ தெது ஹவதாஸுபுதாம் | ஸவபுஷுடுஷு
சிவாடுபுராக்ஷம் சிநெ சிசுபுகுசுகி விநா ||” என்றும் “ச
பொசெலெகெகெணம் நுடுநசிகுதெதாயிகு | சிஜி கிஹி
து வகும்ஸுராக்ஷ ஊழ்புலாம்பம் விஸாகு || ஸானாராடெஜி
செஷு சிசுபுடுசெஷுஷுபுதம் ||” என்றும், “ஸவாகாரபொ
விஸுராக்ஷ சிவாபுகுசுகிஷுவா | யாரபெஷுபுலம்புயு

[illegible]

[illegible]

இங்கு தம்தமர்க்கிலக்காகவொன்றை மனதில் நிலைநாட்டி
தடிநுமுண்ணமாக வவநங்களைப்பெறுவிப்பதும், ஸ்ராவிரிதவிரு-
வவநங்களுக்கு ஸ்ரீதாநுமுண்ணமாக விவரீதாயும் செய்வ
தும் ப்ராக்ரதஜிநாவாரம். இது தரோமுண்ணத்தைக்காரணமா
ப்ப்பற்றிவரும் விதண்டையேயாம். (தஸாசு) ஆனதால் (ஸ்ரீ
தம் வம்ப்ரம்) திருமேனியிற்சாற்றிக்கொள்ளப்படுமெல்லாப்
வம்ப்ரமும் (ஹரிவடிவடிவம்) பெருமாள் திருவடியின் சூகா
ரம்போன்றதாகவும், (வனகராவவம்) ஒரேவிதமானவடிவுள்ள

தாகவும், (ஸரீஸுஸூரெம்) உலாடாடிகளான எல்லாவிடத்திலும் (கரீடுகெகயடூமிடுஷூரவி) உணடூரூரோதுகரீடுங்களாகும் கைங்கர்யத்தில் நிலைத்தவர்களான (நடுரெரீ) வாகுடீநுஜர்களாலும் (வியிவசு) வடுவெடூகுவியிபுகாரும் (கூயாஂஂ) ஊவசு கெகெகயடூரடுவமான கரீடுங்களுக்கு சுஂஂமாக நினைத்து (யா யஂ) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனதால் வாலுத்திலொரு வியம், உரூரூடிகளிலொருவியமென்ற விஷரீகாரமில்லாதே ஸரீகாரமாகவே பூதிஊமவதராலும் பூதிவஂயமும் சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதென இதனால் மிண்டித்தமாயிற்று. (சுஎ)

ஐதி வாயு வாடிவோவம் ||

சுய கீழ் கருண வாடி

இவ்விதம் ஊழி-புண்பாடும், வடிநடும் கடிபாம்பென்றும், தத்தகி-புவுவத்குபாபூநாம்புணமாகவே குவரிக்க வேண்டுமென்றும், மிண்புரித்த பின் தாடி-பூகி-மே புவஹருக்கு கூநாடுஷயமென்று சிலர்கூற, அக்கி-புத்தைச் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி மேல் ஐந்துஸூாகங்களால் விவரித்து மிஷயி-புக்கின்றார்:—

காயட்கூறுவது வெத்தியிலாவவெனெ சொல்கிறார்
 உதுண்டாம் ததுண்டாம், போணாம் புகிறியத்தபா வம்
 விவஜைகூலியெஃ! நிகுநெழிதிகுநெழி வதகம்
 கெசுவாஜைகூ காயடும் கிழா, ஜா வம்விரொயொவகிவ
 வுழைவாநு புகுதொயொகுகுதெது || கம ||

காயபுகூழிதாழி || (வந்தகூழி) ஹஸுவாழிவஸவஹ
 மானயிம்மிகூழிஸ்ரீரமானது (காயபுகூழி) வுணுவாவ
 ருவிவீஸ்ரகூழிங்களின் காயபுகூழித்தையுடைத்தாயிருப்பதா
 லும், அதாவது; ஸுஹாஸுஹகூழிங்களை உதிராத்தரம் யா
 தாமொருஸ்ரீரத்தை யெடுக்கக்காரணமாகின்றதென்பதும், அ
 க்கருமமும் வேறோர் ஸுதூதீத்தாலழிந்தாலொழிய இப்பூகூ
 தஸ்ரீரஸாவ்யம் ஒவ்வொரு ஜீவாதூலிற்கும் விடமாட்டா
 தென்பதும், இச் ஸ்ரீரம் விட்டாலொழிய வராதூலாயுஜி
 கிடைப்பதரிதென்பதும், ஆதலாலேயே வந்தகூழிஸ்ரகாயபுரு
 வுஸ்ரீரகாரணஹுதிகூழாவஸாநஹதூவிற்காக கவஸும்
 ஸாலொகூதீதநுமணமான கூழித்தைச்செய்யவேண்டுமென்
 பதும் ஸிங்கி. இவ்வளவால் பூரஸூகூழி முழுமையும் கூயி
 த்த க்ஷணமே ஸ்ரீரவாதமும் ஸுஹாவிதமென்பது மஹிதா
 யிடம். மேலும்; (வியிவரவஹநெஹி) விஜோடீதவூரணங்க
 ளாய் வியிவரங்களான பூரணவஹங்களால் (வொழிக்கூழி)
 “கஹரஹஸூய பூரீவாவீத, உதூழிகளாலேவப்பட்டிருப்ப
 தாலும், (வதூணடூர் ததூணடூரபூரணம்) நான்குளான
 அந்தந்த பூரஹணாழிவணடூங்களுக்கும், பூரஹவயபூரபூர
 ங்களுக்கும் (பூசிரியததயா) அவையவைகட்குறித்தாயிருக்கு
 ம்படியாக (ஸுவிஹஜி) பிரித்துப்பிரித்து (உகூலிசெஹி) அவ்வோ
 யபூரஸூங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அதாவது;
 பூரஹணனுக்கு ஷடூரணி, கூசிரியவெஸூயொவூகூழி
 ணி, ஸூபூரெஸூகூழிவ கூழித்தூழிகள், ததூணடூவூவஸூ
 தங்களான கூழிங்களைன்பதும், பூரஹாரிணஸூரிதாயாநவி
 கூயபூர வெதூஜியநாஜீநி, மபூரஹஸூயூமிஹாதூஜீநி,
 வநபூரஸூயூ வநவாஸ ஜடாயாரணாஜீநி, ஸஹூரலிநவூஜி
 யாரண விக்கூயபூரீநீதூழிகள், ததூரபூரீவூவஸூதிக
 கூழிங்களைன்பதுமாம். இவை சுமேரூநம் வணடூத்தைப் பற்
 ரியாவது சூரூதீத்தைப்பற்றியாவது ஸுக்ரமானால் ஷோஷ
 மென்பதும், ததூபூரமாக ஹவஹிமூஹஹதூவென்பதும்

இம்மவற்றையால் “வெவ்வேகத்துணர்விராகம் | வாயறெழுமபா
வஹம் | ஸுஜொஷசீவிநத்யஜை” || என்று மமவாஸல் நன்கு
விசுடிமாயநுரிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றியும் “ஸ்ரீரயா தூவலி தெ நவ் வுவிசெ டுககி-
ணர்” என்றவிடத்தில் கிட்டமாகாதென்றவர்க்குச் ஸ்ரீரயா
தெதுயமாகாதபடிவரும். அவ்விதமே ஸ்ரீரயாதெது யவ
ஸெய்யானபொழுது தகுவ்யுத்தமாக ஸம்பூர்வநாழிகிட்டங்
களும் சுவஸ்திரிசுடுவெப்பங்களாகும். மொகமுருவான நாரச
யண்ணை அடைந்த புவனனுக்கு, செவனென்றும், கீழ்ப்பென்
றும் வித்துக்களென்றும் புவிலிர்களான கெத்தூஜர்களுடை
ய உவாவையைப் கூறும் கிட்டங்களைல்லாம் கத்துவிற்களா
குமோ, அவை கத்துவிற்களான இவன் கருத்தினென்
பதெவ்விதமெனில்; யாவாயுஷம் கத்துவிறுமாய் சுணிசிஷ்டதி
லாவெக்ஷமாய்வண்டாஸ்திரிபிட்டங்களை சுத்திக்காக்கடைத்தான
உவ்வரஹிதியாமத்தைப்போலன்றிக்கே, வகவுக்கருத்தமாய்ப்
போன ஸுகிராவாயத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவனை நிர
க்ஷாவாயாநுஷாநவிஷயத்தில் கருத்தினென்றது ஸ்ரீர
வாதத்திற்கேதுவாகுத்தமான பூரஸ்கிட்டமானது நஸிக்கவி
ல்லைபென்றதற்குச் ஸ்ரீரவாதாவை மே திடபட்டமாக்கையால்
யாவவ்ரீரம் ஸவடிகிட்டஸிராராஜ்ஞான ஹவாநு ஸ்வாலிதகிட்ட
ங்களால் ஸ்ரீரயாதூலிகளையிட்டும், ஸாவ்வொலிதமான “நி
ஜகிட்டாழிஹத்ஞம் காயுடாக் வீதெடுவ காரிதஃ । உவாய
தாம் வரிதஜ்ஜி நஜ்ஜெஜெவதம் தாஜிஃ” ஐதூழி ஸ்ரீயா
ராமாவாயுஷம் ஸ்ரீஸுருத்தியையிட்டும், உவஜெஸாநஞரீயமா
ன சுஜிபுமகருத யாவாழிஸுபிட்டாநுஷாநத்தையிட்டும், பூர
ஸ்கிட்டத்தை ஜெதம்வாகக்கொண்ட இந்த ஸ்ரீரத்திலிருக்
கும் நான்வரையில் சுகராணை பூதுவாயாவஹமான (நித்ய) நி
த்யாருவவஸ்ய ராவநாழிகிட்டமென்ன, (நெறிதிக்க) யாதா
மொரு நிதித்தஜெதம்மமானவ்வராமஸ்ராவாழிகிட்டமென்ன (தக

B 4

[illegible]

இவ்விதமுடன் விடுத்த விஷயங்களை யெல்லாம் மேல் கருத்து
கொள்ளுக. இவ்விதமாகத்தான் பரக்கப்பேசுகின்றார்.

கரிட்குரண கருவிலிவியத்தி வுரொவொவதவ
 வுரொவத ருமொலாயுணிடி வுரொவொவத வியிவிவரி
 தம் காயடுகெவகிலிடி. | மகிநாயம் வுரொவதவ
 கருதகருத ருவதகெவதகாயடு வெதகெத்குபடு
 த ரு வியிவிவரிததபாடுபொமெடுண காயடு ||௧௬||

கரிட்குரலி || (வாரா) முன்பு (கருவிலி) மகிவதவதி
 ளாகு முவாயங்களுக்கு உவடுவொவாயும், வாரொவாயடுனா
 முள்ள ஸ்ரீமதாவாயுடனும் (கரிட்குரலி) உதரொதாரம் ஜந
 ப்ரதமான கரிட்குரலி த ருமமானது (கிரியை) ஸாஸ்க
 ராஜில தாஸிலபுகாரொண முன்றுவியமென்று (குவொவ) (குவொவ)
 அருளிச்செய்தார். அநெந்நினையெனில்;— “நியபம் ஸுணு
 கெதது த ருமொவதவததி. | த ருமொவரி வுரொவொவதவ
 கிரியைவொவகிதிடு || ரொவொவதவதவரித ரும ஸாஸ்க
 வரிசுதிதிடு. | உவடுவொவதவததிடு காயடுகொவதவததிடு ||
 வகருவாராஜிலம் த ருமம் கெதவத ருமவதம் மெவ || காயடு
 கெதவததிடு நியதம் கிரியெதகெதபு. | ஸம் த ரு
 வதகெதவ வத ருமஸாஸ்கொகரிதிடு, || நவரிடுவொவதவ
 கரு த ருகும் கரிட்குரண ரொவததிடு. | யவகரிட்குவத ரு வ
 த ருமதிவிவியெத ||” உத ருலிகள். ஆகையால் (கரு) வ
 ண்டுரொவரிதகதவருமான கரிட்குரலிவத (வாரொவ
 த ரும) தனிவாரெமென்ற ரவொவருமத்தில் பிள்ளை லோ
 காவாயடு எழுதியருளிய “வாரொவத ருமமாதலாகக் கடவ
 து” என்றபடியே ஸந்தவத ருமமன்றிக்கே அடியோடு விடு
 கையானது, (குவொயுணிடி) நன்றன்றன்றே. (உ) மேலும்;
 ஸ்ரீமதவொகாரருளிச்செய்த (வாரொவத) ஸ்ரீமதாவொவத
 திலும் (வியிவிவரிதம்) ஸாஸ்கவியியால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கு
 மது (காயடுகெவ) தவ்வொவத நவர்களுள் யாவராலும் செ
 ய்யத்தருந்ததே, (உதி) என்று (விலி) விதித்தது. அதாவது;
 ஸ்ரீமதவொகாரரும் வாரெஸாஸ்கத்தின் வாவொவதில், த ரும

ஷத்திற்கு மஹிமாமத்யுமவரமாக வ்யாவூனித்தருளியிருப்பதால் கட்டுங்களுடையவ்யூருவத்யுமம் சுஸாஸ்யமும் உஸ்யுநவ்யவத்யுக்ரான ஸ்ரீஹாஷ்யுக்ரானநலிதீதமுமாயிற்றென்பது வலிசித்ததென்பது. ஆதலால் பிள்ளை லோகாஹாயுடர் தமது நஹஸ்யுமியங்கனில் எழுதிய வஹீகீதகள் எம்பெருமானார் வலிஹத்தோடு சோததாயிற்று.

இனியிதன்மேல் சிலர், (யதஃ) யாதொருகாரணத்தால் ஸக்யநாயம்) ஸ்ரீபதிவதியை (வ்யவஹாஃ) ஜோகொவாயகெநலாயநாநுஷாநவ்யூரமாக அடைந்தவர்கள் (உஹ) இந்த ஸாரீரத்தோடுகடியவின்னிலையில், அல்லது இந்த ஹொகத்திலேயே (க்யுதக்யுத்யாஃ) ஜீநூத்திற்கவஸ்யும் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவர்களே, (ததஃ) ஆனதுபற்றி (நெதஃ) அப்புவஹர்களால் (காயுஹ்வெசு) செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லையெனில்; (தசு) அக்கருமமானது (நெகெக்யுநீத்யா) ஒருவனுடைய கிணையிருப்பாடுருவன், தனது ஸ்ரீவீதிக்காகாகச்செய்யும் கிணையுத்தீபோலிங்கும் ஹவசுகிணயர்களான பிப்புவஹர்களால் கைங்கரியநீதியாக (வியிவிஹிததயா) ஸாஸ்யவலிபவியவரவாக்யுங்களால் நியமிக்கப்பட்டிருத்தலால் (க்யுதீயபோமெபுண) ஸாரோந்யூர்செய்யும் தத்தஜெவதாயஜநரோமடமன்றிக்கே “பெயஜனீவித்யுந்நெவாநு ஸ்ரூஹணாநு ஸஹுதாஸநாநு | ஸ்வபுஹுதாஹராதாநா விஷுநெவ யஜனீதெ ||” என்றபடியும், “தத்தஜெருவஹிதெவ வி துருமநெயெஸக்யா உபொ வஹவருவபுதிஸ்யுஹாஹா | சுஹ்யுதீதெ விவதள கையிவக்யுநெஷெவ நெஹாண மஹபுஹவிஷாந ஸஸிவஹருவநு ||” என்றபடியும் ஜீவலிமஹ்யுங்களில் சுபயபுஹலாநநீதியாகவும், ஜீவலிமஹாவஸ்யுங்களில் ஸ்ரீஸஹஸ்யுநாரோஹிஸஹங்கள்போல் வ்யுததிவிஸெஷத்தால் ஸாஹாத்தாகவும், ஸாஸ்யு விக்ஷித்த

[illegible]

இங்ஙனன்றிக்கே தொகையாய் முதலிய சிலர் ஹிப்போ
மமாகும் மூராவாய்த்திற்கல்லவோ “விஹிதகவாலு”யி

[illegible]

உதி ஹிந்திவிடி : ஸுபரெவ ஹவடிவிதிவலாக்ஷாதாரிணஸூரி
 ராபஸு ஸாஸூரிசெவகநெவ ஹவடிவிதி உபுஷா தெஷு
 தெஷு காடுஷு கிங்கரவபுத்திநுதிஷுதி, யபா ராஜிஸூமா
 ஹிவாலிக் ராஜிவாகுரெவ யபாகாலம் ஸவடும் ஸரீவாரணி ।
 உபுரவாலிதஸு வதிக்காரெவகநெ । ஸவதிஹாலி ஸு
 திஷுபுதிருப ராஜியிராஜிஸாலநெவலாகு யபாகாலெவ
 ஸவடுஸாஹணியம் । ” என்ற வாகுபுத்தாளம் மிவிவதாகிடுக
 உபுராரணியான ஸூரியினர் குவாயுர் வீரெயவாரிஹாராவு
 மும்பணிலுளிச்செய்தார். இவ்விதம் புவண்ணுக்கு வண்டா
 ஸூரபிடிங்கன் ஸூரபுவவிரோயிகள் என்ற பூதிவக்சுதிரு
 க்கு, ஸூரபுவபொறுதாவாடகமே பவையென இந்த ஸூர
 கத்தால் கிடைத்தம், கக

இவ்விதம் கூறப்பட்டபின் பூதிவக்சுதிர்கள் புவண்ணுக்
 கு உதூரகாலத்தில் சவமே சலாஹிதமாகையால் புவதிரு
 நுஷாநாதனும் கதபுஷுமாயொருகூற்றும், தகரணெ
 ழர் பூராயுதிதமுமில்லாமையால் ஸெஷகவிலிஷ்டர்களான வெ
 கநர்களுடைய பூரவூதியே தனக்குப் பெரும்பேறுக நினை
 த்தருளிய சவாபுஷுதிஷுதினா ஸெஷிக்குத் தமது தோநு
 கூடுமான திருமலைகந்திதல் முதலிய கெகையுமே ஸூரபு
 வமெனக்கூற அவைகளையும் பூரஸூராவூனு கடுக்குறாடி
 யால் மிரலிக்கின்றார்—

பூரஸூராவூனுக்கிடு துஜிதிநிநுஜம் ஹெவார்தா
 கெதிதசு, ஸுஷும் ஸெவடிஷு ஜனுஷுவி க்ருதகரணீ
 யெஷுதஸூரதூராவஃ । ஹபாஹாவெசுபுவஹஃ புவ
 உநஸிபாநுகுணம்ஸூரூதிஹெ, தஸூசு கடு புவ
 ஹெரவிததநுமூணம் காயுரூஹெவாத்யு ॥ 1௨௦॥

பூரஸூராவூதிதாடி ॥ (பூரஸூராவூனுக்கிடு) வந்த
 உதபூதஸூரூதிதகபூரஸூமாய், தஹாராவலெயே பூ

விலிமாயிருக்கும் கடிமனது (பெஹவாதாஹ்) ஸரீரம்விழு
 ாளவும் (பிநுஜி) பிநுஷுஸரீரமதனான இச்வெதநனை (ந
 தஜிதி) விடுகிறதில்லை. (வனதக்) இவ்விஷயமானது (வூஷ்டு)
 ஸாஸ்திரங்களிலும் சுநுஹவத்திலும் புகாஸமானது. (சுதஸ்)
 ஆகையாலும் (கூதகரணீயெஷு) கூதகூதர்களான (வ
 வெஷுஷுஜிஹுஷுவி) எல்லாபுவஹஜிஹுக்களிடமும் (உதூர
 வடிபுவதிக்குஉதூரகாலத்திலும்) வுஜிவடுவடுவுஜிவடு
 வடுகமான வவராயமானது (ஹடுபாசு) சுஹுவமதமானபுர
 ரஸுசுபிஸெஷுத்தா லுண்டாகும், (நொவெசு) “லாஜிஹகிஸு
 லாஹஜி பூரஸுஸுஜாவிஹடுபவீ” என்றதை வழிதெரி
 யாதே வீபரீதமாய் சுபுமாக்கி தனிவரபிமென்ற ரஹஸு
 வுஸுசுத்தில் ஹொகாலாயுர் “இது தான் பூரஸுத்தையும்
 போக்குமென்று மிடத்துக்குக் கணொத்தமான பூரணங்களு
 முண்டு. “லாஜிஹகிஸுலாஹஜி பூரஸுஸுஜாவிஹடுப
 வீ” என்னுமளவாகச்சில ஸௌகங்களைபுமுடிஹரித்து முடி
 வில் “சூரஸுசுபுபு” என்று பூரஸுமும் புவதியாலே
 கூணவடுமென்று உடையவாருளிச்செய்தார்” என்றும் ஸ்ரிய
 வதிப்படியென்னும் ரஹஸுத்தில் “வாரியென்கிற உவஸு
 மடத்தாலும், வனகஸுஷுத்தாலும் தூஜிமாகச்சொன்னவற்
 றினுடைய சுநுவபூதியையும், சுவஸிஷுமான உதூராவத்தையு
 மும் சொல்லுகிற”தென்று மெழுதிக்கட்டியபடி புவஹனுக்
 கு உதூரகாலநஸுவஷுஃவங்களுக்கேதுவான பூரஸுசுபி
 ஸெஷுமேயில்லையெனில்; (புவஹ்) புவத பூஷு
 நம் பண்ணின வேர் புவஹன் (புவஷுநஸுபியாநுகுண)
 புவத பூஷுநகாலத்தினுடனேயே (விபெஹ்) ஸரீரஸு
 திக்கு ஹெதுவான பூரஸுசுபிநாஸத்தால் பெஹவியொ
 மத்தையுடையவனாக (ஸூசு) ஆவான். (தூசு) அப்படிக்குச்ச
 ரீரம் நாசமாகாதே, பூதகூதத்தில் ஜநநாபுவஹரும், ம
 ற்ற புவஹரும் பீவடுகாலவதிடுகளாயிருப்பதால் (புவநெ
 ரவீ) புவஹர்களாலும் (சுபெஹவாத்) பூரஸுசுபி

புறமுக்குமான ஸரீராவலாநம் வளரின் (கடிநாமுணம்) உவர்களுக்கென்று வகுத்திருக்கும் ஸாஸ்திரியித்தமாமுணமான (கடி) வண்புரமுரோலிதமான கடிமுமானது (காபு) வீதியோடும் கொகையுபுயியோடும் சொஷ்டிகப்பைவேண்டிச் செய்யத்தக்கது. ஆகயிதனால் பூராஸ்கடிமென்பது ஸரீரவ்விதிக்கே ஹெதுவாதல்பற்றி அக்கடிமுள்ளவரையில் வெதநன் ஸாஸ்திரனாலும் கடிமுமெய்தத்தனக்கு மஸ்தமான பூராஸ்கடிஸரீரத்திற்கினங்க விவரிதகடிங்களை மமவசுபூத்யுபுமாக அவனுக்கு மிருவாயிககிகாஸகையால், கொகையுபுயியோடு ஸகஸ்கடிங்களையும் செய்யக்கடவனென்றும், பூராஸ்கடிமென்றகடிம் ஸரீரவ்விதிக்கு ஹெதுவாதல் பூவதியோடு அதுவும் நஸிக்குமாகில் ஸரீரமும் அப்பொழுதே நஸிக்கவேண்டிவருவதால் அப்பூராஸும் போகுமென்றது கூகாஸ்திகமேயென்றும், யாவஸரீரவாதம் அது வெதநனை விடாதென்றும், கவயததாலும் வுகிரெகத்தாலும் காட்டி உதவவ பூவனர்க்கும் ஸோலிதகடிம் சுமஸெஷ்யமேயென நிஷ்ஷிபுக்கலாயிற்று. இக்கருத்தை ஸ்ரீஜெஸிகாஸ (கூக)வது விரொயவரிஹாஸத்தில் இங்கு “ஸாஸும” என்கிற வாக்யஸாயிபுத்தால் ஸோஸவிஷ்யமானவையெல்லாம் கழிகையில் தாஸபயம், ஆகையால் தீவ்ஸுபொமம்வலாதார்க்கு “பூராஸுரீரதூஸுதூ தகுவிதூவரோவாபாஸ” உதூரிகனிப்படியே பூராஸுஸரீராதிகளுக்கிடாகக்குறையில்லை” என்றருளிச் செய்தார். தீவ்மான சூதிப்யையுடையவரே தீவ்ஸுவெமமுள்ளவரென்பது. சூதிபூவனர் உதூரகணத்திற்குட ஸரீரயாரணாதவகுகராதலால் ஸவபூராஸுஸஸுமெயநாஸம் இங்கு ஸஜீஸுஸம் மற்றவர் தீவெகுகராதலால் குகஸுஸுநாஸம் கூறுவது ஸஸஜீஸுஸம். “ஸுஷோஷாஸ கஸுஸிஜெஹம் பூராஸுஸுபுநுவதபுதெ । ஜநூலிஹெதுஸுமெதொயம் பூராஸுஸுவிவிநஸுதி । பூராஸுஸுஜெஹம் நபதி ஹிதகா ரோ ஹரிஸுஷா” என்று ஸ்ரீநயிராநாயபுரும் ஸும்துவித்தருளினார்.

இவ்விஷயத்தில் செலவு-குடிவெவ்வவரும் கட்டுகாணாவி
நடப்பவர்கள் இன்னமும் காணப்படுகின்றதுபற்றி லோகாநா
யபுத்திரமஹஸ்யவடிக்கிளெல்லாம் ரஹஸ்யோத்ராபவரத்தை
புடையதெனவும் நினைத்தும். அங்ஙனன்றிக்கே சுலபேசுரிக
ஸம்புஜாயநிஷ்டர்களை, ரஹஸ்யத்திலும், ஸபஸ்யத்திலும்
ஒரேவகையாரிதப்பதால் இவர்களுக்கு ஐராத்யஸம்வா
மெக்கிடமிட்டை. திருமண்காப்பாகும் வாமுலிவிஷயங்களிலு
ள்ள வணகரபுவதையே சுமாவாந்தத்திலும் லாஸ்கிகர்களால்
பார்க்கப்படுவதுபற்றி ஸ்ரீபேசுரிகவகும் ரஹஸ்யத்திலும் ஸப
ஸ்யத்திலும் ஸபுஜாஸவருக்கும் கிரவடிமே. மற்றது ஸ
வபுலியத்திலும் லாவடிமே. (20)

இவ்விதம் கட்டுத்தின் சுமாவாந்தத்திற்கு சுலபுகதை
பை ஸாஸுத்தாலும், ஸதகூத்தாலும் ஸபிபித்தது அதன் சு
மாவாந்தகூவிவிபொதாபிகளை மேல் உவாபகூபித்யாபியால்
தெளிவிக்கின்றார்—

உவாபகூம் மகாவயமவரகூம் புவடிமே

கூவாபகூம் த்யாமெவதிவ, மலாகாடி விரிவ ।

வலாலகூ காபும் மமவதிதா மெககபபுஸ்யபா

தகொலோகாவாயபாகுலிதஸுதிருஷாகுஸுதீர் ||உக||

உதகூபுங்களுக்கு (மகூ) மகிபொதமாகும் மொகூவா
யவ்ஷபத்தில் (உவாபகூ) உகிககூபுதையாய்க்கறப்பட்டி
ருப்பதால் ஸகூகூவாயநகூமும், (சு) அதன்பிறகு (புவடி
மே) புவதிவ்ஷபத்தில் (மலவரகூ) ஸ்யம் புவொஜநமா
கூ மலவரகூமும் (த்யாமெதா) ஸவாஸநத்யாமவ்ஷபத்
தில் (கூவாபகூ) சுவடிக்கூமும் (மவதி) “சுஜூவெபிபிபொ
வீ பிபொவிரிநவெவ்வவ” உத்யாபி ஸாஸுத்தாலுண்டாகிறது.
ஸாஸுதமான மெககபபுமே புவஸுதுக்கு சுமாவெயமே
ன்பதை “ஸாஸுத்யாபகூகூகூகூ” என்றுஸ்ரீவாஷுகார
ர்த்தது மிதித்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் (மவதி)

ஹவகிஷயத்தில் (கெகபபுஸுயிபா) கைங்கரியமென்றால் ஸௌயிபோடுகூட (ஸகாஸகூ) “ஸ்ரீதெவகாரிதீ” என்ற ஸ்ரீஜனவந்தர் அருளிச்செய்தபடி கஜேஜம் பெருமையுடன் (காபபு) முன்னடி மார்த்துச் செய்யத்தக்கது. என்ற இவ்வளவால் லோகஸுபுஹரோத்ரமென்றும், கொண்டிப்பக விற்குத் தடிக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே தேனுமொரு காலுக்கெ வரோத்ரமென்றும், இவை முதலிய லோகாஸுபுக்ருத ரஹ ஸுதாஹுயபுங்களெல்லாம் வரிஹுதீங்களாயின. (தகீ) ஜனதுபற்றி (வனஷாலோகாஸுபுக்ருதஸுபுதீ) லோகாஸுபு ரால் கல்பிக்கப்பட்ட கஜேஜாமரபுமனதோ, அல்லது ஸ்ரீதெவகாரிதீ கஜேஜாமரபுச் செய்யக்கடவதென்றுவ தோ, ஏதேனுமேயர் இம்மீமபுமனது (காஸுபுதீ) ஸ்ரீலா ஷுக்ராராதி ஷுபுநஸூவக ஸ்ரீஸுபுதீகருக்கும் ஸூபுநஸூ வத்திற்கும், ஸ்ரீபாநஸூவத்திற்கும், வடுவபுஸுபுபுநஸூ வத்திற்கும் விரோயமாபிருப்பதால் கெட்டமீமபுமேயாம். கஜேஜமென்பது கருத்து. || ௨௧ ||

இப்படிப்பட்ட சுயபுவிஸேஷங்களைப்பற்றி ஸ்ரீஷுபுதீத மும், ஸூபுபுருஷவரிமுஹமுண்டேன வனவதிதாபியால் புவனிக்கின்றார்—

வனவ மிதஜெ வமீஸவாடிமாரா மொவிநுஹபுபு கொஸாடி, கதபுபுக்ருபுபுரோண, க்ருவஸுமாராபிதே ந ப்ருரோண காதஸிதீ | யஜாநஸூவிவடுவெபு மாரவதிகி கயா விஷுவிதாபுயஸு, ஸ்ரீவெஷாநாயபுரோமபு ஸுதீஹ வரோஸுபுபுரோமபுபுஸூ || || ௨௨ ||

வனவதிதாபி || (வனவ) வடுவெபுபுபுரோகவதஸுபுங்க ளிலும் ஸ்ரீஷுபுதீக்கப்பட்ட ப்ருகாரமாக (மிதஜெ) ஸ்ரீலாஷு காரோகூ மிதஜெமென்ற மும்புமும், (வமீஸவாடிமாராமொவி நுஹபுபுக்ருபுபுரோ) ஸ்ரீவங்கிப்புரத்துநம்பி நடாதுரம்மாளாகு ம் ஸ்ரீவரோஸுபுபுபு எம்பார் ஸ்ரீவரோஸுபுபுபுபுபுபுபுபுபு என்ற இவ்

வாபாயுட்களுடைய சூஹிதமாதும் ஸ்ரீஸூகிதனும் (கதபு) (கெ) புகுதகபுகுரணலிஷயத்தில் (புரோண) புரோணமா யிருக்கின்றன. (கூ) ஆனால் (சுலபுமாருபெதி) சோம்பலேறி யசூவாயுட்களுடைய மதத்தில், அதாவது: தரோமாருபெதி மகமாயுண்டாகும் சூஹிதத்தையுடையவர்கள், தலெதாவால் ஸூகிதவெலிகலயபுகுபுகுத்களையும் உலாவீனித்து சூஹாராபி சூகங்களைமாத்நீரம் ஸூகரித்து “ஸரிஸூரபெதி யெலிரதாரி” என்றபடி கெலும் ஸரிஸூரபெதிவராயணர்களாய்த்திரியுமவர்க ளுக்கொப்பாய் வணிகுக்கத்தகுந்த ஸெலுபெதிவெலிவெலிதா வாயுபுகித்திலென்றபடி. (கூதபுகி) எவ்விடத்திலும், அதா வது; வடுவபுராயுபெதிபுகுத எல்லா ஸூஹிதங்களிலும், ஸூ கியிலும், ஸூகியிலும், ஸ்ரீவாஹாராபுகித்திலும், அருளிச்செ யல்களிலும், மற்றெவ்வித ஸூகங்களிலுமென்றபடி (நபுரோ ண) அவருக்கிசையவோர் புரோணம் சுலபுமேயாம். அன்றி யும், புகுதகளைப்போல் திரியவெண்ணுதே ஏதேனுமோர் காயுத்திலவதரித்துத் தன் புகுத்குத்திற்கிணங்க நல்லதோ ர் வாருஷாயுத்தையடையவே ஸூதபுகுகளும் வடுவபுர வாயு ஸ்ரீஸூகிதனும் புவகித்திருக்க, தடுவீன சுலபுஸரி வாரணிகளாய்த் திரியவேண்டி சுமணவாரும்ளான ஸூஹித களை ஹவானும் ஹவாபுகிதர்களான ஹவாபுகுகளும் புவகித் துப்பித்தார்களென்பது வாலிஸவாபுகிதமும் சுலபுகிதகூநாக ளுமாம். ஆகையாலேறியிங்கு ஸவபுகிதபுகுதபுகுததையும், அதற்கு புகுதமான வணபுகிதத்தையும், ஸெலெலாவாயாவ த்தையும், வாவகதபுகுததையையும், யெலுலாவலிவாரத்தையு ம், வொயிக்கவந்த சூவாயுடாவாலர்களை சுலபுமாருக்களை னக்கூறியது.

மேலும்; (விஷுவிதபுகி) எங்களாழ்வான் பெரியநம் பிதுடக்கமான (வடுவெலிமாரவது) வடுவபுராயுட்களும் (யஜும) யாயபுகுகளாய் (ஸூகி) போர்ந்திருக்கின்றார்கள். (உதி) என்று (கூப) மாருவாராவாரமதமான உதிவதும்.

[illegible]

[illegible]

ஜகராஸ்வரீராயமாக ஸ்ரீபங்கவாரிவெண்ணாழிகர் செய்யும் யதி ஓஸ்ருதையும், மஹாஸூனையும் மாரூகாடிவாயியி ல்லாதேசெய்யும் ப்ரகிவநமும், மாரூகாஸ்ரீபயில்லாதே கெவலம் லங்கைமகவே மஹாஸ்ரீரமகே மஹாஸ்ரீவாநாழி கிஷெவணங்கரும், உந்நகசுஸுரீதாஃவாஃருவாழிகளைப் பற்றிய யதிஸ்ரீபயும், யதிபுதஉந்நகெவநமும், சுண்ணாழி ஷெடுவருவடிக வரகிகஷெடுவாஃயிருக்கச் செய்தேயே மிவா லம்போல் வாமுநத்தில் ஸாக்ருதமான விநபாவிநபாழிகளை ச்செய்தலுமி த்ராழிகளெல்லாம் சுஸுரஸம்வயமான சுஸாஸ்ரீ யகருத்களென மினிபுத்களாயின. இவைகளுக்கெல்லாம் ப்ரோணம் அந்தந்த வடங்கரிலேயே ஸாஸுரீகக்கப்பட்டிருப்ப தால் ஸாஸுரத்தை ப்ரோணமாகக்கொள்ளும் ஸாஸுரீகர்களுக்கு ப்ரதேசும் வேறு வேண்டுமெனில்லை. மொகாஸாயடும், “ஹ மவகிகெக்யபுமறிவது ஸாஸுரீவத்தாலே, குவாபுடுகெக்ய யபுமறிவது ஸாஸுரீவத்தாலும் குவாபுடுவவநத்தாலும்” எ ன்று நமது வவநமருஷணமாகும் ரஹஸ்யத்தில் வுணா க்ஷாநரீராயம்போல் எழுதியருளினர். இதற்கு மணவாளமுனி தரும்; “ஹவானிவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையு மருளிச்செய்யாமையாலே க்ஷபுதிவாடிசயான ஸுக்ரிஸுப த்ராழிஸாஸுரீவத்தாலே யதியவேணுமென்கை” என வ்ரா வ்ராமித்தார். இம்முனிவரே ஓடிமேலேழுதுகையில் “ஸுவ ண்டுஸாஸுரீவரிதமாக விவிதமாகையாலே நமக்கிவையனுஷ்டி யாதொழியில் கருதாக்கரணருவ வாவம் வருமென்று கினை த்தனுஷ்டிக்கை” என்றிந்த யதிஷ்டிகொடியிலொதுக்கினார். இத் தற்குத்தனிவாரிவா ரஹஸ்யஸுவநங்கையும் ப்ரோணித்தார். ஆகயிவ்வாவால் இம்முனிவர் வக்ஷமிக்கு வாவாடுவகாரும் கடுகெதிவக்ஷம்போன்றதாயிற்று. கதவ்வ இவ்விஸாடிவா வ்ராநகத்பாவான மணவாளமுனிவரை ஸாக்ஷாத் ஸுஸுரஷ னுடைய கவதாரமென ஸாஸுரவாழும் கூறினது.

ன்ருபெயர் பார்ப்பதன்பொருட்டா? யஜுஷுலிபாலென்றால்
 ஷுஜெநாராயணிக்கு நாசம்வரும். இரண்டாவது வக்ஷமோ
 வராவஹநிசாசுராவதால் நாலுக்கவக்ஷத்திற்கேரும். ஆகவே
 கெவலம் லோகஸம்ப்ரஹ்மயுமென்றதும் பிழை. இவ்வயுத்
 தை ஸ்ரீசேஸிக்ஷு நிக்ஷெவரெக்ஷெயில் பாக்கவுவவாடினம் செய்
 தருளினார். ஆகையால் லோகஸம்ப்ரஹ்மென்பது மஹிஷாசு
 ரத்தியஜுத்தையநுஷிப்பதும், யதி மஹிஷாசுரத்தையநு
 ஷிப்பதும், ஸ்ரீஹ்மாரி மஹிஷாசுரத்தியஜுத்தையநுஷிப்ப
 துமல்ல. வராயுடமாகவநிதியித்துக்காட்டுவதுமல்ல. இல்ல
 யாகில் “ஸ்ரீசெஷுவ” என்றவடிவம் கிஷ்ரபொஜிநமாகுமென்
 று முன்பே கூறப்பட்டது. லவயுபிதாநுஷாநத்தில் சூயா
 பெடாவாலந சாஸூஹூஸ ஹவக்ஷெவவாடிசுருமயுடமாவதா
 ல், ஸ்ரீஹ்மாரிபுத்ரம் வடுவடுகூத்யுடாய் கூறின லவயுபித
 நிக்ஷுத்திக்கு லவாலநிதாஸாயுடமாகும்பக்ஷத்திலிவைகளையும்
 தவிரவேண்டிவரும். ஆகையால் சுவஸும் ஷூனிக்ஷிபும்
 கூடுவடுமென்பதேஇதன் கருத்து. (௨௨)

இது கடுவீரணவாடிஸ்ரீமஹேஸ்வரம் :

ஸ்ரீமதெவெஜாநாமாஸ்துதே: ।

ஸ்ரீமதௌராஜாநாஜாயநம: ||

[illegible]

மொகாபாய்ப்புரும் தகவரிண்புமேன்ற தமது ரஹஸ்யத்தில் ;
 “இஹி ப்ரதீபஸ்யகநிஷ்பத்திக்கு உவாயம் நஜாலாததிக்கவ
 ஸாணாததஜாபிஸவ்வாயுமாய் ஸதஜவநாபிபடிக்ககன்போ
 லே ஸவபூயிகாரமாயிநுந்துள்ள வரஜாதவ வடிநம்” என்ற
 ருளிச்செய்தார். அன்றியுமிவ்வாயத்திற்கையிகாரி யாவனென்
 பதைப்பற்றி இவரே தமது வவநவநுஷணத்தில் “ஹதியிலஸத
 னுக்கு ப்ரவதீயெனவும் காட்டிபருளிஞர். ஆனதால் உவாய
 விவாதிஷ்டபத்திலிவரும் ஹேமதிகியில்லாதவர்போலாயினர். இ
 வற்றுள் ஹதியோமமாவது; “சுநநுமிஷ்டனாய் சுநநுஸெஷவசி
 க்ஞை ஹவா லுடைய ஸுரநுவாபிகளை விஷ்டமாயுடைத்தான
 கிருதிஸய ப்ரீகிரநுவமான ஜோநவிஸெஷம். அதுதான்
 தெவபாபெரேபோலே கிரநாமான ஸுதிரநுவமாய் ஸாக்ஷ
 தாரதூஷமான வெஸடித்தையுடைத்தாய் வரஜேஷத்திற்
 குப் ப்ரயாணம்பண்ணும் திவலமறுதியாக நான்தோறுமநுஷி
 க்க வளர்ந்துவருவதாய் சுநிஷ்பத்யபாயியான ஜோநவநாதி
 விஸெஷம். இதற்கு வண்பூஸ்யபிபடிக்கள் ஜோநவிகாவஹ
 துவான ஸகவிலிவூலிக்குக் கனையான ரஜிஷ்டிஸூக்களுக்கு
 ரேருமான வாவக்களைக் கழித்துக்கொண்டு ஊகிகதபுதை
 யாயிருக்கும். இப் ஹதியோமந்தானே “ப்ரத்யபாயுஹ ரோ
 க்ஷஸு வலிபவஸூப்ரகீகிதாஃ !” என்கிறபடியே இவ்ருஞ்ச
 னாதீதேற்றுகைக்கிட்டளிரகான வழியில் காரிநாஹேஷத்தால்
 வெஸ்யபூபிகளுக்கும் வாயநமென்னுமிவ்வயும் “வதூவிபு
 யா ஹிஷ்டே ரோ என்று சொல்லப்பட்டது.” என்று துடங்கி
 வரஜிஷ்டிவநாயிலுள்ள வவபூக்களையெல்லா மருளிச்செய்து
 முடிவில் இவ்வாயத்தை தெவணிபுக்கவிஷயமேயென ஸ்ரீ
 ஜேஸ்ரகரு உவாயவிவாமாயிகாரத்தில் பாக்கவருளிச்செய்தார்.
 இவ்வயுத்தையே பிள்ளைமொகாபாய்ப்புரும் தமது சுயபுவஹ
 மென்ற ரஹஸ்யத்தில் “ஹதியோமமாவது : இப்படி தெவபா
 ராஷ்டவநிஷ்டுக்ஷணநாநுவமானவநுஹம், ப்ரீகிரநு
 வாவஹமாக்குகையும், அது தன்னையறிப்பார்த்தால் ப்ரார

ஸ்கூடங்கழிகையும், ஸாபநஸாஹித்யை ஸுஸாயித்து அத
 துறைய ஸாகோலிகாலமாம்படி வரிணீப்பிக்கையும்” என்
 நருளிச்செய்தார். புவதீவிஷயத்திலோ சீரேஸீகவ “பு
 ணவத்தில் பூயோக்ஷாத்தில் பூகூதிவ துபங்கனால் ஸவ
 ரகூசுதுப் ஸவபுஸேஷியாய்த்தோற்றின ஸவெபுஸாணைப்பற்ற
 சூதூதீபரகூணவூவாரத்திலும், சூதூதீபரகூணவெதிரெ
 ம்ஸாயீநமாகவும், ஸாயீநமாகவும் தளக்ககூபமின்னாபடி ஹ
 ஹாஸபூயாநமான வதிலவாரகூஸூலிஸிவெ செஷகூ
 நுஸாபநவீஸேஷம்” என்று ஸாஹித்யவெதிரெய்த்தில்
 ருளிச்செய்தார். பின்னோகோலாய்த்தோ, “புவதீவிஷய
 மாவது; இப்படி கீழ்க்கூறலவகூதையான ஹித்யைத்தில்
 ஸகூர்க்குமபூவூர்க்கும், ஸகூருமாய் ஸவவெபூபு
 மாய் உவாபம் ஸகூத்தாகையாலே உவாயாநுஸாநவீணா
 முண்டாகக்கடவதான ஹவலிஷபாநுஹங்கனெல்லாம் பூ
 வூகோபிவபிசங்கனாகையாலே ஸூரூவாநுரூவமாயிரு
 க்கும்” என்று சுயபுலகெமென்னும் தமது ரஹஸ்யத்தில்
 எழுதியருளிநர், இங்கு ஸாகோலாய்பவகூப் பூரெணவலி
 மாகத்தோன்றினதும், சிற்சில வடிவபொய்த்தால் சிதவெ
 த்தைக்காட்டக்கூடும். அதனால் புவதீயே ஸூரூவாநு
 ரூரெவெயென்றும், ஹித்யூரூவவீரோய்யென்றும் தெர்ந்து
 கின்றது. இதற்குமூலமாக ஸவபுபூவெவூவூநா
 வஸூத்தில் ஸூகூப்படி முதலிய தமது ரஹஸ்யகோஸங்க
 ளில் இதைப்பவாகூலிகளோடுகோர்த்துக்கூறினதுமன்றி, சி
 கூஸெவாமென்ற மற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் “மூலவூக்கரு
 க்கு விகூபங்கூடும்படி யென்னென்னில்; “உவாயஸூகூரெஸூ
 யம் ஹூஸூஸூகூதோஸீ” என்ற ஹித்யாவமளாவத்தாலே மூ
 ருவாகையாலே கூடும். உவாயானதும் ஹூபங்கனான க
 லுங்கனில் ஸாவாஹத்தாலும், வணூஸூகூதீவத்தாலும்,
 மூலவூவூவாயமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விகூபங்கூபு
 போலே இங்கும் விகூபங்கூடும்” என்று ஹித்யவதிகளுக்கு

ள்ள துஷ்டிகூலத்தை யடிகரித்தும் சிலவழிகூகியெ
முதிற் இது வஹுவூஹாரத்தால் வந்த வடுவெழுத்து
ரவிரோயம். மேலுமிந்த லோகாவாயுர் இப்புவதீயைப்
பற்றி “இது தான் ஸாஸூயுமாயைலே வகூசுகதபூ”
என்று தக்ஷணவரஹஸுத்திலும், “இவன் பாசரங்கேட்ட
வாரே திருபுள்ளதமுக்கும்” என்று லோகூப்படியென்ற ர
ஹஸுத்திலும், “வெதநதமாயிருந்துள்ள பூயுநாமஹுவி
ஸூயமும்” என்று லாரஸூயமென்ற ரஹஸுத்திலும்,
“புவதூவுக்கு கபூதும் உவாபவீகாரம்” என்று பரந்தப்
படியென்ற ரஹஸும் உரஸூகபூகாரணத்திலும், “திரு
லோகும் லோகூராவம், உரஸூகம் வியிராவம், உயஸூ
ஹூராவம்” என்று பரந்தப்படி உயபூகாரணத்திலும், “இ
ங்கு சொல்லுகிற புவதீகாரணதயத்தாலேயு முண்டாகவு
மாம், வாககாரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்.” என்று ஸூயம்
வதிப்படியென்ற ரஹஸும் உயபூகாரணத்திலும், “இவ்வா
கூவுக்குள்ளதுமாய் அவனைப்பெருகக்குப் பெருவிலையனுமா
யிருக்குமுபாயம் “சஹி” என்றருளிச்செய்தார்” என்று, மற்
றொருவர் வார்த்தையை யநுவலித்து அதன் தூதூயுமாய்
மேல் “மரூயுலோகூக்குப் பாம்பு அடிப்படுமாப்போலே ல
வூஸூகிபான லவெபூஸூனும் “சஹிவாரலோகூ” என்கி
றபடியே அடிப்படு” என்று தனிஉயமென்ற ரஹஸுத்தின்
கவதாரிகையிலும், “கூலெவாவாபவடுதொலெ ஹவெதிபூ
யுநாமே” என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் பூயுநை
யுருவச்செல்லவேணும்” என்று தனிஉயம் வடுவெவூகூத்
திலும், “ஸாணாமகிபாவது லாரஸூயணரோதமல்லாமையா
லும் அதவும் பொருளன்று” என்று தனிஉயமும் கவதாரிகை
யிலும், “சூதூகிகூவமென்றது ரகூகூவலூலூக்கை. அ
தாகிறது சூதூதூயமான திவிவாரலூலூ” என்று அதே
தனிஉயமென்ற ரஹஸுத்தில் மற்றோரிடத்திலும், “நூல
மாவது; ஸூமான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்ப

ட்ட வாத்தாத்தியாவுமாவலவீவண்டிமாகையானே, ஸ்ரீராமனா
ராயணனையே ஸாணாமகனுடைய ஸவடிபொமகெராவமனாக
வநுஸாயித்து, மிஷ்டாகாநுஸாயாடும் ஸவடிபண்ணவே
ணும்” என்று அதே ரஹஸ்யத்தினொடுவிலு மிவைபோவின்
னும் பற்பலவிடங்களிலும் சுஷ்ருஷிக்கு திருவுள்ளம்போல
வே நமதாப்தரொமுதிய மஹஜ்ஜிகாநாபங்கொண்டு ஸக
புகழ்ச்சிகளைத் தம்மதத்திலிழிவிக்க பிம்வாகுங்களால் ப்ர
மொஹநஞ்செய்துகாட்டி, மறுபடியும்ப்ரவத்தியை மேல் வறு
மாறு பலவகையாலும் அழித்து, கலாகூத ஸ்ரீராமனும் பண்
ணுவாரைப்போல் ஸ்ரீமாத்ராமனிலாணவிரும்புமாயிருப்பதோ
ராவலிபாணத்தையே அருளிச்செய்தார். இது ஸாஸ்திரங்களில்
தெளிவு போராமைபத்தனையே. அதெங்கனையெனில்; “நா
னேகாரியம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது
உவாயரெதொவெகூடும் ஜீவியாது. இது ஸவடிபொமகெராவம
வாரிஹாராயடும், வுபிஸிஸாராயடும், வெதகநாகாயடும்,
ராமபுராஹம், ஸ்ராமபுரவகிஷம், சுபுரகிஷயபெராதகம்,
அவனையவன் பற்றும்பற்று சுஹாகாரமஹம், சுவடிசுரம்,
அவனுடைய ஸ்ராமமே ரகசகம், மற்றவ்வாயங்களுக்கு கிஷ
திஷாரஹம், இதுக்கு ப்ரவத்திஷாரஹம்” என்றும் “உவாய
வாபுரபண்ணும் ப்ரவத்தியும், வாதகத்தோடொக்கும், நா
ணும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே விட்டுப்
போங்காணென்கின்றான். என்னுடம்பினமுக்கை நானே போ
க்கிக்கொள்ளேனோ” என்று ரோகூபப்படி ரஹஸ்யமும்,
‘இது தன்னைத்பார்த்தால் விதாவுக்குப்புத்திரன் எழுத்துவா
ங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று. இது தனக்கு ஸ்ராமபுர
தன்னைப்பொராதொழிகை” என்று வஹமஹபுஷணமும், “இந்
தப்ரவத்தியும் உவாயமன்று” என்று அதேவஹமஹபுஷணம்
விதீபபுஷணமும், “ஸாஸ்திரனுக்கு சுத்யவாநகநுமாயி
ருக்கிற பிருப்பையுமநுஸாயித்து நம் காரியத்திற்கு நாம் கட
வோமல்லோமென்றிருக்கை” என்று ப்ரவஹவரிநாணமெ

ன்ற ரஹஸ்யமும், “வரதஹ்ருனுக்கு வுரகக்ஷணாயம் கூடா
மையைக்காட்டுமிந்த ஸம்வ்யம்” என்று தவவியஸம்வ்யமெ
ன்ற ரஹஸ்யமும், “வூத்திற்கு வுரகக்ஷணகத்யுக்மில்லையெ
ன்றும்,” என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடத்திலும், “சூர
வலாபாத்தகமுமாயிருப்பதொரு ஜோநவியஸஷம் புவதியாகி
றது” என்று தனிபுயமும், “தானொன்றுஞ்செய்யாதே, அவன்
ரகக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்; அது இருவர் வுரகுவத்திற்கும்
நன்னிறமுண்டாகக்கடியது.” என்று தனிபுயமும், “அவனு
டைய திவெய்துகமான கபவாபுலாடிங்களே உவாபமென்
றதாய்த்து.” என்று தனிபுயம் மற்றோரிடமும், “கலங்கி உ
வாபவ்யுஜ்ஜபண்ணும் புவதியும் வாவஸஷவாயுமாகக்க
க்கடவது.” என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடமும், “வெத
தமதவ்யாவாரலாவெக்ஷையிருக்கையன்றிக்கே, வெதநவிய
யலாவெக்ஷையுக்கொண்டு ரோக்ஷங்கொடுக்கை.” என்று தனி
புணவமென்ற ரஹஸ்யமும், “ரஸ்யரத ஜீவனுடைய டுஃவ
த்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் சூதூவிற்கு ரோக்ஷா
வாபத்திலிழியவேண்டா” என்று தகவஸெவாமென்ற ரஹ
ஸ்யமும், “இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்பொழுது புவதி
யுமுவாயமன்று,” என்று துடங்கி சில வாக்கியங்களுடைய
வவநவ்யுஷணம் இரண்டாம் புகாரணமுமாக உத்யாடிகளு
மாம். இவ்விதமாக டீபுபுரெஜெயாலோ, விபுலவ்யுஜி
யாலோ வபுவபுவரவிரோயமாய் தமது ரஹஸ்யங்களென்கி
ற புவகங்களிலிவ்விதமெழுதியிருக்க, இவைகளைப்பார்த்துப்
படித்துவரும் யயாஜ்ஞாதர்களுமப்படியே உத்யாநீதநவ்யிதர்க
ளானவஸுஷவக்ஷிகளோடு வபுவபுவரவிரோயமாய் விதண்
டையாடுவதுடன் தம்மதம்போலவே ஸ்ரீரெஜெஸிக்ஷிபுலபுக்ஷிக
ளமிருக்குமென ஸ்ரீதித்து அவைகளிலுள்ள வாகுத்யுத்யுந
வியுதெயால் அவைகளுக்கு புகாரணவாகுமன்றிக்கே வூத
ஹ்ருமாய் உத்யுதரத்தைக்கவித்து சுஸுரெஜெஸிக்ஷையும், ஸ்ரீநீ
வபுந்மாயும் தம்மோடொரு ஸ்ரீநீராகப்புகுவித்து எழுதிய

சில நமதாவூர்கள் வாடிங்களெல்லாம் மீட்டுவெங்களை யினி வரும் கரீலாவெலிஷ்டுவாடித்தில் ஸாஹலிஷ்டுங்காளானும், இபுக்ரணத்திலும் சிற்சிலவிடங்களில் அவ்வாடிம் வந்து தலை நீட்டுமாதையால் முன்பே யதற்குத்தலைக்கட்டாக ஷிஷாசுமாய் சில்வனவெழுதினோம்.

முன்பொருகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களான ஸாக்ஷாரணரிரு வரும், ஸ்ரீராக்ஷஸர்களான வாநரவெஷ்டமிட்டு வாநரரோடிசை ந்துநடப்பாரையொத்து சிவ்விதானம்வரையிற் காட்டியதுபோல், “ராக்ஷாஸிஷ்டுஹாரூவாணி” என்கிறபடியே சில ராக்ஷஸுக் கள் விபுர்களாய்ஜிமித்து ஸ்ரீவெஷ்டவெஷ்டத்தைக்கொண்டு ஸாயுக்களான நமது ஸ்ரீவெஷ்டவர்களுடன்பரிமாரிக்கொண்டு வர அந்த உயித்தை நமது ஷெஸ்கனாராகும் வாஸுவாராக்ஷஸர் க ண்டிபிடித்து அவர்மொழிகளையெல்லாம் வலித்து இவர் ராக்ஷ ஸுக்களையென ஸூலித்து, மறுபடியும் ஸாக்ஷாரணரிரு வரையும் யயாபட்டூருவமாக்கிவைத்ததுபோல் ராக்ஷாரூவ ர்களாகவாக்கி, ஸ்ரீவெஷ்டவெஷ்டாசுத்தைக்கொண்டு ஸூலி கொவம் வராமைக்கு யயாஸகி ஷெட்டூராகும்செய்ததுபோல், வாடிஷெட்டூராகும்செய்து ஸூரூவநாஸஞ்செய்யாதே சில யொஜநாவெஷ்டத்தால் ஸாராயாமித்துவைத்ததொருகூரணையால் இன்றளவும் தஜீபருடைய வஸாவீயாஸாஹாவெஷ்டம் யயா பட்டூராக்ஷஸர்களான வஸஜீபர்களுக்கு விடாமற்கிட்டிக்கொண் டேவருகின்றதென அறிந்த ஸாஸ்கிகள் அவர்களோடு பூசி யாகத்திற்கு ஸூரூவஹாமிவருமோ என்றோ, காலம் தரி பூசுதிவக்ஷமாயிற்றேயென்றோ ஷூரூவதிட்டிருக்கினும், “ஷொஷெத ஸாயாரூவி வுஸூகஸவட்டூதா” என்ற ஸகோ தீரான பூஷாஷாழ்வான் பாசரப்படியடியேன் ஸ்ரீஷெஸிக னார் அருளிச்செய்த சுயிகாரவகூஷ்டங்களாகும் சுக்ஷபதூ ணீரங்களில் நிறைந்திருக்கும் பூசிவாஷாஸூங்களைக்கொண்டு யாகம் செய்ய, ஸாயுக்களும் ஸகோஷிப்பார்களைன்ற நிபு

யத்தால் பூகிவகழிமுருமுடவாகெஜாவவாடிந வுரவூர
மாகவும், சுலுஜெஸிகாநுமுஹீத வாகெஜாவவாடிநவகுவுட
கமாகவும், சுறவாராணித்தது.

இனி உவாயமாவது:—ஓர் சீநொரமுபூவியைப்பற்றச்
செய்ப்பப்படுமார் ஸாயநவியெஷம். இது கரணஸாவெக்ஷ
மென்றுமிடம் உவாயவியாபாயிகாரத்தில் ஸ்ரீஜெஸிகநு “உ
வாயமாகுற ஜோநவிகாவலியெஷம் கரணஸாவெக்ஷமுமாய்”
ஐதஜாபியால் அருளிச்செய்தார். லொகாவாயுரோ; ஓரிடத்
தில் “சூகீகிற்று ஜோகெவாயத்திலிழியவேண்டா” என்றும்,
“அவனையிவன்பற்றுமபற்று சுஷ்டிகரம்” என்றும், “அவை
தன்னடைவே விட்டுப்போம்” என்றும் வகுவுடாவரவிராஜ
மாக சுஷவலுஜெஸுமான வாகுங்களை வெனியிட்டார். ஆறக
யால்; ஸ்ரீஜெஸிகநுவகஷபு காரம் “கஜெணுகஜெ யெவெஸு
ஜகஜெணிய கஜெ யெ” என்ற ஹவஜீதாவதமும் சூடரிக்கின்
றது. “தஸுய வரீகரணம் தவரணாமதிரெவ” என்ற ஸ்ரீ
வாஷுகாரர் திருவுள்ளமும் தையவுகக்கின்றது. “யஜெவெ
ஷவரணாதெ தெநலஹி” என்ற ஸூகியும் “யெபியத
ஜோவவதி, ஸவரணீயோவவதி” என்றவால் உகூயுடிபுக் கரண
விஷயத்தில் பூரீணிக்கின்றது. இங்கு வரதஜூன ஜீவன்
செய்யும் ஸுரகூணாயு ஸவராவாரமும் வரதஜீமானதாலிவ
னுக்கு ஸுரகுவுவிரெயமின்ஃ. இங்ஙனில்லையெபாகில் ஜீவ
னுக்குப் பாவவாணுக்களில் ஸவையம் விரிப்பதரிது. இ
தற்கு “கதாஸாஸூயுடவதூக், வராது தஹுதெ” என்
ற ஸ்வாஜராபணகூத பூஜஹஸுதிருங்கள் பூரீணங்கள்.
இவைகளுக்கு விரெயமாய்ப்பேசின லொகாவாயுரீதம், இந்த
ஸுதிருவாஷுகதாஸான ஸ்வாஷுகாரராகிய ஹவஜூரோ
நுஜஹுடைய ஸிஜாஹத்திற்கு பூகிஹம். ஆனதால் லொ
காவாயுரீதம் ஐகூதம். ககூங்கெளல்லாம் பூரீணாவிரோ
யங்களானுன்றோ ஸாவூயமாகக்கூடுவன. “நவரி வவநவி

[illegible]

[illegible]

சுலத்துக்களாயுமுள்ள யிபு-திவகூழிகளாகும் சூழூரகா
டிவழிகளுடைய ஸம்ஸமடும் வுரோஹகாரணமாதல்பற்றி, ஸ
கூலூர்களும் கலங்கபூர்வமாவதால் போரப்பரிஹரணீயமெ
ன்று வர்ஜோவாயஸோயநாயிகாரத்தில் ஸ்ரீசுகவிதாக்கிடுக
கெவூரியான டெஸிகிடு பரக்கவருளிச்செய்தார்- மேலுமித்த
ஹேதுககூழிகளையுடைய யிவரோட்டை ஸம்ஸாஷணமும்
வாஹூவமடத்தில் கோப்புண்ணப்பண்ணுமென்றும், ஸம்ஸா
ஷித்தால் வெஷலிரோயித்கூழிகளையிட்டு பூரோணிகூழிங்
களை பவஹரிப்பார்களென்றும், “தாங்கள் தெளிகைக்காக
வும், கூதகூழிகளாலே கலங்குவாராத் தெளியிக்கைக்காக
வும் ஸ்ரீயீநபுகூகனோடு கேட்க பூர்வ” மென்றும் அதே
சுபிகாரத்தின் சூழியில், மேல் தாமருளிச்செய்யப்போகும் வு
ரீகாரணமடமான சூழூரகாடிவழிவெய வாஹோவவாடி
நாயடமாக வடுவடவீகையாய் அருளிச்செய்தார் ஆகை
யால் நம்மவருடைய வெஷலாஷாஷூஹாரோத்ரூபத்தால்
வடிவகூழிகளாயிருக்கும் பூதிவகூழிகளோடு வாடிம் செய்ய
அஞ்சுவது சுஸாஸூயமாமென்று மிஸூயித்து மேல் உவாயஸோ
யமத்தை சீடுவகூழி துடங்குகின்றார்.

(உவாயெ) சோசூகூவால் செய்யத்தகுந்த தோர் ஸாஸூ
யவியிரடுவமான ஸம்ஸூவஸீகாரணமாகும் ஸாரணாமதியா
கிற வாயநவிரெஷமானது, (ஸாஸூவிரெஷகி) “ஹோமவிரோயி
யான ஸெஷகூமாநஸம்பாடும் சூதஸூவடணம்போலே ஸ
ரடுவவிரூபம்”, என்று ஸ்ரியேவதிப்படியிலும், “ஸம்ஸூ
ன் ஜீவனுடைய டிவீதத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால்
சூதூவிற்கு ஹேகோவாயத்திவிழியவொண்ணு” என்று ககூ
ஸெவரத்திலும் ஹோகாவாயடர் அருளிச்செய்தபடி நன்குவி
கமாயிருக்கச்செய்தே, அதாவது; “மலகிரேநம் ஸாரணம்” எ
ன்று உவாயவயடாயவாலகமான ஸாரணஸஷுத்தால் கூறப்ப
ட்டவன் விரெஷூன ஸம்ஸூனாகையால் அவன் விரிமான

வுபாயம். இங்கு “உவாயெழுவாக்கித் தொழுநாடி உயரணதித்
யம்” என்றதையும் நினைப்பது இவ்விதம் உபாயம் விலிமான
பொழுது என்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவ்வயும் வாஸுவமாய்
வத்புராபலிமனானல் (புநாவி) மறுபடியும் (மலவது
கூணாயடி) மலவானாகும் ஸ்ரீராமோநாஜிவ எம்பெருமானாரை
ன்றபடி. இங்கு மலவதுவும் வவதுகூறாவி விசெஷபடிபெவ
ஸிஷ்டுத்ததபுரஸிபிப்பிக்கின்றது. (கிபிபு) எதற்காக (வூர்)
கீயாபெபு) தமக்கும் தம்முடையவர்களுக்குமாக (வூரிக்
நன்றாக அதாவது; ஸ்ரீமஜ்ஜித்கனிற் பாக்கவருளிச் செய்தபடி
பென்பது, புவபுநா மாரநாஸமாமும் ஓர் உவாயவிசெஷ
த்தை (ககரொக்) சுநுஷித்தருளினர். (தெந) “படிபுராபு
கிசெஷவததெவதெராஜிம்” என்ற ஸாஸாபுத்தின் கா
ரணத்தால் (ராமோநாஜிபெபி) உடையவரின் வாஸுவலுவைய
முள்ள ஸ்ரீவெஷுவலுவத்புராபலிஷ்டர்களால் (வூயநா) ஓர்
உவாயவிசெஷமானது (கதிபுவு) செய்யத்தக்கது, (உதி)
என்று (சவிவிதகபுபா) புகிவகதிபான வுன்னால் கூறப்பட்ட
டகதையால் (விலிம்) விலித்தது. அதாவது; எம்பெருமானார்
வீராவிமுகிபில் விவவசையோபெழுந்தருளியிருந்த கால
த்தில் தமக்காகவும், தம்முடைய திருவடிகளிலாஸ்யித்தவர்
களுக்காகவும் கொகூத்ததப்பற்றவோர் ஸாயநாநுஷாநம்
செய்தருள அதை முதலியாண்டான் “ஒருமலையினின்று ஒரு
மலையிலே தாவும் விலிமஸரீரத்தில் ஜனுக்களைப்போலே,
ஸ்ரீவாஷுகாரர் ஸாஸாராவதம் பண்ண அவரோடுண்டான
குடல்துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணாவதேதாம்” என்றுமொழிந்
துஸந்தோஷித்தருளிய அப்பவத்திகளை நமதாவாயுட்கள்முடிய
ராடுபெண ஸாபுவிக்க அதனால் நாமும் அறியலானதுபற்றி,
ஸ்ரீவாஷுகாரர் வரபெருமாவாயுத்ததைக் குறித்து வாராபி
பிபுகியானவோர் ஸாஸாரமதியை சுநுஷித்தருளினர் என்ற
வரையில் விலித்தபொழுது புகிவகதிகளின் உவாயநா
ஷாநாவவகூம் கூவகூமாயிற்று, ஆகையால் ஸாயநமே

ன்பது ஸாஸ்திரவெண்கூறுக்கு வேண்டுமென்றவ்நாயிலேற்பட்டது. கதாவி ஸ்ரீஹாஷ்டிகாரர் திருவடிகளாகிய கணபதி ஸ்ரீ வெண்கூறுகள் அவருடைய சுநுஷ்டாந்தம்போல் வந்தனவாம். வனாயில் சுநுஷ்டித்துவாக் கண்டு கொண்டும் வருகின்றோம். இங்ஙனமில்லாதே துருஷ்ணாருண ரிதாபாயுக்ருதாமரிவதிடிக ள்போல் துருஷாயுக்ருத ஸரிபரிமயாரணவாரண தநுதா ஸுயணமேகநிஷ்டிவிவதிவகுஷ்டபூஷித சிவரோகித திற்ருஷெகுவென்றுபேசும்புதிவகூத்கர்,ன்வாடிம் “பூரா ஸ்ரீமும் கஸித்தையாலும்” என்ற ஹோகாபாயுருடைய கதி ஸெவாரவாசுத்தால் அவருக்கே வாயகம். அநெய்விதமெ னில்;— கடுபாயுதமான ஸாரீரத்திற்ருடையவன் கிமிக்கும் மு ன்பே, நமது டிரபுதத்திற்ருள்வரும் வெதநெனுக்குமென்று உ டையவர் ஸாக்ஷித்திருப்பாரேல்; அப்பொழுதே இனிவரும் வெதநன் கடுமும் கஸித்துப்போய் கிழ்த்திற்கே காரணமில் லாது தீறுமாதலால் ஹாலியாய்வரும் ஜீவர்க்கோக்குறித்து பூவ டிநமநுஷ்டித்தருளினரென்றது ஸெவாதிவிரோயமும் உத்குதபூ டவநஸரிவநமுமாம்.

இங்கு நமது கருத்து ஸாயநாநுஷாநமென்றதொரு
காயமும் உடையவரால் கீதமென்பது ஏற்பட்டால், அதைக்
கொண்டு ஸாயநாநுஷாநவியி கிடைத்ததே ஸாயாவென்ப
து. ஆதலால், (சுநீ) ஸாயநாநுஷாநம் ஸுராவவிரும்பு
மென்றோ, சுநாவஸுகமென்றோ கூறும் வாடிமானது (விவாடி)
ஸ்ரீநாஷுகாரருடைய வாடித்திற்கு விரொயமான வாடிமென
(சுமூசி) ஆயிற்று (தவூசி) ஆகையால் (ஸாயநெவி) ஹ
வவரணாமதியான ஸாயநவிசெஷவிஷயத்திலும் (ஸ்ரூதி
கூடமூரொ) ஸ்ரீசிஷாநாநெஸிகனுடைய (ஸூபூதாயம்)
ஒளவெஸிகஸூயமாகும் ஸூஸூபூதாயம் (ஸ்ரூதூ) எம்பெ
ருமானார் துடங்கி வரூதூபூதூயரிதமாகையால் போரப்
ஸ்ரூதூமானது.

ஆகயிவ்வளவால் “தன்னடைவே கழியும்” என்றதுவும், புவதிஸூரபுவவிரும்பெயென்றதுவும், சுவிஸாயிபோதமென்றதுவும், ஸாவம்பஜோநரோதமென்றதுவும் துறிகளான பிள்ளைமொகாவாயபுருடைய ரஹஸ்ய வாக்யாபுங்கமெல்லாம் வரோபுனனவோர் சோசோகூலிற்ரு சுமபுரவஹங்களையாகும். அன்றியும்; எம்பெருமானார் சுமபுரத்தவநுஷாநமுதிகளான தீயர்களையும் தம்மையும் பற்றியதாகும். மேலும் வவநுஷாநம்போலவே தீயர்களான நாமும் சூவாயபுமிடுவெயை “சுமபாநம்பமுஹணவஸமொபாதி” என்றபடியநுஷிக்கக்கடவோம். இதையின்னதென்றறியாதே “சூவாயபுலிபிரமாவது,” என்று துடங்கி “ஸுமபபபுடுகெக்கு வராயியுண்டானல், அது தன்குறையாகநினைத்து னெஷயவெவெவபண்ணும் சோகாவைப்போலே இவனுக்காகத் தாலுவாயாநுஷாநம்பண்ணி ரகூதிக்கவல்ல வரோபுயாஸுவான சிஹாஹாவதன் சுவிசோநத்திலே யொதுங்கி ஸகவபுவதிநிவதிக்காயும் அவனிட்டவழக்காக்குகை” என்று மொகாவாயபுர் தமது சுமபுரஹசுத்திலெழுதியருளினார். இவ்வயுத்தையயாயபுமாக நினைக்கப்பார்த்தால், விதாவுக்குப் புவதுனெழுத்துவாங்குமாப்போலே” உத்யாதிவநவபுஷணவாகு, தயுராவாநங்கனாகும் படுகுழிகள் மேல் ஸஹங்கனாயிருத்தல்பற்றியே கவிதாக்கிலிஹம் “லிசிவபுவிவா நெதி ஸாஸபொதயுதலெவிநாடா நஸாஸபொதயு தஹ்வரிவபுராதா துநாடா” என்கிறகணக்கிலே சூவாயபுமிஷனுக்கு கெகோதிக்கநுயத்தாலே ஹஹலிசியில் ஸநெஹமில்லை. ஆரோனமொருவநுஷிக்கவுமாம், புவதிக்கல்லது ஸவெபுஸூரநு வரோபுயாஸுஷாயுங்கொடுக்கவிங்கானென்றதாயிற்று.” என்று சுயிகாரிவிஹாயிகாரத்தில் பாக்க ஸுஷுமாகவும் தெளிவித்தருளினார். இதனால் சூவாயபுலிபிரமமென்பது துராவஹஹுணாவாயபுலிசோநத்தையநுஷித்துவரும் துராவஹஹுணநாவரணமன்றென்றுயிற்று. ஸாஸூபமாய் ஸாவாயபுராவரிதமாயுள்ள கவி

[illegible]

இதுபோக மேல், முன் கூறப்பட்ட எட்டுவிதமான ஁ வாழ்க்கைக்குரியானவாறு வாழ்க்கைப் பரிமாற்றக்கேவண் டி வெவ்வேறுவித வாழ்வால் துடங்குகின்றார்:—

வெவ்வேறு நிவட்டணகம் மமவதிதாமவதாயநா
வாவவகெஷ வாத்தூம் செஷவாடுத மவதிதா து
வாயவவமமெய்யஜீவெ வவவெய்யாஷ ஜீவாஷ நவிரி
தவிடம் வாஷ ஜீவாஷ நவிரி தவாஷ வவவெய்யாஷ
வாதிரிதிரிவெய்யாஷவதாயநா: || (உச)

வெவ்வேறுவித வாழ் || (வாயநாமாவவகெஷ) ரோகநாயத்
மான வோர் வாயநமில்லையென்னும் வகைத்தில் (மமவதி)ரம்
பாணிடத்தில் (வெவ்வேறு) வகைவாதமும், (நிவட்டணகம்)
நிவட்டணமாக மொருவனை ஁விப்பிக்கையாகும் கபவாஸ
விரிதகமும் (மவதிதா) உண்டாகிறதன்றே. அதாவது;—
கருவியிகரான வெதநர்களுள் ஒருவன் ஁விக்கவும், ஒருவன்
வா வி க க வு மி த நி டை யி லோ ரு வ ன் ரோ க்ஷ த்
தை ப்ராபிக்கவுங்கண்டால், இவை க ட் கு க் கா ர ண ம் யா
தென்று விவாரிக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுதவாவர் கபீர
யீமமென்று ஸ்ரீவாஷ ஜீவாஷம். இல்லையாகில் மமவான் நி
ஷ ஜீவனாவான். நிஷ ஜீவனபொழுது அவனுக்குக்கல்பிக்
கும் வாத்தூம் வெதநருக்கு வாயகமாம். அங்ஙனில்லா
தே வதஜீவனாகில் அக்கபை ஁ர் நாயத்தைத்தழுவிவாவே
ண்டும். அதனால்வன் வதஜீவனாகவருகின். ஆனதுபற்றியே
வதஜீவனாகவாடிமணவிரிஷ்டு மமவானென்று ஸ்ரீவாஷ
காரருடைய நிவட்டணம். இவ்விதம் வதஜீவனாகவரும், வ
நாகவாவானாயுமுள்ள மமவாறு ஒருவனை ரகிக்கவும், ஒரு
வனை ஁விப்பிக்கவும் தன் வாத்தூத்தால் ரீதும் செம்
யில்; வெவ்வேறும் செவ்வுணரும் வருமென்பதை ஸ்ரீ
வாடிபாணமமவாறு “வெவ்வேறு செவ்வுணரும் வாடுவ

கூகாசு" உதாழிஸுஞ் சங்கநால் ஸுயிப்துருளிநர். ஆத
லால் ஹவாநு ஏதாவதொரு வுஜித்தை முன்னிட்டே வெத
னனை ருசுக்கக்கடவனென்றது வியும். இவ்வயுத்தையே
ஸ்ரீசெஷாநாமுரூபும் விரிவாவாய சொயநாயிகாரத்தில்
“ரஸஸுநு வுதந்தினையாகிலும் வெஷிஷெஷெயுணு
ங்காநித ஷேஷங்கள் தனக்குத்தட்டமைக்காக இவன் பந்
கலிலே ஒரு வுஜித்தையுண்டாக்கி, அதை யவஸித்தித்
தான் ரகிக்கும். இவ்வயுத்தை “திருமாலிருஞ்சோலை”
யென்றேனைத் திருமால்வந்தென்னுஞ்சு சிறைப்படுத்தா
ன்” என்றுழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தார். ரஸஸுநு கசு
நுரூபவஸுநுநல்லாதபொழுது வெஷிஷெஷெயுநு
மாகையால் முன்சிறைக்கவஸாமாயிற்றில்லை யென்னுமிடம் கா
யபுவிஸெஷெயுநுத்தாலே கூறும்” என்று வாரிஷுரித்தரு
ளினார். லோகாநாயகரோ, “அவனுடைய நிஷெயுதகமான
கூவாபுலாடிங்களை உவாயமென்றதாய்த்து” என்றும்,
“வெதநவிஷயலாவெகூருப்பக்கொண்டு மோகூங்கொடுக்கை”
என்றும், தனிஅயம் சுவதாரிகையிலு; “நிஷெயுதக ஹவ
சுபுலாடிஸுநுநத்தாலே” என்றும், “வஸுநுயால் வந்த
ஜூநமன்றிக்கே, நிஷெயுதகஹவசுபுலாடிஸுநுநு
டையவாய்” என்றும், சுயபுலாடிஸுநுநு “நிஷெயு
தகஹவசுபுலாடிஸுநுநு” என்றும் “கூவபுலாடிஸுநுநு
சுசுரு, கெவஸுநுயபெஷெயுநு” என்ற ஸ்ரீஜூநம
வஜூநுஸ்ரீஸுநுநுநுநு சுயபுலாடிஸுநுநு மயங்கி புரு
வெயுதகமான வயுத்தையுக்கிரித்தெழுதி யருளினார். இங்கு
கெவஸுநு கூவபுலாடிஸுநுநு மாத்நிரமென்று
பொருளாவதால் வரஸுபுலாடிஸுநுநு ஹவஸுநுநுநு
கூசுவெதநுநு செய்யுமுடாயமெல்லாம் ரஸஸுநுநுநு
யால் வுஜிமாத்திரமன்றிக்கே, தக்கதோர் ஸுயஸுநுநு
தாதுபட்டும். இவ்விதமில்லையென்கில் ஸுயகூதபுலாடிஸுநு
மான “ஸுயஸுநுநு, நு வுலாடிஸுநு” உதாழிஸுநுநு

யும், “சுமத்திபாணலுதாடிவாவிநியுமலம் பாணலிலும் புவ
 ஷெய்திவாஸிபாஸலுதவகாரம்ரோனாரய” ஐதிராடிகளுடையவும்
 வடவெபுதாவினாரயம் புவஸமிக்கும் இங்குபோலவே “ச
 ன்மசன்மார்திரம் கார்த்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்
 மைபெடுத்தித் தன்னுள்ளினைக்கீழ்ந் கொள்ளுமப்பன், அடிக்கீ
 ழ்மர்ந்தது புகுந்தேனை” “என்றேனென்னத் திருபால் வந்தெ
 ன் கொஞ்ச நிறைப்புகுந்தான்,” சாணமாகுந்தன தாளடைந்
 தார்க்கெல்லாம் மாணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்”
 என்றயிவ்வாழ்வார்கள் பாசாங்களும், “நடுவே வந்துப்பய்கொ
 ள்ளுமின்ற நாதன்” “அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வை
 த்து” “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி,” என்ற பாசாங்களுக்
 கும் வெண்ககணும் சொல்வது ஸுதகூழ்முலமாஷ பூரணஸா
 ஸாவினாரயம். இவைற்றின் விரிவையெல்லாம் ஸுபு காரமாக
 ஸ்ரீதேவிகன் பூதிவகூதிகளின் முதலாவது வாடிமாய் திரு
 வுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீலோவாயஸொயநாயிகாரத்தில் அருளிச்செ
 ய்தார். அதன்மேல்காரணஸுஸாஸாபுத்தை “இங்குகாரணஸு
 மாவது வரஹிதபுவணதை” என்று வராவரானித்தருளி அ
 தன் உவபொய்த்தையும், விஸுரித்தருளினார். இதையே ஸொ
 காவாபுரும் தனியியமென்ற தமது ரஹஸுத்தில் “எம்பெ
 ருமானுடைய க்ரெவெ உவாயம்” என்றும், தகூத்யத்தில்
 “பிறர் நோவுகண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி” என்று துடங்கி
 “ஸெஹித்துக்கொண்டு போரும்” என்றளவுமெழுதியருளினார்.
 இதேவிஷயத்தைப்பற்றி மேலும் வஹஸுடுஷணம் முதலாவ
 து புகாணத்தில் ஏழாவது வாகூத்திலுள்ள “கூரெவெயும்”
 என்ற ஶ்ரீஸுத்திற்கு விஸுடிவராவராமகஸுஸான மணவாள
 முனிவர் “கூரெவெயாவது வரஹுஃவாஸஹிஷுஃகூ” என்றும்,
 சற்றுமேல் “வெதகர் ஸாஸாரத்திற்படுகிற ஹுஃவெம்கண்டு
 பொருக்கமாட்டாமல், ஸாஸாராடுடேயிவர்களைச் சேர்க்கைக்
 குடலான யதும்பண்ணுகைக்கு க்ரெவெவேணும்” என்றும்
 மொழிந்தார். இங்கு வரஹுஃவாஸஹிஷுஃகூமாமது;— அய

[illegible]

ன்றி இது இம்மிதமானதும் மேல் (செஷஹகுதெ) செஷக
 உக்ஷணமுடைய (ஜீவெ) வெதந்நிடத்தில் (கஹ்வாயபுஸா
 மெ) அப் ஹவாவலிஷபமானவாயாநுஷாதபுஸாமவரிஸ்;
 (ஸூக்தோ) ௦௦௦௦௦௦௦௦௦௦ தனக்கு வாரதனோ ௧மே ஸூக
 வமாகமுடையதுபோய், ஸூகுவாந்நுபாபுன்னவோர்
 ஸூகனோ ௧மானது (ஹவிக்ஷி) ஸஹிக்கந்நதன்றோ என்றார்.
 அதாவது; சுதோனவாரதனோ ௧ந்த உக்ஷணமாகமுடைய இச்
 வெதநன் ஹவவெஷஹகுதனாகயால், ரோக்ஷகாந்நதாய்
 ஹவாவனெய்வன் பற்றும் பற்று இவனுடைய ஸூகுவத்திற்கு
 நுபாபுமான ஸூகனோ ௧தகமாவதால் புவதிபெ
 ன்றவோருபாயம் வயவெதநன் சுநுஷிக்கத்தக்கதென்பது
 உபவஹம்ஸவாயிற்று. இவ்விடத்தில் ஹவான் தன் ஸூக
 நோ ௧த்தால் ரக்ஷிக்கப்படுக்கால் வெஷிக்ஷெவயுணுத்தை
 யடைவான், வெதநனும் ஸூகுவமானவோர் உவாயத்தையநு
 ஷிக்கதால் இத்தலைக்கும் ஸூகனோ ௧மாகுமாயுட்பு புவாயிக்கி
 ன்றது. இப்படியான்தென்கனிடும் புவதித்தல் ரோஷ
 மாய் முடிவதால் ரோக்ஷபூஷிதென்பது வெதந்கொடிகளுக்
 கு ஸஹிப்பதுதானென்படி? அல்லது இவர் நித்யஸஸாரி
 யாகவே காமுகமுன்னவனவும் வதித்தகவேண்டுமோ. இவ்
 விமான ஸங்காஃபபூஷிக்குச் காரணம் சுந்நிஜதெயா
 லேயல்லது வேறில்லையாகையால், பூகிவக்ஷிகள் சுந்நிஜஸரி
 ரோணிகளான பூவூலவொபாயந பூஷிக்ஷெவயுணு
 ரோநுஜ வெஷானுபாபுக்களுடைய வாகுஷவொகநத்தால் தெ
 ளியக்கடவர். அதெங்ஙனெயெனில்;—“ஆனதும் செஷஹ
 குதனாகயாலே தன்னத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் பூவூலு
 மன்றிக்கே, சுதோனவாரதனோ ௧னாகயாலே தன்னத்தான் ர
 க்ஷித்துக்கொள்ள ஸக்தனுமன்றிக்கேயிருக்கிறயினுக்கு ஸூக
 ண்நுபாபுமாதக் கதபுஷெமென்றோருவாயத்தை வியக்கையும்,
 அதினுக்கு ஸூகுவமாய் ஸாக்ஷிவாபமென்று பெயர்பெருகி
 ந்தென்று சொல்லுகையமுபவஹமோ; ஆனதென்பு ஹ்மெ

மாழிகள் செவ்வகாநாடுவங்கள்ளாமையால் ஸ்ரீபுத்தி
 நகரிஷ்வரவங்களுள்ளும், சுதேவபாரதத்தூவிருவங்களை
 கையாலேசுவாவிதங்களுள்ளும் சொல்லவொன்றோதேவ
 ன்னில்” என்று உத்யோகெகையே பூதிவகதி சொல்வதாய்த்
 தன்பேரிந்நவபுத்திவக்சம்செய்துகொண்டு ஸாஷ்வரவாபசொ
 யநாயிகாரத்தில் ஏழாவது உவவாடிநத்தில் அவைகளுக்குப்
 வாரிஹாரமாய் “இது ஸவபுரோகஷபுஸாமாழிகளாலேமுன்பே
 வாரிஹாசம்” என்று பூதிவகதிசெய்தார். அதாவது;
 ஸ்ரீ ஹேமதேவிலாதே ரக்சிக்குபுஸூரன் எல்லாச் செவ்வகையும்
 வணக்காததிலேயே ரக்சிக்கவேண்டும் இல்லையாகில் வெவ்
 ருஷோஷபுஸாமம் வரும் அத்தோஷம் வாராமைக்காக ஸ
 வபுருக்கும் ஓரோகாலத்தில் ரோக்சம்செய்து பூஸாமிக்குமெ
 ன்பது. இங்கு முன்பே பென்றது வபுபுரியாரங்களிலெ
 ன்றபடி. இதுவுமில்லாதே “இவன் செய்ததொரு வுஜிங்
 கொள்ளாதே ருக்சுனக்கில் சுநாழியாக ருக்சுனகபுஸாமிக்கும்.
 என்றும் மற்றேரிடத்திலுமருளிச்செய்தார். இவைகளும்
 லாதே ஸசுவரன் தனது கெவலுலாதுத்தூத்தால் தான் நினை
 த்த பொழுதொருவனை ருக்சுனக்கில், அப்பொழுது வெவ்
 ருமும் வெவ்வுணுமுமாகிய விரண்டு ஷோஷங்களும் பூஸ
 ன்கிக்கும். ரோக்சாவாயவியாயகஸாஷங்களும் பூபுயொஜ
 மங்களாகும். ஆகையால் ஹவான்கொடுத்தருளிய ஸ்ரீபுத்தி
 த்தை அவனுடைய வாராதுத்தூத்தால் சுமந்து அவன் சுவி
 தப்பட்ட ஸாஷவியிபுராரும் தனக்கு ஸாஷுமான வுபாயத்
 தையுடன்கையும், ஹமம் பெருகைக்கு அவன் கைபார்த்தி
 ருக்கையும் ஸ்ரீபுத்திராயமன்று. இவையடியாக ஸ்ரீபு
 ணாமு ஸ்ரீபுத்திராமும் விரிக்கக்குறையில்லை. இதை குறை
 யென்கில்; ஹவசுபூதிமுதலியவைகளைக் கோபிபுத்திக்கு
 ரெக்சபுத்திலும், மற்றெந்தகூணலாவெக்சமான பூபு
 தியிலும், கூணலாவெக்சமான பூபுத்தியிலுமிவனுக்கொரு
 பூவாரமன்றிக்கே கைவந்துபொலையிருக்க பூபுத்திமாம்.”

இதிலும் ஸுரூபவாநாநுபவமல்லவென்பது இதே ஸாநிஜா
வாபசொயதாயிகாரத்தில் வித்தானது வடுவடிவகமாக வெ
டுத்தவிடத்தில் வரிவாரபாருவிச்செய்தார். அதாவது:— இப்
படியாயினாரும் ஸாஸும் வியித்தவற்றிலும் உவாஸநாடிகள்
ஸுரூபவிராஜங்கொன்று சிலர் சொல்லுவார்கள்” என்பது.
இங்ஙனம் சூழிஸவூத்தால் புவதூதும் கமீகரிக்கத்தக்க ர
னன்றிவிதம் பாராணித்து மேல் “கதபுராஸாஸாபுலதூதி,
வாரதூதூபுலதூ” என்கிறபடியே கதபுலதூகதபுலதூ
ண்டாகையாலும், சூதூஸுரூபம் கதபுலதூ மிவபுராவார
மென்றும்பொழுது ஸதூகூணபான கதபுலதூபாகாரிகுமில்
லாமையால் கதபுலதூ புவலதூக்கையாலும் கதபுலதூகதபுலதூ
புவதூபுலதூபுவதூபான கதபுலதூகதபுலதூக்கி, சூதூவி
ந்து ஸநிபிதீகதூமே வுராவாரமெனில்; மொதூகூடிகளும்
நன்றிக்கேவிலுந்து ஸாஸாரமும் கதபுலதூபுலதூ
மெனாவெகூபுலதூமும் வுராவாரமும் ஸாஸாரதூிகள் சொ
ல்லாமப்போலே ஸுரூபவத்தில் கதபுலதூகதபுலதூமையால் உ
வாஸநாடிகள் ஸுரூபவவிராஜங்கொன்னது மொண்ணது.
“கதபுலதூகதபுலதூ ஸுரூ கதபுலதூவதூகதூ” என்றதும்
வடுவடிவாநுவிதகதூ விசெஷக்கருடைய மெய்விசெஷஞ்
சொன்னபடியுத்தனை. ஆகையால் சூதூஸுரூபத்தைப்பற்ற
உவாஸநாடிகளுக்கு நாளககூலாஸாவிதகூங்களில்லாமையா
லே யொருபடியாலும் ஸுரூபவவிராவபுவலதூமில்லை,” என்
றதாம் இதனால் புவதூகதூகருடைய ஸுரூகூணபுலதூபுலதூ
வாரமிவதூ, கதபுலதூவிஷயத்தில் மாத்திரமாகில் வாரிஸாவி
தமாம். ஸவபுலதூபங்களுமாய்கில் துவர் புவதூகதூவரு
வதமன்றி இவர்கள் மூரூபாபுலதூ மொகூலாபுலதூ
கருடைய ரஹஸூபி மெய்விசெஷ மொகூலாபுலதூபுலதூ
ளும் ஸுரூபவவிராஜங்களாம்.

ஆகையால் “அவை தன்னடைவேபோம், மூரூபுலதூ தா
னேகதூதிக்கும், மெய்விசெஷாநுஸாயாபுலதூ ஸுரூபவவிராஜம்”

உத்யோகிகளெல்லாம் ஸ்ரீமதுஷாந்களுக்கே விருஜிக்களாயி
வ. ஆகயில்வனவால் எம்மூரணைப்பற்றப்புகும் ஸ்ரீமதுஷாந்களும்
வெதந்நுக்கு வுலாநிப்பது, எம்மூரணுதவாந்நுஷுந்நுமா
கையால் இவன் ஸ்ரீமதுஷுந்நுபாபம் ஸ்ரீ வுஜிமாப்திந்நு
அதைப்பற்றி மஹாநு ரகூந்நுமபொழுது, மஹானிடத்தில்
வெவ்வேறே வெவ்வேறுபுணுந்நுநாநி, ஸ்ரீமதுஷுந்நு ஸ்ரீமதுஷுந்நு
மாட்டாநிந்நுந்நு, ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு மெல் ; (வனவ
வெவ்வேறே) ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நு ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு
வகூந்நுந்நு (கூந்நு) ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு (வாஷுஷுந்நுந்நு)
ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நு ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு, அதன் ஸ்ரீமதுஷு
மென்ன, ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு வெவ்வேறுபுணுந்நுந்நு இ
வைகாந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
தன். அதாவது; “கூந்நு ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நு ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ந்நுந்நுந்நுந்நு. மெலும், ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
மும், ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
வெவ்வேறுபுணுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ந்நு. அப்பொழுது ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ஆகையால்தே (வாஷுஷுந்நுந்நு) ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நு
ந்நுந்நு (கூந்நுந்நு) இரண்டுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு. அதாவது;
ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
வெவ்வேறுபுணுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
கள் உத்யாவென்பது. (கூந்நு) ஆகையால் (ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு)
ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
மென்னும் வகூந்நு (வாஷுஷுந்நு) மிகவும்பெரு வும்; (உத்ய) என்றும்,
(ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நு) ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ம் (ஸ்ரீமதுஷுந்நு) ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதுஷுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு. இங்

கனில்லையாகி “ஸ்ரீசெஸெஸெஸெஸெஸெஸெ” என்றதற்கும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மணமான முனிவராய்ப்பாத்தும் புலம்பியருள, அவர் புலம்பலுக்கு இம்மனவானமுனிவர் காரணமாயிருந்து வரலும புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க முடிவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஸாப்புலம்பலுக்குப் வாதுவெளிச் மனவானமுனிவரென்று பொருளாகும்படி வரும். மேலும் சூரநாடாண்டவம் கொடுப்பாதிருக்க ஸூரநாண்டவம் கொடுக்கெனவுமாம். ஆகையாலிங்கு “சுவாதுகாரணாதிநிபி” என்றெழுதிய நமதாப்தாரும் ஸாகேதராரோ மஹேஸ்வரர் வாகுமும் நிரலும். அன்றியும்; ஸ்ரீவிநாயகாதிநிரலு அருளிச்செய்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவசுத்யவாரத்தின் சுவாதவசுதீதியில் தோற்றுகிற சில ஸாதிக்களைக்கொண்டு ஸூலவசுதீதியத்தினுடையவும், பூதிதனூலவசுதீதியத்தையுமுள்ளபடியறிமால் தன்னென்கில் தோற்றினதைச்சொல்லி” உத்பாதிக்களான மஹேஸ்வரர் வாகுந்களெல்லாமிப்பொழுது இவ்வாப்தருடைய காரணவான ஸாகேதராய்ப்புருடைய ரஹஸ்யங்களைவிசைந்திருப்பதால், அந்த ரஹஸ்யரூபவிஷயங்களையே வசுதீதியவசுதீதியமாக்கிப் பேசியருவதால், அவைகட்கு விரோதமாய் அவைகளைத் தீரவூரித்து அவைகளையவலிவாதிமாக்கி ஸ்ரீவிஷ்ணுவசுதீதியத்தையுள்ளத்தையின்னதென்றுகாட்டிம் விரோதராவாடியுடிகாரவசுதீதியங்களிலுமுள்ள விஷயங்கள் நமதாப்தருக்கு இப்பொழுதுங்கூட சுவாதவசுதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோ, அல்லது சுவாதவசுதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோயெனவலிவிசுதீதியிரோதிகளே அறியக்கடவர். இப்படியாப்தர் கூறியது கலையமான கருவாரணத்தைகவனாணித்தில் மொவநம்செய்தவர் ஸாகேதராய்ப்புத்தோடொக்கும் இவ்விதம் கூறியது மன்றி தனது மூலவான ஸாகேதராய்ப்புருடைய, ஸ்ரீவிஷ்ணுவசுதீதியமானவவலிவாதிமாக்கி வசுதீதியமாக்கியும், தம் கோப்பிலுள்ளவரின் கிஷ்டரூபிக்கு உத்பாதிம் வாராமைக்காகவே தம்மால் மூலவாரணம் செய்யப்பட்டதென்றும் கூறி

[illegible]

ஷட்காரர் திருவுள்ளத்திற்கிசைந்ததென்பதும், இப்பக்ஷாஸூயிகளே ஸக்ஷாத்தரென்பதும், இவர்களுடையவநு ஷோதமே ஸாஸ்கதமேன்பதும் விரித்தன. இங்கிவ்வளவே விஸேஷம் அதாவது;— வரடூ-வெடூ-வீகூமே யிவர்களுக்குக் கூவாஸஸூய-மாவதால், அது ஷோக்ஷபூஷாநாடிகாயுத்திற்சுவபொயில்லாதேபோய் வெதநமத ஷூ-வாநுஷூ-வீகூமே த்தில் முடிந்த ஸூஹவிதூவமே கூவெவெயென்றும் தாவநூத்ரமாவதுபற்றி அக்கூவெவெ திஹெதூகெயென்றுமிவர் பணிப்புகள். (௨௪)

இவ்விதமிரண்டாவது கெக்சுநயத்தீர்த்து மேல் மூன்றாவதான கெக்சுநயக்கொண்டு வடுவூ-ஸூகத்தில் மலிதூய-மான் ஸஹெதூகூகூணத்திற்கும், விவாடி-ஸூமான் திஹெதூகூமான் ரகூணத்திற்கும் வடுவூவாரிகூமநத்ததூகூவெக்சுதூஜியால் கூறுகின்றார்:—

ரகூவெகூவெகூகூவாதுஷோக்ஷ

டாநெயூதூ ஹெதூநொதூ கூவெதி |

ஹோராதூகூவி ஜநாடிகாயெடு

திஹெதூகூவெதி ஷோமபூவிஹகூ || ௨௫ ||

ரகூவெக்சுதூஜி || (ரகூவெகூவெகூகூவாது) “ஸஸ்வாஸதூவாஹிகூஷூவெகூவூ-தீகூதெ |” உதூஜி ஸூஸூஸூஹிதூஸூ பூவதூஜூயபூரூணப்படி, ஸூஸூரன் வெதநனுடைய ரகூணத்தைப்பற்றிய வபேகூதையைய வெகூதிப்பதால்ன்றோ (ஷோக்ஷடாநெ) மோகூமளிக்கும் விஷயத்தில் (கூவா) ஹவானுடைய கூவையானது (ஹெதூநா) பூய-மூனையாகுமோர் யூஜித்தோடு (யூகூகூ) கூடியதென்று (உதூ) கூறப்பட்டது. இங்கு ஷோக்ஷமேன்றதால் மற்ற சூவமடங்களுக்கு ஷூவகூணம். இதனால் ஸூகூதூன ஹவான் வெதநனுடைய ரகூய-மான் பூய-மூனையெதிர்பா

ர்த்து ரக்ஷிப்பதால், வெதநரக்ஷணவிஷயமான க்ருவையானது
 ஸஹைதகெயாயிற்றென்றது பொருள்பட்டது. இவ்விடத்
 தில் பிள்ளை மொகாயாய்டும் வவநஹுஷணத்தின் வதாயு-
 ப்ரகரணத்தில் “தனக்கேறவிடம் பெற்றவளவிலே, என்னு
 ரைச்சொன்னாய், என்னபயரைச்சொன்னாய், என்னடியாரைநோ
 க்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்
 கரிழலைக்கொடுத்தாயென்றப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு” எ
 ன்றருளிச்செய்தார். இதனால் ஸ்ரீராமனினை ரக்ஷிக்க ஏதா
 வதொன்றை யிவனிடமிருந்து தானேறிட்டுக்கொண்டே ரக்ஷி
 க்கவேண்டுமென்பது விரிவித்தது. அன்றியும்: “இவன் சுயி-
 க்கவேணுமோ ஸவயஜ்ஞனின் நினைவையறியானேவென்னில்;
 இவன் பாசரம் கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும். ” என்று
 ஸ்ரீராமனாப்படியிலும் “வெதனன் வுரூஷாயுத்தை ப்ரா
 யிட்டுக்குமொழுது ஊஷுபூவிரூபமான கெகையுத்
 தை ப்ராயாநெயுத ப்ராயிட்டுக்கக்கடவன்” என்று வரூத்திலும்,
 வெதநனுடைய சுஷுபூனை ரொக்ஷாநவிஷயத்தில் ஸ்ரீராம
 வெக்ஷிதையென்னுமிடம் வுக். இதனாலேயே மொகாயாயு-
 திதத்தில் ஸஹைதகவக்ஷம்போலேயாம். இக்கருத்தையே
 நிக்ஷவரகெயில் ஸ்ரீராமனினை திருவுள்ளம்பற்றி “ஸஹை
 யாநெய மொவூவெதக் ஜூநாடிநவெக்ஷணம் । தவெவா
 ஸாடிவெக்ஷித துஷுதக்ஷுபூயுநாடிஷு ।” என்றருளி
 செய்தார். அன்றியும்; “இது ஸவயஜ்ஞ ஸஹைவிரிவா
 ராயுதம்” என்று ஸ்ரீராமனாப்படியில் பக்கினிசுகாரணாவெ
 ஹவானுக்கு ஸவயஜ்ஞ ஸஹைஷாஷம்வருமென்ற வாகும்
 காண்பதால் வுஷிவிராயாநரூபமான யேதாவதோர் ஸஹை
 யுஷாநரூபமான ஸாயகாநுஷாநம் வேண்டுமெ
 ன்றப்போலுமில் மொகாயாயுதவக்ஷம் வெளிவந்தது, இவ்வ
 வளவையேகொண்டு வாவூவாய் மொகாயாயுதவிதமாக நி
 னைக்கவும் விரகில்லை. ஏனெனில்; வுணாக்ஷாநரூபம்போல்
 சிற்சிலவிடங்களில் இம்மாதிரியுண்டான வாக்ஷிவிரூஷங்கள்

மாத்திரமேயாம். ஆனாலிவ்வளவால் ரக்ஷாவெக்சுக்கவீஸ்வர
னுக்கு முண்டென்பது வரவக்சியுமறிந்தவிஷயமென்பது கா
ட்டப்பட்டது. ஏனெனில்; செஷக்ஷாநுஸ்யாநங்கூட ஸு
ராகுவலிராஜமென்று பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலெ
ன்றறிக. செய்வது செய்பச்செய்தேயே கவலாநத்தில் சுஸா
வீயமாயும், ஸங்கராஹாஷ்டாயுடமாயும் முடியவேண்டியது ப்ர
கிவக்சியின் கோறிக்கையாதலால், ஸாவீயமான சோமபுத்தை
எழுதுவதும் மறுபடி ஈராகுஹேரீருமான ஈஷ்வரனைகளையெ
ழுதுவதும், “தயாவி விவரீதா தெ வுசிவராவாரவஜிதா”
என்றபடி ஸாஷ்வரவாபவாடிதமாய்முடிவுபெறுகிறது. இங்கு
ராக்ஷஸவீயிதர்களான லெவாடிகளெல்லாம் ஹவாணைக்கிட்டி
“ஸரணம் க்ஷாம் வயம் ப்ராஹ்ம மதிஹ்வ ஸுரெஸ்வர” என்று
ப்ராபிடிபாநிற்கவதன்மேல் ஹவாணும் “ஸுகேஸம் ராக்ஷஸம்
ஜானெ ஸம்ஸாநவரடிபுக்ஷு | தாஸ்யாஸு தநயாநுஜானெ
யெஷாம் ஜெஷுஷஸுபோவாநு ||” உத்யாடிகளால் தமது ஸவபு
ஜேகூத்தை வெளியிட்டு யிவ்வளவுகால முடிவானித்திருந்ததற்
கு “மதிஹ்வஸுரெஸ்வர” என்றயிப்புடையையே ஹெ
தாவாய்க்கொண்டு “நிஹநிஷ்டாநி ஸங்க்ரஹி” என்று கஹப
ப்ராஹ்மம் செய்தருளினார். வாயுகாம்பத்திலும் “ஸிஹமஸவபு
யக்ஷாஸு ததஸூம் ஸரணம்மதாஃ ||” என்று நான்முகனாருள்ளி
ட்டார் ப்ராபிடிக்க யதன்மேல் ஹவாணும் “ஹயந்த்ஜித ஹ
ஜுவஃ” என்று கஹபப்ராஹ்மம்பண்ணியருளி “விதரம் ரொவ
யாரோஸ ததா ஈஸ்வரயம் நுபுஷு ||” என்றபடி ராவணவயத்திற்கு
ஃஷெஸாமித்தருளினார். ஆனதால் ரக்ஷாவெகெக்சுயில்லாதே
ஸம்ஸ்யாநு ரக்ஷிப்பானென்றது ப்ராணவிராஜம். மேலும்,
“ஹ்வாயிபுதொ நமொவாயெசு” என்றதால் ப்ராபுடனையல்
லாது ரக்ஷிப்பதும் கூடாமையாம். சிலர் இவ்விஷயத்தில் மூ
ஹப்பெருமானையும், சிருத்திருவடியையும்பற்றி வசுவகிபுத்தி
ருமகனார் தானே யாதொரு ஹெதூவுமில்லாதே கிட்டினாரென்
றும், அதனால் வரமதமான ரக்ஷகஸுமே ஸவப்ராஜமென்

றார். அதெங்ஙனேயெனில்; “தது ராஜா மஹோநாஜா ரா
 ஜஸ்யாதஸஸீஸவா । நிஷாடிஜாதே ரா வயவாநு ஸ்வபதிஸெதி
 விஸுமதஃ ॥ ஸஸுக்ஷா வுஸுஷஸ்யாஸு ராஜீ விஷயபோம
 தஸு । வுஸெஸிஃ வரிவுதொஃஜாதெஜ ஜுபாதிவிஸாஹஸுவா
 மதஃ ॥” என்று தனது கூலவழிகளுடனும் சீஞ்சிகளுடனும்
 கூடிய மஹப்பெருமான், வியூதையால் தனது ஷேஸம்வந்த
 பெருமானைக்கிட்டி ஸேவிக்க ஸஸீவம்வர அவ்வளவான வுபாய
 த்தையே ஸஹிக்காத ஹக்ஷததுன பெருமாள் “ததொநிஷா
 டாபிவதிஃ டுஷாடிஜாடிவஸிதஃ । ஸஹவஸிதிநாரா
 ஜஸீஸாமஹஸுமஹஸு ॥” என்று ஸலிக்ஷாவாயியைபிட்டுத்
 தானும் தமது தம்மியுடன் கூடவெதிர்கொண்டுபோய்த்தனது
 வயஸுபிபுடாஜெயைக் காட்டியருளிராகையாவிற்கு “சும
 சீநஸு” பூயசீம் மஹப்பெருமானுடையதும், பிறகு பெருமா
 ளுடைய பூதவிமரிநமுமாயிற்று. ஆனதுபற்றி ஹவடினி
 மரிநமுமிற்கு நிஷேடிசுகமன்று. இதையிட்டு மஹனு
 டைய கதை நமக்கு ஹிதமென்று கூறும் பூதிவக்ஷம்போரா
 சீதம். அன்றியும் பெருமாள் நியமனத்தால் புறப்பட்டுச்செ
 ன்ற திருவடியும் “ஸுஸிவெரவாஸு பூவாஸு மஹஸீஸா
 டுஸீயபுஷாநு” என்று மஹப்பெருமானாகும் ராஜஸவாவை
 க்கிட்டி “ஸக்ஷாஸுஸுஸுஸு” என்று பெருமானுடைய
 கூஸுபுஸுத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து போனார். இதனால்
 எம்பெருமான் வுஜிமில்லாது வெதநனைபடுத்துத்தானேரக்ஷி
 க்குமென்றதற்கு பூராணமவையமையாவெனவாயிற்று. இது
 தனக்கும் காரணம் சுதஜ்ஞஸுஹஸுதஸு । இவ்வளவையே
 கொண்டு கொக்கரிப்பது உநததபூதவநகஸுமல்லாது வேறு
 ஸகாரணபூராணவாடிமில்லை. மேலும்; திருவடியும்; “விநீ
 தவஸுவாஸு ராவவளபூணிவதஸு” என்று பெருமானையும்
 இளையபெருமானையும் டுணும் ஸஸீவிபுத்து தஹஸீஸாரவாடுவடு
 கூமாகவே “சுஸவாஸுததாஸீரள” என்று ஸஸாஷணாடிகளு
 க்குத் துடங்கிராகையால் நிஷாரணமாய் பெருமானே ஹ

நுமானைக்கிட்டி ரக்ஷித்தாரென்றதற்கு பூரோணமில்லை. திருவயொடை ியிலிருந்தெழுந்தருளியது, ஷெவஸாரணாமதிவருணாயுமாய்கையால் திருவடியையே சுமெஷித்தருளியதல்ல. ஆகையால் திருவடிவிஷயமான ஸுரேஷுமம், வாரிஹுதமாயிற்று. இப்படி ஸ்ரீஜாபோயணவிஷயமான விவாடிங்களெல்லாம் நமது ஸ்ரீவாழ்ச்சிஹுதயமென்ற மூலத்தில் ஸுரேஷுராயவிவாடிவருவது வாரிஹுரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைக்கண்டு நம் பூதிவகைகள் தெளிவது. ஆகயிவ்வளவால் ஸுரேஷுதனை ரக்ஷிக்கும்பொழுது அச்சேதனனுடைய ரக்ஷாவெகையை ஹமவானெதிர்பார்த்து அதை வஜ்ரமாய்க்கொண்டு தான் ரக்ஷிக்குமென்று பூரோணமுமிருப்பதால் அவனுடைய ரக்ஷை ஸுமெஷுதமென்கொயிற்று.

இதுநிற்க (ஜிநாஹிகாயெடு) ஜமதூஷ்டாஹிகாயுத்திஸ்
(வீலாஹித்ஸாஸி) கேவலம் திருவினையாடலையே யுடைத்தாயிரு
ருத்தல் பற்றி (நிஹெதுதுகாஹி) ஹேதுவின்மையென்னும்
(பிரமபு)ஸஹெதுகாநிஹெதுதுகாவிஷயங்களுக்குவழியானது
(விஹதூ) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது; ஜமதூஷ்டாஹி
வ்யாவாரங்களில் வெதநாவெக்ஷாஹாவங்கொண்டு “ஹொக்ஷ
துவீலாஹெக்ஷாஸி” என்றகட்டளைப்படி நிஹெதுதுகாமாயி
ருக்கும். இதில் வெஹஷ்டிஹெநெயுபுணுங்களுக்கவகாஸமி
ல்லை. வெதநவிஷயகாஹுணமாரும் வ்யாவாரத்தில் வெஹஷ
டாஹிஹொஷம் வருவதால் ஹெதுலாவெக்ஷாஸி ரக்ஷிக்கு
மென்றது. ஆதலால் ஹமஸக்யுபையானது ஓர் தலையில் வ
ஹெதுகையாகவுமிருக்குமென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்
ளம்பற்றி “கலிஹிஸெஷிதாநு ப்ரஹ்மலீகிஸம்ஸாரதஃ கரண
கஹெஸெரெவயுடியிதம் ஹயபாநிநாஃ | வரஹிஜெஹெயெவ
ரவாநகரொஸி,” என்று ஸ்ரீவதூங்கிஸுர் அருளிச்செய்தார்.
மற்றதோர் தலைக்கும் “ஹிசகஸுஸ்திணிசுக்ஷு கஹுசுஸம்ஹாஹ
ஹவாநகலிஸெஸா” என்று கஹுதஸுதகத்தில் ஸ்ரீஜெஹிசு

[illegible]

தையறியாது நிகெஹுதுகஹவக்ஞுவாவீசெஷமென்று லா
 ஜோமெரு கூறுவதால் சிலருக்கு லோகாவாயபுகுபுரஹஸ்யம்
 ஹாஸ்யமாயிற்று. இவ்விஷயத்தை லிஜோவாயசொயநாயி
 காரத்திலுள்ள ப்ரபுஜீவாடிம் விஷுரித்துத்தெளிவிக்கும் இர
 ண்டாவது வாடிம் காராண லாயபுகுபுரஹஸ்யம். முன்
 ருவது வாடிம் ப்ரபுஜீவாடிக்குவாயகூயில்லை யென்றதை வடுவடி
 வக்ஷமாகவெடுத்து அதைப்பரிஷுரிக்கும். நான்காவது வாடிம்
 செஷசெஷிகுரபுவ லவ்யஜோநஜோமல்ஸாதே லாஜோ
 மான வோருவாயத்தையேபற்றி ரக்ஷிக்குமென விஷுரித்துக்
 கூறும். இதில் ரக்ஷாவெக்ஷாவிஷயமான வாடிங்களும் லா
 ஜோவாய லுரி ரு ரண வாடிங்களும், ப்ராஸம்
 கங்கள். லாஜோஹாநியை முன்னிட்ட வாடிமும் சூநு
 ஷம்சிகமாய் ஹிக்கும். ஆகயிவ்விதம் வாடித்து லிஜானித்த
 பின்னவலானத்தில் ப்ரபுஜீவாடிக்கு லகலவடுவடிவக்ஷ
 திரலாராபுவமான “லாஜீஸ்செஷம் லவஸம் லஹசெஷநமி
 ஹாடி I ல்ஜதலயியாலாயுடம் லவலிஸலுதிஜாம் லபடி II”
 என்ற ஸ்லோகத்தால் லகலாசெஷவங்களும் நிரலுங்களாயின.
 இதனால் செஷசெஷிகுரலாஜியான ஹவான்; தனக்கு செஷமும்,
 தனக்கு லாமும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நிகுபுரமு
 மால் என்னை, தான் கொடுத்த தனது ஜோநவீசெஷத்தால் த
 னக்காக தன்னிடத்தில் தானே லாஸம் செய்விக்குமென்பது
 கருத்து. இவ்விதமானபொழுது லாஜோஹாநிக்குள்ள வரிவலி
 ஷுலாஜோஹாநித்திற்காவது, ஹெநிநுக்குள்ள வரிவலிஷு
 வாராஜோஹாநித்திற்காவது, ஹெநித்திற்காவது, ஹாஜோஸமாரு
 முபாயத்திற்காவது, ஹாநவெக்ஷைக்காவது, யாதொன்றிக்
 கும் ஹாநியில்லையாயிற்று. மேலுயிவ்வளவுள்ள வாகுங்களால்
 லாஜோவாயசொயநாயிகாரத்திலுள்ள ஏழாவது வாடிமும்
 “க்ஷானிஸுவாகலிகீ”ஹதிராஜிஸபுகுபுகுதங்களாயின.

இவ்விதம் முன்றுவாடிங்களும் தீர்ந்தபின் நான்காவதான
 லிஜோவாயத்தையிட்டு லாஜோவாயத்தையழிக்கப்பார்க்கும்

வாடிமும் ரோக்ஷாய்டுகு தலாயநஜதூஷியால் வரிஷூரிக்கப் படுகின்றது:—

ரோக்ஷாய்டு க்ருதலாயநெ யோரிவாஃவிக்ஷா வ்ருவ
ஹ்வா டுதீண்டு காராதெ, ததஸு ஹ்வாநு ஸ்ரீ
ஸோஹ்யுவாயெஃஹக் ! தாதயபூஜாநஹெதொரிஹ
வஹுமாரவொ வஹுமோஸு ஸ்ரீனி ஸ்ரீவெஷானாயபுவ
பெய்டு கீது வஹுமஹந் ஸ்ரீமுகு ஸ்ரீஸாஸெ ॥௨௬॥

ரோக்ஷாய்டிதூஷி ॥ (ரோக்ஷாய்டு) சுநிஷ்டிவபூதிவரு
வடிகெஷ்டுபூஷ்டிராபமான ரோக்ஷத்திற்காக என்றது, இங்கு
பிள்ளை யொகாஹாய்டூரால் “சுநிஷ்டிவபூதியுண்டானால் உஷ்ட
பூஷ்டிதன்னடைவேயுண்டாமிநே” என்று தனி உராரஹஸு
த்திலும், “விரோயநிவபூதிபிறந்தால் ஹம் ஸுதலிஹமாகை
யால் தனித்துச்சொல்லவேண்டாமிநே” என்று ஸ்ரீய்வதிப்
படியிலும் அருளிச்செய்தபடிக்குள்ள ரோக்ஷபூதிவாயாத்ரு
வாண்பாவஹ்வமாமும் சுநிஷ்டிவபூதிக்கும், கெகெய்டு
பூஷ்டியாகும் உஷ்டபூதிக்கும் கவ்யுதலாய்டும் கலம்
மதம். ஏனெனில்; அது வெவ்வேறு. ரீயிரெயை விட்டு
மாயாரம் போகப்பிறப்பட்டவனுக்கு ரீயிரெயை விட்டது
சுநிஷ்டிவபூதியும், மாயாரமெத்தினது உஷ்டபூதியுமாம்.
இதனிடையிலுள்ளதுபூஷ்டிரோக்ஷபூதியுமாம். இதையே
பற்றி “சுநாகுஷ்டுஷு ஸாக ஹ் பூதிசுஷ்டுஷுஷ்டுஷு”
என்று பூரணமும் வெவ்வேறாய்க் கூறிற்று. “சுலெஷ்டுயா
கும் சுஷ்டுத்தால் ரீயுதவைக்கடந்து, விஷ்டுயாகும் ரோக்
த்தால் ரோக்ஷதயைஹவிக்ருன்” என்றவோற்றும் சுநிஷ்டி
வபூதியையும் உஷ்டபூதியையும் பிரித்துக்கூறிற்று ஸ்ரீரெ
ஷானுஷ்டுஷிகளும் “சுஸுயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே சுநிஷ்டி
வபூதிக்குமிஷ்டுபூதிக்கு முடலாயிருக்கும்” என்று பிரித்தரு
ளிச்செய்தார். ஆகிலும் பூதிவகி, சுநிஷ்டிவபூதியுண்டான

சோத் த்தாவிஷ்டபூவியுண்டாவது பூதிஷ்டபூவியுண்டெனக்கரு
தியதற்காக “ஸெதளஹமே ஜம ஸுதவனவ மஹே” என்றார்.
இங்கும் பூவாஹமநிவ பூதிஷ்டநிவ பூதியும், பூவாஹபூ
வபூதிஷ்டபூவியுமாம். ஆனதால் அவையிரண்டும் வெவ்வே
றெனக்குறையில்லை. இவ்விதம் ரோக்ஷாபுமக (கூதலாய
நெ) வெதநனாற்செய்யப்பட்ட ஹிபூவதிக்குள்ளொன்றாகும்,
லாயநவிஸெஷத்தில் (பிபாரிபூ) ஹவான் தானே (பூவா)
நின்றுகொண்டென்றது. இங்கு வெதனனால் ஹவஷ்டதலாதம்
சூத்தைக்கொண்டு ஹவஷ்டநமாய்ச் செய்யப்படும் உவாயத்
தால் ஹவலூஹமாகும் வரபிபூரூஷாபுத்திற்கு பூதிவம்
யகமானவையெல்லாம் தீர்ந்தாலும், ஹவலூஹமாகுமிஷ்டபூ
திக்கு சுபாரகனாய்த்தானே நின்று (பூவனம்) தன்னையடை
க்கலமாய் அடைந்த உவாயாநூஷாதாவை (ஹவா) சுநாழிகை
பூவாஹத்தால் சுநூஹித்துவந்தலம்ஸாரத்தினின்றும் (உதீ
ணம்) கரைக்கத்தப்பட்டவனாக (கூரூதெ) செய்கிறான். (த
கம்) ஆதலால் (ஹவாந) ஸூரூன (ஸ்ஸொஹி) பூயிவதி
பே (உவாய்) லாயநமாக(ஹவதூ) ஆனனன்றே. ஆதலால்
பூவதி யிச்சேதனனுக்கு லாஜெவாய்ய், அதன்மேல் பூதி
வையகநிவ பூதிக்கு உவாயம் லபிபூமானதுபோலன்று லபா
விபூனாயிருக்கு மீசவரனெனக்கருத்து. ஆனதுபற்றியே இவ்
வீசவரன் விரோகவாயமானது லாஜெவாய்யுள்ள வபாயமனுஷ்
டித்தபொழுதே “ஹமே ஸதள ஸுதவனவ ஜம பூவஹே”
என்ற நூயப்படி ரோக்ஷபூவியும் ஸுயமே வரவேண்டியிரு
க்க யிதனிடையிலீசவானொருவன் வேணுமோவென்றவயும்
சுநிஷ்டநிவ பூதியுண்டான விஷ்டபூவதிதன்னடைவேயுண்டாமி
தே” என்ற பிள்ளைமொகாவாயுருடைய தனி வரபிபூஹவா
கூப்படிக்குள்ள வபூயிவகூமாயிற்று. இதற்கு ஸெதஹமே
மானாலும் ஸெதவைக்கடந்தஜலம் பின்பும் ஹபூதியைப்பற்றா
தபொழுது அதன் ஸூதிக்கே நூஸம் வருமாதலால் பூதிவம்
யகம் நிவ பூதிமானாலும் ரோக்ஷபூவதிக்கு ஹவாந பூவதூ

லிஅரமில்லாதே நேரிட தானே லிஜெவாய்யாய் நின்று ஸு
 க்ஷிக்கையால் துக்க லாயீநமாக புவண்ணுக்கு ஜோக்ஷம் லி
 லிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் வெதநஞல் லாஜி மாயுள்ள ப்
 வதியென்ற லாபநத்தால் வரீகூதனாசுவான் இந்த வ்
 ஜத்தால் ஜோக்ஷபூதிவ்யகத்தை நிவதிட்பித்து மேலும் தா
 னே தன் ஸுக் லோகூத்தாவிஷபூவியாகும் தனது லாஹ
 மான ஜோக்ஷத்தையுமளித்தருள்கின்றனென்றதுகருத்து. “ஓம்
 ஸுரானே யிவணே ஆனந்திபிக்கின்றான்” என்ற ஸூகியிதற்கு
 பூஜாணம். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி, லிஜெவாய்ய
 ஸொயநாயிகாரம் முன்னுவது வாடித்தில் “புவதியுங்கடவு
 வாயமன்றென்று சிலர் சுதிவாடிம் பண்ணுகிறதாவும் லிஜெ
 வாயத்தினுடைய பூயாநம்மடியாகவத்தனை. ருத்திற்குமு
 க்கற்றல் வரும் லாஹாலிகமான பூவாலிகாஸமும், அதற்கனு
 ருடுவமான ஹவதூக் லோகூத்தாலேயானுப்போலே, ஜோக்ஷ
 க்குவரும் ஜோநவிகாஸாடிகளும் அதற்கநுருடுவமாய்க்கொ
 ண்டு வுலவியிதமான ஹவதூக் லுமடியாகவாயிருக்கும், இப்படி
 கிதற்கும். இவ்வயுத்தை, “ஹாதவனவ தவ விஸுவாடி
 ஸதா” என்று சுலியூதர் ஸுமூகித்தார்கள். ஆகையால் லி
 ஜெவாய்யம் பூயாநமேயாகிலும் துசுரீகரணாயுமான லா
 ஜெவாய்யாநுஷாநத்திற்கு “இன்றென்னை” உதூலிவலிபு
 வாயுவாகுலிரொயமில்லை” என்று ஸ்ரீநிமானஜெஹாடிஸிகநு
 பரக்கவருளிச்செய்தார். மேலும்வ்யுத்தை “உவாய்யஸுபூ
 வெரூவநிஷடியீதவ்ஹவாநு, பூவநெதூதவெரூகெ ப்
 வடிநநிஜிஸாமகீ” என்று உவாயவிஹாமாயிகாரத்திலும்
 ஸுமூகித்தருளினார். இப்படிப்பட்ட ஸுடுக்ஷாயுங்களுடை
 ய (தூத்யுஜோதஹெதொ) கருத்தின்னதென்றறியாதஹெ
 துவிஞல் (ஹ) இவ்விஷயத்தில் (வஹுமாரவஹ) பெரிய
 வாச்சான் பிள்ளை, பிள்ளை லொகாவாயுடர், அழகிய மணவா
 ளப்பெருமாள் நயினார் துடங்கி மணவாளமுனிவரீருயுள்ள
 பற்பல ஸஜியாவாயுடர்களும் (வஹுமார) வடுவெபூகூவடு

வடவகூவுகாரமாக வரிஹீத்தார்கள். (ஹீனீய) இப்பொழுதுமவர்களைப்பொட்டியவராய் நினைக்குஞ்சிலவாஹஸுமாராக்களும் வரிஹீக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட ஹுரவஸையமான ஸதகூவரிஸீயிதஸதூவூராயஸுடுகூராயடங்கனெல்லாம் (ஸ்ரீவெடினாயபுவெய்டு) ஸ்ரீசெடினாயபுவயடூரான வரஹீவாயடூரால் (வஹுமஹந்) மிகவும் துட்பமான யிவ்விஷயம் (ஸுஸாஸு) தம்மாலருளப்பட்ட ஸ்ரீசெடிஹஸுதுபஸாராஹிஸாஸுத்தில் (ஸுரீ)முகூ கிய) மிகவும் நன்றாயருளிச்செய்யப்பட்டதன்றே. ஆகயிதனால் பிள்ளைஹாகாவாயடூர் அருளிச்செய்தது போல் வளவடூவபபுவிரொபமன்றிக்கே கூதிமஹீமாய் கூதிஹுடிமாய் கூதிவிஸுரமாய் கூதுபூகூபூபூபூவிதமாயுள்ள பற்பல வாகூங்களால் பற்பலவயிகாரங்களில் எளியருக்குமெளிதாய் ஸ்ரீசெடிஸிகனால் ஸ்ரீசெடிஹஸுதுபஸாராஹிஸ்ஸுடுகூகளில் வடுவெடிதூலிஹிஸாஜேரவாயவிஷயமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றபடியால் தெனியாத ஸாஸூயடங்கனெல்லாம் அத்ஸெஸிகனுடைய ஸ்ரீஸுடுகூகளாலேயே தெனியக்கடவதென்பதி ஸொகதாதூயடூ.

(உசு)

இப்படி நான்காவது வாடிம் தீர்ந்ததன்மேல் தகூஜூநதிதூரஹியால் தீந்தாவதுவடுவடவகூத்தையும் வரிஹரிக்கூர்;

தகூஜூநம் ஸுஸுகூரஃ கயூஹிஹுமாராகூபூகூஜூநம்
கிரிதூசு, ஸ்ரீஹூஸெடி நிவிஹம் பூயூகிரிதூநுலி
கீயம் ததீயூ ! வஸவஹெடிஹூஹிஷா வரிதவநவாஹெ
லிவிஹூஸுகூர, நெடிஹுயாகு, ஸாபநாநஹூவஹி
வடிவீவதிடூநாம் கிம் ரஹஸெடிஃ ||

|| உ௭ ||

தகூஜூநதிதூரஹி || (ஸுஸுகூரஃ) ஸொகூத்தை விரும்பும்
வெதநனுக்கு வேண்டுமென்று கூறும் (தகூஜூநம்) தகூஜூந
மென்பது (ஹி) இந்த விவாடிவிஷயத்தில் (கூய) எப்படி? (மூ
ராகூபூகூஜூநம்) பூகூவிஷயானவனது மூராவான பிள்

கோலொகாவாயடூரால் செய்திருக்கிற ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று முண்டாகும் ஜோநமா? அல்லது (சுந்யுகி) வேறேதாவதா? அதாவது;— பூதீவக்ஷிதீதத்தில் ஹமவாஸுக்கும் தனக்குமுள்ள செஷிக்ஷஸெஷக்ஷவஸ்யத்தையும், அவனுடைய வாக்ஷமான சுகாரத்திலுள்ள நிருவாயிக்ஷக்ஷவத்தையும், சேஷிக்ஷாநிகளிலும் பூரீணங்களிலும் கண்டு தெளிந்திருப்பதே ரோக்ஷாவாயமென “ரக்ஷக்ஷாநாசீதிராவமாயிருப்பதொரு சக்ஷிவலாபாத்ஷஜோநவிஸெஷம்” என்று ஸ்ரியேவகீப்படியிலும், “இத்தையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப் போருவார்கள்.” என்று அதேஷபபூகரணத்திலும், இன்னுமநேகவிடங்களிலும்காண்கையால் அதற்கநுமணமான “ஸொஜீவநெவாயிதெ ஸஸதாயம் ஸுபஹாபி | சூதூலாஸ்யம் ஹரெஹீரீயம் ஸஹாஹ ஸஹாஸூ” என்ற வசந்ததைக்காட்டி, செஷிக்ஷஜோநமே ரோக்ஷாவாயமெனவும், சூதூலேவபூணமென்றது சுஹமாகாமஹுமகையால் அது வாசிகத்தோடொக்குமெனவும், ஸாக்ஷிமாயுள்ள ஹகீபூவதீயாகுமுவாயங்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதையும் ஸ்ரீஜேஷாநாநெஸிக்ஷ ஸாக்ஷிவாயஸொயநாயிகாரத்தில் முன்றாவது வாடித்தால் வாயித்து ஸூவரித்தருளிஞர். இங்கு கொகாவாயடூர் தத்ஸெவரத்தில் வெஷாதி வாராணாணமான மூயங்களுக்குக் கூத்யம் “ஸகலஸம்ஸாரிவெதநருக்கும் தத்ஜோநத்தை ஜிப்பிக்கை” என்றார். அதன்மேல் அதை “தத்ஜோநமாவது” என்று துடங்கி “கேடீஸ்யவ்யத்தை நிவகீட்பிக்கும் உவாயம்” என்றார். அதையும் “தவூணாரவிந்ஸாணாமதி” என்கிற ஜோநவிஸெஷமெனவும் விரித்துக்கூறினர். இதனாலும், தக்ஷபூதிவ்யகமிவஹுணொவாயம் நிவிவஜ்ஜனாஜாதஸாணு நாராயணவாரணாரவிந்ஸாணாமதி என்கிற ஜோநம் தத்ஜோநமாவது.” என்று அத் தத்ஸெவரத்தினீற்றில் கூறியிருப்பதாலுமிவர்பக்ஷத்தில் உவாயஜோநமோத்யுமே ரோக்ஷாவாயமென்பது வலிபம். இங்கு ஸேவபூணாவ ஜோநம்போய் கரணநிரவெக்ஷமான உவாயவிஷயகஜோநமோ

சூமேயடிமம். அவ்விதமானபொழுது இவருக்கு லாஜெமா
னவுவாயம் ஸ்ரூபுவலிர்முகமாகையால், லிஜமானவுவாயமா
கும் ஸவபுரகுகுன ஸ்ரூபுரனுடைய நினைவுரீதுமாயிற்று.
இப்படி லிஜெவாயமொன்றிருப்பதான யிந்த ஜோமந்தான்
வாகுஜோமத்தாலேயே வுண்டானதன்மேல், அப்படி வாகு
டித்தாலுண்டான வுலியையே உவாயமாகவும், நினைத்திரு
ப்பதாவது; வுலிமொவரமாக்குவது. ஆகவிது புகாரமெ
டித்தால் ஸங்கரது வளகிதத்தைப்பேசியதுபோல் அந்த ஸங்க
ரகிதத்தை யிப்பிள்ளைமொகாயாபுர் புகாராநாமாக பேசிய
தாயிற்று. அதாவது வாகுஜெமமான ஸ்ரூபுரலிஷயகுகுண
ஸூபுவலிர்முகத்தைத் தன் ஜோமமொவரமாக்குவதேயாம். ஆன
தால் வாகுஜெமஜோமமே யிவ்வகைத்திலும் ஜோகுவாயம்மா
யிற்று. மேலுமிவர் சூதுலிவடிணத்தைக் கண்ணாடிகாய் வு
ஸூபுவலிர்முகமெனவும் கூறியிருக்கின்றாகையால் ஸலிவடிண
த்தையமீகரிப்பாதவர். புவதீயென்றவுவாயமோ ஸலிவடி
ணானாரீதுமென்றதும் சிலவிடங்களில் இவரே ஸமீகரிக்கவும்
செய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் ஸலிவடிணம் ஸ்ரூபுவலிர்முக
மெனவும் கூறுகின்றனர். ஆகையாலும் வாகுஜெமஜோமமே
யிவருக்கு ஜோகுவாயம்மெனக்குறையில்லை. உன்றியும் து
ஜோமமென்றால் விடிவிதீஸ்ரமான பூரீண்கவலுவிஷயகமா
ன வாகுஜெமஜோமமா? லாரீமமான யயாடிஜோமமா? உ
துதிக்கமான வாரீதவிஷயகுகுணஸூபுவஜோமமா? எனில்;
ததுத்யத்தில் துக்கத்தை முன்றாய்ப்பிரித்து “ததுத்யஜோம
‘முண்டாகவேணும்’ என்றார். அதை “ததுத்யமாவது; வித்
துமவித்துமீஸ்ரனும்” என்று விவரித்துக்குறினர். இதனால்
ததுத்யவிஷயகுவாகுஜெமஜோமமே ததுத்யஜோமமெனவாயிற்
று. சுயடிவஹிகமென்ற ரஹஸ்யத்தில்; “ஸஸ்ரீயான
வெதநனுக்குத் ததுத்யஜோமம் பிறக்கும்போது சுயடிவஹிகஜோ
மமுண்டாகவேணும்” என்றார். இங்கே விடிவிதீஸ்ரர்களாகும்
வடாடித்யத்தின் ஜோமம்பிறந்தபின்பும், வுஸூபுவ வர

ஸ்ரீமந்நாராயணம் மறுபடியும் நியவேண்டுமென்று மிரட்டித்துச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் முன்பிறந்த தக்ஷத்யஜோநம் காப்யக்ஷாமில்லாதேபோயிற்றும். ஆகையால் உதிக்கவேண்டியஜோநம் தக்ஷத்யத்தாலோ, அல்லது சுயபுஷ்பகத்தாலோவென ஸ்யபிழ்மாயிற்று. யயாயுஜோநமென்ற பொருள் மற்றதில் சொருகப்போயிற்று. மேலும்; ப்ரவத்திக்கவர், பார்த்தபடியில் உவாயகாப்யுத்தைதிரோதும் சுமீகாரித்து உவாயகமில்லையென்றார். உவாயகமாவது; என்றுதுடங்கி நிரவெக்ஷதையையே உவாயகமாகக்கூறினர். இப்படிப் ப்ரவெத்திராவிருமாய்க் கூறி முடிவில் “ஸெஷக்ஷாநுஸ்யாநமும் சூதஸிவபுணம் போல் ஸ்ரீமந்நாராயணம்” எனவும் எழுதினர். இதனாலும் ஸெஷக்ஷாநிரோதமெனவாயிற்று. ஆகையால் இங்கு தக்ஷஜோநமாவது; த்ருணாரவிந் ஸாரணாமதியென்ற ஸெஷக்ஷஜோநிரோதமென்பது ப்ரதிவக்ஷியின் கண்ணாகமாய் வரிசித்தது. இவர் க்ருத்யுக்ஷணத்தைக்காட்டி சுக்ஷணத்தில் முடிப்பவராதலால் “வாக்யாயுஜோநமே உவாயமென்றார். அதுவுமநு பவஹம்” என்றதை தக்ஷஸெவரத்தில் ப்ரவாதித்தும், அதை தத்ஸிவாதிவாக்யங்களால் வரிசிக்கொன்று ஸ்வேதிராவிஷயமாய் ஸாரோபாதித்துக்கொண்டும், த்ருணாரவிந் ஸாரணாமதியாகும் ஸ்வேதஸெஷக்ஷஜோநிரோதமே உவாயமென ப்ரகாராஹிரண உவாயமாகும் க்ருத்யுக்ஷணத்தை, க்ருத்யுக்ஷணத்தில் முட்டிப் பாழாக்கினார். வியிவதத்தால் வாக்யாயுஜோநத்தைக்காட்டிலும் உவாயநாஜிநிதஸ்யுநஸாராகாரப்யுக்ஷஜோநமே வேணுமென்று கருத்துற்று, “ஜ்ஞாநாதிவியிகளுக்கு நெய்யுய்யும் ப்ரஸ்யிக்கையாலும்” என்றுமெழிந்தனர். இதனால் “ஸாரணவ்யஜி” என்ற வியியையும், “யுஜீத” என்ற ஸ்ரீதவியியையும் இவாறியாதவரல்ல. அறிந்தே உவாயநெரவெக்ஷும் வேணுமென விவரீதமாய் ஸ்ரீதித்து சுஜிவஸாயஜோநிரோதமென்று வ்ருக்ஷமாய் நல்லதோர் சுயபுத்ததை எழுதத்தாமில்லாதேபோயினர். ஆனதுபற்றி “தத்ஸிவாநு சோசு

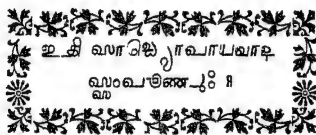
கொடி கயிறிஹ மாராகுஜாகுஜைந்” என்றதற்குப் பூரண வாகுங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்வளவுமல்லாதே “கீதநிசு” சீடுவத்தால் வாகுஜைநிஜாநமல்லாதே சுநுஷாநாடுவஜாநமமாகும் வேறென்றுண்டோவெனவும் பூழும்பண்ணப்பட்ட பொழுது இவ்விரண்டுகளுள் எது உடையவர் லிபாநத்திற்கு சுநுமுண்ணமென்றதை மேல் வாரிசொயிக்கின்றார். அதாவது; (ஸ்ரீஜோஷெ) ஸ்ரீஜாஷுகாராருளிச்செய்த ஸ்ரீஜாஷுகத்தில் (பூயசிகி) தகூத்யங்களுடைய வாகுஜைநிஜாநமோதுமே ரோகொவாயமென்ற சிதமானது (நிஷிசி) “வாகுஜைநிஜாநா டிநிஜுவாஸநாத்ஃ டிஸுடநவரிகாரா ஐநாநிவ ரோகொவாயம்” என்று பற்பல ஸூதங்களில் வாகுஜைநிஜாநம் ரோகொவாயம்மல்லவென நிஷெயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதாலி ன்கு செஷகூஜாநிஜாநமோதுமேயொழிய “செஷகூநாஸுயாந மும் சூதஸிவபுணம்போலே விராஜ”மென்ற விவாடிம் டி வபாடிமே. இவ்விதமுள்ள இவ்வொகாவாயுதிதத்தை ஸ்ரீஜோ ஸிகனும் லாபெஜாவாயவாயொயநாயிகாரத்தில்; “ஆனலிப்போ து சூதஸிவபுணமென்றொரு வியெயமுண்டோவென்று சொ ல்லுவர்கள். இதுவும் வாகுஜைநிஜாநமோதுத்தாலே ரோகொ மென்கைபோலே சுநாடிரணீபம். செஷகூலி விரிஷமான வாகுதகூத்தை ஸாஸுத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு சுயிகாரவி செஷத்தோடும் வாரிகாவிசெஷத்தோடும் மலவஸ்கூவிசெஷ ஷத்தோடுங்குடி செஷகூவூதஸுயாநமஹமான லாஜா கூலாஹாநிஜாஸமிதே சுநாடிவராயுடுவ திமுஹநிவூதிக்கு வாயமாக வியிக்கப்படுகிறவா துஸிவபுணம். தகூஜாநத்தா லே ரோகொமென்றவிதவும் ஒருவராயாநுஷாநத்தை முன்னி ட்டென்னுமிடம் “ஸாணவூஜை”தாழி வியிவபூவூம்.” எ ன்றருளிச்செய்தார். மேலுமில்விஷயத்தைப்பற்றிய வாடிங்க ளெல்லாம் நமது ஸதஸுமஹகாரிகெயில் பாக்கக்கண்டு கொள்வது. (சுதீ) ஆகைபால் (அதீயம்) திரண்டாவதான (சுதீ) வேறு மதம் (சுதீ) ஸ்ரீஜாஷுகாரருக்குகப்பானது.

இதனால் ஸ்ரீமாத்ருகாரர் திருவுள்ளம் அவரது ஸ்ரீமாத்ருகாரத்தில் வாசுதேவஜெந்ருகாரநீர்த்தால் சுலோகாவிக்மென விரிப்பதுபற்றி வாசுதேவஜெந்ருகாரத்தைக்காட்டிலும் வேறான நூலொவாவலநாநுஷாநங்களிலொன்றிலிழிந்து அதால் கிடைக்கும் ஜெந்ருகாரநவிகாவலிசெஷமே ரொக்சாவாயமென்பது கருத்தாயிற்று. (வனவஹெசு) இப்படியாதலால் (உக்ஷிமஹாவரிதவஹ்வாவொம்) வஹ்வஹெஷணத்தில் படித்திருக்கப்பட்ட வஹ்வஹெஷணதைய வாஹ்வஹெஷணதால், அதாவது; மூராவென்றொருவனைநினைத்து அவன்கீழிருந்து வஹ்வஹெஷணாடி வீயரஹவ்யகொஸங்கைய விழ்த்துப்படித்து அவைகளாலுண்டாகும் வாசுதேவஜெந்ருகாரநீர்த்தாலென்றாயிற்று. ஏனெனில்; ரஹவ்யம் படித்தபின் மேல் சுதேவ்யமானவாயமொன்றுமிவருக்கில்லாததால் தாவ நூதவிஸூதாஹ மிவர்ஜெந்ருகாரமென்பது ஸ்ஷம். ஆனதால் (ரொக்சாவொம்) ரொக்சாவிருப்பமுள்ளவனுக்கு (விரிவி) ரொக்சமென்ற விரிவானது (நொஹ்வஹெஷண) வஹ்வஹெஷணதாயப்படி வாய நூநுஷாநத்தையங்கீகரியாமையால் வாயநவாஹ்வஹெஷணதால் ரொக்சாவிரிவியமுண்டாகமாட்டாது. ரொக்சம் சுலோகமெயென்றபடியாம். இதையே ஸ்ரீ அண்ணாவும் “கூதொ ரொக்சாவதாவிரி தாவியிவாநாம்” என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; “தாவொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்சிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்” என்றிவைமுதலிய வாசுதேவர்களால் உவாயாநுஷாநமே வுரஹவ விரொயியெனவஹெஷணத்தும், வெதநன் உஹ்வத்தை வஹ்வஹெஷணதானே கழிக்கும்” என்று கூறியும், “வஹ்வஹெஷணதகத்தோ டொக்கு”மென மொழிந்தும் போருமிவர்கள், “நாஹ்வஹெஷணதா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே போம்” என்று கூறியிருப்பதால் இவர் ரஹவ்யப்படிப்பு முதலியவைகளெல்லாம் வஹ்வஹெஷணதில்செருவதாலும் அதனாவை வுரஹவவிரொயிகளாவதாலும் மிஹெஷணதகமாய்குரெவெபண்ண வஹ்வஹெஷணதாயிருக்கும் வுரஹவருக்கச்செய்தே யிவருக்கொரு தகவநியாயுதவஹெஷணத வுரஹவஹெஷணதம் வஹ்வஹெஷணதாவதாலும் (வாயநாநுஷாந

[illegible]

றது, ஒருதாம் புவதிநுஷாநம் செய்ததன்மேல் ஸாஷி
விஷபத்தைப்பற்றி யிரண்டாவதுதாம் வ்யாவரிக்காமவிருப்த
தேயாம். அல்லாமல் சூழிமுதல் ஸுவ்யாவாநநிவ்யுதியேயாகி
வடுவெயுதூதொஷங்கன் ஸாமவிக்கும். புவதிக்கு ஸாய
நகவியீக்யுதமாநாலும், விரிஜாவாபஸஹகாரிகு சீயீக்யு
மாநாலும், விரிஜாவாயமான ராஸூரனுக்குள்ள வரகிகாரா
ணிகக வஸபுரககக வஸபுரகிகு நிரவெககவாழிகளுக்கெ
ல்லாம் விராஜமெனக்கூதும் வாடிங்களெல்லாம் பூரணவ்
ராஜங்களாகையால் ஓராடுஹிடுங்களான ஓஷுபுனை
ளாம். இவ்விஷபத்தை ஸாய்யாவாயபஸாயநாயிகாரத்தில்
முன்றாவது வாடிம் மிகவும் தெளிவாகவும் பரக்கவும் உவவா
ழித்து வணிகக்கும். ஆகயிவ்வளவால் ரோக்யாயுமான வுபாட
மொன்று ஸாவூராயாவாபுதூ ஸாஸாயபுநாமுஷீதெமெ
ன்பதும், உவாயாவாவாடிம் ஓவபுடிமென்பதும் விரிஜாந்
க்கலாயிற்று.

||௨௭

ஸ்ரீதெ வெஷாநாமுரவெ நம: ||

ஸ்ரீதெராஜாநுஜாயநம: ||

வங்கிபுரம் வெஷாநாராஜாநுஜாவாயியரால் இயற்றப்பட்ட
ஸ்ரீதகவநீண்டியத்தில் வுஷுவாடிம் முதல் ஸாஷிவ்யாவா
டிம் முடிய குமாணீர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோ
ணம் வைதிகவரத்தினிபிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

11-10-1913.

ஸ்ரீரஸு

ஸ்ரீதெ வெடாநாமுரவெதரீ ||

ஸ்ரீதெ ராராநாஜாயதரீ ||

சுயஸ்ரீ தகவநிண்டியெ ஹஸஸிவபுண வாடி ||

இவ்விதம் உவாயவிஷயமான ஸாண்டெக்களைப் வரி
ஹரித்துக்கொண்டு உவாயாநாஜாநமாகும்ஹஸஸிவபுண
விஷயத்தில் வரும் ஸாண்டெக்களைப்பற்றிப் புவத்தியாவது
யாதென தருஷீதிதராடியால் விவாரிக்கின்றார்.

தருஷீணெஷ்டிஷ்டி ஸாகுதரிதராதுதெ வெசுபுவ
தெஃ கதபுஷுஷு வியிபரவவா ஸுயபுஷீநாநுஹு
வநு | ஜாநெநுவஷுமாராவவநா லோகநாயம் புவனா
ஸெஷீராராநாஜஉதிகுதொ வதிதவகுவலிபி || ௨௮ ||

தருஷீதிதராடி || புவதநமென்றது அடைதலெனப்
பொருள்படுவதால் மமவஹுணாரவிநுத்தையடைவதாகிய
அடைதலென்பதை ஸ்வரூபவிருஃமெனக்கூறிய புவதிவ
கூறியின் வாடித்தையடுத்து, உவாயத்தை நிஷுஷுபும்கெய்த
தன்மேல் அதுவும் ஸிவபுணானாமாகுமென்பதைப் பற்றி
புவத்தியென்ற வாடிமென முன்பே மணிக்கப்பட்டிருப்
பது. “தவபுவாடி. ஸிவாநாநா, புவபுவாடிஷ்டிஷ்டி”

உதராடி ப்ரயொமங்களிலுமில்வயடும் கண்டுகொள்வது. ஆனதால் உவாயவாடிமவேறு, ப்ரவதிவாடிம வேறு என்ற விவகையானது சிறுசுகத் புவிபுராயமே யெனநிருபித்து இப்பொழுது ப்ரவதிவாடிம துடங்கப்பட்டது. மேலும்; ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் "ப்ரவடினெ" என்றதற்குமத்யுபத்ததைக் கொண்டு "உவாஸுகெ" என்று சுயடும்ருளிச்செய்தார். மேலும், "ஐராவதாநாஸு வடினெ" என்றவிடத்திலும் உவாஸுகெ என்றே வுராவாதித்தருளிஞர். ஆகையால் ப்ரவதி யென்பது உவாஸுகையென்றும் பொருளாகக்கூடும். ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் திருவுள்ளம் சோதும் உவாஸுகாவிஷயகாயுத் தைப்பற்றியேயாம். ஆனால் ப்ரவதிஸூமிங்கு ஸரணாம திவயபுராயமே. ஏனெனில்; நுராவதிசுகத்தில் "வடுகெ" குராவரணாமதி ப்ரவடிந துராமாதிநிக்ஷவணநுராவா டெடிஷு தடுகெவ தஞ்நிவாடுனென் வயபுராயதாஸு யடுகெ || " என்று ஸ்ரீபெருமானுடையிருளிச்செய்தார். அவ்விதமே "உவாஸுகாவயபுராயகாடி கிஸஸுஸு" என்று ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் உவாஸுகாஸஸும் ஹதிவயபுராயமென்ற ருளிச்செய்தார். ஆனதால் "ப்ரவடினெ" ப்ரவடினெ, என்றவடிங்களுக்கு ஸ்ரீஹமவபுரோநாஜ லிபா னாடிஷர் ஸ்ரீஹமவபுரோநாஷ்டப்படி ப்ரவதிவரமாய் சுயடும் கூறுவது போரப். பொருந்தாதது. ஆகையாலன்றே நுராவதிசுகத்தில் "தஞ்நிவாடுனென்" என்று உதராடித்தில் அருளிச்செய்தது. இதைபே சுவயாஸித்து சிறுசுகதபுர இங்கு ப்ரவதியென்பதை ஸரணாமதிகுரோ ப்ராமியான ஹாஸுகெவடண வரமாகவேண்ணிப் பேசத் துடங்கியது. இவ்வயடத்தை பிள்ளைலோகாவாயடும் சுந்திரித்தருளிஞர். ஆனதுபற்றினுருவன் (தடுகென திடுஷ்டுடி) திவபுராவராயிருப்பானேயாகில் அவனால் (ஸுகுத) செய்வேண்டியது நன்குசெய்யப்பட்டது; (உதராடினெ

மெசு) என்றிவ்விதங்குறப்படுமேயாதில், அதாவது; சேசு
 கூுவானமெதனன் உவாயடுநொடுவெகூற்றைப்பற்றி யா
 தொருவுவாயத்தையுமனுஷீக்காமல் நிவட்டாரவாரனாய் தஞ்
 ஸீமிருப்பானேயாகில், அந்ததஞ்ஞீவேஷுநமே விவெகி
 யால் செய்யக்கூடிய வேர் கூதுவிசெஷமாகையால், அவ்
 விவேகியால் உவாயநுஷ்டாநம் நன்குசெய்யப்பட்டதென்
 பதுகருத்து. இவ்விதம் வருவதுவகிவாழ்த்தபொழுது
 (பு.வ.தே) பு.வ.தீயினுடைய (கூதுவுகெ) செய்ய
 வேண்டுமென்றவிஷயத்தில் (விபிபரவவாம்பி) ஸாஷங்க
 னிலுள்ள விபிபரங்கனான புரண வலநங்கெஸ்ஸாம்
 (கூதுவீ நானி)புயொநமற்றவைகளாக(கூதுவநு)ஆயின.
 இதனால்”பு.வ.தீதாம் பு.யு.ஜீத, ஸா.தீதாம் சீயிநிகழி
 வெசு, சீயிநிகழிவகதூவு, சா.கெசு ஸாணம்புஜ, ஸா
 ணாமதிசுதூ.கூவாடுவெவ்விநு பு.யு.ஜீதாம், தவா
 ஸீதிவ யாவதெ, ஹஸாணநிதீரயனி, மஹிபெநம் ஸா
 ணம், ஹவெகி பு.யு.நா.கீதீ, உதெதுவனு கிவெபெசு,
 யாவஹயாதிஸாணம் கூரபெஷாவநாஸாம், நநுபு வ
 ஹஸுசுபெவநாய, சுஹிவிதடுவெ வாஷிஹி ஹம், சிய
 வகூகூம், தவாஷிசாஸஹி வகூராமாம், வாபீபெஸாவ
 ஸாணாமதி ஸஷஹாஜி” ஸாணவரணவாமிபம் யொழிதா,
 பு.வ.தீவாடுவெ நிசீகிதாம் பு.ணை, ஸாணநிதூவி
 வாஹுடுபெரிநம்; ”உதூரவிபிவரவாகுங்கனம், ததநு
 முண்பு ராணிகஸதாபாயடுநுஷ்டாநங்களும்பு.யொ.ஜன
 மில்லாதேகெவயுவிசுாழி ஸஷங்கன்போல்சுபுத்தில் பு
 வுதீநிதிதூமில்லாதேபோகும். தகவெஸவரத்தில் “புர
 நா.விபிகளுக்ருவெயுயுடும்பு ஸம்மிக்கையாலும்”என்
 றருளிய மொகாவாயடுருக்கு பு.வ.தீவிபிகளுக்கு ஸபெபு
 ணமில்லாதே போனால் வெயுயுடும்பு வருமென்றநூயம்
 சாதும் தோன்றாதற்குக்காரணம் “தயாவி விவரீதா

தெயுலி” என்றதைவிட காரணானரமில்லை. இவ்விஷயத்தை “சுலியாபாதிமெவெடிஹீ, ஹிதாவிபாஹி” என்று ஸ்ரீவாய்க்கியும் வெளியிட்டருளினார். சூதூமிக்கெவமென்ற புவத்யியானது “ராவவஸாணமகம்” என்றதால் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுக்கெயென்பதும்புஷ்டம். “கெஸவாவடணவயடனா ஹிதா-தூமிக்கெவஉதுதெ |” என்றதும் ஸதிவடணமே ஹந்ராவமென வுராவூனித்தது. ஆகையாலிங்கு விடெயமான ஸதிவடணம் செஷக்ஷஜாநமாத்திரமன்று, மற்றெதென்னில்; செஷக்ஷஜாநாயுதமான ஸுரக்ஷாஹந்ராவம். இதை “நிஷாநா-தூகம்யமெஸு விபாயா-தூமிவெடிநம்” உதூதி ப்ரேணங்களால் தெளிந்துகொள்வது. இங்குசிலர் இப்புவத்யிக்கு சுதாரக ரோக்ஷவாயநகாமில்லை யென்றும், ஆகையாலேயே சுதாரகமாயனுஷித்த புவஹனும் ஹிதையிடைபட்டே ரோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்றும், இதனாலிருவரும் ஹிதமிஷ்டரே யென்றும், ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் திருவுள்ளமுமில்விதமே யென்றும் “ஹிதாந்ராவெஸு மீதா ஸதித ஹதிஸூராகவவபுரேணம், ஹிதம்மெவநலம்மதுஜநவரதயா தஸுஹாஷெடி, வஹாஷெடி | ஸாக்ஷா-தூமெஸுராவாயம் புவடிநதிதி மெஷ்டு, உஸதிஷெவொகூ, தஸுஹாந்ராவாயந்ராவ ஹந்ராவணிதொமெவஹிநா ஹெவயம்” || என்றஸூராகத்தால் விவாழித்தனர். இவ்வரதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீஷெடிசிகநு தமது மிக்கெவரெக்கெயில் ஸதிபாமித்தருளினார். மேலும்சிலர்; சூதூவரதிதூக்களுடைய வஸுயாயா-தூமிஜாநமன்றிக்கே, டிஸ-நலசிநாகாரஜாநமுடையவனே, ஸுரஸ்ராவநாவஹமான ஜீவாதாவை யெடுத்துக் குறிப்புதவிராத வில்லாளியைப்போல் ப்ரணவமாகும் வில்லில்வைத்து ஹிதாருமில்லக்கில் ப்ரயோகிக்க வல்லவரென்றார். இதற்கு “சுவஸெநாவியனாதி, டிஹெடிவஹிவாவகம், | தவாஹிதிவயாஉதெ, வதூ

ராஜாந்தராய, வாழ்குமெனிரா திகுரிகளால் முன்பேவளி
ஹாரம் கூறப்பட்டது. ஆகையால்பிள்ளைமொகாஅவாய்கும்
தனியயத்தில், “உனக்குவாஅகமானேகூத்தைச் சொல்லிக்
கொண்டு” யுஜீத” என்றுவழிவழிப்பாணென்றுசொல்லி”
என்றும், “கூடுவொவாயவதொடு மெவெதிபுராயநா
கிதி” என்கிற மகாணவாகுத்திற்குறுப்பாய் வாழ்கு
யுருவச்செல்லவேணும்” என்றும், தனிவழித்தில் “வீக
ரியாதவனுக்கு உவாயவிலியில்லாதவோபாதி வீகரித்த
பின்பு கிழாநாயிராதவனுக்கும் மவவிலியில்லைபென்கை”
என்றும், சுவிபுராயில் “தன்திருவடிகளிலேபவன் தலை
சாய்த்தவன்றுதொடங்கி” என்றும், வாரந்தபடி வரஜெஸா
கபுகரணத்தில்” புவதிபாவது, ஒன்றைவிட்டொன்
றைப்பற்றுகை என்றனந்தாழ்வான்வார்த்தை” என்றும், சரி
யிப்பதிப்படியில் மறுபடியும், “ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்
றுகை” என்றும், தனிவழித்தில் “பற்றுமிடத்தில் ராநல
விராவாரமே அமையுமென்னுமிடஞ்சொல்லி” என்றுமெ
ழுதியருளினர். ஆகயிவ்வளவால் வடிவபுணத்தையினரும்
கூலிகரித்தருளினர் போலும். ஆகிலுமிவர் கருகாமாகக்
காட்டி கருகத்தில் முடிப்பவராதலால் “செஷகூரநு
லாநாமும் சூதலுவிபுணம்போலே ஸுராவவிருபம்”
எனவும், தனிபுணவத்தில் “ஸுராவவிருராயமான ஸி
வபுணம் பண்ணினவன் ஸுராவவிருராயம் பிறந்தால் வா
யுயித்தம் பண்ணவேண்டா. வாயுயிதம் பண்ணுக்கைக்குத்
தானில்லாமையால்” என்றும் எழுதினார். இங்கிவர் முதலில்
சூதலுவிபுணத்தைச் சொல்லியது ஸுராகூராவஹமாவ
தால் ஸுராவவிருராயமென ஐயுமித்தார். ஆனதால் சூத
லுவிபுணம் கருகுகரணமாயிற்று. அதன்மேல் ஸிவபு
ணம்செய்தவனுக்கு கருகுகரணகூம் வலுமித்தபொ
ழுது மேலொருவாயுயிதம் வேண்டுமோவென்று மூலெ

புதிதக, அதையதிவாடித்தால் வரிவாரித்தார். ஏனெனில்; இவரே சுருதுகாணத்தையே ஸ்ரூபுவாநுரூபமென் னு வுந்ஹுஷணத்தில் நியுதித்திருப்பதால். இங்குமிவர் வக்ஷு காணம் சூதுஸிவபுணம் ஸ்ரூபுவாநுரூபமா னாலும், சுருதுகாணத்தில் ப்ராயஸிதம் வருவது போர விரொயமாவதுபற்றி ப்ராயஸிதம் பண்ணுகைக்குத் தா னில்லாமையாலென்று ஹேதுபு உஸுநம் பண்ணினார். ஆனதால் “ஸவபு ப்ராயஸிதமும், ஸ்ரூபுவாநுரூபமும், சூது ஸிவபுணமென்னுமிடமும் பூராணாநுரங்குளிலே கண்டு கொள்வது” என்றுவெறுதிக்கில்லாதே. மனம்போனவழி யெல்லாமெழுதி பெழுதி முடிவில் சூதுஸிவபுணம் ஸ்ரூபு விரொயமென்றதுபோய் ஸ்ரூபுவாநுரூபமெனக்கூறியருளி னார். மேலும் ப்ராயஸிதம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலே பெண்ணுலிக்கு தானென்றது ஜீவாத்மாவாகையால் இஜ்ஜீவாத்மாயில்லைபெண்ணுல் பொருள்யாது? சுருதிபோல் வாராயிடுகடிசெயில் திரெய்யென்றதா? ஸிவபுணம் செய்ததாலீசுவரஸுமாய்ப் போனதுபற்றியா? என்கில், ஸ்ரூபுவமே ஸெஷகவஸிஷ்டமாயிருப்பதால். சூகாவத்திலு மிஜ்ஜீவாத்மலீசுவரஸுமேயாம். ஆனதுபற்றி ஸிவபுணத் தால் புதிதாய் வந்ததொன்றுமில்லைபாயிற்று. போக சேஷம் ப்ராயஸிவக்ஷமேயுள்ளது. அப்பொழுது சுருதி வக்ஷவா தம்வந்தது. அன்றியுமிவர்எவ்விதவாபாஹாணத்தையுமீசுவ ரனுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஹேதுவாய்க்கொடுத்து, வஸூரக அந்தவரவங்களுக்கெல்லாம் வரிவாரருபமான ப்ராயஸி த்தம் ப்ரஸங்கிக்கும்பொழுது அதையிசையாமல் தானில் லையாகையாலென்ற ஸ்ரூபுவாத்மால் ப்ராயஸிதாவாததை ரே. உயீகாணம் செய்கின்றவராதலாலிங்கும் ஸிவபு ணுரூபவாவாததையு மிசைந்து அதனிலினுக்குவந்த ப்ராயஸிதத்தமட்டிலிசையாதவராயிற்று. ஆனதால் ஸிவ

வடணமிவர் வகூத்திலுமஹீகூதமே. ஆனால் “சுலபவஸாபா
தகமுமாயிருப்பதொரு ஜோநவியெஷம்வ வதியாகிறது.”
என்று தனியுபத்தில் எழுதிபவாகும ஸபைபுணரேவஜோ
நவியெஷத்தை சநாவஸுகமென்று வெளியிடுவதால் சு
பெய்தி போல் வாகுதநுஜோநராத் விஸாநாமாயிருப்ப
தொரு துஷீபவஸூநமே மோக்ஷோவாயமெனத்தீர்ந்தது.
அக்கால் வியபரமான வலெபூதவவநங்களுக்கெல்லாம்
பெய்யுபுபு வ ஸகூமாய்ஸாஸூத்திற்கு சுநுஷாநவபு
வஸாயிசுமில்லாதே விவிதஸகூராவமீபநத்திற்கு நிகராய்
முடியும். ஆகையால் ஸாஸூவஸுநான சூவூகநு “சூவா
ணத்தை உடையவனுக்கு அவன்தானே ரகித்தாக்கொண்டு
பூணக்கொடுக்குமாப்பேலே யயாவஸிதமான சூதநிகு
வம் கதபுவுமேயாம்.” என்றும், “வூதிவபுரஸவயபு
ரகூபெககாயபுபாவநம் | துசூரகூவவஸூபுரகூ
ஸூராதூஸபைபுண || ” என்றும் ஸூபெசூபிகநு ஸம்
தருளிநார். அன்றியுமிஸ்ஸபைபுணத்தில் வரும் ஸபெக
ஸையெல்லாம் ஸாமபு வபநாயிசாரத்தில் பாக்கவருளிச்
செய்து வரிஹரித்தருளிநார். இவ்விதம் ஸபைபுணஸா
பெக வரிஹுபெதயான பிறகு மேல் உவாயத்தையே ஸூ
கரியாத பூதிவகியின்பேரில் ஓர்உவாயாநுஷானத்
தைக்கண்டு இதுவுமோர் உவாயமாவதுபற்றி அவ்வுனிவை
யும் வெளியிடுகிறார். (ஜதநெடுவ) பிறவியிலேயே(வூமுரீ
வவநாசு) தமதுருவர்களின் வார்த்தையால்(ரொகநாயு)
ஜமஹாயணை (பு வஹாபுசு) உடையவர் செய்தருளிய
பு வதியெஷத்தால் பு வஹாரும் வகூத்திலிவர்கள்
கூதகூதூராய் தீர்ந்தனர். கூதகூதூராவது; எடுத்தஜநு
த்தில் செய்யவேண்டிய ரொகூரெஸூகமான கூதூத்
தை கூதமாக்கினவர்என்றபொருள். இவ்விதம் கூதகூதூ
ரானபொழுதுதஹீசூபுநசெய்யவேண்டியதொன்றுமில்

வாதிருக்கச்செய்தே (ஸ்ரீராமோ நமஜஜதி) ஸ்ரீ இராமானுசா வென்று (குகு) எதற்காக (வகிதவ்யக்யவியி) இருக்க வேண்டியதென்கையாகும் முடிவு. அதாவது; பிறவிலேயே பூவ்ஹராதலால் கதவுமொன்றுமில்லாதே போயிற்று. அதன்மேல் “இராமானுசா வென்றிருக்க ஞானம்” என்றது, ஸவகுகுஷ்ணாபவத்தையும் விட்டு “வியர்த்தபோது குளித்துப் பசித்தபோது தின்று பசுவைப்போல் திரியவேண்டிய” நிஷ்டைக்குப்பொருந்தாதவிஷயம். ஆகையாலிவர் உடையவர் செய்தருளின ப்ரவத்தியில் விஸூலமில்லாதவராயினர். அன்றியும்; உவாயம் ஸக்யதாயமாயும், அதுவும் சூவாயபூரால் செய்யத்தருந்ததாயிருக்கச்செய்தே, சூவாயபூரணிராதத்திலொதுங்கிய பிவனுக்கு இராமானுசாவென்று கூறுவது உவாயகொடியிலேயே சேரும். ஸ்வராவாராபிவ்யுத்திராகும் ஸ்வரூபத்திற்கும் நராம். ஆகையாலிராமானுசா வென்றிருக்க ஞானமில்லையாயிற்று. இவ்விதமெல்லாம் கொகாயபூரஹஸ்யங்களில்லாதவை. மேலும்; உடையவர் ஸாவிஸிஷ்டர்களுக்குஞ்சேர்த்து ப்ரவத்திநாஸாநம் செய்தருளினாரென்பதுண்டானால், ஒரு ராமோ நமஜ்யனுக்குப் பிறந்தவனுக்குக் கதவுமேயில்லையாகையால் ஐந்ரு ஹணதடிஷ்டவிவாராநாஸாநங்கெல்லாம் முன்னடந்த உவாயத்திலுள்ள விஸூலமொத்தாலென்பது ஸ்ஷ்டம். ஆகையிவ்வளவு கொஷத்தக்கொண்டு ததவீதவஸ்யநாபோய் “இராமானுசா” என்று கூறிக்கொண்டிருக்க ஞானவானியிவர் வக்யமும்வண்தமாயிற்று. ஆகையிவ்வளவானும் ஸபேஷ்டணானமே ப்ரவதநமென்பதுஇச்சுலாகத்தின்கருத்து. (உஅ)

இவ்விதம் ப் திவஷிகளுடைய வாடிக்கையும், வுஷை
வாடிக்கையும்வாடித்து நிஷ்டஷும்செய்து, தடிநனராம்கூட்டி,
ஸூராய-பாநாமுஹீ த்பிரணவாரஸுரமாய்ஸகலம்பு ஜா
பாபமுமின்னதென- நியமித்துக்கொண்டேவந்து முடிவில்

ஸ்ரீ வத்தியின் ஸ்ரீவ-மகா-சுந்தரிகா-மகா-சுந்தரி, உத்தர-சுந்தரி
 மகா-சுந்தரி, ஸ்ரீ வத்தியின் மகா-சுந்தரி, உத்தர-சுந்தரி, மகா-சுந்தரி
 மகா-சுந்தரி, ஸ்ரீ வத்தியின் மகா-சுந்தரி, உத்தர-சுந்தரி, மகா-சுந்தரி
 மகா-சுந்தரி, ஸ்ரீ வத்தியின் மகா-சுந்தரி, உத்தர-சுந்தரி, மகா-சுந்தரி

பெருந்தொழிவொருபுதுதொழி வினொருதொழிவொரு
தொழிவொருதொழி | வொருதொழிவொரு வொருதொழிவொரு
வொருதொழிவொரு வொருதொழிவொரு || ௨௬ ||

யடுத்தாடி || (புவிதோர்) வு வதிசெய்யவேணு
மென்றவாவுடைய வெகுளனுக்கு அப்புவ வதிபாகுமுவா
யத்தைப்பற்றி (வருவ-தற்கு) முன்பேசெய்யத்தக்கது
(யடுத்தாடி) காரதி-ராமன் காரமான பிறிவுக்கையுடைய
உவாஸநாராடுவமான யடுத்தருடைய ஸவாஸநதாரா
மென்றது. இங்கு கொகாயாபட்டி ரீங்கு-ப்படியில் “ஸ
காரகமான கடுத்தியாமம், கீதாசபொமம், கைதார ரஹ
ஸ்யகீதாமம், வாராசெதா-தூதியிசெடி, கெசவாஸம், திரு
காமஸந்தீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையிசெ
முதலிப்பவை கையெயல்வாம் ஸாக்ஷாபிடிங்களாக நினைத்து
இவைகளில் உவாயவவாபியை துஜிப்பதென்றெழுதியரு
ளினர். இவ்விடிபத்தை “நாஹா வெடுகெத-தவஸா ந
காமெந கவெஜுபா | ஸக்யவாஸா விசொடிஷ்டம் உஷ்ட
வாஸி ராம்பா || கதூகாநதூயாஸக்ய” உத்தாடிக
ளாவமுன்னடியாய்களிலேயே பெருமான் தாமே வரிஹ
ரித்தருளினார். “உவய வரிசெடிதவாஸா விசொகாஸிசா
தூணிக வாரிஹகீதா” என்றும், “கவாஸா-கெவவாஸநா
கெதூகவாஸா” என்றும் ஸ்ரீஆளவந்தார் விரிவிது யாமெவா
காணாங்களாகிற வு காணாமல்வங்களில் கிழியித்தருளினார்.
“கதூகவாடிசு கதவா-தஜுஉவாயதாவரிதார வரி
கெடுண கதவா”மென்றபொழுதும் மற்றவை கதூக்கம்
மாயின. ஆகையாலிக்குயடுத்தமென்றதுகடுத்திகளல்ல, ஸ்ரீ
கிவொடிதமாய் வு வதி துமாயுள்ள கெகெகா வாயாரு

ஹத்தியோமமாகும் உவாஸநாவீஸெஷத்தை. ஸஹுவவ
நம், அதன் ப் காரமெஷங்களைனதாதி ஸூரியங்களைக்க
றும். நொகாவாயுர் ஸூரியாகமான கட்டாழிகளென்று கூறி
யதால் கட்டாழிகளுக்கு ஸூரியாக ரோக்ஷஸாயநக்யமில்லை
பென வொப்பினாராகிலும், ஸவ்யபீட்டாநென்ற ஸஹுவவ
ந்தத்திற்கு ஹத்தியின் ப் காரமெஷங்களெனவயடும் கூறவறி
பாதேதமொறிக்கட்டாழிகளெனக்கறினாராயிற்று. ப் காரணம்
ரோக்ஷப் காரணமாகையால் ரோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாதாயந
மான உவ்ஸஹத்தியோமத்தின் த்ராமத்தைக்கூறி ஸுகா
ப்வத்தியோமத்தை விபிப்பதே வட்டஸாரஸும். ப்
வத்தியோ திவ காரம். ஹத்தியோ தாதி ஸூரிய ப் காரம்.
ஆகையாலிதே “யபீட்டாந” என்று ஸஹுவவநம் ப் யுத்தமா
யிற்றெனக்கூறப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீஹாஷுக்காரரோ, ஸூரி
ஸூராகத்தால் விபிக்கப்படும் ப்வத்தியை ஹத்திக்கு சுமமாய்
த்திருவுள்ளம்பற்றி அந்தஹத்திவிலிக்குப் திவ்யகங்களை
பாபவிசேஷங்களுக்கு ப்ராயஸித்தமாயுள்ள ஸூதிஸூதி
வொழித கட்டிங்களை யென்றருளிச்செய்தார். மற்றோர் யோ
ஜனையிலோ ஸூராவதத்ராமமன்றிக்கே கட்டிவதத்ராமத்
தையென வருளிச்செய்தார். ஆகயிரண்டு யொஜனையிலும்ப்
திவக்ஷிக்கு சுநாகடுமொன்றுமில்லை. ஹத்தியையே உவா
யமாக்கும்பொழுதுப் திவக்ஷிக்கு ஹத்திஸூராவ விரொயியா
ம். வதத்ராமவக்ஷமோகட்டிஸூராவதத்ராமவக்ஷத்திற்குப்
ஹத்தி. ஆகையால் இங்குள்ள ஸூரிஸூராகத்தில்காணும் ய
பீட்டத்ராமம் கெவவ கட்டித்ராமமுமன்றிக்கே, வதத்ராமமு
மன்றிக்கே, ப்ராயஸித்தாவதகட்டித்ராமமுமன்றிக்கே, உ
வாஸநாப் காராவத ரோக்ஷயபீட்டங்களுடைய ஸாயந
த்ராமமென்பது ப்வத்திக்கு ஸாக்ஷாதாயநக்யம் சொல்
லும் வக்ஷத்திற்கு சுநாகடுமாய்வயடும். இவ்வயடத்தை

ஸ்ரீசிவபூதபெருமானு ஹரிஸ்ரீராகாயிகாரதத்தில் “பெட்டமா வது; ஸாஸுமேகொண்டறியவேண்டியிருக்கும் வுரூஷா யுடலாபநம்.” என்றும், இங்குப் புகாரணவசத்தாலே றோக்ஷாயுடமாக ஸாஸுவிஹிதங்களாய் ஸவரிகரங்களாய் நா நாவ காரங்களான வுபாஸநங்களை பெலலாம் சொல்லு கையிலே தாதுபடும். வுரூஷாதுக்கு ஜீதாநம் ஸவடலி றெடுகளுக்குமுபகாரமான தக்ஷஜாநஜேத்ரமாகவும், சுவ தாராநஹஸு) வினாநம் சநுஷித்திறவுவாஸநாபிகளுடைய ஸீவ நிஷுத்திஹதாவாகவும், டெஸவாஸாபிகள் உவாயவி ரொயி வாவக்ய ஹதாக்களாய்க்கொண்டு உவாயநி ஜாடகங்களாகவும் ஸ்ரீ தீதாஹாஷாபிகளிலே ஸரிபிடுக்கை யாலே இவற்றை ஸாக்ஷாநோக்ஷாவாயங்களாக்கி சுமி வஹுக்ஷவிஷயமானவஹுவநத்தாலேவிவக்ஷிக்கிறதென் கை உலிதமன்று. “நாநாஸஸாபிஹேடாசு” என்கிறபடி யே இவைபொழியவும் ஸூரிபாடி டஹாவிஷாபி ஹேடத்தா லே சுமிவஹுக்ஷ கிடைக்கையாலே இவ்வஹுவநம் ஸாஸுடா. சுமிவஹுக்ஷத்தையும், வாரிகர வஹுக்ஷத் தையும் கூடவிவக்ஷித்தாலும் விரொயயில்லை” என்றுபரவ ஸுத்தைப்பவரிஹலித்து உடையவர் வரிபாஹத்தையின்ன தென புகாரிப்பித்தருளிஞர். ஆகையாலிங்கு “ஸவடய டேநாவாரிதஜேஜ” என்றதற்கு றோக்ஷாவாயமான ஸூரி பாடி பலபெயர்களையும் புகார ஹேடங்களையுமுடைய உவாஸநாஸுயுடேத்ராமமே பொருள். ஆனதபற்றிஇப் பிள்ளைறொகாபாபடர் கூறிப்படியும் ஹதீயில் சுஸகூனயி ருக்குமொருவனுக்குத் தனது ஸூகூலிநடுமடியாக அபஹி தையப்பற்ற வாசையன்றிக்கே அதைஸவாரிகரமாய் ஸவா ஸநமாய் விடுவது பு வத்யுவாயத்திலிழியவேண்டியவனு க்குபலவடகூறுமென்பதுவிரிபித்தது. இவ்விஷயங்களில் லாம்நமதுஹவஜீதாஸாமதிறொயிலும், றோகாவிவரணத்தி

லும் கண்டுகொள்வது. (கதூரூமீதா). அப்படி வத்திபைய நுஷ்டிக்கும் காலத்தில் செய்யத்தக்கதோ வெனில்; (சூத் திக்ஷெவக்யத்து) “கோடுகொளரணவ்ய” என்றதால் தன்னுடைய வசைவடிவமாகும்நிக்ஷெவத்தின் வ்யாவாரம். இது உதரோவாய் திவ்யதீவலெகமாய் விக்ஷெவாயத்தை வஸீகரிக்கத்தக்கதொரு ஸாஸ்திரவாய்மென்னும்பொருளாகி, பென்றது. இங்கு “தான்” என்றவுடன் தன்னுடைய தும் சுயபாஷா தும் போலவே. தன்னைப்போலவடிவம்செய்தபின் தன்னுடையமைபுகண்ணத்தா டிஷ்டாநாகும்வெழும்பும்கூடா வாநவிச்சேதன்னுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் வொழும் வெதன்னுடையதன்று. ஆகையால் சூத்ரதீபஸலேபணம் செய்தவுடன் வெதன்னுக்குமேல் ரக்ஷணத்திலாவது ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் வெதத்திலாவது சுதயமே மிஸ்ஸையாயிற்று. இதுமுன்பேபாக்கக்கறப்பட்டது. “தெநஸாரக்ஷிராணஸு வமெஷ்டிரஜிவிய்துதா | கெர்வாவடிணவயடினாவ்யாசீநிக்ஷெவ உவ்யுதெ ||” என்றவாணமிதற்குறிமும். மேலும்மிப்படி வத்திசூநுகூலுஸாக்ஷாபிவரிசாரவஹிகத்தோடு கூடவே வேண்டுமென்பதும் வ்ரோணவிலிம். அதாவது; சூநுகூலுஸாக்ஷு ல்ராதிகூலுஸுவஜிதம் | ரக்ஷிஷுஜீதிவ்ஸாஸொமொஷ்டிவ்வரணத்தோ || சூத்ரதிக்ஷெவ காவடிணெஷ்டிபாஸாரணாமிதி ||” என்றது. இவைகளில்நிக்ஷெவவாரவயடிமொஷ்டிராஸம் பனாமஸம் யுதி | ஸந்திராஸஸ்திராமஜதாது ஸாரணாமதிரித்யுவி” என்றவாணத்தால் சூத்ரதிக்ஷெவம் கூறீ, மற்றறந்து மங்கங்கள். அவற்றுள் சூநுகூலுஸாக்ஷமாவது; சொலிவகுத்த ஸாஸ்திர காரம்வாரவடிவோமத்தாடன் புவதிட்பது. ப்ராதிகூலுஸுவஜிதமாவது நிவதிட்பது. இவைகளால் ஹவடிநுகூலுவு வுத்தியும், ஹவஸி வ்ராதிகூலுநிவுத்தியும் சொல்லப்பட்டது. பின்னொருகாவாய்ருமிவை

கருக்குத்தனிவருமென்ற ரஹஸ்யத்தின் சுவதாரிகையில்,
 “ஜடாநார ஸாலிதஜமாபுணர் கணையுடைய சல்லாதார்க்
 குவிர்தருவியும்சஹாவிஸாஸமும் பிழக்கமாட்டாமையாலே
 எல்லாருக்குமெளிதன்று” என்றுதுடங்குசுரணாமதிவ்யுரு
 வம் குருகூருவ்யஸாஸகஜம் பூதிக்ருவ்யவஜ்ஜம்,
 ரகநிஷ்டத்தி விஸாஸமா பௌத்ய வரணாத்மா || குரு
 திக்ஷப காபுணர் ஷபி பாசுரணாமதி || ” என்றார்.
 இதன்பொருள்; சுரணாமதியின் வ்யுருவமானது ஷபியா
 வாய் சுரணாமதி பென்ற பெயரையுடையதா யிருக்கின்ற
 தென்று முடிவின்றது. இவ்விதம் சுமங்களைப் பேசிபதன்
 மேல் ஒவ்வொன்றாய் வ்யாப்யானிக்கின்றார். என்றலுமிவர்
 ஜடாநார ஸாலித ஜமாபுணர் கணையுடைய சஹாவிஸாஸகக்ஷண
 மானவ்ருவத்திக்கு ஹேதுவாகச்சொன்னது இவருடைய
 கிருஷ்டதுக வாடித்திற்குப்பொருந்தாதது. அதுபோலவே
 தான் வ்ருவத்தியென்றவுபாயத்தைப் பேசுகிறதும், அதற்குக்
 க்ஷண வரிஷ்டாரம் செய்யவதும். ஆனதா சிப்பிள்ளைவொகா
 வாய் செய்யும் வ்ருவத்திவரிசொயதமும், அதைவெளி
 யிடவேண்டி யெழுதின ரஹஸ்யங்களும் ஜடாநாரஸாய
 நத்தோடும், சுவாயதும் செய்யுபலங்காந்தோடுமிசையும்.
 ஆனதாலேயே யிவர் பணிப்பெல்லாம் சரிவ்ருகெவாணர்
 வ்ருகாம ஜாத்ருமே பொழிப வேறில்லைபாயிற்று. அன்றியும்
 சுமவஹிகவத்தியையும், அததன் பொருளையும் கூத்ப
 யிவரே சுமவத்தியே வேண்டியதில்லை பெனவும் எழுதி
 னார். ஆதலாற்றான் கூறத்தக்கதை க்குறி யவலாநத்தில் லு
 ரஹத்தால் அதையடிபோடொழிப்பது இவர்வழக்கமென்
 பது. இவைநிற்க யிவர் கூறுமயுடையது; “கருகூருவ்யபொ
 ஜடாநார குருகூருவ்யஸாஸகஜம், கதிவ்ருத்திவ்யவஸாய
 கிருத்தி பூதிக்ருவ்யவஜ்ஜம், த்ரி விபஸ்காரவிகமான
 ஹவ்ஜுணவதூயிவலாபம் ரகநிஷ்டத்தி விஸாஸம், கதி

ஷ்நிவ்ருத்திவதிவட்குமான ஐஷ்வராவிக்கு சுவடுவஹிசோ
வாயமாக ஸ்ரீகரிக்கை மொவ்ருகவரணம், ரக்ஷுசெய்ந
ஸுவிட்க்கை அதாகிறது சூத்ராத்தீயமான நிவிரு மரஸரி
வடணம் சூத்ரமிக்கெவம், சூவாஜநக சூவணவ்ருத்திரத
கும் காவடணும், வணவ வியமான ஸரணாமதி தன்னை
யே ஸூதி, சூத்ரபாபமாவணித்தது.” என்றிவ்வளதூரம்
வ்ராவ்ருத்தித்தபிவகோ வேருநீர்த்தில் வரஸலேவடணத்திற்
குப்பின் சூநுகருவ்ருவட்கும்கள் தானேவந்து கூடுமென்
றார். இங்கு சுவடுசூநிகவகூத்தில் சூநுகருவ்ருவட்கும்கள்
அகிலவ்ருவட்கும்கள்போத, விஸாஸமாவது; “ரக்ஷிஷுதீதிவி
ஸாஸாஜலீஷ்வாவாயகூநம்” என்கிறபடியே அணியிடாத
வனுஷாநலிஷுமட்குமாய்ப்பின்பு நிகடாதைக்கு முறும்
பாயிருக்கும். மொவ்ருகவரணமாவது; சுவவட்கும் வு
ருஷாட்குமாய்ப்போது வுருஷனயிட்க்கக் கொடுக்க
வேண்டுமெயரலே யிங்கு மொவ்ருக வரணமென்றது,
“மொவ்ருகவரணம் நாவ்ருகவிவாயநிலைநம் ||” என்ற
படி ரக்ஷணாட்குமானவரணம், காவடணுமாவது; சூகிலி
ந்ரோடிகளுடைய வநுஸம்பாநமாதல், அதடியாகவந்தவட்கு
ஹாநியாதல், சூவாஜநகசூவணவ்ருத்தியாதலாய் நின்றுஸர
ணனுடைய காருணெராதுவட்குமாய் “காவட
ணெநாவ்ருகவாயநாவ்ருகவிவ்ருத்திரிசெயரிதா ||” என்கி
ற்படியே பின்பும் வநெருகவாயதைக்கு முவயுகூமாயி
ருக்கும்து. சூத்ராத்தீயவரஸலேவடணமேசூத்ரமிக்கெவமாய்,”
ஆகயிவ்வளவால் யொஜநாவெதத்தால் ஸோகாவாயெடாகூ
வ்ராவ்ருநத்தையும், ஸ்ரீசூநிகனுடைய வ்ராவ்ருநத்தை
யும் ஸம்முஹவிஸுரவெதத்தாலொரு ஸரியம் வெககணுப்
படுத்தப்பார்த்தாலும் உவாயத்தையும் அதன் கூமங்களை
யும் வ்ருகாவெதத்தால் ஆவாவமாக்கும் ஸோகாவாயட்கு

[illegible]

உதாரணமாகவும் தீர்மானிப்போம். (உக)

திவ்விதம் வடுபெட்டாதுவாடி அகையெல்லாம் நெடூ வாக்கி
மேல் ஐயாய்ப்பாணாதிதாடிபால் வடமுடிவித்துத்தென்னா
சாநிபர் வகைத்தை யின்னவ காருமென்று திசுயிக்கின்றார்.

சூதாய நாணா சீவஸூதாயவாநிநதநா நெளசோசேவஸூதாய
கூதாய வாசூதோநஸூதோதாயசீவ வதநசீவியீதோதாயசீவ
சீவஸூதாய | வாசூதோநஸூதாயவாநிநதநா விரவாநிநத
நெளசோதாய வுதோதாயவாநிநதநா வுதோதாயவாநிநத
வாசூதோதாயவாநிநதநா வுதோதாயவாநிநதநா || ௩௦ ||

[illegible]

“தழைணலாரகா ததுவெழு” என்றபடியிங்கு ஸகியா
லென்று கூறப்பட்டது.

“ஐமசுபு கருதி ஹாவொடு யஸாஸகிராபீயுதெ | வுஜ
னாரயம் ஹாவொடு ததுவெழுதெ || சுயீஷாரயமுணாநு
ஸுஷி ஸிதீஸம் ஹாரகாரிணி | மிமபுணாவி முணாநெ
தா நயிஷாரயாத்வதயா || உகூவதயாடுகாஸுஷி
ஸி துனாராவகா | ” என்ற வுக்ஷீதன வவநங்களிங்கு
பாணங்களாய் சுநுஸுநெயங்கள். ஆகையாலிந்தஸகியால்
(விநயித்) விடப்பட்ட, அதாவது; வுஷுஷி(முண)மு
ணங்களால் (ஹீந) ஹீநமான (ாராஸகிராத்) ஹீந
தந்தையே (உகூ)அ) சொல்வதாலும் (புராயெண) பெ
ரும்பாலும் (சுநெயிதிவகூஷிதஸுநிஃ சுவிநா) சுநெயி
திவகூத்தில் கூறப்பட்டபோதும் முழுமையும் (பாக்ஷிணா
தாரயபுவகூ) தென்றேபத்திலுதித்து ப்வ வகிப்பித்த
னொகாயாபுலிகூததித்தில்காணப் படுகின்றதென்றதித்
ன்பொருள். அதாவது; புராவஹாரிகவாரபாயிபுகாவெஸு
கூசுநெயிதிவகூங்கள். வுநெயிதிவகூகள்வெஸு கள்வெஸு
வுஷிவெஸுவகூங்கள். “சுநுஸுதா வஹிஸுஸுவாஸ
ஹிஷிஷுதா வெஷிவா” என்றபடி சுநெயிதிகளின் வார
ஹிஸுமம் வெஸுவம். இவருக்கும் உராவ திஸுலிவாரகாவா
ஸுயாரணம் வஹிஸிபுமம். சுநெயிதிகள் தகூஷித் துரூஷி
“வாகுஜநுஜோநத்தையே ரொகூவாயமாக க்குறுகின்
றவர். இவரும் ரஹஸுபுஸுதஸு வாகுபுராவமான ஸெ
ஷுஷிஜோநமே ரொகூவாயமெனக் கூறுகின்றவர். ப்வ
உநமென்றோருபாயத்தையிவர் சுமீகரித்தாரே யெனில்;
அதையும் சுஷிவலாயஜோநரூத் மென்றார். ஆகையாலும்
ஐமநிதூகா வு ஹஸுதகூஷி ஜோநரூத் மென்றதோடொ
த்தது. மேலும்; சுநெயிதிகள் கருத்திதவிடவேணுமென

ஞார், இவரும் ஸவ்யஸரீபுஷ்பரூபத்யாபமே ஸ்ரூபமென்
 ஞார், சூதூநிநெய்வனாகையால் பாவம் வெவியாதென்ற
 வெட்சிகள். ஸாஸ்யானுக்கு சுதூந வரதனாகையால்
 இச்வெதனன் நவ்யூரவாரனென்றும், அப்பரபாதூவே ஸ
 வ்யத்திற்கும் சுதூரெவென்றும், ஜநூநாப வநென்றும்,
 அதனால் உதூராவம் சுஸாஹாவி தமென்றும், பராயஸிதா
 லிகளுக்கிவனில்லை பாகையால் பரிஹாரகாரணமுமவஸூ
 மென்றென்றும், சுசூதூகாரணமே சுதூகாரணம்போலா
 வதால் பாவாவிக்கவகாஸமேயில்லை யென்றுமத்யாதி ஸ
 ஹூஸியடிவகூகூக்களை யிட்டு பாவம் வெதனனுக்கு வெ
 வியாதென்றார். சுமெட்சிகள் திமபூணமும் ஸகூஹீந
 முமானபூணவ ஹமேஜமககாரணமென்றார்கள். இச்செஸ
 லுவிஷ வெவ்விவரும் பூகாரஹதத்தால் ஸகூயிஷாந
 மான லுக்ஷியால் ரஹிதமாய், சுதவஸவ சுமாமஹாயுமுள்
 ள ஹவானே ஜமககாரண மென்றாரென்பன. இவ்வளவே
 காரணங்களைக்கொண்டு முந்யூதூ இச்செஸலுவிஷவெ
 ஷ்வர்களுடைய மதமும் பூகாரஹதத்தால் ஸீனிபானுடை
 ய சுவதாரமான ஸங்கரனுடைய சுமெட்சிதீதமெயெனக்
 கூறினர்.

பின்னொருகாலுக்கும் வரதழியிற் சிலருமிப்படிக்க
 திருளக்காரணம் சுறுவெராமல்லாதே வேறில்லை யென்ப
 தும் கீஸ்வாராயம். இவர்கள் ஐராநதோத்தால் சுவாத
 மாய் ஸ்ரீவெணுவசுபுராசினுமிவர்களுடைய சுதலிபு
 மமும் சுடுவெதிவிமலாராமமாகவே காண்கிறது. சுவாத
 புஷியல்லாதே ஸ்ரீக்காய் நோக்குக்கால் ஸதமிலிபும
 மும் உராவதிசுவருக்குறியால் சுடுவெதியென்ற ஸாதபுர்
 களுடைய விமமாய்ப்போர்ந்த வடிவையுடையதேயாம்.
 ஸ்கையால் நமது புவதிவகிசுளான ராஜிவராஜாநுஜியர்

உதிரக்யுதுவாடி

ஸவ்ஸியத்தானும் எம்பெருமானார் டிஸ்டிங்ஷிங்ஸேராத
வரென்றும், சுதவனவ உடையவர் திருவடிஸாஸ்யமில்லாத
வரென்றும், ப் காரவெடித்தானோர் வெவ்வேறாவெதிச
னென்றும், திருநாமத்தால் ப் ஹ் ஹாவெதிசனென்றும் நி
ஸ்யித்கம்பட்டனர். இங்கிவர்களையும், ஸாக்ஷாஹ்ரோமஜீப
ரோடு ஸர்க்களென்று பேசுவது டிஹ்ரோஹ்விவேகர் களிநு
வனையும் சூழி தநாயகஸெந ஸர்கென்பதுபோலாகும்.
வனகெடுஸ யர்க்களைக்கொண்டு நமக்கும டெஸுஹ்விஷ்
டெவ்ஷிவருக்கும ஸார்க்குஹ்விஷ்விதம் “வனகெடுஸெந ஸா
ர்க்குஹ்ராக் ஸுவண்குஹ்விஷ்விதம்.” என்றஹ்விஷ்விதத்தோ
டொக்கும். (௩௦)

உதிவ்விவதிவாடிஸவ்ஸி

கடுமாதிரக்யுதுவாடி

—(௦)—

இப்படிஸக்யுதுதவ்விவதிவாடிஸவ்ஸி நகர
மீவனுக்கு உவாயாஹ்ரமான ஹ்விஷ்விதம்நாடிதன்
உவாயகெடுநாடிதன்களான ப்ருது ஸ்ரூபவ்விஸ
கங்களாகையால், ஹ்விஷ்விதம்நாடிதன், தஹ்விஷ்விதம்
கூரடி ஸார்க்குஹ்விஷ்விதம்நாடிதன்நத்தையாவது சு
பெகித்கிளில் அவைகளிரண்டுமீப்ப வஹ்விஷ்விதத்தில் ஸ்ரூ
வ்விஸாஸ்களாகுமோ, அல்லது ஸ்ரூபவாஹ்விஷ்விதம்
ளாகுமோவெனில், அதன்விவரணத்தை ஸ்ரீ டெவ்ஷிஷ்விதம்
உதிரக்யுதுவாடிஸவ்ஸி: —

ஸ்ரீ டெவ்ஷிஷ்விதம் வஹ்விஷ்விதம் ப்ருதுபதிவெக
நஹ்விஷ்விதம்நாடிதன் நஹ்விஷ்விதம்நாடிதன்

நயந்யாயஹ்வெபா வயநஸதரொயெ வ ஹவதி
திவ ஸ்ரீஜோஷெ வரமொருணா ஸ்ராவதிதிக் || ௩௧ ||

ஸ்ரீ த உக்யாதி || (ஸ்ரீ தம்) மவவாண உவாயநுஷா
னத்தால் வரித்தடைந்த புவநுன (ஹிஜோமெ) மவ
விஷயமான ஹிஜையையும் ஜோநத்தையும் (மவவரதயா)
மவரடுவமாக (புராயுயகிவெசு) மவவானிடத்தில் வு
யிடுப்பானையாகில் (ஸூரிதி) சுஸெஷஜமசு ஸூரியானஹ
மவானிடத்தில் (சுநுஹ வியெஷாசு) சுநுஹவரடுவ
மான வியெஷமாதலாலும் (வயநாது) அப்படிக்கொரு பூ
ரணவயந மூண்டாகையாலும் (ஹொமொநாஸி) இப்ப
வநுனுக்கு உவாயரடுவஸூஜாவத்தால், வடுவ
செய்தவவதிக்குக் கேடில்லையாகின்றது. அதாவது; தான்
செய்த புவநுநிடுஷெக்க நுரடுவமாகத்தான் தெளிய
வேண்டும் விஷயங்களில் உவெஷித்து நாம் கூதகூத
னயிற்றே என்று வுபா மேல் காலத்தை கேஷவிபாதே ஹ
மவவிஷயத்தின் சுநுஹவரடுவமான மவஹிவிஷயத்தி
லும், அதில்வெமம் தலைபெடுக்கக்கூடிய ஸாஸுஜநுஜோ
நம் தெளிபவேண்டியும், ஹிஜோநங்களைமட்டில் புவநு
னைவன் புராயிடுக்கக்கூடுமென்பது. இதற்கு “தஜாடிஹ
கிஜோநாஸூர் ஹஜிநுஜோவந | நயாவெசு வுரு
ஷெஷெஷெ யாவநாஸூர் தியு வா || ” என்றது ப
ரணம். இப்படி பரணம் விரிபமானபொழுது பரண
விரிபுஷுஷுஷுக்களையிட்டு ஹிஜோநாடியாவெயும் ஸ
ரடுவ விரிபெயென்பது ஸ்ரீஹஷுவிரிபெயென்று
மேல்காட்டுகின்றார். (ஸவெபா ந்யாயஸூ) எல்லாந்யாயமு
ம் (வயநஸதரொயெ) அனேக பரணவயநங்கள்
தடைசெய்யும்பொழுது (நவஹதி) ஸாஸூமுள்ளதா
காது. ஆகையால் ஹிஜோநங்களைபோர் புவநுன்பு

[illegible]

வடுவெடிகூடுமெதுவால்:யோவநாணுதிதுவம்”
என்றபடி கூதகூதுனைப் பண்ணுக்குக் கதவுமொ
ன்றுமில்லாததனால் இப் பகிழ்ச்சியாடாமலென வுரடுவெ
டாடுமெயில்லாதே போரும்வழியை பகிழ்ச்சியெனத் து
டியாவினி வுரடுவெடிகுக்கின்றார்.

ஹக்ஷித்ராநஹக்ஷாதி || (புவனெஹி) புவனர்களால்
 (ஹக்ஷித்ராநெ) ஹமலிஷபபான ஹக்ஷியும் ஞானமும் (வாநா
 வி) புவநியாகும் ஓரெக்ஷாவாயாநஃஷாநாநஃஷாநமும்
 கூட (வாநாவாயகவஸூஜா) நல்லதோரு வாயதாவஸூஜி
 பால் (கூடுதெவெக) செய்யப்படுமேயாகிள் (கூடூரடுவெ)
 வுவுரடுவத்தில் (ஹமொஃஷூவ) கேடுள்ளதேயாகும்.
 அவைகளே (ஹுரடுவெ) ஹுரடுவங்களாகிள் (புவந
 ஸூ) அப்பிரபன்னனுக்கு (ஓரெஷாநஹவகி)ஓரெஷமாக
 வாகாது. அதாவது; புவநியென்பதும், ஹக்ஷியென்ப
 தும் துறுவிக்ஷுமாகைபால் ஏதாவதொன்றை முதலில்
 உபாயமாகப்பற்றினவன், மற்றொன்றையும் கிவிக்ஷுமாக
 நஹுமுபாயமாகப்பற்றுவானேயாகிள் முன்செய்த வநு
 ஷாநத்தில் தெளிவும் விஸூஸமுமில்லையாய்த்தீரும். மற்ற
 தும் வீயடில்லாதுபோகும். ஆகயிப்படி; புவஹூஸும்
 ஸுணரஜீ = வஸுநாஃஷாரம் வீயடமற்றுப்போனதுமன்றிதி
 ருவடி வறுத்திற்கு ஸுணரஜீவும் வாயநவிஷயத்தில் சுஸ
 யோயானது போல் போகாது, ஏதாவதோருவாயலீகாரா
 நஹாரம் மற்றோருபாயத்தை ஹவஸூவியாயநஃஷிக்கிவிவ
 னுபாயாநஃஷாநத்திற்கு புவஹூஸுநாயம் ஸஹவியாது,
 கூடுதாவாயம் வீயடவத்தாகவுமாமென்பது இதன் தா
 த்யபடம். இங்கோர் விசேஷம் அதாவது; ஹக்ஷியிலிருந்த
 வன் விஹ்வாக்ஷமனாபிடையில் பூரஸுத்தையும் நசிப்பி
 த்து, சடக்கெனஓரெக்ஷந்தா வல்லதானபுவநியிலிழந்தால்
 குறையில்லை. ஷூபூபுவஹன் ஏதாவதோர் காரணத்தையி
 ட்டி இடையில் ஹக்ஷியிலிருந்தபொழுது தான்புவஹூஸுநா
 யம் புவநியாவாயத்திற்கு புவஸுமிக்குமென்பது.கூடூ
 புவநவிஷயத்தில் காவகேபமில்லாததாலிச் ஸஹெகய
 டிக்க சுவகாஸமில்லை. இங்கு, ஹக்ஷுவாயாயாவாவி புவ
 ஷூவாயாஹூஸுநெ | பூரெஷாநஃஷாநாநஃஷாநாவெஷா

[illegible]

தராவஸுஜாநா ஸரீரயுகமாயில்லாதே வாலாயுகமாக வவ
 பொயித்துத் திரியுமவனும், கூடாநிவ்ருத்தியுடும் சிக்ஷா
 வெஷ்டஹனாய்த்திரியும் விப்ராஹாஸனும், ஸகடஸாரயு
 யுகமாகவும் ட்ரவ்ஸாவாநாயுகமாகவும் ஸ்ராஜாஹிசு யா
 காரணத்திற்கஞ்சியும் வ்ருதிஷ்டாயுகமாகவும் ஸஹ்ருஸித்துக்
 கொண்ட யக்ரஹாஸனும், ஸாவ்ஸாயுத்தையும் வெஹா
 ஹ்ராஸத்தையும் வானிஜ்யம் செய்யும் வாவிதாஹாஸனும்,
 தனக்கொன்றும் காயடுகரமில்லாதே பிறர்க்கேயுபே வ
 கரனாயுள்ளவ ளுஜீனும், சுநிதஸாணவைத்தையிட்டு ஸுஜ
 தாநெந்ராந்ருஸவனும், சுகுதிமோயக் கிடைக்கவேண்டி
 யவாஹஜிகா விஜாத்ராஹாவத்தால் சுவிஜாதகூடுணிகளை
 ட்ருவிக்கவே வவபொயிக்கும் சுநவிஜாதகூடுஜினஸிஹா
 ஸ ஹ்ருணாகும் ப்ராஜீனும், வ்ருஷ்டாநெஹை வ்ருரித
 துண்டினுன ஜாதிராத்ராணனும், இன்னும் மற்றுள்ள
 ஸிஸ்தாஹாவராயண ட்ருஷ்டஜீனும், ஸிஹாஸ ஹ்ருவித்தும்
 ஸவடஸாஸுஸவஹ்ரும் ஸஹாவபெடாத்ஜீனும் ஸவடத
 ஜ்ஞங்களிலும் ஸ்ருதஜ்ஞமான ஸக்தியையுடையவரும் கவிதா
 கிடுகலிஹ்ருமும் ஸ்ரீஸெஹாநாவாயுருமான சுஸுஹ்ருஸிக
 னிடத்திலு, ஜீநாநப்பிரான ஸ்ருதக்ஷ்ஹயஸ்ரீ வ்ருனயுவாலி
 த்துப்பெற்ற ஞானத்தைப்பற்றி வரஸஜீயஸஹ்ருஷ்ட
 தையால் ரஹஸ்யஸுஹ்ருங்களில் ஸ்ருதவவ்ருராயமெனப்
 பேசித்திரிபின்றனர். வ்ருராவாஸத்தின் ஸிஹிமைஹ்ரு
 ஹ்ருஷ்டவர்களுக்கல்லது மற்றவைகட்கரிதே. பற்றியதுவிடா
 தே ஹ்ருவவ்ருவட ஸ்ருதமான ஸ்ருதத்திலுள்ள சுவிஜா
 நத்தாற் பேசுகது; வரவாஹ்ருர்களான துருஷ்டஹ்ரு
 ணா ஹ்ருஜிதாமெஹ்ருவா கிடுகளிடமும் ஸஹ்ருஜம், இவரிப்படி
 ச்சொல்ல “ஹ்ருஜுந்ஹ்ருஜுந் ஹ்ருஷ்டிஹ்ருவ்ருவ்ருவவ்ரு
 ரா | ஸ்ருவவ்ருத ஸ்ருதவ்ருவ்ருநவ்ருவ்ருநிஹ்ருடம் | சுசு
 ஜீக்ஷுபுணஹ்ருஷ்டிபாஹ்ருகாவ ஸ்ருபாஹ்ருகம் | நிஹ்ருடமெனா

முணவதேவம் வுத்தே துத்திவகணம் || ” முதலியபிப்
 பிராண வகநங்களேகாரணம். ஆதலால் ஸாராவாஸி
 வெகிகளுக்கல்லது உத்திவகபங்களெல்லாம் கவ்வைய
 மாவது ப்யாஸமாகும். மேலுமிவர் ஐத்திஜோநமிரண்டு
 ம ஸுராவவிராயியேனக்கூறுவது ப்யாஸபுமாகில்; (யி
 ஐத்திராதி) ஜோநம்ஐத்திமுதலிய (வவடாணாவி) எல்லா
 ம் (வரவரவிக்ஷாஃ) அழகிய மணவாளமுனிவருக்கு (யு
 க்ஷ) இலக்கணம் (உதி) என்று (தத்திவக) அம்முனிவர்வி
 ஷயமான தனியனாகும் ஸ்ரோகத்தில் (உத்தா) கூறப்பட்
 டிருக்கிறது. (கிஹி) யாதுகாரணமோ, அதாவது; ப்ரதி
 வகிகளின்மதாசாரியரில் ப்ரபானரான மணவாளமுனிவ
 ரைப்பற்றிய ஸ்ரோகத்தில் “யிஐத்திராதிமுணாணாவா”
 என்று கூறியிருப்பதாலிங்கு ஜோநா ஐத்திமுதலியவைபா
 வையுளவோ, அக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவர் என்
 றுபொருள்படுவதால் ஸுராவவிராவிகளான யிவ்வண்ட
 னை கிஹித்தேனும் பொருந்தாததுபற்றி (ஸி) அம்முனி
 வர்(கவ்வக) ப்ர வஹரல்லாதவர் (உதி)என்று(வகதா)
 கூறட்டும், (வவா) அல்லது (வகா) அந்த “யிஐத்திராதி
 முணாணாவா” என்றதனிபன் ஸ்ரோகத்தையாவது (தத்திவக)
 ஸுலபிடவிராவமானதால் முற்றிலும் விடட்டும், அதன் விவரமாவது; ஐத்திஜோநங்கள்
 போய் குழிசுஷுத்தால் வெவராமுராதிகளுமேற்படுவதால்அந்
 தஸ்ரோகத்திற்கு விஷயான அம்முனிவர்,ப்ர வஹராகில்மே
 ற்கூறப்பட்ட ஐத்திஜோநவெவராமுராதிகள்பொருந்தாதவை.
 கவ்வஹராகில் அவைபொருந்தும். ஆசையாலவரைகவ்வ
 வஹரென்றாவது,அல்லது அவரைப் ப்ர வஹரெனவொத்து
 அவர் விஷயமாயிருக்கும் அந்த தனிபன் ஸ்ரோகத்தை
 யாவது ப்ரதிவகிகளான ததிபர்கள் துஜிக்கக்கடவரெ

னக்கருத்து. அன்றியும், ‘‘நீஹேதுகூ ஹவசுகூடா
 கூலஸ்ய ஜோகமே ஸாவஸூஜந்யஜோநத்தைக் காட்டினும்
 மேன்மையானது’’ என்றொப்பின னொகாஹாயுர் சித
 ப்படி வா சித்தம் வணங்கியும் கேட்ட ஜோந ம
 ன்றிக்கே ஞானப்பிரா ன ன ஹவானுடைய ஸஹ
 ஜகாராணுத்தினடியாக வந்தஞானத்தையுடைய நமது டெ
 ரிகனார் ஞானமே சிறந்ததெனவும், மற்றஸெயுடுஷெவெ
 ஹவாஹாயுர் ஞானமெல்லாம் ஸ்வராவாஸுரஸுரமாய்
 ப்படித்து வந்தது பற்றி சுதிஜயநு மெனவும் ஸிபிக்க,
 ஸ்ரீஜெயிகநு ஹவசுஹவாஸணையால் ஞானத்தைஸஹ
 த்தாராகையால் அது ஓரன்வழியாய்வந்த வடுவஹா
 யுர்களுடைய ஞானம்போலன்றெனக்கூறுவது, ப்
 சிவ க்ஷியின் வடுவெஹாதுவிருஹமான ஸ்வாதிவிருஹவா
 மாகும். ஆகையால் போலிவெஷ்வரர்களானயிப் ப்
 சிவக்ஷி கள் கூறுவது முன் பின் பொருந்தாதவையேயாயின. (௩௨)

மேலும்; ப்
 சிவக்ஷிகளுடை சித்தத்திலுள்ள ஸுஹாஸ
 நகளை விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஹதிஜோநாடிநாஸாவயுவாவாஸெகோணியபுஷ்டியபு
 ஷ்டாமொஹெஜ்ஜெரூபிவ்ஷவசுநஸஹவாயஸு, நாஸ
 ப்ஷவஹா | செய்தா ரேஸ்நன்று செய்தாரி திவஹஸ
 வஹாஸெஹாஸுஹொமும் விஹோரெவா, விஹோலிவ
 திவஹெஷ்வர ஜெதுஜிஹ்விவாஜ்ஜாம் || ௩௩ ||

ஹதிஜோநெஹாடி || (ஹதிஜோநாடிநாஸாவயுவ) ஹ
 திஜோநாடிகளுடையவெறுப்பே (வாவாஸெகோணியபுஷ்டி)
 ஸெஷ்ந்ளான, டெவதாஹா ப்
 யொஜநாஹா ஸஹ

யத்தைவிட்ட புவனங்கரின் யதும்என்ஹம், (புவன
ஸுபாவஸு) புவனியையேநல்ல தோருபாயம்ப
ற்றினவருக்கு (ஸுபதித்யா) தம் தம் வணமுடிபு
திதிபததித்யாமே (ஸுபதித்யா) தம் தம்முடைய
ணமென்றும், (நாயு) ஸவபுவாஸுஷாயபு
ஹாயணை (புவனா) அடைந்த புவனர்கள்
(செய்யதாரேஸ் நன்று செய்தாரி திவயதவதா) தீமைசெ
ய்தாலும் நன்மைபே செய்தாரென்று ஆழ்வாருநிச்செய்த
வயநவததால் (விஷ்ணு) பெருமானுக்கு (வாவதேவ) தீ
மைபே (மொழித்யா) சலிதாதித்தங்கிகரிக்கத்தக்கதாக வா
கக்கடவதென்றும், (வனவா) இம்மாதிரிபாக (விஷ்ணு) பதி
வெடாதூரவிருஃமகவும், சுராஸூயமகவும், எம்பெருமா
னார்திருவுள்ளத்திற்கு பதிஃமகவுமிருக்கச்செய் தேயும்
வெட்கமற்றவர்களாய் (விஷ்ணு) ஆர்வாஸுஷாயபு
தவும் செய்கின்றார். அதன்மூலமாய் வணிகத்யா பபுரா
னசுற்சிலிதஜிர்கள், (விஷ்ணு) வதிணுப் பதித்யான ப
ணிதர்சுரை (ஜெதா) ஜயிப்பதற்காகவும், (சுத்யா) அநிஷி
லாதவர்களாய் தன் வயத்தைத்தானறியாதே (உஷ்ணி) விரு
ம்பவும் செய்கின்றனர். அதாவது, சிலிதபுடிகள் சூஷா
ராதிதி சுங்கலல்லாதே மற்றவைகளைபெல்லாம் ஸுபதித
ருஃமகனைன சூஷாஸுதகபுங்களைக்கொண்டுவிடக்கி வாப
மேயவஸும் செய்பவேனுமென்று எழுதியும், வாடித்தும்
ஜமத்தைஹி திக்கச்செய்கின்றன மென்பது தாத்பம். இங்
குபின்னை லோகாசாரிபர் தமது சூஷாஸுதபபடியில்” உன்
டொஷத்தைமொழிமகக்கொண்டு” என்றும், வாவங்களை
நான்பொருத்து வுணா மென்று தினைப்பிடாதித்கு, என்று
ம், தகத்யுயத்தில், அவர்கள்டொஷங்களைமொழிமகக்கொ
ண்டுஎன்றும்” உருபடியில் அட்டடியே நகவனும செய்தா

ரேல் நன்று செய்தாரென்று ஷொஷத்தை ஷொமதுமாகக் கொண்டு” என்றும், ஸ்ரீயர் பதிப்படியில் பிராட்டிதானே சிக்கு உரைத்தாலும் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்று அவுளோடேமறுதலித்து நோக்கு மெம்பெருமானுடைய, என்றும் ‘வவமஹேஷணத்தில்’ ஷொஷத்தையும் மாணாஹா நியையும் பார்த்து உவெகத்யாதவளவன்றிக்கே, சுமீகா ருத்திரக்கவநன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டுமிரண்டுங் குலைய வேணுமென்றிருக்கலிரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய் த்தாம், இரண்டும்குலையத்தென நிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமு ண்டாய்த்துதாம். ராக்ஷஸிகள் ஷொஷம்பு வலிபிம், சுஜபு ந னுக்கு ஷொஷமேதென்னில்; வாயுக்கள் பக்கல் ஷெஹ மும், காருணிகும்; வயலீதியும். டுளவழி வரிமவம் கண் டிருந்தது கூணாவிவாயத்தாலே பூபாநஷொஷம்,” என் திவைகளும் ஷொஷஷொமதுகவத்திற்கு வு திவகத்களின் பூ ணங்கள். ஆகயிவ்வளவால் எம்பெருமானுக்கு, மமவடி ‘நுகடுவ பூவூதியும் மமவகடு திகடுவ நிவூதியுமுடைய வரன்றிக்கே, வு திகடுவபூவூதர் விஷயத்திலும் சுநுகடு வநிவூதர் விஷயத்திலுமே ஷொமதுதா பைபியுண்டாய் ஷொக்ஷபூதாரும் பண்ணிபருள ஸங்கலும் ஸங்கலிக்குமென் பது வு திவகதமாருவான ஷொகமாருவின் உதமாயிற் று. இதனால் வாபாடுவம் போக, வாபகருணமே இவர் ஷிபாணிகளுக்கு ஷுரூபமாயிற்று. இவ்வயுத்தையே “ஸ வபுபிபாஷவரிசுஜி” என்றவிடத்தில் பூவூதிரூபநிவூ திரூபவாஹ ரூவாஹி ரூவாவிவ யபிங்களுடைய துா மததில் நயநம் செய்தார்கள். இங்ஙனாகில் மமவானுக்கு ஷுணபருகை முண்டென்பது கூகுருகருணத்திலேயே ஸங்கலி க்கலாகும். மேலும் ஷொஷத்தையே பச்சையாகக்கொள்ளி ல்

[illegible]

வதுமாம். ஆசையாலிவ்வுதிரையுந்திரைதிரையும்தொடிகளை
பைபையும் பூதிதொடிகையும்திரைதிரைபது. சூதிரைகர
ணாகூதிரைகரணமேயாயின. இவைகளைபேபச்சைபாகக்கொ
ண்கிழமையாநாக்கிக்குமென்பதுதென்னுசாரியர் வவநவலிஷ
ணவாகூதிரைமென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. ஆதலாலிறேமலை
மாகரவிக்ஞொதூவாழிகளையும் மற்றுமுள்ளசில்வானங்கணையும்
நாஜிதொடிகூறாதிதொடிகூறாமலெல்லாவிகளானநாஜிதொடிகூ
றாமலியர் கருவூதித்துவருவது. நமது டெயர்த்திலிதைப் பள்
ளமடைத்திருவிழாவென்று சொல்லி எதிமலைதமமாய் பூ
ஷைலெவெல்லவாவார் கொண்டாடுவர். விபூர்களுக்கும்
ஸாந்திரமாலும் பூஷைகளுக்கு பூதூக்கமாய் அம்மங்
கார்களைக்கூட்டிவிட யின்னம் சிவிலைதிக்கத் தக்கவண்ணம்
கலி சூவெறிக்கவில்லை. இவ்வளவாவாஸமுள்ள பிம்மதத்தி
யவர் செய்யும் கூகூலிங்களை பெருமுவர் பேரில் சுமத்தி,
விவெலிப்பதைபார்க்கிலும், செய்யும் தம்பேரிலேயே சுமந்
து திரிவது ஷெல்லுலிவீதம். ஆனால் ஸாஸுரன் டொஷ
கூனல்லவென்பதற்கும் பொருள்யாதெனில், “சூரி தரு
டைய வலிவடாவரபங்களையெல்லாம் திஸ்ஸைஷமாந் கூயி
க்கையாலும், மேல் பூரூதிகங்களை குற்றங்களுக்கும்
வலும கொடாதொழிக்கையாலும், வாலிவலிவெடாவூதிராவ
ந்தருக்கு சபிகாராநாருவ பூயஸூதிவிசேஷங்களை
லேபாதல் பூதூதிரைநாருவ ஸிங்காவிசேஷங்களைலேயா
தல் கண்ணாழிவு செய்கையாலும். சூரி தருடைய வவரா
யங்காணுனென்று உவவரித்த தத்தனை. இதுவே “யதொ
டொஷம் வதெலிவ்வவரூதெவாகுயவரி” “செல்தாரோல்
நன்றுசெய்தார்” உதூதிகளுக்குத் தாதுபடும்” என்றுஸ்ரீ
தொடிகூறெலிவூ விவராயவரிவாரத்தில் அருளிச்செய்

தார். இவ்வயுத்தத்தையே ஸ்ரீமயினாச்சாரியாரும், “சுவிஜா-
-தூதரீஸ்து வஸுஜீஸ்துராவியுஜிதெ|கெதாபு-வா-
ய மெதெந ஸ்ரீஸி தாவ நிவாஸாஸ” என்று, “தஸூ-
விஜாநஸுவிசுவிஜாநஸிவஸுபுஜீஸ்துராவியுஜிதெவாஸாஸ-
தெதெவாஸிவெ து “யமெதாபு-வா” விசுவியு-கெதூஸி-
யீயதெ. உதெவ மமவதெவாஸுஜிதெ, யதாஸி சுவிஷயெ
தெதாஷாஷுபுதெ நதெ தெதெ தெதாஷுதெ, ததாஸெ வ-
யதாவவாஸாஸ வுதிவெ ஸமாஸிதி” என்றுமருளிச்செ-
ய்தார். மேலும், “செய்தாரெல் நன்றுசெய்தா” செந்நதால்
வ வஸுநுக்கு உதாரகாஸ்தில் சுவாஸயம் புகருமென்-
கைக்குலம், இங்கு செய்தாரெல் நன்று செய்தாரென்நத-
ற்கு வுராஸிசுமாஸப்புகுந்தால் நாமே சுமிப்புதோம், வு-
சிவெவெசுமாஸப்புகுந்தால், அவர்கள் சுமை கொள்ளாதவ-
ளவிலும் ஸிசுநாஸிஸெஷங்காளே நாம் ஸிப்புதோம். ஒரு
படிக்கும் கைவிடோமென்று தாதுயும். மேல் “நன்றுசெ-
ய்தாரென்பர்போலும்” என்றுசொல்லுகையாலே இதுவஸ்-
துவுதியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸெலிதம். “சுவாஸய-
ஸெவெஸுஜிதெ ஸ்ரீஸிதெ ஸிவாஸெ | வுதாஸிதிரிப-
ஸாதுயசு வுதாஸுரணெ வுதெ” என்று சொல்லுகை-
யாலே வுசிவெவெதாதுராவத்தில் ஸசுவாஸுக்கு ஸீது
வாவாஸுதெ மிறக்குமத்தனை யென்றாலும், வுதாஸயம்
ஸிசுமாயிற்று. அதிலும் கழிந்ததற்கு வுதாஸிதெம் வேண்-
டா” என்றுதுடங்கி-தெதெய் ஸ்ரீஸிதெம்பண்ணவாஸுதெம்.
இப்படி மமவதாஸிசுமாவிலுமான வுதாவாஸாஸவாஸுதெ-
லும் விரெயமிஸ்ஸாமை கொள்வது. “உதாஸுமான வுதாவ-
வுதாஸுயிசுமாஸுதாஸுதெங்கால் ஸிசெவெவாஸெதெஸிசுநு தி-
ருவுள்ளப்படி வுதாவாஸுதெ ஸிஸெதெ கெதாஸுதெ வுருவதா-
லும், சுதாஸுதெதெலும் காண்பதாலுமிதுவேபொருள். ஆ-

கையால் “குகைநிரவராயெந வதிட்தவ்யு” ஸுதாத்தாநா|
 சுவராய வு ஸாமெவ வுமீவ வடிநம் கந்தம் || ” என்
 றது தாதுயடமாயிற்று. இவைபெல்லவற்றையும் சுருக்கி ச
 வராய வரிஹாராயிகாரத்தில் “வாரஸெ தரவகுவு
 வாவலிவம் பூரஜிகுகெஹாதாரம் நயாஸெ மகூவயஹந
 ஹுமமத பூரஸெ வண்குநம் | யிவடுவெடாதார வாவ
 நாரிநநா ஜாதெவி தஹிஷ்டுமே, களபிவெயுஸதிநிகு
 பாவு மவயநு கெயாங்கெராஜ்வ ஹம் || என்றருளிச்செய்
 யலாயிற்று. (௩௩)

ஸ்ரீமெதெவடிநாமுராவெ நமீ ||

ஸ்ரீமெதராராநாமுராயநமீ ||

—(௦)—

உதுதரகூதுவாடிஸாவணடம் ||

ஸ்ரீரஸு

ஸ்ரீதெவெடானமுருவெடீ ||

ஸ்ரீதெராநாநுஜாயகீ ||

—(0)—

சுயவண-பாஸு சுவாடி ||

இவ்விதமாகப் பூ வதியையும், அதன் : சுநுஷாநத்தையும் பற்றிப் சங்கைகளைப்பறிஹரித்து உடையவர் டிஸ-நத்தி ற்கு கடிஸ-நம் வாராதே கட்டஸுபு ஜாணங்களையும், தடி-நு-முணமான ஸதூக-ங்களையும் கொண்டு கிழியித்தபின், இப்படிப்பட்ட பூவஹர் தம்முள் ஜாதிமெடத்தைப்பற்றிய சட்டங்களொன்று மில்லையென பூ திவகுகள் வாடிக்கஅ தையும் வெளவடா வயடாநுரொடெரிதூடி நான்கு ரொகங்களால் வரிஹரிக்கின்றார்:—

வளவடா வயடாநுரொடெரி கிடிஜு-வஜகிதெ
யெடாஜநா ஹெகிரதாசு மூ-யெவடூ-யெடூ வ
கீதபூ ரவநஸடூ-யெடூ-காவி-காவி-திவகெகூ-
வரலீநாவாயு கொஸாநலித வீஷெயெ ஸூ-தூ
கீதபூ ஸாமெ வடா-கெடா-யெடூ-வமஹெ-தி-ஸ-
கூ-தி-கீ-வூ வ ஜாண-ஸ-ஸூ- || ௧௪ ||

வளவடாவயடாநுரொடெரிதூடி || (வளவடா வயடாநுரொடெரி) முன்னிற்கும் பின்னிற்கும் விரொ

யங்களாயும், அதாவது; “வீணாஹதிஸராயுதாநு ஸ்ரளத
ஸாது வவதக்ஷாநு | விபொஹவதி பொஷு
ஸ்ரீர் வெஷ்வெவாஸள வகீதிப்தம்” என்கிற நெய்யவந
த்தாலும், “யெவெஷி விஷிவீபுரம், உஷாநாபுஷு ரோ
வாயு |” என்கிற உஷா ஹாஸ்தவநத்தாலும் ஹவஷுக்
கள் ஸ்வைபுக்ருதிகளாய் வெஷிகர்களாயிருப்பார் களென்
னுமிடம் விரிபம்.” என்று தகஸுபெரத்தில் ஸ்ரளதஸூ
தாநாஷாநாபுஷுகதையை யோரிடத்திலும், “யாவஜீவ
கபீபாநாஷாநம் விருகூஸல்லாதவர்களுக்கு, ” என்று கபீத்
தின்ஸவாஸநத்யாமத்தையோரிடத்திலுமாகக் கூறியதும்,
வவதிபைப்பற்றி “இததான் ஸாஸூயபுமகையால் ஸ
கூசகதவ்யம்” என்றோரிடத்திலும், “இந்த வவதியு
முபாயமன்று, நம்காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்
நிருக்கை” என்றமற்றோரிடத்திற்குறியதும் “வஸகஸுணத்
தாலே யுண்டாகவுமாம், கஸுணத்யபத்தாலே யுண்டாகவுமாம்,
” என்றோரிடத்திற்குறி “சூதூவிற்கு ரோகௌவாயத்தில
ழிய வேண்டா” வென்று மற்றோரிடத்திற்குறியதும் ஒரே
வீஷயத்தைப்பற்றி முன்பின் விருபிமாயெழுதிய வாகுங்க
ளெனக்கருத்து. மேலும்; (நிஜீவஜநிமெதம்) உஷுபுரோண
ங்களன்றிக்கே, ஸூகவெவாஷு கஜிதங்களாயும் (பொஜநாஷ
உஷாநாபுஷு) நயபுஷெஷாநு த்தால், அதாகிறது; வகாஸ
ஷெஷாநு த்தாலென்றதை. அதாவது :—ஸூஷகஜிதாம்
ரோகௌவாயமென்பது, வாகுஜநிஜிதாமென்று சொல்
வது சொன்ன வகாஸ ஷெஷமென்றகருத்து. (நாஸிகா
நெஷிகிவெஷெஷம்) நாஸிகர்களுடையவும், சுஷெஷிகளு
டையவும் பக்கத்திற்குகூலமாய்ப்பேசுமவைகளாயும், அதா
வது; நாஸிகாஷு வஸுஷெஷ வஸுஷெஷதங்களில்லை யென்
றுவாடித்து வஸுஷாநாபுஷுணத்தை யோசுத்திற்குக்கல்பித்

[illegible]

விட்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுர்திருமாளிகையிலேயே யமுது செய்தான்.” என்றும் எழுதியபடி ஜாதியடுத்ததையும் போமென மேலு மெழுதவந்ததால் இவ்வாடிமும் ஁ஸ்குடி சீமமும் சுஜோ தஜீமமும்லாதே வு ஜாணஜீமமன்றென்பது இதன்கருத் து. இவ்விதம் கூறிய வாடிமும் சுவு ஜாணமென்று வு ஹாவ வுவுவாபிகாரத்தில் வுயமோவவாடிமத்தில் ஸ்ரீஜெயரி சுநு வேண்மமளவு வுவு ஜாணமாய் வுஜாணித்தருளிநார். ஆகையாலிவ்விஷயங்களைபெல்லாம் “வணவாடிஸுவுபுடாய” மென்றறிதத்திலும் பாக்கச்சொல்வோமாகையால் அங்கு ன்கண்டுகொள்வது. (௩௪)

இப்படி ஜாதியடுத்தும் போமென்று சொன்னதற்கு யாவை யாவை சுவாதவரிஸ்ரீமணியால் சுநுகஜிமங்களாகத்தோ ன்றுகின்றனவோ, அவைகளைபெல்லாம் பேசி ஸஜெயரி ருந்து வெஷுவனவனுக்கு ஸஜேகும் போமென யாரி தஜிகுராயால் கூறுகின்றனார்:—

யாரித ஁வெஷுரன துமவரி தஜிவாஹவாகாடி
காபெஷுவாவஸு஁பிகாரம், ததஜஜியிகுதிர
வரெ வெஷுவனெ | வுரவெ, ஸஜேகுவஹாரி஁ந
வதஜகுவஸு வுரவஜிநாரம் வஜனி தஜஜாஹவ
ஸாயம் யஜிவியவிகடு ஜெஷு ஸஜேயுஹாதி||௩௫||

யாரிதஜிகுராயி || (வெஷுரம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுரூபையதா ன (தக்) வுவுவமான (யாரிதம்) பெருமாளுக்கு ஸுஹ ஷத்தால் சுஹாடிவரிவெஷுணாடிகள் செய்த யாரிதமும் (வமவரிதஜிவி) சுஜோத வாலத்தில் வீஜிவவவவவவ வனன்ற பெயருடன் “ஸஜெயாஸி ஜாதியவவவவ வாதா” என்றுசொல்லிக்கொண்டே வுரவவவவவவ வுஷ லில் வுவுவந்ததால் அவ்வமனன்ற ஸஜேகுவஹைய வுதமும், (சுவுஸுவுஸு) ஸ்ரீசுவுஸுவுவென்ற ஸஜேகுவ

கதாராவும், (வாவாழிகாடியே) வாஹணாழிகளுக்கு வேண்டிய சுஹஸம்ஸூரூழி காயத்திற் (சுய்காரம்) அதிகாரத்தை (சூகூ) கூறுகின்றார். அவைபாவன, “சூலிவூபயுகொ உலகாவீழ் ரொடஹோவாஹாசு | விஜ்ரானாநீமூமூ ஜெசூலிநீ மூணவகிவ ||, சூடெஜாவிஜாதுர, சூயடா யிஷிதாவா சூடெ ருஹஸம்ஸூரூ கதாராவூ” இதுர லிபுரீரணங்களின்படியே சூவிஜா வமூவாஹஸம்ஸூரூகளெ ன்ற லீமூதூர்க்களுடைய வாகுத்தால் சூடெ னுக்கும் வா ஹணனுக்கும் நாமமாத்ர ஹேமில்லாதே பரிமாற்றத்தில் ஹேமம் காணாமையாலும், “சூயடாயிஷிதாவா” என்று வி ஸேஷித்துக்கூறியதுபோல் “நசூடெ ருமவகிதூ வெஹி விவா உகிஷூதாம் | பெஷாம் உகூராகிதம் மாதூம் சூ டெஷிஷிவ டூசூடெ | தெவெஷுமடூஷு தெதாரொ வாஹணா மூவிஷிவதாம் ||” என்று வெஷுவகித்தை விஸேஷித்துக்கூறியதன்மேல் ஜாதிநிஷுத்தியைப்பேசி யிருப் பதாலும் (சுவரெ) வேறுசிலர் (தகூ) ஆகையால் ஹேமியி கூகு) இவ்வூதானத்தை பாதாரமாய்ப்பற்றி (வெஷுவ வெ) உகூராகுந லீநூ மூஹணாஷிஷிஷிவ ஸூரூவ மானது (பூவெஷுதி) ஒரு சூடெ னுடையப்பட்ட பொ ழுது (சூடெ ஸூரூநி) சூடெ தன்மையினில்லாமைய யும் (சூடெ ரு நவதகூவூவூபூவிதம்) வேளூர் புதியகூ லத்தின் பூவூபூயும் “பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்த்து, கு லந்தரூம், தெண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்” இதுர லிகளால் (வெஷி) கூறுகின்றார்கள். (தவூரூ) ஆகையால் (வாஷாபூ வையாபூலிவ) டூ லீவஹாஷூகமான பூவூவூத்திலுள் ளதமிழ்ப்பாசுரங்களிலுள்ள குருட்டுத்தனமும், அதாவது; அறியாமையும், அதெவ்விதமெனில்; “ரவூகூவூபூ ரூத லீவூ, டெசூஜாதி கூவூபூ சூதூரெயூலீரூ லீரூ பூரூ

ண்பு, உத்தரபுரத்தின் ஜாதிபட்டாஃ கூலயபட்டாஸு ஸாஸுதாஃ, “குடிபுஷுதஃ கூலயபதஃ, ஸ்ரீஹாஷுகாரர் குலங்களெல் லாம், இவர்கள் குலம் வடமாள், குடி வங்கிப்புரம், ஜாதிபூர ஹணன், சொட்டைக்குலம், வதுஷு-உத்தார், ” உத்தரபுர பூரணங்களிற்கர்ணும் ஜாதிக்கூலயஸுங்களுக்குள்ள ஹெ டமின்னதென்றறியாமையானது (விதயெஷு) பூயொஜ நமில்லாத (வணஷு) இப்பவ திவகிகளிடம் (ஸுபூழிஹாதி) நன்றாய்வினங்குகின் நது. ஆகவிதனால் தொண்டைக்குலத்தி ஹள்ளீர் என்றபொழுதே ஹகூஜாதிபாயோர் ஜாதியில்லாத தால் ஹகூலபுருஹமே யிதற்கயபுமெனவறியாமல், பண்டை க்குலத்தைத்தவிரந்து என்றதற்கு ஸுபூஜாதியை விட்டென் றும், குலந்தருமென்றதற்குப் புதிதான ஹாஹுணஜாதிவரு மென்றும், பொருள்கூறவிடமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ஒர் வடித்திற்குப் பலவயபு முளவாகிலும், வகூதாநுமா ணமாய் உவயோமிக்காதே போவது சுநவிஜீதாவியெஷு த்தால் சுநுவிதமாகையாலுமிப்பவ திவகி இக்குலஸஷுத் திற்கு ஜாதியெனப் பொருள்கூறியது ஸாயுவன்று. ஆகையால் வுடுவெபூகூவிரொய மிவ் வடித்திலு மேற்பட இது வுமிவர்களிடம் ஸுஜீவீநவாடிமில்லை யென்றது -தாஹுபட்டம். குலங்களாயவீரண்டில் ” என்றதற்கும், “கூயபூடிஃகூ டுஃ” என்றதற்கும்தம்மதுநெநயூநுஸாயாதத்தில்தா ஹுபட்டமுல்லாதே, உத்தரபுர ஜாதிஜாதாஹுஹும்ஹவஹுஹுஸ மில்லாதுபோனால் அது கூயபுகரமில்லாதே போருமென் நதம் தாஹுபட்டம். ஆகயிவ்வளவையே வைத்துக்கொண்டு ஜாதிபோமென வவநஹுடுஷணத்தில் கூறியது சுஸம்மத மும் ஹாஹாரவிரொயமும் பூரணவிரொயமுமாம். “வே தியர்முழுவேதத்தமுத்தை” உத்தரபுரிகளால் நம்மாழ்வாரும் ஹாஹுணனுக்குள்ள ஸாஹஜிகூஹாஹுத்தித்தையொப்பியரு

ளினராயிற்று. இங்ஙனல்லாதே சிலநவீதவ்யஷ்டை வெவ்
வாஹஸர்களஜாதிபோமெனக்கூறவருவாரேலும்; அவர்களை
யொட்டி விபுர்களும் பேசுவாரேலும், பறையன் வீட்டிற்
பள்ளனுண்ண, பள்ளன் வீட்டிற் பறையனுண்ண, அவ்விரு
வரும் படையாச்சியுடனுண்ண, இம்முவரும் கூடி கவரைநா
யக்கருடனுண்ண, இவர்களுெல்லாங்கூடி ரெட்டிபார்வீட்டிற்
கூடியுண்ண, இவர்கள் சேர்க்கையில்வேளாளர் உண்ண, அவர்
கள் பெண்ணை யிவர்கொள்ள, எல்லோருங்கூடி முதலிபாரு
டன் ஸம்பெயம்செய்ய, முதலியாரும் மற்றபள்ளர் பறையர்
படையாச்சி கள்ளர் மற்றவர் கவரை நாயுடு நாயக்கர் பிள்ளை
களுடன் ஸம்பந்தியாய்க் கூடியுண்ண, எல்லாருங்கூடி பிள்ளை
வொகாவாய்புர் வலநஹடுஷ்டைநாநுஷ்டாநமுடைய வெவ்
வ்யஷ்டாஹுணன் திருமாளிகையிலுள்ள ஸ்ராஹுணனுடைய
கூலிகையை அப்பள்ளர் முதலியவர்களுக்குவிவாஹம்செய்து
கொடுத்து ஸஜைவஜிஹோஜமும் செய்ய அப்பள்ளர் முதலி
யவர்களின் பெண்களைப்பிப்ஸ்ராஹுண வெவ்ஷ்டைவன் தம் கூரை
ருர்களுக்குக்கல்யாணம் செய்துகொள்ள கெவமோர்வகூர
க்நாடி வெவ்ஷ்டைவத்தைக்காரணமாய்க்கொண்டு, உகூர
டிகளுக்கெல்லாமிடமேற்படும. ஆனதால் கூலுஸஷ்த்திற்ரு
ஸஜைஹமென்ற வயட்டில்லாதே ஜாதியென்றவயட்டும் மிக
வும் வரிஹஸநீயமும் ஸாஸ்திரஸாஸ்திரமும் சுஸாஹவிதமு
மாம். வடுவபுராவாய்புர்களும் தம் தம்ஜாதி வடுவெவ்ஷ்டை
த்தவிராதிருந்தார்கள். மேலும் தாழ்ந்தஜாதியாரான வொரு
வன் உயர்ந்தஜாதியில் வருவதற்கு மாத்திரம் விரும்புகின்ற
னையொழிய, தனக்கு ததாமேயுள்ள ஜாதிகளைத்தன்னோடு
சேர்க்கவிரும்புவதில்லை. இதுஸங்கூறும். இதையே “வஸவ
ஃஹஸஹஸநுஷ்டைபிராந.வண்புராஸ்திரநுஷ்டாந ”உகூரடி
யால்ஸ்ரீஹாஷ்டைகாரரும் ஸ்ரீஹாஷ்டைத்தில்; அருளிச்செய்தார்.

[illegible]

தெய்வாடிகளையுடைய விருக்ஷங்களானயிவர்களோட்டை
வாழ்வாயம் அகியுஷ்டிநூத்தால் வந்த கொடிஷத்தைப் போக்
கியிவனையும் விருக்ஷனாக்கி விடும்படி. ” என்று வ்யாவர்த்தி
த்தார். இந்தவிருக்ஷத்திற்கு விருக்ஷவாக்யங்களான “கூதிய
னாவிபூதிநு வபுஷ்டிபயானுன், ” உத்யாடிகளுடைய
வ்யாவர்த்தத்திலும் மணவாளமுனிவர்; “நஸதிசூமமவ
கூகா விபுஷாநவதாஸூதாஃ | ஸவிபுஷாநுஷா உதிபு
ஷாநு ஸபயிஷு வணிகஃ || ” என்று சொன்ன விபுஷா
கள் சுமதிவாடிமாமித்தனையல்லது, சுவக்யுஷ்டிநூவானவன்
அந்த ஸரீரத்தன்னிலே உக்யுஷ்டிநூக்கடுமோ வென்ன;
கடுமென்னுமிடத்துக்கு உத்யாநாந தயாவ ருளிச்செய்கி
றார், கூதியனாவென்று துடங்கி; அதாவது; கூதியக
னொஹ்வன விபூதிநுன் அஜ்ஜநத்திலேதான் பண்ணினத
போலிசேஷமடியாக வலிஷ்வாக்யத்தாலே கூதியகம்பின்
னாட்டாதபடி வபுஷ்டிபயான் விட்டானிறே. ஆகையாலே
சுத்யாநாவசுஷ்டி சுனொஹ்வானாலும் அந்தஸரீரம தன்
னோடே சுநவயிக ஸகூக ஹமவதூஷ்புரபுஷஸம்ஸார வி
சேஷத்தாலே உத்யுஷ்டிதமாகக்குறையிலேயென்கை. சுத்ய
ஸகூக வலிஷ்வாக்யம் செய்தபடி கண்டால் ஸவபுஸகூக
வாய விசேஷம் என்செய்யமாட்டாது. ” என்றிவ்விதம்ஜா
திவ்யவெஸ்டிபோமென்றதையே வற்புறித்தி யெழுதினார்.
ஆனால் ஸகூகர்களுக்கும்போலவே வீதிகளுக்கும் ஸகூகநயபு
த்தை ஸாலும் விபிப்பதால், ஒரு ஸகூக நு வணஸம்ஸாரத்
தைப்பெற்றபொழுது எப்படிவாஹணனாவானோ, அப்படி
யே வீதியும் வணஸம்ஸாரத்தை யயாவதாய் பெற்றவுடன்,
தன்னுடைய வகோஜாடி விமலங்கள் போய் நவீநமாயஸு
த்யாடிகளோடு கூட வாஹணகக்கான்கவிலை, ஆகையால்

ஹமவதுத்ஸபத்தநஸ்தலமாய்வந்தவேற்றம் சோத்ருமேயங்கிக்ரி
க்கத்தக்கது. ஆனால் சாலீடி, ஹமவதுத்ஸபத்தநஸ்தலமாய்வந்தவேற்றம்
ங்களான வுதிவக்யுஷாஹுத யவநங்களுக்கெல்லாம்
பொருள் யாதெனில்: வுதிவக்யி மாருவான பெரிப
வாச்சான் பிள்ளை பென்பவரின் “அது ஜாதிகிஸ்யபநமஸூ
மெய மூணகிஸ்யபனை” என்ற பொருளுக்கிணங்கிவெவகா
னாங்கனையும் வுயொஜநானாங்கனையுமாசித்துப் பேர்ந்த
பண்டுண்டான ஸாகிணய காமுனைறிக்கே, குரோண வாலு
வெவனையே தெய்வமர்கவும் ரோகத்தையே வாரபூயொஜ
நமகவும் கோறின வகுகாமுத்தின் வு வெஸத்தைப்பற்றி
ஸூவித்தபடிபேயாம். ஆகையால் ஜாதிகி ஹெலியாத. கூலும்
என்ற கூட்டம் ஹெலிக்கும். வஹலிபுகளும் ஹமவதுதியில்
லாதவனைப்பற்றி “ஸாலீடி உதிவக்யி” என்று சுவக்யுஷ
மாய்ப் பேசினார். ஆனதாலிவ் சாணத்தைப்பற்றி அப்ஸா
ஹணநு யஜெதாவலீ தயாரணாஜிபநயொம)தாதி ஸஹி
தஜாதியை விட்டவனாகான். ஜாதிகிஸாலீடி நு வீட்டில் பெண்
னெடுக்கவும், பெண்கொடுக்கவுமாகானென்ற விது பொரு
ளாகாதேபோகில் சுநுலவலிபுமாம. ஆனால் ஸாஹுண
த்தைப்பெற்றும் ஸூரபுவாநுரபுமான வழியிழியாதே
போனானென்பது தாதுபட்டம். இதுபோலவே “ஸாலிபெ
டி ராஜிகிஸூரோ” என்றதற்கும் திக்யுஷ ஜாதிகில் ஜனித்
தவனாகிலும், உக்யுஷமாய் ஸக்யாத்ருமாயுள்ள ஸாஹு
ணஜாதிகி ஜாதனுக்கு வேண்டிய ஹமவதுதாவனாஜிகளான
ஸாகிகயபடுங்கள் நிலைத்த கணக்கைப்பற்றி சாலீடி, ஜாதிகி
கனை ஸாஹுணனென்று ஸூரவித்த படியாம். இல்லையாகில்
“வணாஹலிவி வுதுது தடுவாஸாஹுண விது” என்
றபடி திநூபுஸுமெஸபண்ணுகிறவிடங்களிலெல்லாம் சுதி

வ்ருமம் வரும். அன்றியும்; “கீகாபு வெஸாடுத்ருணை
ஹெனா மவதிக்கணாசு | காவலாப்ருதகாலாய பநிவ்வ-
கிராநவம் ||” உத்தாடிகளாயும், ஸ்ரீமாவுகாரால் சுஷ்ண
ஸகெந வரித்துமாயுமுள்ள வாஸாவதாபுலவதிடிகள்
ஸகீயப்படி வரவாஹு கௌஷ்டிவகூவ வெஸமும்வரும்,
மமவதி தியினேற்றத்தை “வவ்வெனெவ்வெனெவ்வெனெ
பெஹு மகூகநாடிடெந” என்றும்; “கூலந்தாங்குசாதிகளநா
லிலும்கீழிழிந்துஎத்தினைநலந்தானிலாதசண்டாளர் சண்டா
ளர்களாகிலும்” என்றும், “அவர்கள்தான்புலைபர் போலும்”
என்றுமித்தாடிகளால் சிஹவதிடிகளும் ஆழ்வார்களும்ருளிச்
செய்தார்கள். ஆகமீவ்வளவால்: “வணகாஸுரோவாரவதா வ
ருஷென வரீவாநா | விஷ்ணாராஜிடுதெ வண்டா நா
நுதெதூஷகாரம் ||” என்றும், “யதீவ வுதீமடிக்நாநா
பெநஸவடிகுகதா | வுக்கிணா தகீவாபு விலிவிந
கிராநவம் ||” என்றும், “ஸுயாநாஸுபடுகாவிமணம் வர
யடிகாஸு நுஷிதாசு |” என்றும், வரயெடுகாபாவ
ஹ” என்றும், நவமதிநிஜவண்டியடுகொயம்” என்றும், “த
ஸூதூபுணவம் ஸடுகெநாநாநிநகீகடிகெயசு” என்றும்
ஸாஸுங்கள் நியமித்தன. இவ்வயடத்தைப் புகிவதிவிஸெ
ஷையுடையுதாநுஸகீகதா | விஸெஷவியிலா காரகூ
ஸுத தகூப வுதீயம் ||” என்று சுஷ்ணெயுகனுமருளிச்
செய்தார்.

இவ்விதமே விஷ்ணாடி வரித்துங்களைப்பற்றியும் ப்ரு
கூரங்களில் சூபஸூவாடிகள் கருமென்கூசெய்திருப்பதால்
ஸூட வகூஹத்தை மூலிப்பது ஸூஹுணனுக்கும் கரு
மேயாகும். இதை “மூதூவகூ கிராமெடுஷா நிஷணெ
நாஸகெ |” என்றும், “விஷ்ணாநாநி” என்றதற்கு முன்

[illegible]

கு ன்ராஹ்ணஜாதிபாபாய்நாஸத்தால் சூகூடிஸெயில் ஸ
வ-ஃஸாரீயம் ஹவீக்குமென்றதும் வலிவித்தது. இப்படிஜாதி
போருமென்றும், கெட்டிங்கனின் ஸ்ராவதபத்ரா உமே வேண்
டுமென்றும், ஸவபுரும் வசுநென்றும் சூருதய மணவாளமு
னிவர்; அவருடைய வாழ்நாட்களில் ஜாதி-பீடமாய் ஸ்ரா
ஹ்ண ப்ரதிநியதமான யஜ்ஞஸூக்து தந்தையும், சிவெவ
பையும், காஷ்யபடிணாடிகளையும், ப-ஹ்னீ க்களையும், பாகப
ரிவெஷணாடிகளுக்காகச் சிற்சிவஸ்ராஹ்ணா டெவெஷ்வர்களை
யுமேவைத்துக் கொண்டிருந்ததற்குக் காரணம்யாதோ? சூவா
யபுனாய் வந்தவன் தனது சரிஷ்ஞனுக்கு முவடிஸித்தாத் தா
னுமனுஷீத்தாலன்றோ “ஸ்யஸோவாஸ தெயஸ்யா த்ஸ்யபாஸா
ய-ஃ உவ்ருகெ |” என்றபடி சூவாய-புஸஸுத்திற்கு பொரு
ளாவான். இல்லையாகில்-புருஷரெனன ஸூகூர்சுநென்
னஇப்பொழுதொ ஹ்ணபீதமேசேஷிக்கும். ஆனால்தோர்ஸி
ஷ்ஞஸூகூ, ஹ்ணத்திற்கும்நல்லதோர்ஸாரப-ஃவிசேஷமாகும்.
மேலுமவ்விதமே அம்முனிவரது சரிஷ்ஞர்களும் வனகஸ்கால
வயபுஹம் ஜாதிஹ்ணத்தையனுஸரித்தே நடந்துவரவும்கா
ன்கின்றோம். ஆனால்பத்ராஹ்ணா மட்டில் தனதுசூருதய
பீடத்தை விட்டு துணு-ஹ்ணாடிகளை சுஹ்மாய் வலிப்பதும், மூ
ஹ்ணாடிகளுக்குப் வரிவெஷணம் செய்வதும் மூஹ்ணைப்
புதிவந்நகம் செய்வதும், வணுவஸ்யமிஸ்வாதே ஸாஹ்ணா
ஸகாடிகளை யரிப்பதும், ட்யூஸி-பீடாணம், செய்துகொ
ள்வதும், ஸண்டெகதமாய் டூர் மூஹ்ணையவநிகையாய்வைத்
து சுயபுஷணியம் செய்து சுயஹ்ணாஹ்ணாய் சுவிநயிப்பதும்,
நியதவாஸாநஹ்ணதயிருக்கச்செய்தே நியதவாஸம்செய்
து கொண்டு மூஹ்ண ப்ரதிநியதமான உட்காஸூரீ நாரோக்
களால் தனது ஸ்ரானத்திற்கோற் திருநாமத்தைச் சாற்றவி
ப்பதும், தனதுஸ்ரானம்வந்தவனுக்கும் வடுவ-பாஸாய-ஃ

[illegible]

மாய் வணிகத்தும் வரிகளின்மீதும் ஸ்தலபாதிச் செய்தருளி யிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரதிவகுகளில் ஐந்த்த சிவ வாராபுரி கர் இன்னும் தமது கருவியால் ஏதாவதொரு சுவஸ்தி ப்ரவாததால் விஷவாதம் செய்தவரைப்போலும், ஸ்தல வஹாரம் பண்ணின ராவணனைப்போலும் சுகாதரி உள்ள ஸங்கடத்தால் சிற்சிலபுஸ்தகங்களை பெழுதிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். மேலுமிங்கு, சுருபுங்களை ஸ்தலபுவிருவங்க ளென்றும் அடிப்போடு விடவேண்டுமென்றும் துணைபித்த யி ப்ரதிவகுகளுக்கு இரத்யுவடுவெழுதகளும் பேர்குமென்றுக ளுதல் ஈமபுமமான யவாமுயிற்ரு சுருதன்மவிதாடுவோ வபாஸம்போல் வரஸுரம் ஸபுஸதமமாம். சுருபும் வேண் டாமென்றபொழுதே ஸிவாயடுதாவலீத புண்ணாடிகள்பா முயின, ஐரத்போமென்றபொழுதேதமதுபெண்களை யுஷ ணாடிகள் சுகுருதித்தார்களாயிற்று. ப்ரபுதிஸுரவிவ விரு டெயெயென்ற பொழுதே இரகாசமும் பேராய் திரகாடிகள் ஐடிவந்தன. வரதும் ஸகூடுத்குதபுமென்றபொழுது, செ ய்யும் சிங்களகாயடங்களும் சுருமஹமான ப்ரதக்யதற்க களைப்போலாயின. இவ்விதம் ஸாஸுபவதிபைவிட்டு ஸுபுரூபி ஹவதிதியிலிழிந்தவுடனே விடரூதஹங்கள் ஸஸ்திங்க ளாய் தலைநீட்டவாராஸிக்குமென்பது இப்ப்ரஸமத்தின் கருத்து. ஆகையால் நாம் கூறியஸுராயாமும் ஸங்கெதலீ திபைவிட்டகன்றஸாயுக்களில் எவராவதோர் ஸகெதாதுருக்கே அவர் திருவுள்ளத்திற்குக்கடும். இப்படிப்பட்ட ஸ தியாவாரங்களை சுருவாரியாத மணவாளமுனிவரின் சு ணிஷ்டிதிஸுரவணத்தாலும், ஐரானீதந கதீயர்களுடைய ஸதியாவாரங்களாலும், அம்முனிவர் தமது சுணிஷ்டிபகாவ ங்களில் கிடாம்பி நயினாச் திருவடியை சுகுரயித்த தூப்புற் குலமுடையார் ஐரஸாய்த்தீர்த்திருப்பரென்பது யலாயு

மென வுக்கூஸூலிகள் சுமீகரிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீஜெஷ்டிகளே அமது உத்தராவஸையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடமிடப்பட்டு வண்பாஸு உயர்பாடிக னையிழந்து திருப்பாணழ்வாரை த்திருவாராதனமாகப்பற் றி ஸெவலுஷெவெவ வஸியவ வெஸம் செய்தாரென ச்சில வாரிஸர்கள் பிதற்றுதின்றனர். இதையாவது வால வ மோவென ஆலோசிக்கில் ஸஸவிஷாணம் போல் சுதுன ம் சுலாவமாகும். அன்றியுமாழ்வார்பக்கல் சுவலாஸுமெ டுவான ஜாதிலிவெவநம் சொன்னது போலவுமாம். அத ங்ஙனையெனில்;— கவி-சுட-அ ளுல் சுவதரித்த நம்பிள் னை-சுரு திருநகூத்ரம் வரையில் ஜீவடிஸெயிலெழுந்தருளி யிருந்து தின்பு வாரிவடிம் புக, அவரது சுட-வது திருநகூ த்திரத்தில், சுருஷெஸாஜியாஜியார்திருக்குமாரராகசுவதரித்த னுப்பற்பிள்ளைதமது சுரு-வது திரு நகூத்திரத்தில், “ஸ்ரீஜீர டுநாஸு, விஷெருஸு ஸாஸநம் | தடிக ஹதஹ கா ஸா ஸிரொஹெஷண தாமதம் || ” என்றும், “ ஸ்ரீரம் மெருடாஸாஸநம் வலிரிவெயெயுயுடெஸுஸீவ்யு-வெ ஷி தம் வாடிஸாஸெ | ” என்றும் கூறுகிறபடியே சுஷுஜிஸ னை ஜயிப்பதற்காக த்திருமுகப்பட்டய மூலமாய், “ காஸ் வுராடிஸள ஸ்ரீநாநு கவி தாகி-க கெஸுரீ | ஸ்ரீரம்மந ம ஸு வரவ ஸ்ரீராரிநுஜயொயிவசு | என்கிறபடிஸ்ரீரம்மந மரமெழுந்தருள வப்பொழுது நம்பிள்ளை வாரிவடிம் ஸா வித்து இரண்டு ஸவதுரம்சென்றிருக்கக்கூடும். அப்பொ ழுது பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும்சுதிவாடி-கூதிற்பட்ட கூ-வது திருநகூத்ரமாயிருக்கக்கூடும். பிள்ளைலோகாவா யுருக்கும் திருநகூத்திரம் எடு-வதாயிருக்கலாகும். ஸ்ரீஜெ ஸிகனுக்கோ சுரு-வது திருநகூத்ர மேயாம். இவ்வவஸுரத்

யே-பாடியமென்ற ஓசைநாடும் வுதிவாடகமான வேர்நா
டகத்தையும்ருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு விவிமனென்றவ
னெதிவந்து வாடிக்க அவனையும் கீயித்து அந்தவிவிம கவி
யால் “வெடிபாடி கொடு ஸுடலிகுடி கயாடொவவா
வாடகொடி கொடி நாவாடி வெடி வுடவழிதனை ஸ்வ
ஸ்வபிதாஸ்ரி || ஸ்ரீ காவலு ஸமவடும் ஜயதி கவித
தெ ஸ்ரீ காவலு ஸ்துதெனா வெடிநாயாடி வயெடா வி
வழித ஜயி ஸ்கொடெவெடெஸ் || ” என்று கொண்டா
டும்படி வெலிக்கப்பட்டவராய்வரவாடிஜயம் செய்தருளிய
தன்பின் தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் வெலிக்கத்
திருவுள்ளம்பற்றி அழகர், காளமேகன், ஆழ்வார், ஆண்டாளி
தொடி லிவடுமெனவழிவர்களை மோடாஸாஸனம் செய்த
ருளிக்கெண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீராமநாமமே யெழுந்தருளி
யங்கு சிலநாள் வயித்தருளி திருக்குடந்தை மோடமாகத்
தனது ஸ்ரீகாந்திக்கு எழுந்தருளிப். பேரருளாளனைத்திருவடி
தொழுதுதூப்புதிவிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொழுதுஸாஸன
மததீவிகைமுதலியில ஸ்ரீஸுருக்கிகளை யருளிச்செய்துமறுப
டியும் ஸ்ரீராமநாமமே எழுந்தருளினார். அதன்பின் தக்ஷு
யவூடகம், தக்ஷ நவநீதம், தக்ஷவடிவீ, ரஹஸ்யவடிவீ
ரஹஸ்யநவநீதம், தக்ஷோதுகெ, ரஹஸ்யோதுகெ,
தக்ஷரதாவலீ, ரஹஸ்யரதாவலீ, ரஹஸ்யஸ்ரீவாணீ, க
ஷ்ரிவெவவம், வயாதஸதகம், வரவேலெஸாவாநம்
சுமயவ டாநஸாரம், ஸம்பாடாயவரிஸூதி, உவகாரஸ
ம், ஹம், ஸாரஸம், முதலிப ஸ்ரீவடிவாடாயடிவ
டிவாடகங்களான ரஹஸ்யம்யங்களை வாயித்த த
வாடிகளுடைய சுருஸ்யாநத்திற்காக வருளிச்செய்தார்.
இப்படி யிருடைய வாடிகளுக்கையும் ஸ்ரீவாடிக்காரர் திரு
வடிகளிலுள்ள ஸ்ரீவாடிகளையுங்கண்டு அப்பொழுதிருந்தபெ

ஸூயா” என்று ப்ராபிஷ்டத்தருளினார். மேலும்பொழுது ஓர் தினத்தில் வணிகர்களெல்லாம் ஸவைகூடி ஆயிரம்ஸ ரிஸெஸுகளைப் ப்ரபொயிக்க அவைகளையெல்லாமித்தெரிசுகூ விராணம் செய்தருளினார். இவ்வயுத்தை “சுமணிஜ மதிஸ ஹிபுஸிஸுரா ஸஹஸ்” என்று தாமேயருளிச்செய்தார். இதன் பின்பு “யஷ்ட ஹஸ ஸ்யு வ காரபுத் திநெயிகு நளரிஸ தம் ஸஹஸ்” என்று கூறுகிறபடியே ஆராயிரப் படிக்கோர்வதுத், ஸயிரகிறண்பதினயிரப்படியென்றவோ ர்முயுத்தையும், சிவிராஹநஹோமமென்ற அமலனாகிப்பிரா ன்வொவொநத்தையும், சிவாரகவிஹுடி மென்றகண்ணினுன் சிறுத்தாம்பு க்கோர்வொவொநத்தையும், சிவிரொவநிஷுத் தாரம்சிவிரொவநிஷுத்தாதுயு ரதாவணி, ப்ரவஸஸாரம், சூ ஹாரநியம், திருசிஞ்சுருக்கு, சிவச்சுருக்கு, வரசிஸூ கச்சுருக்கு, சிதார்த்தலங்கிரகப்பாட்டு, முதலிய ஸகிலம் ப்ரபாயவிஷயக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் யேறியருளப்பண்ணினார். இதன்பிறகு தக்ஷஸாண்டேஸம், ரஹஸுஸாண்டேஸம், ரஹஸு ஸாண்டேஸவிவாணமென்ற முயுங்களைச் செய்தருளி யவை களை த்தமதுஸஹிஷுர்களுக் குவடிசுரித்து க்கொண்டு ஸ்ரீ ரம்மவாவம் செய்தருளி வருங்காலத்தில் “கூகூவாராயம் கூகூகிநெவியெவெஸுஉவயுண்தா ப்ராவ ஸயகூணா யு” என்றபடி கந்தாடை மூகூணாவாயுரென்ற ஒருவர் தமக்கு ப்ரதூஸாரநர்ஷி வாரஸாரங்களைச் செய்யவில் லெயென்று த்ரீ கரணங்களாலும் ஹிம்ஸிக்க அதனால் வன காணவாலத்தை திருவுள்ளம் பற்றி மேல்நாட்டில் காவேரி தீரத்திலுள்ள ஸதூகாமமென்ற ஸ்ரீயூகித்திற்கு த்தமது காராரருடனும் ஸஹிஷுஜநங்களுடனு மெழுந்தருளினார். அப்பொழுது ஸ்ரீஸெஸிகளுக்கு த்திருநக்சுத் (சு)நயின

ராச்சாரிபருக்கு திருநகூத் ம் கஉ. பிள்ளைலோகாபாய-புர்
 திருநகூத் ம்(கூ) பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்கு த்திருநகூத்
 ம்(கக)ஆகையாலொரு ஸம்யம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
 ரோதும் வாபெடிப் ப்ராவித்திருக்கக்கடும். இந்த(கூ) வ
 து திருநகூத் த்திற்குள்ளாகவே தான் ஸ்ரீரெடிபுகன் பெரி
 யவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளில் சூழ்வித்து ஸெலுஉஷ
 ஸெலுஉஷ ஸூயப் ப்ரெஸத்தை ச்செய்தருளியிருக்கவேண்
 டும். இதன் முன்னமேயருளி ச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளே
 வலவ-பாவஸெயிற் செய்தருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளாயிருக்க
 வேண்டும். ஆனதுபற்ற்பே இதன் பின்னருளி ச்செய்யப்
 பட்ட ஸூயங்க ளெல்லாம் உதாராவஸூகூதம் உங்களை
 க வேண்டும். ஆனதால் சூலுநாகு லுஷிகன் பிதற்றும்
 ஸவஸூர ஸெலமில்விடத்திலே தான் ஸ்ரீஸூக்திகளே வேண்டுமல்லது
 வேறு மதியில்லை. இதன்பின் ஸ்ரீரெடிபுகன் அக்கந்தாடை
 ஸூகூணாவாய-புராலேயே மறுபடியும் கோயிலுக்கெழுந்தரு
 ப்பண்ணுவிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது வுநரவ கோயி
 லிலே துருஷுக்களால் கலுஹம் வர அதனால் ஸநெகம்
 ஸ்ரீஸெலுஉஷவர்களெல்லாம் சரீரவியொமத்தையடைந்து ஸ்ரீ
 ராண்டெல்லாம் ஸ்ரீதாரணமாய்ப் போக, அந்த ஸூயத்தில்
 அழகிய மணவாளனையும் உலய நாச்சிமார்களுக்கும் திருப்பெ
 ட்டகத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பிள்ளை ஸூகா
 வாய-புர் மட்டில் உளித்து காவேரீ தீரத்தின் ராம-பாய் ச்
 சென்று வயங்கூர்த்தா ஸேயுண்டான கூத்தாலும், லுலு
 நத்தாலும் ஸ்ரீஸூக்திகளாகக் கண்ணம் செய்து முடிவில் வாபெ
 டிமேறியருளினார். ஸ்ரீரெடிபுகனே அக்கலஹத்திற் பட்டு உளித்
 துகிடக்கையில் ஸ்ரீஸூகூதப் காஸிகாஸுருடைய நியநத்தால்
 “ஹாஷுப் காஸிகா தாண்டுகடகாடு ஸூய-புரஸூக
 ரி! வாபெடிஸெலுக்கூகிடு” என்றபடி ஸூகூதப் கா

ஸிகா ஸம்லிகைகளையும், அபஹாரது காரிதர்களான வே
 டாபாய-பு வராசுஸாபு வதர்கனையும் கமஹம் அடங்
 குமளவு மறைத்து வைத்திருந்து மறுபடியும் “உபாய
 ஸலிகாவலி சுவாடிபெஸவலி வெங்கடேஸ்வரம் | கரு
 வெடிவாஸஸுதாவஸாஹாரம்விஹுடிஹுடிகளஸமாரம் ||
 ஸுபரிபெஸம் மகா” என்றபடியே எழுந்திருந்து தமது
 தோள்களால் அவ்விருகுமாரர்களையு மெடுத்து க்கொண்டு
 ஸத்யாகாசுமென்ற ஸக்திமே மமே யெழுந்தருளினார். இத்
 ன்லேயே “ஸுதவ காரிகாஹலிள யெநாடிள வரிநகி
 தா” என்று சிமஹாஸாஸநா செய்யப்பட்டது. பிறகு
 அந்த ஸத்யாகாசுதத்தில் அவ்விரு காரிகர்களுக்கும் தாமே
 “கூடுவாவநீதள வியிவந்துாரள ஸவ-காணி ஸாலாணு
 விபெஸிகெஹு | உவாடிஸடிஃ கூவயாத பொஹு வி
 ஹவயெ வெங்கடேஸிகெஹு ||” என்றபடி உவநயநா
 ஸுயநாடி ஸக்திமேசுரிசுராய-பு ஸ்ரீஹாஷ்டாடிகளை வ்ஸா
 லித்தருளி அங்கிருந்து திருநாராயணவாரமெழுந்தருளி தி
 ருநாரணனைத் திருவடி தொழுது “நவநவவஹுமொழா”
 உத்யாடியால் சிமஹாஸாஸநா செய்தருளி அங்கிருந்து
 வுநரவி ஸத்யாகாசுமே யெழுந்தருளி கோவில்முகியமண
 வாளனைப்பற்றி மறுபடியும் சேர்த்தியிலே ஸேவித்தருள வே
 ண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியும் லிபுபெஸங்களெல்லாம்
 யபர்வத்தாய்ச்சீராகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியும்
 டொகொவகாராய-புமக ஸஸஸுஜியை வேண்டி “கஹீ
 திஹுதுஸுதிஹுதாய-பு ரபிராமலீராம் சிதநொஹு
 ராய-பு || சஹிதிவ-புதாரிநாஜாஃ வ்யயிவாரம் சிஹாநுஹா
 வர் சிவம்ஸநாயாஃ || என்றபடிகஹீதிஸுவத்தை யருளிச்செய்
 து “ஸ்ரீ யா யெஹுஹுபுஹு ஸ்ரீ தவிவகாசுநுஹுய”
 என்றனு ஸம்யித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளியிராநிற்க அப்

பொழுது ஸ்ரீஜெஸிகனுக்கு வாங்கியு ஸாஹிதமென்ற
தற்கு “புலுபலிதாஸிரி வரலிஹுக்கோ ப்ராபுபெ”
என்றது புலாணம். இதுகவிதிவ்வத்தினிற்றிலுள்ள ஸ்ரீ
கம். இப்படி யிருக்கையில் ஸ்ரீராமத்தில் மொவ்ணாயபினே
ன்றொருவன் பெரிப்பெருமானோடு அழகிபமணவாளனையும்
சேர்த்து பிஷாஸாபெராக்கணத்தை நடத்தி கிடுகுராஹ்வாபி
கள் தவிராதே யபாவத்தாய் நடத்திவருகின்றனென்ற போமல
கவிவத்புராணத்தைக் கேட்டருளி மறுபடியும் ஸுதிராகாயத்
திலிருந்து தமது குடும்பத்தோடும் ஸாஹித ஹட்டர் கார
ரர் களோடும் மற்றுமுள்ள ஸிஷிவமயங்களோடும் கூட
ஸ்ரீராமமயரத்திற்கு ஸ்ரீஜெஸிகன் எழுந்தருளி யிப்படிப்ப
ட்ட பிஷாஸாகாரம் செய்த மொவ்ணாயபின் பேரில் “சு
பீபாநீயஸ்யாமபுதிரவித ஜமடி ஐநாசு” என்றுதுடங்
கி “பெஸாஹிவபினோமொவ்ணாயபி” என்றளவாயுள்ள
ஸ்ரீகங்களால் சுமாமு ஹித்தருள, அவைகளை “உதிரிதெ
ஸிபிமிஜெ பிஷாஹிரா கிரிபிவபெடி நிமோஹபெஸிகாசு
ஸிரிவாதெ ஸிஷிஜெமெ ஸுஹாவிமெ ராவெயப ஹட்டர்
ஸாஹிதாஹாசு ||” என்றபடி பெரியோர்களோடு கூடி ஸ்ரீ
வெஹாவாயப ஹட்டர் ஸ்ரீராமவிபாந ப்ராபுபெணத்தின்கிழ்ப்பு
றம் திருமதில் ஸிரிஸாஸாஸநம் செய்தருளினார். இந்தஸி
வாவெநத்தை யிப்பொழுதும் நிஷுக்கவாதி களான ஸக
லரும் நன்றாக ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். இதுசாலிவாஹனச
கம் (கஉக௩)வதுஸ்ரூப. இந்தஸபீயத்தில் ஸ்ரீஜெஸிகனுக்குத்
திருநக்சுத்ரம் (க௦க)வது. நயினராச்சாரிபருக்குத் திருநக்சு
த்ரம் (௩௩) உவய ஹட்டர்களுக்கும் திருநக்சுத்ரம் (சச)வது.
மேலும் ஸுஹிதாஹி ஸுதாஹிபர் முதலானார்க்குத்
தூஉவிதமான திருநக்சுத்ரங்கள். ஆகயிக்கு (௩௩)வருஷ
காலம் ராஜவிபரத்தால் ஸ்ரீராமமயரம் ஜநவடிமில்லாதே

பெரிய பெருமானுக்கு முன்பே கல்திரை ஸரீர்ப்பிக்கப்பட்
டும் அழகிய மணவாளனும் உலயநாச்சிமாருமில்லாமலும்
ஏதோ தகவநிதியினான விவங்கனைக் கொண்டும் கா
வநயநம் செய்துகொண்டும் வரப்பட்டதென்பது சுவாஹா
மான ஸ்ரீராமநாத வரிதம். இந்த (காக)வது திருநகரத்தி
ரத்திலும் சுபாக்யத லிஷுதிருமேனியோடு கூடிய ஸ்ரீமே
ஸிகநு “புண்ணி ராமாயிவதோதமேஹம் ஸாபாபு வெ
தாதபாமலேஹம் ! புவதபநு ஹிதிரதாஸ்யாநாநா
ஸீதொவ்வள யஸ்திஹம் ஹஜாஸி ||” என்றபடி தமது திரு
வடிகளிலாஸ்யித்த முதலிகளுக்கு ஸ்ரீமாவா ஹிதிரதாஸ்யி
திரதாஸ்யிதிகளைப் புவலாதித்தருளிக்கொண்டு வரச்செய்தே
கலகவருஷமான அந்த ஸரியத்திலும் ஓர்ஸிலிவாஹம்செய்ய,
அவனையும் ஜயித்து ஸ்ரீராமநாதனுடைய நியதினபு காரம்
யேன் ஸீதிராமநாதஸு ஜீராமநாதான வஸ்துஹம் ! ச
வாவ லிதஹிதனா வநெவெதாஹெஸிகம் ||” என்றபடி
தமது திருமேனிக்கு ஸரிமான லிஷுதிருமேனியோடு விஷுத்தையே
நிபருளப்பண்ணி அதில் தாமே யனுபவெஸித்தருளி ஸி
ஸாஸ்ய ஸாரமென்ற மூலத்தையுமருளிச்செய்தார். இதன்
பிறகு ஸ்ரீமேஸிகநு இதுவரையில் மொவநம் செய்துவை
த்திருந்த ஸஸ்திவ லாயாஸ்யிதிகளை யெல்லாம் திரட்டி “ஸு
ஜாமலீராவஸிதொகிஷெவா ரஸிராமலாஸுத யலா
ராமமா ! உதிரதாஸ்யிதிகளைக் கூவாநியிபுஸ்தொவொகெடெஸம்
ஸததம் ஹஜெஹம் ||” என்றபடி கலகவாஸுத யலா
பொருட்டு ஓர்மூலமென கலகவாஸுத யலா
மென்றும், ஸ்ரீராமன ஹாமமென்றும், வலகாஸுத யலா
நாலாமமென்றும், ஸாபாஸ்யிதிகளை ஹாமமென்றும்
ஹாமவதாஸ்யிதிகளாய் ருஜீகாஸுத யலா
வைகளில் யாதொரு குறையும்ற்றதாய் ஸகலாஸ்யிதிகளை

கொட்டங்களை யெழுதிபருளக்காரணமில்லை. மேலும் சூவா யுட்கூறுராயிகாரத்தில்; கிடாமபி அப்புள்ளார் அடியேனை கிளியைப்பழக்குமாப்பேலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ள த்திரைக்கமடியாகப் பெருமாள் தெவிய வு காஸிப்பித்துமற வாமற் கார்த்துப்பிழைபறப் பேசுவித்த பாசரங்கள்” என் றும், “உதியதிராஜிஹாஸந வரிஜை வரிவாஹவாவி தாம் விவக” என்று மொடுவிலருளிச்செய்யப்பட்டிருப்ப தாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை பழக்குவித்த பாசரமென் றபேச்சேயிவ்விடத்திலல்லாததாலும்; பெரியவாச்சான் பிள் னையின் திருவடி ஸம்பாஸம் பெற்று உதாராவஸ்யையில் ஸக ஸம்பா ஸாயுட்குமானவவாஸாஸாஸாயுட்குளை மறந் தாரென்று பிதற்றும் மாந்தர் சுமெயெகனெல்லாம் வாவிர விரிதாஹாடி ஹேதுவும். வண்ணிதெடுமெடுயான சிலகாருகெடு வவரையான கூடாஹாடி ஹேதுவுமாகும். அன்றியும் ஸ்ரீஜி ஹஸுத ய ஸார வு ஸாரஹத்தில் “துய்ய குலசேக ரநம்பாணநாதன்” என்றவோர் அடியிலுள்ள அசைநிறைச் சொல்லாகும் “நம்” என்றதற்கு பெரியவாச்சான் திருவடி ஸாராயணம் பொருளென சிலவநவிஜிஸெவரர்கூறுவர். இதற்குள்ள வாஸுவாயுடும் நம்பு திவகிகளாநியாது ஜலிப் பார்க்கையாகிலும்; அவ்வாயுடத்தை நாமொப்பிப்பார்த்தால் அப்படி யொமம் கொண்டு பெரியவாச்சான் சுவிவாய மல்லவோ மேலேயுள்ள வயிகாரங்களில் வு காஸிப்பிக்க வு வுமாகும். அல்லாதே அவர்வகங்களுக்குக் கெல்லாம் விரொயமாயும் வண்ணமாயு மிருப்பதைப்பற்றியிந்த “நம்” என்ற சொல் வு திவகிக்கு ஸாயகமாகாது. அதைப்பற்றி டெயிசுனுக்கு ஸவஸாஹெடிசுணையாவது பெரிவாச்சான் பிள் னை திருவடி ஸம்பாஸமாவது விரியாது. அன்றியும்; ஸ்ரீஜெ டெகிசுதிருக்குமாரானநயினுராவாயுடும் ஸ்ரீஜெயிசுதிரு

நாட்டிற்கெழுந்தருளிய பிற்காலங்களில் துர்மஸஸூரியுமி
ணடும், விரோதவாரீஹாரம் முதலிய பலமுடையங்களால்
சூழ்ந்து காட்டிவிட்டிருக்கிற நிராசநமராகவே யருளிச்செய்திருக்கி
ன்றார். ஆனது பற்றியும் ஸ்ரீஹரிசுனுக்கு எவ்விதத்திலும்
வருவெய்தாதுராவலாஹெடி வாரிகுணை யொவ்வாது. சூழா
நுஸூகரான ஸ்ரீஹரிசுனு அருளிச்செய்த ஸ்ரீஹயஸ் வ
ஸூகரம் முதல் வாராவாரமென்ற ரஹஸ்யம் வையயிலுள்
ள வாகு ஸ்ரீவசுத்திகளும் ஒரேமாதிரியாய் வுயிகரணமில
லாதே யிருப்பதாலும் சுவஸூரஹெடிகுணம் கீழ் குதும்.

ஆகயிவ்வளவால் மணவாள முனிவர் சுநாஸூரமும்,
ஐதாநீனனர்களான அவர் சிஷ்டர்களுடைய சூவாரங்க
ளும், அம்முனிவரது வுஸூகத்திலெழுதிய வரிகளின் பொ
ருள் போலில்லாதது பற்றியும், பெரும்பாலும் கவ்யசுவகி
கள் போலவேயிருப்பது பற்றியும் திவக்கிவாடி செய்யும்
ரமது சூகரும் வுரஹணவணடத்திற்கும், யதாஸூரித
திற்குமுறித்தான வுரஹணவணடத்திற்கும், விடாதி
ருப்பது பற்றியு மிவர்களெல்லாம் வருவடகாயந்துடங்கி
ய வுஸூரிதாதுவினர்களேயொழிய ஸரீயாவாரத்தில் சி
நூல்லவென்பது வருகுகுடி ரணலிபிம், ஆகையாலே
யே , “சுவரணா ஸரீஸூ” என்று கூறப்பட்டது. இங்
கும் “விதயேஷு” எனச்சொன்னது மறைபொட்டியே.
இவ்விஷயங்களை பற்றிய இவ்வாடிமிக்கு வுசுவாடிதமா
ரது போனால் ஸூரகோகூவிவாயம் ஸரீகூ தேளி
யாது பேரமாதலா லிவ்வளவு விரிவாய் ப்பேசலாயிற்று.
ஆதலால் மணவாளமுனிவர் ஸரீயாவாரமென்ற சொல்
லும், ததீயர் பழநடையென்ற சொல்லும், நம்பிள்ளை
ஸம்வாயமுள்ள பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிய ஜாதிகி
யுடையனை யென்றதற்கும் கூதியனான விஸூரிதாது வு

ஹவியாநானென்ற பிள்ளைலோகாவாயுருடைய ரஹ
ஸ்யவாகுத்திற்குமுள்ள வருஷரவிரொயத்தால் “உடி
கம் ப்ராஹீநம், உடிசுதா நவீநம்” என்னுள்ள கருஹம்
புதிவக்ஷிகளுக்குள்ளேயே கிழிபமாக வில்லையென்பதற்கு
கிடிஸுநம். இங்கு பெரிபவாச்சான்பிள்ளை கூறிப் ஜாதி
கிவாயநவாடிம் ப்ராஹீநமாயுள்ளதை ஸ்ரீரீகரணா பண்
ணவந்ததென்றும், அதன் பின் தோன்றிப் தான்றோன்றி
யான வடிபுதிவாகு யோகாவாயுருடைய ஜாதிஹா
கிவாடிம், ஜாதிவாடிம் போல் ஸ்ராவரணத்திற்கும் ஹாதி
கரமாய் அறிவில்லாமற் கட்டிய ஹாஜஹுக்ஷுமென்றும்,
ஸாஹீபுமாகந்ராயத்தால் மற்ற கடிசுத்ராமாடி ஸகலவா
டிங்களும் நவீநமாய்த் தனக்கொரு புதிவக்ஷையவேண்
டிக்கல்பித்துக் கூட்டியதென்றும் ஸ்ஷுமாகின்றது. அஃ
ஜாதி கிவாயந மடியாக ப்ராஹீநமாயுள்ள ஸடிவாரங்
கள் ஸவடித்தையும் ததூசு ப்ரகாரமே ஸ்ரீரீகரணம் பண்
ணி ஸ்ரீவாடிசுரார் ஸதூபுடிபத்தை புதிவ்வாடிம்
செய்தருள வேண்டுமென்றே வடுவடிவாயுடி வாரங்க
ளுக்கு ஹாதிவாராது ரக்ஷிக்கத் துடங்கி ரஹஸ்யரக்ஷா,
ஸஹாதிருரக்ஷாடி ரக்ஷாஹவடித்தால் அவ்வேமாயங்க
ளுக்குத் திருநாமங்கள் சாற்றிபருளப் பட்டதென ஸ்ஷு
கிகள் தெளியக்கடவார்கள். ஆனதால் சூழியில் யோகா
வாயுடி எழுதியது பெரிபவாச்சான்பிள்ளைக்குபுதிவடி
கெவ வென்றும், பிறகு அது ஸ்ரீரீகரணிகனால் வலுக்க
ப்பட்டு ஓர்முலையிற் கிடத்தப்பட்டதென்றும், பிறகு திரு
வாய் மொழிப்பிள்ளையின் ப்ராடிணையால் மணவாளமுனி
வர் விஸடிமான வ்யாவ்யாநத்தால் சுருகம் ரிடிதிகளுக்கு
க் காமகெஷ்வரடுவெண ப்ரகாஸப்படுத்தினதென்றும்,
அதடியாக அமமுனிவருக்குக் கீந்தாடை மக்ஷணாவாயுடி

ஸம்ஸாரங்களால் ஸ்ரீவகுண வரிவாலுந் துடங்கி ஸ்ரீதிரு
மங்கைமன்னன் மொழாஸ நம் செய்தருளியபாடுதுவான்
துரையில் ஸம்ஸாரிப்பித்து யயாஸையம் ஸவட்காயட்களை
யும் முடிப்பித்தருளினர். அதனுடன் சுலபாரவமாய் ஸ்ரீ
ராமம் பெரிசோயில் பெரியபிராட்டியாருடைய லிவட்குடா
கூவு டெஸத்தில் “கெலி துதவ நாயா” என்றபடி நித்ய
ஸூரிகளுக்கு நிகராய் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமாஷ்டகாரருள்ளி
ட்டார்போல் லிவட்குடமலிம ஹத்தோடு சுலபாரவியாய்
வெலாயாய் ஹார் முதலிய முதலிகளும் நயினராச்சாரிய
ரும் சுவதரிப்பித்தருளினார்கள். இவ்விதம்பெரியபிராட்டியா
ருடைய லிவட்குடகூத்தில் ஸ்ரீமான்ராமமுந்தருளியிரு
க்கும் ஸ்ரீகூலசுலாயாயட்கான ஸ்ரீஷ்ரீமகாவிஹாடெஸிக
னுடைய ஸம்ஸாரிதியேஸவித்தருளும் ஸ்ரீவிகளும் ஸ்ரீவெ
கூணமான கோயிலிவகாஸமுள்ளது போலவே ஸ்ரீவெகூ
ணத்திலும் ஸாவகாஸராய் எழுந்தருளி ஸ்ரீவா நம்மவனா
ஸ்ரீஜித்தைப் பெற்று ஸவாநந் நியாஸாரபெமுந்தருளியி
ருப்பாரென்பதையும் வராஸிபுத்துத் தம் தமக்கும் இத்
டெஸிகந் திருவடிஸம்ஸம்பமும், வநதபீயான ஸ்ரீவஹவா
ஸமும்; வநதபீய மும் காவகெவமுமே உதாரகமென
வும், வராஸாரவாஸுட உடமெனவும் தெளியக்கடவர்.
இவ்வுட்களெல்லாம்நமதாப்தருடையகூமாரும்ஸுமாரும்
வாயட்குமான டெஸபாவாயட்கமதமும் ஸ்ரீவதில் தடுவெ
ஹூ காவடுதெ யெம் ராவாந் யநாந்ஸெவெஸம்ஸு
வெ வினயாதி” என்றும்; “தனாஸகீதப்த சத்ராராஸாந்
ஸாராயெ ஸவட்குடாவி வஜிநாந்” என்றும், “தடுவெ
ஹூகாவடுதெ பெதுஸெவாந்தலாஸாந் லாஸாந்
யடுபெஹு” என்றும், “விவ்ருதெஸெவெ விகாஸா வி
ஸாதா யெவ விவ்ருதெஸெவெ” துதாவதவிவ்ருதா

[illegible]

ஆகியவ்வளவாலும் மூலமான வடையும் இடையிடையாக
கிண்குலைக்கக்கூடிய மூலக்கூறுகளை வாகுங்களைல்லாம்,
வெளியுள்ள மூலங்கள் போலாவதால் மூலவாகுக்கூறு
டைபைலாகியிருக்கின்ற அமைப்பைவாகுக்களாய்வு
மூலத்தாலும்மூலவாகுக்களாய்திருமென்பது ஸிபித்தன.

மேலும் அவர்களுடைய சிற்சில வாஸவாநுங்களைப்பற்றி மேல் வனவிக்ரபாலை விவரிக்கின்றார்.

வனவா வாதிதூரம் போது சமநிலை விஷயம் வெடித்து
வாயு வகைப் பூரணமாக - உண்மை உண்மை உண்மை
தவறாமல் ஸாப்தாபாயாத் திவ்யாஸ்தி! வா தவறாத
தேவதா காமியாயொதது திவ்யாஸ்தி, உண்மை
விகாராஸ்தி திவ்யாஸ்தி உண்மை உண்மை உண்மை

வனவரித்ராஜி! (வனவா) பதிவெழுத்து காரமாய் (வா
தொழைந்தார்) வாக்காலும், வுலகத்தாலும் மாத்திர
மொப்பினவர்களாய், (சுதுவவவிஷயம்) ஸூதுவவவிஷ
யத்தில் (வெடிவடுபாபுவக்ஷாம்) பூநீரெடுத்தெடுக்கிற
டைய வக்ஷங்கையுடையவர்களாய், அதாவது: சுழும்
ஸவாஸநமாய் துராஜி' வெண்கலான சாமி, ஸ்ரீ
நான், பழைய சாமி போம். ஆகையால் ஸ்ரீ

நீக்க ஹெதுவேயில்லை. இன்னுமிய்வாறுணம் மாமவதா
வவாரத்தினேயே சேருவதால் டெஸு-டுஷ்டெவ்ஷவர்களுக்
கு சுநபூவஹமேயாகும். ஆகையாலேயே “கஹஹ” என்
று கூறப்பட்டது. இதனாவர் வாஸ்தவஸ்ரீவெஷ்வர்களில்
லாது டெஸு-டுஷ்டெவ்ஷவர்களாயது. மேலும்; (வநதஸி)
இவர் விஷயமான யிவ்வாறுணம் (வநதாவஹ) இவ்வளவு
மாத்திரமல்ல (சுடிபுயிபி) ஸமையும் வாஸ்தவமாயுமில்லா
தே வசு-வாசிகளான யிவ்வு திபகுகள் (ஸுசு-டு) தம் தமக்
கு நித்தாண ஜாதிராசுரிகளுடைய ஸாரீவ க்ரு-டுவகசு
டுவிசேஷத்தையும் (நகஜ்ஜனி) விடுகிறதில்லை. அதாவது;
வவதிக்குப் வடுவடாமமாய் வியித்த ஸவடசு-டுங்களு
டையவும் ஸாரீவதிராமத்தைச்சொன்ன அவர் மருவா
க்கியத்தீத சுதிவாவநமும் செய்கின்றார்களென்பது, ஆகை
யாலாவர் சுவரணத்தைப் பற்றி யிவர்களுக்கு, டொகாபா
யடூரோ, மணவாளமுனிவரோ டிவ்மரு-க்களல்லவாயிற்று.
(தஸூசு) ஆகையால் (ஸ்ரீமாஷு) காராஸ்ரி -த ஜநஸு-டுடியெ).
ஸ்ரீமாஷு) காராருடைய திருவடிகளையாஸ்ரி யித்த ஸாயுஜந
ங்களுடைய ஸுலஹத்தில் (வ ஹெஹி) மிருந்தஹிமானது
(நடுவெவ) இல்லவேயில்லை. இவ்ருசிலர் “கூடும் டெகெயபு
த்திலே புகும்” என்றதற்கு மமவடநுஜ்ஜா டெகெயபு-ம்செய்
துகொண்டிருக்கச்செய்தே சூஜ்ஜாரு-டுவமான ஸாயு-டுவநு
நாடிகளுக்குக் காலம் ஸஹவித்தாலும் அதைவிட்டுகூஜ்ஜு
யைச்செய்ய வேண்டியதில்லை பெனப்பொருள் கூறுகின்ற
னர். சிலர் கூடும் ஸாரடுவலிராஜம்-நாலும் டெகெயபு
ரடுவெணாநுஷிக்கும்பொழுது அதுதனக்கு ஸாரடுவவி
ரொயிபாகாதென்கிறார். ப்ரஸூ-டு-ம் சுஸா வ ஜ்ஜாதஸூ-டு
யிடுஷின் விஷயம். இவ்வயு-ம் ஸ்ரீநயினாராவா-டுருடைய
விரொயவரிஹாரத்தில் “கத டுஷு-டுஷூ விரொயபஹ”

பொறையுள்ள ஸாஹவெஸ் | சுமந்தா மொஜெகாநெஷ
நிஜேஷாடி கயாஹவெஸ் ||” என்றும், ஸ்ரீ ஷேஸிகநு அருளிச்
செய்த விநாயகவரிமாரத்தில் “இப்படி ஸ்ரீவஜ்ஜாநமு
தையவனுக்கும் ஸாஹய்யொழிந்த நெய்யிலும் கதவு
நொமுண்டாணும்” என்றும் வுநாவி நயினராவாயு
ருடைய விநாயகவரிமாரத்தில் “சுஜ்ஜாதி மாவநாயொ
மாடினயபாடிவடிபாடிநாக! ஸாக்ஷாடிவிநாயகாடி கடி
கதவு பிஷ்டெ” என்றும், “சுதவாவணி நொகெவி
வாமவதொத்தெரு வுணபாஸாடி மொதவ வர நிபநெ
நெய்வஸவபாணபிகடிபாணி யிவநெஜுவாமுஷ்யநெ||”
என்றும் படிபாடிப் பண்ணப்பட்டது. ஆகையாலும் ஸ்ரீ
ஷேஸிகநு உதாராவஸ்யையில் ஸபாந்தர வ வெஸம் செய்
தருளிநொன்பதும், அவரது காராரே யிவ்விதாருளியிரு
ப்பதாலும் ஸவபாஸொருவெவ்வொகி நிநெய்யெ
யாம். வித்யம் ஸஜ்ஜுவமானும் நொகாவாயுருடைய சு
மந்தா காணும் ஸ்ரீவிநாயகமாகையால் வுநாயுமான
கடித்தின் ஸ்ரீவிநாயகமே மந்தர்கள் செய்யும் வுநாயு
நப்படி பொருந்தும். இவ்வாகும் சிவசுப்படி பென்ற
நாஹவ்யஸகிதியிலுள்ளது. கடித்தாமாடி விஷயத்தில் ஸ்ரீ
ஷேஸிக வசுத்தபால் வுதிவகிகுறுவாரேல் கஸ்தகிக
ளையாயினர். இல்லையாகில் மஹாயாநாடி ஸ்வஸாரநவக
டிக்களை விட்டு சவவரிபாணிகளையாகக்கடவர். ஆகையால்
அவரது சிவமாயங்களுக்கு எவ்விதமந்தமான மந்தக்கு
வாயக நெய்யுமில்லை, ஸ்வகிகளான பொழுது வுதிவ
டிம் வுஷகநிபாணஞ்செய்வது, வுதிவகிகளுக்கு கார
ணநொடிநம்போலாகும். சுநாகுதிவகிகளாகில் நாமே
வருக்கு நெய்யு ம்சொல்லி அவர்களிடமுள்ளகாத்தஸூஜாவி

சாவுத்தை யகந்துவிக்கின்றோம். இதேவிஷயத்தைப் பற்றி
 நொக்காயாபுருடன் கல்கெட்டிநின்று வாக்கியம் பருளச்செ
 ய்து ஸாராயாபுருட்தால் திருந்திபருளி அங்கனா காலாயு
 மால் தாமொருநிபன் வெண்பாவையும் டைந்து, அங்கொரு
 டைய சிஷ்யர்க்காக் குறித்தும், மற்றுள்ளாரைக்கு நித்தம்ஸா
 ஸ்ராய வாரிசுமீ யென்னும் நகவியுமுடந்தில் ப்ரீகா
 ஷ்யகாரர் வடவ் ஷ்யகாரர்களுக்குள் ஸ்ராத்ராயாபுருட
 மல்லாதே ஸாபு ஷ்யகார மெல்லில்லை யென்றருளிச்செய்தார்.
 இதுவும் “ஸம்பெஷ்யகாரியாயவ” என்ற நூல்த் தால்வந்தவா
 யாகுதும். (நக)

வளவாபு காரண ஸ்ரீவகிகளுடைய கொட்டங்க
 னையெல்லாம் ஒருவாறு ஸாராயாபுரும் செய்தாலும், சிற்சில சி
 ஷ்யகாரியைச் செய்யும் ஸாஸ்திரி அவந ருபவமான கரு
 துத்தை வளவிக்ரூபியால் கூறுகின்றனர்;

வளவாபுஸாபு ஷ்யகாரம் கதிவந்நிஜாஃ வணிகருநு
 வயபாஃ கருகாமுமெவெவெ ஸாபுஷ்யகாரி சந்நி
 மென்கார யாது விஜாஃ | ஸாகெ தாயொவபிஸா
 நவந பரிஹாஸநி காவபிபாவாஃ ஸாராயு
 ஸிஸாநிநித்யுவிஜகாமுஜிதபாஹதாவி க்யுபாதுஃ ||

உதிசூதக நினப்யெ வரவபுலாமஸாவாணபுஃ ||

வளவிக்ரூபி! (வளவா) வடவெபுலாம காரம்
 (வணிகருநுவயபாஃ) தன்னைத் தேர்ந்த கல்வித்திறமை
 யுடையவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும், (கதிவந
 சந்நி) சிற்சில மனிதர்கள் (ஷ்யகாரியாயா) கெட்ட
 தானவோர்ஸாபு ஷ்யகாரத்தை, அதர்வது—ஒருவர் பின்னொ

ருவராய்ஜெயபிராணமில்லாதே தானாய்க்கட்டிக்கேட்டனுஷ்
டித்துவருமோர்ஸாகெதாஜாமுமென்றது. அவ்வகையார்
(ஸூடுஷெஷ்ஷி) ஜாகி ஸூடுஷர்களிடத்திலும் (ஜெயா)ஜெ
யாடி ஜெயத்தை (ஸூகாரயுஜா) உணவத்தோடு கூடிய
தாய்)விஜயா) வெட்கமற்றவர்களாய் (ஸாகெதாய) கட்
டுப்பாட்டிற்காக (உவடிஸூ) கேட்பித்து, அதன் பேரில்
தாம் செய்ததைபே ஸாஸூய ஸஜயாபார மென்று நி
னைத்து (கூவஜமபரிஹாஸாய) வரவமற்ற ஸாயுஜ
ம வரிஹாஸத்தையும் (கூவடினி) செய்கின்றனர். இத
னால் ஸாயுஜம ஸஹிஷ்யாகுஜெனம் செய்து (ஸாயுடு
யு) ஸாயுக்களான ஸதுருஷர்களை (நித்யா) எப்பொ
ழுதும் (ஹநநாலி க்யுயுஜா) மறைவான நாவிகத்தன்
மையோடு கூடினவர்களான (விஜகூஜநிதா)புரஹண
ஜாகியிற்பிறந்தவர்கள், அதாவது; பிறவிபாதுமுள்ள
புஹிஸாயுக்களென்றபடி. (ஹிஸனி) துன்பப்படுத்து
கின்றனர்.

இதனால் சில ஸெயுடுஷ வெஷ்வர்கள் ஜீவஜெ
யாயத்தை வேண்டி மயமலாபாரிகளிற் பட்டத்தையும்,
ஹிஸாயாரிகளில் ஸகடத்தையும், ஜெயரத்தில் மரக்க
லம் முதல் படகூருக்கள்ளவைகளையும் விட்டு வுருஸூ
ய ரொஜாவிஷ்ஷமாய் நித்யம் வலஹுணம் செய்யும்
கூஸூஷர்களான வாவிஷர்களை யெல்லாம் கிட்டி டிவருமா
யும் கூறுவதுமாயுமுள்ள திருவஷாக்கரத்தை ப்ணவல
ஹிதமாய் அப்பாவிஷர் செவியில் சொல்லி, அவனைச்
சீர்திருத்தாது இந்த ஷெஷயுஜைதையே மமவதுஸூ
யணத்திற் குறுப்பென மொழிந்து, அவன் தரும் பொரு
ளைக் கொண்டு உவஜீவிக்கின்றன ரெனக்கருத்து. இவ்வி

தமிழிரங்க மொகாயாபுர் ரஹஸ்யமும், மணவாளமு
 னிவர்யுரவ்யுதமுமேவ பிரணமென்கிறார். அதாவது: பர
 நதபடி திருநீண்டு புகரணத்தில் “இதுதான் ஸ்வயம்பிரகா
 ரம், ப்ரணவாயுத்திற் கெல்லாருயிசாரிகள்; விடநீன
 வன் “அம்மே” என்னுமாப்போலே இது சொல்லுகைக்
 கு எல்லாரும் போற்றி. ப்ராயஸித்தாவைக்கையில்லை கன்
 றார். இதனால் மொகாயாபுர் வக்ஷமிவகு ப்ரணவத்தோ
 ரு கூடியே உவடுபரிக்கக்கூடுமென்றுமாகவில்லை. ஏனெ
 னில், “ப்ரணவாயுத்திற் கெல்லாருமயிசாரிக” னென்றார்.
 இங்மனல்லாது ப்ரணவத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகளென்றி
 ருந்தால் கூடும். “இது சொல்லுகைக்கு” என்றது மேல்
 வாகுத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் “நரோ நாராயணாயெ
 தி” குலந்தரும்,” என்ற ப்ரண ஸாரஸ்யத்தால் ப்ரண
 வ ரஹிதமான சிவனே மாகக்கடவது. இது ஸ்வரஹித
 ன பொருள். இவ்விதமல்லாதே ஊத்தால் ப்ரணவம் கூ
 ட்டி யுவடுபரிக்கவே யிது ப்ரணமெனில்; “தஸ்யுத
 ப்ரணவம் ஸாதிஷ்டாபிதாநி நகீதயெகி ஸ்ரீஸாதிஷ்டா
 ணாம் வியி வகெஷு வஜீக் ப்ரணவ வஜீக்தா. ப்ரணவம்
 வஜீயெ ஸ்ரீ நிபிஸ்யாதவகூப்யஸம் | நஸ்யுத ப்ரண
 வொம்மாநி நாவநு விபயஸ்யா | ஸ்ரீணாம் து ஸாதி
 ஷ்டிஜாதீநாம் தனோதொகிநிஷ்டுதெ || வனதெனோம் ப்ர
 யாநாஸு வெவிகாம் ப்ரணவெயபுதாம் | ப்ரணவெ
 நவிஹீநாஸு தாந்திகா வாவகீதிதாம் || ததொதாரா
 யணாஸ்யாதி ஸிபுஷ்டாதிஷ்டுரணதம் | வீடிஷ்டாக்காஸு
 ஸ்யாசு தெநாஷ்டாக்கா தாஹவெகி || நரோநாராயணா
 யெதி ஸ்ரீ ஸ்வயம்பிரகாராயகம் || ” என்ற ஸாஸ்யீயப்ரண
 வவநகரங்குக்கும், “நரோநாராயணம் நனகநய நமோநாரா
 யணாய வென்று, நவ்வகையால் நமோநாராயண” உத்யாதி

ஆழ்வார்கள் பாசரங்களுக்கும் விரோடும் உ ஸ்மிக்கும்.

ஆகையால் ப்ரணவவஸுனி தமானவுபபெசம், உவபெச
ஷாபான ப்ராஹ்மணனுக்கும், உவபெசம்பெற்ற ஸ்ரீகருக்
கும் ஸாதிடர்களுக்கும் ஈரகாவஹ்மே யொழிய உத்ராக
மாகவாகாது. வாஸுவமாய் ப்ரணவவஸுனி ததேராவபெசம்
உத்ராகமாயிருக்கில், ஓர் ப்ராஹ்மணஸ்ரீ வெவஷ்வன் தனது
போதாவிற்க்கும், ஓஹிதாவிற்க்கும், ஹிமிதிக்கும் வஸு
வாஸுவமாய் ப்ராஹ்மணனுக்கே விலக்கிவைக்க உலிப்பா
னே, ஆனதுபற்றி தமது மாதாவை ப்ரோஹம் ஹிமிநியைப்
ப்ரோஹம் தன் ஸ்ரீஷ்டர்களுகான சுப்ராஹ்மணர்களுகும் நீனைத் து
உவபெசா த்ராகணத்தைபபற்றி ஸாஹ்மம் வருத்து வியித்தபு
காரம் உவபெசரித்துவருகின்றனர். வெவஹம் ஜீவனத்திற்கா
கவே ஓடிபோடி யங்கங்கு “கும்பிபிவாராரொன்று தேடுகின்
றார் குணங்களை யுந்கனக்கெடுத்து வுரைக்குகின்றார்” என்றப
டி ஸ்ரீஷ்டினை ந சில வாவிஷ்டர்களைப்பிடித்து அவரிடம் “மற்
றவர் உனக்கு சுஷ்டாக்ஷரத்தை முழுமையுமெட்டக்ஷரமாய்
வபெசரிபாதே ப்ரணவத்தை விட்டுபெதேசிக்கின்றனர், நாம்
வாஸுவமாய் ப்ரணவத்தோடு உபெசரிக்கின்றோமென்று வி
புலாஹம் செய்து வாய் கூசாகே ப்ரணவத்தைக் கூட்டிய
வன் செவியிப்புவிட்டு வேண்டி பபொருளை பாடிநம்செய்
வதைக் காட்டிலும், மற்றவர் உபக்கு வேண்டிய சமொஹி
ஷ்டத்தைபெல்லாம் வலிதிட்டு செய்து வைப்பதில்லை, அங்ஙனன்
நிக்கே நாம் அவ்வித சமொஹிஷ்டத்தை நமது ஓடுபெயையைக்
கொண்டா ஓஹி து ப்ரஹ்மணர்களைக் கொன்றோ துவி
செய்விக்கின்றோமெனக் கூறியும் அவ்விதம் நடத்தியும் அதற்
கிண்சய நம் வைஷ்வதேவ-தத்தில் ஹாவதூராயமம் தாவ
தூய-தேமென்றும் இதற்கு மாரூபராவராயினுள்ளவென

அஹுங்களே பூரணங்களென்றும், ஆகையால் நமக்குள்
 ஹைமேயில்லையன்றும், எருமியப்பாஷம் “கூதூராகு
 தெ ஸவபுஜி காரயிவா” என்றருள்செய்தாரென்று
 மிதூரடி பற்பலவயைங்களைக்கூற வஞ்சிப்பது மிக்கநலமா
 கும். அன்றயுமிது சுபபாஜநகதிற் கு ஸுபகரமாவவுடைய
 முமாம். ஆகையால் பூணவஸ்துதமான சிவகுந்தொவ
 டெசம உடபெஸிககின்றவனுக்கும் உவபெசம் பெருகிற
 வனுக்கும் சுபபாவஹமேயாகுமென்பதுவிவம். ஆனதா
 லிறே யிதுபூஸூப டாயமாய்ப்போர்ந்தது. மேலும்; ஸவபு
 லக்ஷணை ஒருவனை, ஷிபாபு பூக்ஷணை மற்றொரு செ
 லுஷி வெஷி வாயபுடன் கண்டவுடன் சுபபூபு ஸாஷி
 களை ஸாஷணிரீயி தூக்ஷணைகளும் சிந்ஹாஸ பூக்ஷணை
 ய்து சுபபூபு ஹணத்திற்கு வேண்டிய சிற்சில கட்டுக்க
 தைகளைப் பேசத்துடங்கி தவ்ஹேயாயாரண விஷயத்திலா
 ப்புவிக்கப்பார்க்க, அந்த ஸாஷிபூபு ஸவபுலக்ஷணைகும்
 ஸாபுலானவன் தன்ஹேயத்தை மதிவிக்க, அதைக்கேட்ட
 ஸாபுலாயபுன் “நாடாரேவாதகமுமவிலக்கன்று” என்று
 ஸ்ரீவநுபூபுஷணத்தில் பேரருளாளன் திருவவகாரமான
 பிள்ளைலோகாபாயபுர் அருளிச்செய்திருப்பதால் நாடாரு
 டையவாக்கமே பெருமானுடைய ஸாபுபு யணத்திற்கோர்
 பச்சையாய் முடிவிலவருக்கே ஹோபுமாய் திருமென மன்
 ரூபுப் பேசிபதற்கு உவபூபுமாத ஸ்ரீமனவாளமாமுனிகள்
 ஸாபுபுனமிருகனமெனவும்காட்டுவர். அதன்விவரமாவது;
 “பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீமஹப்பெரு
 மாளுக்கு, ஹேமே பச்சையாகவாய்கிரிக்கையாலே வாத
 சுமடகிற தீமைதானே நனமையாய் விட்டதென்கை” உதூர
 லிகள். இங்கு மஹப்பெருமாள் ஸ்ரீஸாஷிவிஷயத்திலா
 தொரு குற்றமும் சாநஸமாக்ககூடச்செய்ததாய் ஸ்ரீஹே
 யணத்தில் காணக்கிடைப்பதரிது. ஆகிலும் பாதகியாக்கியது
 ஜாதிகும நியதாபுரண மறிபாதேயாம். ஏனெனில்; இப்
 பூ திவக்ஷிகளுக்குத் தங்களுடைய ஸாபுலக்களையும் வாதகி
 யாக்கவேண்டியது தன்றனக்குப்பாதக காரணத்தில் துணி
 வுருவதற்காக வத்தனை. ஆக சிந்ஹாவாதகத்தையே பச்சை
 யாகக் கொண்டதாலிவர், வக்யவதிபுத்திருமகனார் ஸ்ரீஸபாபி

பிடத்தில் உஜிஷ்டமொஹம் செய்தருளிற்றோன்றார். மேலும், சிவவழிபுகள் யகீ-ல்யுதாயதுமாயாராடிகளிடம் துவண்டு நின்று யகீ-ல் ஸநெஹம் தெளிந்தனர் என்றும் கூறினர். இவைகளெல்லாம் ராக்ஷஸாஸுரர்களான வாஷிஷ்டர்கள் போல் பெருவயிறுபடைத்த செலுஷ்டவெஷ்டவர்களான யிவர்கள் தமதுக்ஷுடாயாநிவ்யுத்யுடும் ஜிஹ்வாவயுத்தால் பிழைக்கவேறுவழிபற்பாதே பிதற்றின வுராவங்களாம். அன்றியும்; சரிஷ்டஸஷ்த்திற்கும், செஷ்டஸஷ்த்திற்கும், “உக” என்ற உபஸமடும் கூடிய உஜிஷ்டஸஷ்த்திற்கும் பொருளறிபாதே கூறினபடியென்று ஸாஷ்டத்தினால் செய்யப்பட்ட நிஷ்டம. ஸாஷ்த்தில் “கனஸெஷ்ட கிங்கியதாம்” என்று பூசும் பண்ணை வதற்கும் விதூக்கள் “உசெஷ்டஸஹ ஹிஷ்டாம்” என்று நியமித்தார்கள். இங்கெவ்விதம் எச்சிலில் வாத வாக்ஷஸெஷ்டமே யகீ-ல்மோ, அதுபோல் ஸ்ரீஸவைரியும் பூத்வக்ஷங்களுடையவும் மலங்களை யாவாடித்து நோக்கி, அவைகளுள் ஸாஷ்டமமான மலங்களை யுடையவந்தந்தவ்யக்ஷங்களில் மலங்களை நிறுத்திவைத்திருந்து அப்மலங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீராஜெஷ்டனை யாராயித்தாளென்பது ஸவரீஷ்டமலங்களுக்கணத்திற்குத் தாதுபடும். ஜடாயாவிஷ்டயகௌஷ்டெஷ்டிக சுருக்கும், ஸவரீஷ்டமலங்களுக்கணமுமின்ன தின்னதென நமது ஸ்வரீஷ்டிகிஷ்டய வுராவாநத்தில் கவெக்ஷகர்தமது ஸம்ஸயமறக்கண்டுகொள்வது. சிவவழிபுகள் துவண்டு யகீ-ல்ஸநெஹம் கேட்டவிஷ்டயமாவது; வந்நெஷ்டமான சிவாவாரதத்தில்: ஜாஜலியென்றசிவவழி “விதி ணணணி வண்பாநி துமாயாரம் டிஸ-ல்ஸ” என்று துமாயாரனென்ற செஷ்டியைக்காண அத்தலாயாரனுள் ஸுபகீ-ல் விடாதே “ஸுசு-ஸாய ஸுஸம்ஷுஷ்டிஸாமகெந்நாஹுஷ்டஜயக” என்று யயாஹுமான வுணையைச் செய்தான். மேலுமதனுடன் “கரவாணி வியங்கிஷ்ட” என்றும்றிவித்தான். அதற்கு ஜாஜலியும்விதி ணாநஸவபுரஸாநு ஸவபுமாயாஹுவாணிஜ. | சுஷுமாரீஷ்டெஷ்டி கிஷ்டுஷ்டி. கூதஸூரி யமாமதா || வநததாவக்ஷெஸவடும் நிஷ்டெஷ்ட. சிவாரீஷ்ட || ” என்று துலாயாரனுடைய வுதா

தைத்த வுழும்பண்ண, உதூரமாகத்துலாயாரனும் “க
 டொஹெஹெணவஹேதாநாஜெ டொஹெணவாபுநாபா
 வுதிவ்வொபபு டெவநஜீயா ஜிஜாஜெ || ” எனமொழி
 ந்தனன். இதைக்கேட்ட ஜாஜலியும் ஸம்ஸயந்தெளிந்து யார
 மதம் போனார். இங்கும் ஜாஜலி துறாயாரனைப்பணிந்தோ,
 அல்லது ஜெஹாஜெ நக்கையுப டெஸம் பெறவோ யாதொன்
 றுமில்லாது கெவவு மொரு ஸாரோந்யபுரித்தை வாதபூலி
 ஸாராடுபெணப் பேசிப்போனென்றாவதாலும், துறா
 யாரனும் ஸுஹெஸா ஜாதநு முணமான பிபுடாகை
 விட்டிலையாதலாலும், ஜாதிவடுவெஹெயைக்குலைக்கபிதோர்
 காரணமாகாது. ஆனால் வ திஷாபநம்செய்யவேஸு
 நரமான காரணமாயிற்று. மற்றதும் அதே ஜெஹாஜெ
 தில் “ஸதாஜாஜா ஜிஜெபு ரபு ஸஹஸா ஸம்ஸு டொஜி
 தி|சுஜமாஜி யகொலிவஃ ஸிதவகாஜாஜெவெ | சுலிவா
 டபெகாஃ ஹவநு ஸாமதஜெ ஜிஜெ.ஜி || ” என்றோடிவந்
 து தன் வுராயஜாதிக்குத் தக்கபடி வுரஜினைப்பாடிநித்தும்
 வாழித்தும் ஸாமதாஜிகளால்சுஸுபுழும்பண்ணியும், தான்
 ஸவடிஜிநாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதநுவாய்பை யிட்டு
 டெவநுரநுஸம்ஸா நத்துடன் “ஹம் வுராயஸு ஹஜ்
 டெ கிசுரொஜி வுராயிஜா | ” என்று தன்னாலவதொரு
 சுதபுவுத்தை வுராயிடியாநிற்க “கடுபெடி கடுபெடி ஸஹ
 ஸம் ஹதஃ ” என்று ஜிஜாஜுக் ஸஹாஜெநத்தை முன்னிட
 டி வலவிசு பத்தை சுஸாஸுயமென ஸங்கிக்க, யிதற்குவிடை
 யாக “கடுவொலித ஜிஜெகெடி விதடுவெதாஜெஹஜெ |
 வதபுஜெநஸு ரெபெஜெ டெவநுஜெ ராகு யாஜிஜ || ” என்
 றான். இதைக்கேட்டு வுரஜிணனும் தெளிந்து போனான்.
 இவ்வளவையே கொண்டு ஜாதிவடுவெஹெயேபோருமென்றதற்
 குவ ராணமாயெழுதினது சுஸுணுடைய வீசுணத்திற்குது
 ழுபாம். இந்த “கடுவொலிதஜிஜெகெடி ” என்றதால் ஸ்ரீமு
 ஹன்பக்கல் ஜெதுவாதககாஜிகளைஹெமாயெழுதிய வுதி
 வகியின்பிபுணியானது பே’ யாசைப்பிடித்ததுமன்றி தடி
 யுப் டெஸத்திலுள்ள டெவ தாஜாத்தையும் பிடித்ததாமெ
 ன்றகணக்குப்போல் ஹகாஜாயபுரைப்பிடித்த ஸங்காவி

ஸாலம் மணவாளமுனிவரையும் பிடித்தாட்டியது போராதே
சூயாமிநாராயண பிஷ்ணிகாரரையும் விடாதாட்டி வைக்கின்
றது. அந்தோ!! இதுகதிவிஷ்ணுபகாரணமாய்முடிந்தது. ஆகை
யால் ஓபுதிவகதிசொன்னவாடிக்கென்கொம் வெடிவெடிக
ஸாலங்களுக்கும், வடிவபூவாயடி ப்ரீஸுதிசூராவரங்களுக்
கும், உதாரிதநவீபாவரணங்களுக்கும், ஸுதுகடிங்களுக்கும்
பொருந்தாது வாடுகொஸரிது மாய்நாவிசு வாடித்தோடு
க்குமென நிஷ்டுஷ்டு.

ஆகையால் ப்ர. திவகதிகளான செவதிஷ செவதிஷ
ருடைய ஸபையாவரம் உஸுஸு உயமாயும், ஸாயுக்களு
க்கு ஹிஸாகரமாயுமாயிற்றென்பது தாதுயஸாரம். இக்
காரணங்களைப்பற்றியே;

“நலாங்கயபுஜா தம் திவ்வுஷுஷஜதிஷ்விநவா

நவாஷ்டுதிராமஸுபகிசுதகிசுதொஷுபிரணபு ||

ஸரிபரவாபாவாடி ஹநஹிவடிஷ்டு தததத

தொடுகொடுத் நாயபுமொருவநவதெடுகவிஷயபு||”

என்று ஸம்ப்ர ஹிக்கப்பட்டது. மேலும்; “செவதிஷகாஜிரிவி
அத்யணியான ப்ரீவெங்கடாஜிரிதொகவியும்” வெடாஹாயடிஷி
பொயிதா ஹிதபயம் விராயுய ஸாயுதிதம்வாவதொ
உநருஸுடுத் ததிதரா பாயாநய்யாநராஃ ! உஷ்டுஹ
கடிய காண்பாவ விஹரெ தெடுவு விராயுவிநா ரொமா
கடாஸுபயாஸுவணிநதுதய்யெவாடிஷிஷ்டு ||” என்
றும்; கடுகநுஷாநாவசுடுகவ ப்ரகடநகரிநம் வெடிவதி
வாயபுரிமபு || என்றும் ப்யாயுத்தைபு காணிப்பித்தார்.
ஆகையால் “பதுடிமெ விஷிவி” என்று முதலில் சுதிகி
நமாத்தொன்றினாலும் ப்ரீஃனிமொகதெஹாடுசிகநு அருளி
யவசுஸுபு; உயபுமம் “வரிணாடுசுடிதொவம்” என்
றபடி ஸுதுருக்கும் வரிணாரிதவஹத்தில்குடிதஸிமாய்
ஆகுமென்பதிதன் திரண்டபொருள் ||

௩௭

உதி வணபூஸுரிவாடி ||

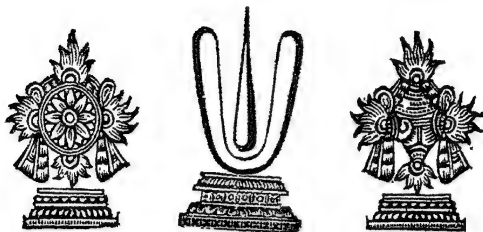
உதி ப்ரீதக்ஷிணாய விவரணெ

வடுவபுஹாமஸுபுணபு ||

ஸ்ரீ ஹயவதன விராஸ் பிரஸ், சும்பகோணம்.

ஸ்ரீரஸு.

ஸ்ரீதெவெஜானுமாவெந்நீ ||

ஸ்ரீதெராஜாநுஜாயந்நீ ||

ஸ்ரீதெவகூஹபவந வரஸஹ்நெந்நீ ||

சுயோதராஹம் ||

சுய கஜோவெஸிஷ்ட வாஜாரம் ||

ஸ்ரீ || தவதவகிராவம் தடியந்நீவி தவபுராவம்
ததீயோ ஹாகார ஸஜுண ஸதஹ்ரடியடியிதா தடி
ணாவாதீயம் | தவஸாமி பூரவகா ததடிவரயமநு
ராவம் புகுதாதாராவம் செவவம் ஸக்ஷிவதத்
ஸ்ரீதிசுநிமாரவிஸ்ராக்ஷாதாராவம் || க ||

(வாஸாந பூராரம்)

சுநந்நிவதிவக்ஷா டநந்நிநெககாயுதம் |

சுநந்நி விஸக்ஷாடி நிபுநம் தடிவாஸஹம் ||

தடிதிதாதி || வஸவ காரமாக வந்நாதி வண்புயி
னமான ஸவவாடிங்கனம் உவவாடிநம்செய்து நிண்புயிக்கப்பட்
டபொழுது, ஜாதிரிவஸந்யுடனும் சுஸ்ரீநிவஸந்யுடனும்
சுடி ஸஸாநுமணமாக வாஸுரிக்கப்புகுந்தவன் ஸுஸுஸுவா
வ வ

என்பொழுது ஹமவஹரண வரணத்திவிழியக் கருத்துற்று நிற்குங்
கால் அம்ஹமவக்ஷஸுரூபம் ஸவக்ஷக்ஷமோ கவக்ஷக்ஷமாவென்று
ஸம்சயம்வா, அதையும் வரிஹரிக்க விரும்பி மேல் தகிதிரா
உய்யுதாபாஸ ஸோகங்களால் விரிஜாதிக்கின்றார்.

அந்த ஜமநாநாவான ஸ்ரீதக்ஷமானது (தகி) ‘யயா ஸ
வபுமதொவிஷு’ என்றதுபோல் ‘தெயெவெயாவிஜாத’
என்றும், ‘ஔஸாநொஹதிகவபுஸ’ என்றதுபோல் ‘க
ஸெஸாநாஜமதொ விஷுபதீ, ஔஸாநாஜெவீஹுவநஸு
யிபதீ’ என்றும், ‘கூபா யாபுஸொஹி’ என்றதுபோல்,
‘கபிதாபிவிதாபுஸீதெ’ என்றும், ‘ஔஸாஸவபுஹதொ
நா’ என்றதுபோல் ‘ஔஸாஸவபுஹதொநா’ என்றும்,
‘ஔஸாஸவபுஹதொநா ஹுஜெஸொஜபுநதிஷதி’ என்
றதுபோல் ‘ஔஸாஸவபுஹதொநா வதாக்கீ வதாரிநீ’
என்றும், ‘கூபுஸவபுஹதொ யயாதிதொகீ திஷத பு
தெவவரொவிதாஷதி’ என்றதுபோல் ‘தயாவிதாஹ்வரதெ
தயாவி’ என்றும் தெவதெவொஜமதிதா என்றதுபோல் ‘கூ
பாஸவபுதொகாநா’ என்றும், ‘பொபொஹதிஹ்வாவஸ
விஷுரிதி நிஸபு’ என்றதுபோல் ‘பொபஸுநாநீஹாவஸு
ததூக்ஷவபுஹதி’ என்றும் பூரணிக்கின்றபடியே அந்த
ஹமவதக்ஷம் போன்றதென்றும்; இவ்விதம் கூறப்பட்டதக்ஷம் ஸ
தக்ஷமோ வரதக்ஷமாவென ஸங்கித்து (தகிதிரூப) அ
தாவது ‘ஜமபுதாபி காமகிஸுவ புகுதிநிஷதெ | ஸெ
வநாஸஹஸெஸு ஹு கக்ஷஸ்ரீரிதிக்கதெ’ என்றும், ‘க
நுமூஹா ஸகிராபு’ என்றும், ‘ஹாஸகி பூரணஸ
கி வகுணபாரிகா பூதொஹ்வா’ என்றும், ‘விஷுஸகிபு
ஹாவொ’ என்றும், ‘யஸாஹுஸுஸஹதொ ஸகபொவிஸ
மாஸுதா | தஸாதீதாஜமநாதா ஸ்ரீயபுஸுயுதவஹா || ஸ
ஸ்ரீதாஸகயஸுஸெஸு விபிஷுஹாஸிவி | வநகவஹஜமஸு
ஸ்ரீ ஸகிதாநயுதபுஹா ||’ என்றும், ஸவபுஹவாநுமாஸகி

[illegible]

கலிதாவிஷ்டாஃ, வக்ஷஸீம் பிபுவிஜயிநஃ' உத ஶ்ராதிகளால்
 உத்தியமான ஹவதாபுரபக்ஷமும் ஸிபம். இவைபோலவே துதீ
 யமான ஹவததாக்காயபுதும், ஶ்ரதபாஷெவொஷெவக்ஷஸு
 தெ, யபாவ ஶுஹிதமேதெ, நெவஸக்ஷ ஶ்ர விநாகஸிவ
 கிரோநவிகாரணம், உக்ஷாஸஹஹ ஶுஷீகெஸாஷெவ ஶாகார
 ண்ரூரூபபா | ரக்ஷஸவபுலிபாஷெ வெஷாஷெவியதீபதெ,
 சுநந்ரூஹிபாவீதா நெபெயிநீஜநகாசஜா | நொகெஸஸா வி
 ஹகுதீநா காரணம்பநிநீக்ஷணம் | (தெநெயா) ஸயபிபுதா
 ஶுஹகுதபுவிஜீவதி, ஜமதேஸம் யதவாமஸாபுரபா, சுரவிந்
 நொயநிநஃ கானாபுலாஷாஷெதெ, யஸுலீக்ஷஸுஹ, சு
 வாமாஹகுபா ஸொயஷுவஸிபாஸு ஶுஹததஹகு, க்ஷா
 ஶெஷாஷெஷாஷெவதீவநாநிஷெஷெஸுபெ, என்றபுரோண
 ங்களால் ஸிபமாகும். மேலும்மற்றோர் உதாயபுதத்திற்கும்
 'ஷெவஜுஷா' என்றும், 'சுநந்ரூராவவெணாஹ' என்றும்,
 நவஸகிதாஸகிவிபுநாகாவ்யவதிஷெதெ |' என்றும், ஶ்ரபநீ
 நெவஷவ ஹவ ஸாஸீரிதிநிஷெதெ' என்றும், 'ஷுஹ
 நெணாந வமாநீ' என்றும், வுஹயாநெஸுரெஸுரீ'
 என்றும், பிஸவபுதஹகுதஸு நிநெதெநெஷாநவாயிநீ |
 வநகெவவதபுததநிநா ஜெநெஷ்வஹிபிபிதெ||' என்றும்,
 நிதூநவாயிநீ' என்றும், 'நிதூநவாயாஸுபா' என்றும்,
 ஸாஸுபநீஸுகாந' என்றும், புரோணங்கள் பல ஶுவத்தா
 லும் புரோணித்தன. இவ்வயுங்களை ஶ்ரீவாழிராஜயதிவயு
 க்ஷததாயு நிகண்டிய வுராவாநத்திலும், உக்ஷாமகாரத்தி
 லும் நாரஸவாயு விவரணத்தில் ஸஷமாய்க் காணலாம்.
 இவ்விதம் ததயநக்ஷம் ஸிபித்தபின்பு (ததபுரூபம்), தத
 பூபிபுணீ ஷெவீஹகூஸவபுரிஷஜமசு, என்றும், ததபூப
 பிபுணீ ஶகிஷுஹநெணாநவமாலிநீ' என்றும், வநஷெநெ
 ஷாஸாஸெஷுபபிபிபுஷவதஃ | ஹஷாவஸுரூபெண
 தக்ஷகிரிவொழிகள்' என்றும் கூறும் புரோணங்களால் அந்த

ஹவானாகும் யஜிபின் யஜுருவமென்றும், மேலும்; (தஜீய: சூகாரொஹி) சூகாரிணவூ விஜ்ஜாத ஜாகாரஜ்ஜாத நயபு வபுகு: | தெநாகாரும் ப்ரியாஜ்ஜாக்வாஜ்ஜாதவ்யோ ஹவாநவஹி: | உத்யாஜிகளைக்கொண்டு ஹவானாகும் சூகாரியின் சூகாரமென்றும், பின்னும்; (தஜுண:) , ஸஜுணாமொவிநீ' என்றும், ,நிமபுணாவிமணாநெதாநயிஷ்டாயாதவத்யா' என்றும், ரூகிண ராஜ்ஜாவியவஸ்ய வபுகுதவ்யப்யுமோமண: ' என்றும், கூறும் ப்ரியாணங்களால் அந்த ஹவானாகும் மூணியினுடைய மூணங்களோ அல்லது மூணாயிஷ்டாமோ என்றும், (தஜு ஹபுபயிதா) , ஜமதொவிஷுவதீ, விஷுவதீபஜிதா, டெவஜெவஜிவ்யஜிவிஷி' உத்யாஜி ப்ரியாணங்களால் அஹவானுடைய ஹபுபயத்திற்கொத்த வதீயென்றும், (தஜுபுணா) , வபுணாவீ' த்யாஜி ப்ரியாகியென்ன, ,கூரூணா ஹதவத்யா, டெவ ரூகாரூண ரூருவபா, நரோஜி கதவாங்கூரூகூரூ கதூரூ கதீரூரூகூரூகூரூ, சுநுமஹவாராஜி கதவா ஹரிவஹா' உத்யாஜீதா ப்ரியாணங்களென்ன யிவைகளால் அந்த ஹவானுடைய கபை யென்றும், (வா) அல்லது (தஜீய:) , கதவஜ்ஜாததாவவெஷா ஜீஸ்ரீவஹாஜி | தவ ரூஸ்ரீமதஸ்ரீஸ்ரூரூவெஷிபுருத: ||' என்றும், சுஹம் சரிஷ ராவ டாவீய ஹதாவ தவரூபவ' என்றும், ,வ்யாவ்யுஷிஸ்ரூபுதவாவிவப்யு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தஹவானுக்கு செஷஹதமென்றும், மேலும் (திஸ்யாஸ்ரீபூவக) , உகதீ: வாரூஷகாரூண வஹாப்யுபொமிநீ' என்றும், ,உகதீ:வாரூஷகாரூண வதவதவாராந | கதூகூரூரூவா வபுஸெநெஸ்ரூபூவா பூவகதெவரூ || உஸூ: கபுதா யபூ: பூவ்யுநெரூகெவாந ரூநலூ: ' என்றும், ,உகதீ: வாரூஷகாரூண நிபிஷ்டாவாரிஷ்டிவி: ' என்றும், ,உதி டெவீ வாரூபுத ப்ரியாஜ்ஜாவாஸரூபுத' என்றும், , ஸாஸாணபுததாரிணீ' என்றும், ,ஸ்ரூண ரூநுவினாபுத' என்றும்,

கலையெழுத்துவாழ்வு 1

விவரித்து ஸவபுரா ததநாநாடுவெயென மிஷஷித்தநுளி
 னார். அவ்விடத்தில் வனபுக் காரமாய் விட்டித்து ஒவ்வோர்
 பக்ஷத்தையும் விஸடிமாய் உபவாதித்துவரும்பொழுது, திதீய
 பக்ஷமாக 'சுயவாஜீவகக்ஷணை சுணாஸஸ்பு வரிவினரோத்ரு
 வரஸநு சுபுஷு' மடவதூராய்நாபா ஸாத்தனா' மூண
 வரிமெடுநவதக்தாம் | வஸவஹநாடிபுக்ஷணைவாஷு' |
 என்று துடங்கி சில பக்களை விஸ்தரித்து 'சுதொஜீவகெவி
 சுஸுரஸுராவ விவாகெந வதிஸுராவா தாநாடுவ்யு'
 என்றருளிச்செய்தார். இது வடுவடுபக்ஷங்களி லொன்றாகை
 யால் உவாடுபமாகாது. மேலும், வஹி பக்ஷமாக ஸாலி
 பூயத்தை யருளிச்செய்யும்பொழுது, 'சுதொடுஷு' உவ்வா
 தாடி திவ்யுதா ததூரகதஃ | வெககாடு சிஸெஷாணாஜாஜா
 நா ஹவகிதி || வஹிஸெதெஷுவ கெஷுகுஸரிதெகஃ ப்ரு
 ஜாணவாநு | ஸகக்ஷிகஸுஸாஜிஸவபுராஸுபு திஷிதஃ ||
 ஐவெஷுவ கவிதாஸெதா ஸாஸயெவி விவஸிதாம் | உவயு
 க்தாம் ஸெவெஸாடிவாய மவஸவஹஃ | சுதூஸாஜி கவஸ
 வஸுமவகக்ஷமவகதஃ | சுதாநாடுவெணஸாஸ்யஸுவிவதா
 டுஸிததஸுபு ||' என்று ததாநாடுவ்யுத்தை யிவ்விதமென
 லிபாணித்தருளினார். ஆகையால் ஸவபுயத்தாலும் ததாநா
 நாடுவ்யுவதெயே பிராட்டிக்குள்ளதென (ததவ்யுமநாநாடு
 வா) என்ற வடம் பொருள்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீசெஷிகநு அரு
 ளிச்செய்த வஹிபக்ஷமும் கெவிதக்ஷமாகையா விதைநிட்டு
 திதீயபக்ஷத்தையே லிபாணமாக வாதிசுரித்தாலோவெனில் ;
 கெவிதாஹுஃ' என்று கெவிதக்ஷமாகவே யருளிச்செய்ததும்
 ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீவிபிசுயத்தில் அருளிச்செய்தது போலான
 தாவிது வடுவடுவாயபுவரிவாடி போன்றதேயாம். இது
 வெடானஸாடுத் ததிலும் லிபிம். ஸுபக்ஷத்தை யின்னதென்று
 நிஸூரிப்பது சுநுபக்ஷடுஷணங்களா லாகையானிங்கும் வடு
 வெடாது உதஃபக்ஷடுஷணம் டுஷுடிமாவதால் 'சுதெஸிபி

ஸுலலிபாங்கு' என்றபடி சுற்றிற்குறப்பட்டதே மூலகத்து
 வக்ஷமாகும். இந்த ஸுருக்ஷமநியாதே வுரொஹாபிவடித்தை
 யடைந்து கூறுவது ஸாஸ்யபுடாடா நவியூதாரோத்ருமேயாம்.
 ஆகயிவ்வளவால் தடிவ்யுமநுரூபமென்றதும்வ்யூபாதம்.
 மேலும்:— (புக ஸுத ரூத்ரூபிவ) புக ஸுதிக்கு சுயிஷ்டாந
 ஹுதிமாய் அதன்வ்யூவாரங்களை ஸூயதமாகவுடையதான லக்ஷ
 ணத்தையுடையதென்றும், அதாவது:— , ஜமடிதாழிகாஸகி
 ஸ்வபுகுதிரிஷ்டெ । சேருவபுகுதிரிஸாநீ, என்றுள்ள
 பூரணப்படிக்குள்ள பொருள். புக ஸுத ரூத்ரூகமான லக்ஷண
 த்தை யுடையதென்றபொழுது, 'புக ஸுதெ' வுரூஷாஹு
 நுஷு ஸுதீயொடுநவவிடிதெ, ஸ்ரீவதூபுகுதீ, புகு
 த ரூ: வாரொஹாமொ ரூரொடிவீயஸவநீ । வுக்ஷஸுவபுயொ
 விஷு ஸுலுலொஜோ லொகஹாவந: ॥ என்றும் வேண்டும் பூர
 ணங்கள் உடொவித்தன. ஆகப்பராவாரூபமான யிவ்விர
 ண்டும், ஸவரெயதிதஸுநா ஸுதூகிவிவிரெவராஃ । ஜீவ
 ஹுதாஸுஹாவாஹொ யயெடி யாயுதெஜமக ॥ என்று ஸ்ரீ
 மீதாஹாயுன் அருளிச்செய்தப்படிக்கு விரித்தன. இதையே
 சூபாரமாகக்கொண்டுகூறாஸஸத்திற்கு புகுதூயிஷ்டாநமான
 லக்ஷீதக்ஷத்தைப் பொருளாகவெழுதி வெதனன் செய்யத்தருந்த
 டிரோக்ஷாபாயவிஷயத்தில் ஹவடிவாஸனைக்கும், ஹவதூ
 வாஸனைக்குமுள்ள தாரதரீவரமாகச் சிலர் வராவாநம்
 பண்ணினார்கள். அங்கு ஹவதூவாஸனைக்குவேண்டிய பூ
 த ரூபி பூரணங்களையும் வேண்டுமளவு எடுத்துரைத்து ஒடுவில்
 ஹவநியபிந்ததாலிவளுக்கும் ஸாக்ஷாநோக்ஷபுடகும் கூடுமெ
 ன்றார்கள். இங்கவ்விதம் நிபிநாவெகையைச் சொன்னது கா
 ரணதிகு ஸாகாவரிஹாராயுடும். ஸுதூஹவஹியபிநமென்
 பது ஸவபுதூகடுமாகையால் பிராட்டி விஷயமான டிரோக்ஷாவா
 யவிஷயக வவநங்களுக்கு வெய ஸுதூவ்வருமென்ற ஸாகெ
 பை மறந்தார்பாலும். வதிபூபாநுக்ஷாதி பூரணஸூபு

உய்யாடிவருக்க உய்யாதலானிறே அவ்விதம்கூறியது. ஆனால்
 ஹிரண்யமஹன் அளவுள்ள வையெதருக்கும், சுநனன்வரை
 யிலுள்ள மித்யெதருக்கும் மேற்பட்டவனென்றும், ஹவடி
 பெருகா மிகுநெய்யென்றும் மித்யுத்தனர். வுருஷகா
 ருக்காவாபெருகாவெய்யாடிகளெல்லாம் சுல்தாவுடையாபதா
 யுட்களாதலால், வொஹுத்தில் தக்காவுத்தில் யிவிதமாயிரு
 ந்தசுல்தாவுடையாடிகள்தே இவருக்கு சுவஹரிக்கலெள
 கரியமாயிற்று. என்றாலும், வுரோணவகள்தே வஹும
 யங்கு உய்யாடித்தங்களாயின. ஆகயிவ்வளவால் (யுஷுராவு)
 தகா) ஓகியென்ற பெரியபிராட்டியாராகும் ஸாஸுபுரோண
 வலிவஸ்துவானது (வனவாத) வடுவெய்யாடிபுக்காரமாகவ
 ல்லவோ (முருதி ருமி மாராஹி) வெதத்தாலும், ரிஹலிபு
 ளாலும், சுவாபுட்களாலும் (சுபுராத்தாஸெ) வாரோதாவை
 யயிகுரித்து மிண்டிபம் செய்யும் ஸாஸுத்தில் (உகா) அருளிச்
 செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீநாய வலிவாஜநத்திலும்; , ஸ்ரீபாஸவ
 துடாவதும் ஸாஸுதம் ததவவதம் | தயொஸாடுகே
 ஸகிவை தததாடிமிரா மதிஃ என்று துடங்கி வந்ததெய்யாக
 வுய்யாடிமாத அதன்மேல் பாக்கச் சிலவாகுங்களால் ஸா
 டெகேயாடிகளுக்கும் ஸகிவை தததாடிகளுக்குமுள்ள தாத
 யுத்தை விஸ்தரித்தருளினார். அவ்விடத்தில் இந்த ஸ்ரீதகாவிஷ
 யத்தில் வேண்டும் விஷயங்களெல்லாம் ஸ்ரீராஜிபுருகுத ஷய்யு
 ஸாடுகவத்தினின்றும் வேண்டுமளவு உய்யாடிக்கவப்பட்டன.
 மேலும் ஸ்ரீரதவெய்யாடிகையென்ற ஸ்ரீகுஷுதாதாயுடைய
 ஹித வுய்யாடித்தில் சுதிராணீபமாயும் சுதிவிஷ்ணுமாயும் வ
 யவஹுஷண தீரோஸெய்யாடி வடுவெய்யாடி மிரஸநவடுவடு
 மாயும் ஸ்ரீதகா மிண்டிபிக்கப்பட்டதை யெல்லாமிங்கே எழுதுவ
 தானல் முடியும் விஸ்தரிக்கும். இதன்விருவை யங்கேகண்டு தெளி
 வது. ஆகயிந்தெய்யாடித்தால் பெரியபிராட்டியாருடைய ஸாஸுபு
 ருடுவஹுணவிவாடிகளெல்லாம் யுய்யாடிபுரோணமும் யுய்யாடிபு

உய்யும் யதாபுருதமாக சுதவாடிமன்றிக்கே உவவாடிக்கப்ப
ட்டதால், 'தடி' துடிபைக்கொண்டு ஹவவாடிபுமம் ஸு
கூகமேயென பூயித்திலுண்டான ஸாஸபத்திற்கு நிவபூதி
கூறப்பட்டது. இனையேதிருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபெருமவஸூத்யஸா
ரம் தகூத்யாயிகாரத்தில் இவ்வீசுவரன், 'நிவெடுவெஷா
ஜமநாதாவிஷொடிஸ்ரீநவாயிநீ' உதூடிகளிற்படியே ஸவபூ
வவையுள்ளும் ஸவதீகனயக்கொண்டே யிருக்குமென்னுமிட
த்தை, 'சகூநபடி, சாதா விதா' என்கிற ஸ்ரோகங்களில் உ
வகாரவிஸேஷத்தால் ஸாடிமாய் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட
வராஸார, வராஃகூஸ பூவாயங்களில் தெளிந்துகொள்வது
என்று துடங்கி, 'கூஸாநபடிஃ ஸூதடி மகவிடிகூஸாஃ ஸூத
கூவடுதே' என்கிறபடியே, 'தகூவாணித'ுத்தாலே நினைத்த
தெல்லாம் ஸாயிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் பூரோணஸார
ணாயப் போறுகிறது. ஆகையா லிவ்வீசுவர தத்வத்தையும்,
ஸாஸரிதவூ 'தகூங்களையும் யதாபூரோணம் தெளிய பூவதும்'
என்று ஸ்ரீபெருமவாடிபெஸிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகையால்
, 'நவவவநவிரொபெ நூயடி பூவவதி' என்ற ஸ்ரீவாடிபெ
கூப்படி வவூபூரோணவியமர்ன வகூதீகூதத்தின் யாடியாடி
த்தைக்கேவல கூதகூங்களைக்கொண்டு குலைக்கக்கூடாதென்பது
தாதயடி. மேலும், ஸவதகூதிகளுக்கும் நாராயணன் ஒரு
வனைவிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டிய
நிவபூயமும் சுநாவஸூகம், 'பூயொஜநபெநூடிஸூ நபெஷா
விபூவதடுதே' என்றபடி நிபூயொஜநமாய் பீஜனும் பூவ
திடக்கமாட்டானாகையால், ஸவபூவவையிலும் ஹவதகூதத்தை
ஸவதீகமாக வோர் நிவபூயத்தி னகம்கைப்பற்றியதும், சூ
வூகூடி காரணத்தைப்பற்றியே யல்லது வேறு காரணமில்லை
பென்பது பிபூஸூடிபாலறிந்து தெளியவும், பூரோணங்களு
க்கெல்லாம் ஸாஸாடிஹத்தால் சுநூயாகாரணம் செய்வதும், வெ
திஹுத்தால் சுநூயாவாகப் பொருள்சூறுவதும், கூகூபனை

களால் பூரணவியாபிஷ்டத்தைத் தீரோயாதம் செய்வதும், பூரணத்திலொவ்வொன்றையும் கதபுஷ்பம்போல் பேசி யொடுகில்
 ஸஸவிஷாணதாமாய் நிமிமிப்பதும் பூதிவக்ஷி மாராக
 வித வுஸக வரிவாடியாதலால் அந்த நாயக்களையே கஸ
 வக்ஷத்திலு ரோவொலித்து பூரணாய்மமான கஸபேசிக ஷே
 சிகவக்ஷிநாமுஹீத ஸவாவூங்களைபெல்லாம் விவரீதாயுடும்
 பண்ண சிற்சில ஷுவிஷ்டர்கள் ஏற்படுவதால், அவ்வோஷுவிஷ
 ஷுவிஷ்டங்களையு மெடுத்துப்பேசி அவைகளிலுள்ள ஷோஷத்தை
 வணித்து யாவதத்தான ஸாபூதாயாபிஷ்டத்தை இந்த மூலக
 தூலாவிக்கின்றார். இவ்விடத்தில்; ஸாகெதரஹோமஜி
 மீஸூரென்ற வோர் பூஜார் தமது ஸ்ரீதக்ஷபகாஸிகை யெ
 ன்ற புஸ்தகத்தில் உவது வுடத்தில், 'வெஷாஹாமுஸூவும்
 ஸ்ரீஷேஹவ குத்யஸாரத்தில், தக்ஷத்யாயிகாரத்தில் பிராட்
 டிக்கும் ஜீவகொட ஷுஷ்டாவக்ஷத்தை யமீகரித்து மகதீ ஸாபூ
 ரணமான ஜீவகக்ஷணத்தை, 'கணுக்ஷெஸதி வெதநகம்' போ
 லேஹுதஸூஷகெஸதிவெதநகம்'மும் ஜீவகக்ஷணமாகையாலே
 ஸெஷகம் ஜீவனுக்கு ஸூராவமிருவகமென்னவுமாம்' என்
 றருளிச்செய்தார்' என்றழைக்கிறார். இதற்கோர் வூவூநத்தை
 யும் காட்டினார். இவ்வூவூநா ஸ்ரீஷேசிகனுடைய கவுவ
 ஹிதஸரிஷுருமல்ல. இவரை ஸவடூகூரென்று கூறவோர் உவப
 திவகுதியுமில்லை. வீதியில் சுடும்செய்யுமோர்உதூதன் பே
 சும்பேச்ச வுணாக்ஷா நாயப்படி நமக்கநாகூமாய்த்
 தோன்றினால், அப்பேச்சிலுள்ள ஸாராவாரமறியாதே அதை
 க்கேட்டவர் தகிகாத்தில் தனக்கனுக்ஷமாயிருக்கு மோர் கார
 ணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உதூதவூவாமென்றறியாது அவ
 னேடு தானும் ஸந்தோஷிப்பதும், அதை யவலாவித்து வேறோ
 ர்லிபாணம் செய்வதும், அதையெழுதியோ ஷுஷுணம்செய்தோ
 வணிதவாரை ஸாபாரணே ந ஸவடூரும் காணும்படி பூவி
 கமாய் பூகாஸப்படுத்துவதும் வரிஹாலாஸூமமாகும். அன்

றியும்; வ ளாவ ளாதாவடுவத்தி லொருவிட மெழுதிவைக்க
யதை நவீனர்கள் 'ஒருவனடிமை' என்றதை 'ஒருவனடிமை'
என்று வாசித்து வ ளாவ ளாமப்பண்ணி புகாசம் பண்ணினது
போல் விவரீதமாய் சுயமூர்க்கித்தாமெழுதிவைப்பதும், அதை
பொட்டி யனுகாரர்கள் ஓடிணம்செய்வதும் ஸவடூதலாயா
ரணமாகையா லிவையெல்லாம ிடுமுகத்தூவான ஸ்ரீசெவ்வாத
பெய்கினுடைய திருவுள்ளத்திற்கு வாய்குமாகாது. ஆகையால்
சிடுவவழியையும், அந்த பவழியையுடைய மூயத்தின் வடுவடூ
வா வாசுபுங்களையும், தடிநுமூணமான தகுகுதெதர மூ
யங்களையும் வபடூரொலிக்க புவமாயினேம். அதாவது:—
இங்கு ஸ்ரீசெவ்வாசுபலாரத்தின் தகூதூபாயிகாரத்தில்
வெதநாவெதந தகூங்களையும் அவைகளின் சுவாசுர ஹெடிங்
களையும் புவசெவ்வாவலித்தருளி, அவைகளுடைய ஸுரடுவ
மிரடுவணாநதரம், இப்படி ஸூயீநஸவடூஸ தூலிகளையுடை
யவகுடிருக்கிற வீசுவரனுடைய ஸுரடுவம்' என்று துடங்கி
ராஸூர தகூத்தை விஸுரித்தருளினார். அப்பொழுது வனதடி
வானூர ஹெடித்தையுடைய தகூத்தைப்பற்றி இதனிடையில் இவ்
வீசுவரன், 'மிடுதெடுவெஷா ஜமநூதா விஷோஸ்ரீநவா
யிநீ' ஐத ளாலிகளிற்படியே ஸவடூவவஸுபுலும் ஸ்வதீகனய்
க்கொண்டேயிருக்கும்' என்றருளிச்செய்ததால் விஷ்ணுபோலவே
விஷ்ணுவதியும் ராஸூரகொடூனவடுடுதெயெனத் தெளிகி
ன்றது. மேலும்ங்கு ராஸூர தகூத்திற்கேயலாயாரணமாயுள்ள
வயிகாரங்களை யிரண்டாய் வகுத்து அதில் ராஸூரனுக்கு டுண
யாகவமும், ராஸூரிக்குப் வுரூஷகாரகவமும் கூறாக விவஜ்
த்த வ ளாவாரங்களென வருளிச்செய்தார். நிரவெகூ ஸுதனூ
னா ராஸூரனுக்கு ராஸூரியின் வுரூஷகாரகவத்தைபுடீ
கூழிப்பது ஸூதனூவிரொயமாவதால் வுரூஷகாரகவத்தை
யுடைய பெரியபிராட்டியார் ஜீவதகூமென்று கூறுவது சுலாம
தம் மேலும், 'சுநுஷுநுதொழாஷு' என்றபடி இங்கு

பற்றி வதிவதுவாயாரணம் ஹவயஸமென்று பொருளா
 கும்படி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'நஸுஜாஜிஸவதீகெ,
 வாகுஸவபுஷ்டபுஷ்டா நுபாஜுஷ்ட ஸோநிதெஃ।' என்
 றருளிச் செய்திருப்பதாலும், உவசுரீத்தில், 'வுணீரெஹவத
 துஷ்டுள டாவதீ ஜமதாவதீ' என்றும், உவஸம்ஹாரத்தில்
 'ஸாணு டாவதி விஹம்ஸஸ்தஸுமீயஸுத' என்றுமருளிச்
 செய்திருப்பதாலும் வந்ததூஹஸுத்ய ஸாராவெக்ஷபா பிராட்
 டியாருக்கு ஜீவகொடிகுலாவம் சொல்வது கிணித்தேனும்
 ஸுஜஸமன்று. ஆகையால்; தகவத்யாயிகாரத்திலுள்ள, 'சு
 ணுகெஸஸதி வெதநகும்போலே, ஸுதஸுஷகெஸஸதி வெ
 தநகும் ஜீவகெஸஸமாக வற்றுகையாலே இச்சேஷகம் ஜீவ
 னுக்கு ஸுர டிவநிர-டுவகமென்னவுமாம்.' என்ற வதிக்குத்
 துடர்ச்சியாய் வரும் முன்வாகுங்கள் ஜீவனுக்குள்ள ஜோநகா
 நகாஜோகாணுகாடிகளை விஸ்தரித்து ப்ருஸாவித்துவிட்டு,
 மேல் ஸாஸுரனைப்பற்றி யிவனுக்குள்ள நிர-டுவாயிகெஸுஷ
 கத்தையும் ப்ருஷபுஷ்டத்தில் தோற்றின ஸாஸுரத்தைக்கொ
 ண்டி ஜீவனுக்கு இது நிர-டுவித ஸுர-டுவ விஸுஷணமென்
 னலாமென்றதையும் ப்ருஸாவித்தது. அதனுடன் அந்த ஜீவனு
 க்கு ஸாஸுரமான வேர் உக்ஷணவாகெஸுஷ வாகுநத்திற்காக
 ப-டுவெஸுஷவதி யருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையால் சுணு
 கெஸஸதி என்றது வெதநு விஸிஷ்டமான விஸுவாகிய ஸா
 ஸுரவ்யாபுததிமாத்திரமாய்க் கொள்வதுமன்றி மேல், ஸுதஸுஷ
 கமென்றது ஸாஸுரனைப்பற்ற நிர-டுவாயிகெஸுஷகமிருக்
 கச்செய்தேயும், மற்ற ஜீவங்கள்போலன்றிக்கே வெதனகமுமிவ
 னுக்குண்டென்பதுஉதா. மிதன்பொருள். ஆக யிவ்வளவால் சு
 ணுகெஸுஷவதிகள்கள்போல் ஸுதஸுஷகமுமேமர்உக்ஷணமா
 யிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸுத' என்றதைஸாஸுரவ்யாபுத்யு
 மென்றதும் சுஸுதிகு-டுமல்ல. நிருவாயிகெஸுஷகமென
 க்கருத்து. இதனால் ப்ருதிவக்ஷுவிதம் விஜிபாதென்பதை

நிராருவகர் அறியவும். இங்ஙனில்லையெனில், ஸ்ரீவதஸுராக்ஷி
 லாஷ்டி, நிக்ஷபரக்ஷா, ந்யாயலிங்காஜந, தாத்யபுஷ்டிகர்,
 விரோய வரிஹாராஷ்டிக கத்யுக வஹுமூயவிரோயம்
 வரும். இவ்வழியையடுத்த இப்படி விஹுகெஸதி வெத்தந
 க்ஷமும் சுநந்யாயீநக நிருவாயிக செஷிக்ஷாதிசுந மீசவா
 லக்ஷணங்கள்.' என்ற வழிக்கு ஸ்ரீதக்ஷலிங்காஜந கத்யாவான
 ஸ்ரீபெஷாநாராஜாநாஜ பிஹாஷ்டிகநு , தத்யநிருவாயிகா
 தாவக் உஹயஸாராரணா ! தத்யபுஷ்டி நிருவாயிகசெஷி
 க்ஷாரருவ ஸ்ரீஸாரகக்ஷண வத்யுயீநாயாபிலுரா நாவெஷ்டிவெ
 தி, தந ! விரோயவரிஹாராவபுஷ்டியெ வதாலிஸாவெ
 ஷ்டிவரிஹாரெ பாதநிபுராவாயிக செஷிக்ஷலு ஸாயித
 க்ஷாக்' என்றருளிச்செய்தார். 'ஸுதஞ்ஞ ப்ரதிநிஷெஷா லி
 லி ஸவபுஷ்டிபுஷ்டி' என்று வதஸுராக்ஷிவாஷ்டித்திலும் பிரா
 ப்டிக்குள்ள நிருவாயிகசெஷிக்ஷம் அருளிச்செய்யப்பட்டது.
 விரோயவரிஹாரத்திலும், 'ஸெவாயிகசெஷிக்ஷத்தையும்
 நிருவாயிக செஷிக்ஷத்தையுங்கட்டி , உஹயாயிஷ்டாநநெஷ
 கஸெஷிக்ஷ' என்றதுதான் போருமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொ
 ன்ன கட்டினையிலே இருவருக்கும் தத்யுதிரிக்ஷமெல்லாம் செஷ
 மாநாலும் ஒருவருக்கு நிருவாயிகசெஷிஷம், ஒருவருக்குத் த
 ஸீயக்ஷமடியாக ஸெவாயிகசெஷிஷம்என்று பிரிக்கவேண்டாவோ
 வென்னில்; இது இருவருக்கும் தத்யுதிரிக்ஷமெல்லாம் செஷ
 மென்று சொல்லுகிற ப்ரூதிஸ்டுதி வவநங்களில் உவாயிகள்
 சொல்லாமைபாலும், ஸாரஸ்டித்தை வாயிக்கைக்கு வேறு ப்ர
 ஜாணமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு சுநந்யாஹுசெஷிமென்
 னிடம் , தத்யுஷ்டாவாதா நவபுஷ்டியெஷ்டு ப்ரூதிவரி,
 என்றகட்டினையிலே நிவபுஷ்டிக்க ஸக்தமாயிருக்கையாலும் இருவ
 ரையும்பற்ற வுதிரிக்ஷமெல்லாம் நிருவாயிகசெஷிமென்கக்
 குறையில்லை.' என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; நிவபுஷ்டிக்ஷ
 வ்ருவாபிணியான் வரஷ்டிபாபாபபுரென்கிற ப்ரூதியென்காரிய

ரும் , உவமக்ஷணபோதுகூர் செகொகெது ஸ்ரூத ஸ்வாயநாக் !
 நிருவாயிகசெஷிகூர் உயொரவ ஸ்வவஷ்டெ ' என்று
 ஸாஹித்தருளிநர். ஆகயிவ்வளவால் பிராட்டியாருக்குள்ள
 செஷிகூமும் நிருவாயிகமென்றும், தததீகூர்ஷிகெனெயெ
 ன்றும், சுதவளவ , எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டி
 பையும் சொல்லிற்றும் ' என்று துடங்கிய ஸ்ரீஹாஷ்டகாரர் அரு
 ளிப்பசெயல் புகாரும் ஸ்ரீஹ நாராயணவிஷாடிவடித்தால் ஸ்ரூ
 திஷ்டுத ஸ்ரீஷிகெரு வெவ்விடத்திலும் வளகெகெந விவக்ஷிதமா
 னாலும் ஸவபுது பிராட்டியையும் கவிநாஹுதைபாதலாலும் நிர
 வாயிகசெஷிகூத்தை யுடையவளாதலாலும் சேர்த்தேபோ
 ருள்கொள்வது ஸ்ரீஹ ஸ்வாஹாபுமதாபுடவியெஷெமெனத்தெ
 ளியவும். ஆனதுபற்றியே , தததீகூர் என்று ஸ்வயதீத்தில் பெயொமி
 க்கப்பட்டது. மெலும்; ஸ்ரீதகவ புகாரிசெயில்; உவமதுவபுடத்
 தில் கூறப்பட்ட ஜோநவெராஹுநாஷாந செவயிஷ்ரஹவிடி
 வவாரம் கஸஷாடிகளான ப்ராஹ்ணிகர்களுக்கும், ஸ்ரீஸுர்களுக்
 கும், எம்பெருமானுக்கும் கஸஹுமானதேயாம். ஓர் ப்ராஹ்
 ணிக ஸ்ரீவெஷ்வன் தனக்கு ப்ராஹ்ணம் தெரியாததால் , உவபு
 ணவீக்ஷககூஸுவியானவள் சூததெஷாஷத்தை உவபுணத்திலா
 ரெஷித்துப் பேசுவதுபோல்' தாம் செய்யும் தகடும் கூத
 கூடமாயிருக்க உதரர்க்கிடத்தில் அதை யாரோபித்தது கவநூ
 யமேயாகும். இதைபே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீவெஷ்வானெஷி
 கனும் , பஸுதிவரெஷு ஷெஷாநஸதொவிஸதொநெ
 வமுணாநு ! விவஸீததிஷ்ஷவ்ஷிநு . ஷெஷிபாரெஷாஹுநெஷெ
 ஷு; ' என்று ஸ்ரீஸகஸுவபுபெடாடியத்தி லருளிச்செய்தார்.
 உதாஸொகீஷாஷுத்தில் பண்ணின கெலிவவெவ பெமஸாஸ
 மும் முன்பே வரிஹுதம். வபுவெடாதுரவிரொயமான உ
 வஹ ஸாஸம் வொஹுஷுஷுஷு ஸாயாரணமாயிருக்க, சூ
 ஹுஷாஸகூஷுஷிகளும் அதே மாயையாய் வடிவெழுத வேற்ப
 ட்டது. ப்ராஹ்ணெஷிகளென்று ஸ்வயகதூர் கூறியதற்கொ

த்தது. அன்றியும் பூதிவக்ஷுஷாஹுத வயநங்கள்தான் ஸரீஜஸமோ வெனில்; அதுவும் ஸரீஜஸமாய் ஸாஸித விலிக்கு மிடமில்லாதுமுடியும். அல்லாதும்; பூதிவக்ஷிவாடிம் ரோ ரீய ரோபாஜிம பூடிஸுநரோத்ரமேயாகின்றது. மேலும் கவெக்ஷிதாபுங்கனெல்லாம் மேல் அந்தந்த ஸுலங்களில் ரீடுகாரரோ பரக்கக்கூறுவதானிக்கு , ததுக்' என்ற பூயரீவடிஸாரஸ்யம்ரோத்ரம் விஸுரிக்கப்பட்டது. இங்கு ததுக் என்றதால் காரணகூழும், ததுக்ரூடுவ மென்றதால் ததுவயொமாஹுத விசெஷணகூழும், ததுயந மென்றதால் கவாஜிகூழும், ததுஜீரூடுவமென்றதால் ததுவிணகூழும், ததுகாரமென்றதால் ததுகாரகூழும், ததுண? என்றதால் ததுக்ரூடுவ மிரூடுவகூழும், ததுஹுடிபடியிதா என்றதால் ததுவிணகெவஸி ததுவிநாஹுதிக்கூழும், ததுணாஎன்றதால் ததுக்ஷணஹெதுகூழும், ததுப மென்றதால் ததுஹுஷகூழும், ததுபூரூபிபூவக மென்றதால் ததுபூரூஷகாரகூழும், ததுபூயமநூரூடுவ மென்றதால் ததுபூரூடுவகூழும், பூகூத ரூத்ரூடுவமென்றதால் ததுபூ மிஸரூஹுபிககூழும் முதலாய் வெதநாஹெதநஜயஸவபூஜிமஹிரூவாயிக செஷிகூழானும் சதுஷபூடித்திலுள்ளதூற்றத்தைப்பற்ற ஸாரோநூகாரமாகயிக்கு ஸாபூஹித்துக் கூறப்பட்டன. விசேஷாகாரமாக ஒவ்வொன்றிலும் பற்பலவடிவங்களு முளவென்பது உதூரூத்ர பூதிஸூகங்களிலும் வஜூரநவஜியில் உவவாடிக்கலாகும்.

||க||

இப்படி ஸாரோநூமான வாக்யூடிங்களைக்கூறி மேல தனுள்விளங்கும் விசேஷாடிங்களை ரீடுகாரரோ வடுவடுவகூழ் பண்ணிக்கொண்டே வெஸ்ரிஷுரூடித ரூடியால் வரிஹரிக்கின்றார். இங்கு நரீதாவூரான , ஸாகெதராரோநூஜி ரூநீஸூரர் என்ற வொருவர் ஸுவக்ஷஸாயகமான வயநமடுஷண ரீரோ வெஸையையும், அதன்வண்பூழும் ஸுவக்ஷபூதிக்கூவகமுமான பூதிக்கூவிஜாஜூநத்தையும் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் மற்ற

வாடிக்கையெல்லாம் விட்டு, ஸ்ரீதக்ஷவிஷயமான வாடித்தைமட்டி
 லொப்பி ஸ்ரீக்குஏற்பட்டிருக்கும்விஹங்குத்தின் வண்ணாபுமாச
 வேர் வாரிவிடித்தையும், உவாயக வண்ணாபுமாச வேர்
 வாரிவிடித்தையும், ஊமாயமாய்ப் பிரித்துச் சிலவாக ிங்களை
 பெழுதி அவையிரண்டிற்கும்கூட்டி, 'ஸ்ரீதக்ஷபுக்ஷாஸிகா' என்ற
 வேர் பெயரால் ஓர்வாஸுகத்தை வெளியிட்டு ஸ்ரீயின்தக்ஷத்தை
 சுபுக்ஷாஸப்படுத்தினார்.

அதில் பெரிப பிராட்டியராகிய அக்ஷீதக்ஷமானது ப்ருண
 வத்திலுள்ள (3) காரத்திற்குப்பொருள். ஆகையால்ஜீவகொடியி
 னகம்பட்டதும், சுணுஹுதமுமாம். ஏனெனில்; 'காராபெடி
 ஜீவ' என்ற ப்ருணமிருப்பதால். மேலும்; 'காகவெ' என்ற
 சொகத்திற்கானும் விடிவினியாகிவெல்லாம் வுருவொ
 திவதீக்ஷ ஸாவஸுத்தாலேயே யொழிய நிருவாயிகமல்ல.
 ஆகையால் அக்ஷீக்கு ாஸுரானுக்குள்ளவிஹங்கும்வாராத, வெ
 தநகொடிக்குள்ள சுணுஹுதமுள்ளது. விஹங்குமுண்டென்
 பது வுயா நிவாயமே யொழிய வேறில்லை. இப்படி விஹ
 கமில்லாததாலேயே சுஸெஷ விடிவினியாகுமுகமில்லை. சில
 விடங்களில் விஹங்குபுதிவாகமான ப்ருணங்கள் சுவாத
 மாய்க் காணப்பட்டாலும்அவைகளுக்கெல்லாம் ஜீவனுக்கு ப்ரு
 ஹஸவபுவிஷமம் செய்யுமிடத்தில் மனணவகத்தால் ஜீவ
 னுடைய யிடிஹுதஜ்ஞாதத்தைக்கொண்டு ஸெயிடிப்பதுபோல்
 மனணதயா ஹவகநுருவவிபுஹ வரிபுஹவாரா இவளு
 க்கும் வ்ருவிஸெயிடிதம் செய்துகொள்ளவேணும். வேறு
 ஸுருபுவ வ்ருவிசுடாது. இப்படி அக்ஷீதக்ஷத்திற்குள்ள வணு
 கும் ஸ்ரீவிஷுவாஸாரணம் ப்ருயோஸத்திலுள்ள ப்ருயாவபும
 வதொவிஷுவ' என்ற சொகவ்ருவ்ருநாவஸுரத்தில் எங்க
 ளாழ்வானாகிய ஸ்ரீவிஷுவிதாபுயாபுராலும் அருளிச்செய்யப்ப
 ட்டிருக்கிறது. இவ்விபமே எவ்வெவ்விடத்தில் அக்ஷீதக்ஷத்திற்கு
 வ்ருவி கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வா விடங்களிலெல்லாம்

டங்களில் ஸ்ரீரத்னவ ஜாவி யென்று தட்சிணயித வெடுவிஸெ
ஷத்தையிட்டுக் கூறப்படுகிறதென்றும், ஆகையால் ஏம்பெருமா
னுக்கு ஸ்ரீஷ்டிஜாவி வ ஜாவாரங்களில் பிராட்டியாருடைய யஜு
ஹந்திஜாநம் ஜெஹெஸகம்போல் ஸஹகாரிகாரணரோத்ருமென்
றும், ஸ்ரீஹெஸாடிகளுக்குக் கூடாகுபாதுத்தாலீ ஸித்கூலிக
ருண்டாவதுபோல் பிராட்டி ஸ்வரத்னம் கணுவாயிருக்கச்செ
ய்தே யஜுஹந்தி ஜாநஸாஸ்யரோத்ருத்தையிட்டு உவவார
மாக ஸ்ரீரத்னவ ஜாவி சொல்லுவதென்றும், ஹவஹீரத்ன
நிரத்னவணத்தைப்பற்றி ரோத்ரும் ஹவஹீர ஜாவி கிஷக ரத்னவி
ஸெஷணகும் கூறப்படுவதென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்ரீமூண
ராதகொஸாடி ஸ்ரீஸந்திவிருராபடுஸமு மில்லையென்றும், இத
னாலேயே ஸெஷிகமு மிவளுக்கு ஸெவாயிகமென்றும், இத
ற்கு ஹெது பிராட்டிக்குள்ள கணுகுமெயென்றும், பிராட்டி
யைக்குறித்து ஸ்ரீமூண சொல்லும் வ ஜாவி கமெல்லாம் 'ஜா
நீகூரெடுவெடுகித' உத ஜாடிகளைப்போல் வெடுமையால் கூற
ப்படுவது ரோத்ருமென்றும், கதவனவ ஸ்ரீரத்னவ ஜாவி கஸரேஜ
ஸமென்றும், 'விஷொஸகாராஜாஜு'மென்று ஸ்ரீவிஷு
வாராணத்திற் காண்பதாலும், 'கூஷ்விஸிஷு விஷு'ஸகாராசு
என்றில்லாததாலும் ஜெஸகாரண மிவளல்லவென்றும், இதன
ாலேயே 'யஜாஸவபுமதொவிஷு ஸ்ரீவெடுவெய் அஜெதே'
என்பன ஸ்துதிவரங்களென்றும், ஸ்ரீவாஷுபுத்திலும் ஸ்ரீஹத்
நிநிடமிருந்தே ஜெஷுஷவாடிகள் காண்பதால் பிராட்டிக்கு ஜெ
ஜநாடிகளில் கஸயமில்லையாதல்பற்றி மிவளுக்கு விஸுகும் ஸ
வபுயா கூடாதென்றும், ஆகையால் 'கூஷ்விஷுமாய்க்காணப்படும்
விஸுகுபுதிவாடிகு ப்ரோணங்களெல்லா மிவள் ஸ்ரீஹவ புதி
ரிடுகெயானதுபற்றி கெவலம் ரோஹாதுபவரங்களுக்கும், 'கூ
ஷ்'கூஷுத்தல் பிராட்டி தானேநேரில் ஏம்பெருமானுடைய ஸகி
யே தருகின்றும் ஆகையாலேயே தட்சிணாஹந்தியென்றும்
'கூஷ்'கூஷு' உத ஜாடிகளாற் கூறுவதாலேவன் வரரோத்ரு

கூபபிபுரஹிதை யென்றும், மேலும்; சொஷகூ ஜீவநிரூபக
யபிபுரதலால்சொஷகூத்தையுடைய யிவருக்கும் ஜீவகூமும் அத
னாலேயே சுணுகூமும் விலிமென்று தகூபுபாயிகாரத்தில்
ஸ்ரீஜெஸிகனு மருளிச்செய்திருப்பதா விம்மதமே ஜெஸிகஸஸ
தமென்றும், 'வனகஜேவதகூ' பிதாபி ப்ராணங்களாலேந்
படும் வனககூத்திற்கு வஸ்துதிய பிபுராவது நபாபவிரூப
மாகையால் ஸ்ரஹவூதிரிசுமான பிராட்டி முதல் ஸகூமும்
ஜீவஸூபிபுரமே யென்றும், எம்பெருமானுக்கு ஸகூபுத
கூமும், பிராட்டிக்கு ஸகூபுதகூபுதகூமும் கூறப்பட்டிருப்ப
தால் விஸிபெஷகூபிஸூபுத மென்றும், விசேஷணங்களான
ஸ்ரீவதிசுங்களெல்லாம் விஸொஷூத்தைவிட்டு வேறே யாதலால்
விஸொஷூமேயென்று கூறுவதும், விஸொஷூவகூபித்தென்று
கூறுவதும் சுநபாயமென்றும், இதனாலேயே உகூபுத்தைக்கா
ட்டிலும் உகூணம் வேறென்றும், பூரூபெஷூதகூபுதகூபுத
ஸ்ரஹகூணமாயிருக்க நாரீணாபிபுதமையாயிருக்குமிவருக்கு
ஸ்ரஹகூபுதகூபுத சுஸூபுதமென்றும், விஸிபெஷகூபு
வகூபுதத்தில் சுஜீபுத நிபுஹையான பிராட்டியாருக்கு டிணயா
கூபுதகூபுத பூஸூபிப்பதால் அவ்விஸிபெஷகூபுத கூடாதென்
றும், 'நதஸூபுத' ஐதாபிகளால் எம்பெருமானை வி
ட்டு மற்றென்றிற்கும் ஸூபிபுத கூடாதென்றும், ஸ்ரீக்கு
சுணுகூபுத ப்ராணவிபுதமானதால் வஹிபூபுதபூபுத ஸூபுத
வஹிபூபுத என்னும்பகூபுதத்தில் சுணுகூபுதபூபுத வரும், சுஜ
பூபுத சொல்லில் ஸ்ரஹத்திலு ஜீவபூபுதக் கிடமுண்டாய்
இது பூபுதக்குமிடம் வரிபாணத்திற்குட்ப்பட்டு ஸ்ரஹஸூபுத
பத்திற்கு சுஜிபுதபூபுத முண்டாகும். ஆகையாவிலுக்கு
ஸகூபுதபூபுதகூபுத, ஆனதுபற்றியே எப்படி ஸகூபுதபூபுத
பத்திற்கு ஸகூபுதபூபுதகூபுத பூபுதபூபுதமோ, அப்படியே
ஸ்ரீக்கும் ஸூபுதபூபுதகூபுத கூடாதென்றும், வெதநாவெதந
ஸூபுதபூபுதபூபுதபூபுதக்குண்டென்கில் ஸகூபுதபூபுதபூபுதபூபுத

ஸவபூசஸவாபெய்யாகக்கடவன். அவ்வித மில்லாததா விவ
ருக்கு விமூக்யநிலை யென்றும், அப்படி யொப்பிலிவள் சுகா
ரவாபெய்யாவாள். அங்ஙனம் காடிகளிற் காணாததால் அது
புரோணவிரும்பமென்றும், பூணவஸு சிகாரபூதிவாபெடி
யே பிராட்டியாரென்பதற்கு 'சீரோயா ஓராத்யா, வஸூவாஜி'
ஐத ஞாடிகளே புரோணங்களென்றும், சுபூபூகிஷ விசெஷண
வருதகவத்தால் மாத்திரம் ஸ்ரீமூணரூதகொராடிகளில் 'ந
பூபூமஹிதெ' என்று கூறப்பட்டது. ஆனதாலேயே 'சுஹ
னாஸூஹண:' என்ற புரோண ஸம்மதமாயிற்று. இதைக்
கொண்டே விமூக்ய நியந்துக ஸவெபூவாபாநகவஸவபூச
ரிகாடிகள் கூறுவது ஓர்வாசமென்றும், இவ்விஷயங்களெல்லாம்
வயநவ ருஷணசீரோவா வுஸூகத்தின் பேரிற்சொன்ன வணுந
த்திற்கு ஸரோயாந மென்றும், ஸ்ரீரெஷாணதெஸிக லிபுஸுரு
கிகளுக்கும், லொகமூரூ க்யதாஷாடிஸரஹஸு வுஸூக
ங்களுக்கும், வரஹரம் விகுபாயிகரண ந லாயப்படி துரு
விகுலதையால் வெளககணு மாக்கவேண்டுமென்று சித ஞாடி
ஸூரெநாநுமூண வாகுங்களால் சிற்சிலவரிகளைச் சேர்த்தோர்
வுஸூகமாய்த் திரட்டி பெழுதினார்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்வித மிவராஸெழுதப்படுவதற்
குக் காரணமிவர் மதத்திற்கு சீருமூரூவான லொகமூரூ
ரஹஸுங்களாகையால், அவைகளிலுள்ள பஹிகளில் எங்காவது
ஸ்ரீக்கு (சீ) காரவாபூக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்றா
ராயப்புகில்; அங்ஙனம் காண்பது மிகவுமரிதேயாம். ஆனால்,
(ஈ) காரவாபூக்யமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதெங்ஙனே
யெனில்; லொகாபாயபூக்யத சீமூக்யாப்படி ரஹஸும் திரு
மந்திரப்பிரகரணத்தில், சுகாரம் ஸகவஸூதத்திற்கும் காரண
மாய் நாராயணவடித்திற்கு ஸம்மூஹமாயிருக்கையாலே, ஸகவ
ஜமத்திற்கும் காரணமாய் ஸவபூசககணு எம்பெருமானைச்
சொல்லுகிறது' என்று துடங்கி, ரகஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸ

ஹியி வேண்டுகையாலே, இதில் ஸ்ரீஸாஸ்யாயம் சுநுஸாயெயம், சுதுஹவதெநாவதிஸ்ரீ வாஹ்யம், 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியிலிவ்வகூதம் விட்டுப்பிரிவது' என்றும், 'ஆகப்பிரித்து நிலையில்லை, புவையும் புவாவானையும் வுஷத்தையும் மணத்தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி உஷ்யுமாய்விட்டது.' என்றும், ஸ்ரியஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில், 'இதில் முதல் வடிமான சுகாரம் ஹவஹாகம், (சுவரகூணெ) என்கிற யாதூஹிலே வடிமாம் முடிகையாலே ரகுகூணெ வெம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. மேல்சொல்லுகிற செஷகூத்திற்கு விஷயம் ஸ்ரியநமகையாலும் இதில் சொல்லுகிற ரகுகூணத்திற்குப்பிராட்டி ஸஹியி வேண்டுகையாலும் இதில் உக்ஷீஸாஸ்யாயெநுஸாயெயம்' என்றும், தனி பூணவென்ற ரஹஸ்யத்தில், 'இப்படித்தில் உக்ஷீஸாஸ்யாயெநுஸாயெயம், எங்குளையெனில்; ஸகவ்யூரணங்களும்கூடியும், ஸாஸ்யான யஜி என்று சொல்லுகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன காரணகூரகூணங்களும்கூடியே ரிதங்களாகையாலும், இவனுடைய ஸூர-ஓவநிர-ஓவகங்களான ஸூரகூரண மூணங்களிலும் பூயாமம் உக்ஷீஸூர-ஓவமாகையாலும், இப்படிவிவரணமான நாராயணவடித்தில் நாரவடித்திலே உக்ஷீஸூர-ஓவம் வுக்ஷமாசுச் சொல்லுகையாலும், மேற் சொல்லுகிற செஷகூத்திற்கு பூதிஸாஸ்யாயெயாரு ஸ்ரியநமாக வேண்டுகையாலும், இவனுக்கு டேவதானூர வூவூதி உக்ஷணங்களிலே பூயாமம் உக்ஷீஸூர-ஓவமாகையாலே யிவனுடைய ஸூர-ஓவர-ஓவ மூணவிவ-ஓதிகளெல்லாம் அவனோட்டை ஸாஸ்யாயத்தாலே நிறம் பெருகையாலும், ஆகயிப்படி யிவனுடைய ஸ்வரூபம் பூயுகிதி பூயஜிஷ்ட-ஸாநஹ-மாயல்லாதிராமையால், இவ்விடத்தில் பெரிய பிராட்டியானுடைய ஸூர-ஓவம் ஸூயுமாக வநுஸாயிக்க பூவூமாயிருக்கக்கடவது. என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். இன்னமும் சிலவாயாபுர்கள் சுவதீகனுக்கு யாமத்திலே கதயமில்லாதாப்போலேயும், பூயா

உலகநிலையுதிருகெண ராஜாவுக்கு சுலபிஷெகமில்லாதாப் போ
லையு மிவனுடைய ரகசுக்கவெசெஷகங்கள் உகூஷ்யுதிருகெண
இல்லையென்றருளிச்செய்வார். நஞ்ஜீயரிவ்வயுமருளிச்செய்யச்
செய்தே , பிராட்டிக்கு ஸ்தூலாலிபி யெம்பெருமானுலே, எம்பெ
ருமானுக்கு நிரூபகவாலிபி பிராட்டியாலே' என்றிறே யருளிச்
செய்வது. ஆகயிப்பதத்தில் செஷகவ்யுதிஸாவ்யியான செ
ஷி, நிரூபாயிக ஸவ்யுபகாரசெஷிபாய், ஸ்ரிபுவதியாயி
ருக்கு மென்றதாய்த்து. இவ்வகாரத்தில் யிஸுநசெஷகம்
சொல்லுகிற உதாயுடீ விவகியை நிரூபித்தவிடத்தில் உ
பமாய்க் கிடந்தது' என்றும் விஸுமாய்ப் பிராட்டியார் சுகாரா
யெயுபெனத் தெளிவதால் சுகாராயெயுபெனக்கூற விடமி
ல்லை. மேலுமிப்பிராட்டியை வெதநகொடியிற் சேர்க்கக்கூடா
தென்னுமிடம். தனி உயம் வடுவடவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்
தில் : ஸ்ரீஸெதெகூஷ்ஸவதுள, சுலெஸுஸாநாஜமதஃ' என்று
ஜமத்திற்கு ஸாஸாண யென்கையாலே, இவர்களைக் குறித்து
ஸாதிநியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. நிரெதெவெஷாஜம
நாதாவிஷாஃ ஸ்ரீநவாயிநீ, விஷுவதீ' என்கையாலே அவ
னைக்குறித்துப் வரதெனெயென்னுமிடம் சொல்லிற்று. இப்
படியொழிய, வெதநகோடு ஸாஸாணயென்னுதல் ஸாஸாணேடு
ஸாஸாணயென்னுதல் சொல்லுவது சேராதது. ஆனால், வுஃவ
யாநெஸுரெஸுரீ' என்று அவனிலுமிவருக்கு சூயிகும்சொ
ல்லுகிற வுஸாணங்கள் சேருகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவ
ருடைய வொழிதையிலுண்டான வெவ வ த் தை ப் ப த் த
அவனுக்கு ண்டான வுணயிக வாரதஞ்ஞமா
மித்தனை.' என்ற வாக்யங்களில் ஸுஷ்டம். அன்றியும்; லொகா
வாயு ரஹஸ்யங்களு ளெங்காவது (2) காராயுடாக யிப்பிரா
ட்டியாரை வுஸாவிக்கலா யிருக்கின்றதோவெனில், அதுவுலிமா
வம். அத்தெங்ஙனெயெனில்; 20-20க்ஷுப்படி திருநெய்வுகூர
ணத்தில் ; சுகாரமிருபத்தஞ்சா மகூரமாய் ஜூநவாலியுமா யிரு

ககையாலே சூதாவைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஸ்வேஷ்வாடி கம். ஜாதேயுக்ஷயம். இத்தால் சூதாஜாதாவென்று டெஹ த்தில் வ்யாவூதி சொல்லிற்றய்த்து. என்றும், யாடிவிகப் படியில், ‘மூன்றும்வடிமா யிருபத்தந்தாமக்ஷாமாய் ஜோநவா வியா யிருந்துள்ள ககாரம், கீழ்ச்சொன்ன சுநந்யாஹுஸெஷ க்ஷத்திற்காபுரம் டெஹாடிவிவிக்ஷணமானசூதவஸ்துவென்கிறது’ என்றும், பரந்தப்படி திருநெு த்தில், ‘தூதீயாக்ஷாமான ககாரத் தாலே புகுதெஹரமான சூதவ்யூடுவத்தினுடைய ஜோநா நநுக்ஷணகம் சொல்லி’ என்றும், தூதீயவடிமான ககாரம் சூதவாவியா யிருக்கும்’ என்றும், ஸ்ரியுதிப்படியில், ‘மூன்றும் வடிமான ககாரம் சூதவாகம்’ என்றும், தூதீயவடிமான ககாரம் ‘நெஜோடு’ என்ற யாதுவிலே யாதல் ‘நெகவ வெயாடு’ என்ற யாதுவிலேயாதல் வடிமாய் நிக்ஷண மாகையாலே ஜோதாவாய் ‘சென்று சென்று பரம்பதமாய்’ என்கிறபடியே டெஹாடிபங்களிற்சாட்டில் விவிக்ஷணமான சூ தாவைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ககாராடி ஹகாரான மான இருபத்தினுலக்ஷாமும் இருபத்துநாலு தக்ஷத்திற்கு வாவ கமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷாமான ககாரம் இருபத்தஞ்சாம் தக்ஷ மான சூதாவுக்கு வாவகமாகையாலே ககாரம் சூதவாககமென் னவுமாய்; ஸ்வபூதாக்களும் ஸ்ரூரனுக்கு சுநந்யாஹுஸெ ஷஹிதராகையாலே சூதவ்ஷேபைச் சொல்லுகிறது. வெதந புகாரமான வயித்குமும்; ஹவ்ஷேஷமாக யிப்படித்திலே யநுஸந்தெயம். உகாரத்திலே யென்றும் சொல்லுவார்கள்.” என்றும், தனிபுண்வத்தில், ‘இம்ககாரத்தில் புகுதெஹர க்ஷமும், ஜோநாநநுஸூடுவக்ஷமும் சொல்லுகிறபடி யென்னெ ன்னில்; இம் (2) ககாரத்தில் சொல்லுகிற பூரணங்களிலே புகுதெஹரகம் சொல்லிற்று. இதில் யாதுவாலே ஜோ நாநநுஸூடுவம் சொல்லிற்று. இந்த யாது ‘நெஜோடு’ என்று ஜோநநாது பூதிவாடிக்கமாயிருக்க, ஜோதாவைச்சொல் லுகிறபடி யென்னென்னில்; மூணத்தைச்சொன்னபோதே மூ

ணியையும் சொல்லிற்றமென்று வெடானவருத்திலே, கீழ்ச் சொன்ன சொஷகும் வெதநாவெதந ஸாயாரணமாயிருக்க யிங்கு வெதநெனகானகை ரகாரத்தை பூயொயிப்பானென் னென்னில்: சொஷகஜோநம் பிறப்பது வெதநனுக்கே யாகை யாலும், சொஷக ஜோநபூதிவ்யகமான ஸாஹ்காரரகை ரகிவூதியுள்ளதும் வெதநனுக்கே யாகையாலும்; சொஷக ஜோந காயடாபயமுள்ளதும் வெதநனுக்கே யாதலாலும், த தாயநவூரூவ ஸபேபுணகதூபுமுள்ளதும் வெதநனுக்கே யாகையாலும், ஓஜாஹங்களுண்டாவதும் வெதநனுக்கேயாகை யாலும், ககாரத்திற்கொன்ன ஸாபிகுத்திற்கு பூதிஸம்வயி யான டாலகமுள்ளதும் வெதநனுக்கேயாகையாலும் தந நாரத்தில் இப்பவந்தான் பூணவத்திற்குத்தூ தீயா க்ஷரம் (2) காரமாகவேண்டுகையாலும், ஆக யிப்படி சொஷகாபூய பூதிவாடகவடம் வெதநெனகானகை (2) காரமாகவேணும். இதில் னகவநம் ஜாதெகவநம், திவி யாதவமுத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக யிம்மகாரத்தாலே பூ கடுதேவாராய், சொஷகாபூயமாய், ஜோநாநவூரூவ ராய், ஜோநமூணகன வா.தாவச்சொல்லுகிறது. ஆக வடி துயாதகமான பூணவத்தாலே (3) காரவாயுமான வாரஸ ஹத்துக்கு (2) காரவாயுமான ஜீவவூரூவம் சுநநாஹு சொஷ மென்றதாய்த்து' என்றும் உவவாடிக்கப்பட்ட விடங்க ளில் ஸுஷம். இப்படியிருக்க நமது நண்பராகிய ஸாகெதரா ராநாஜி ஸுநீஸாரர் தன்னாலியற்றப்பட்ட புஸ்தமாகும் ஸ்ரீதகவ பூகாஸிகையின் துடக்கத்திலுள்ள 'பிராட்டி பூணவஸூ (2) காரவாயு ஜீவகொடூஹபூதி யாகையால் கண்ணுட டெத என்றே ஸுதூவூடாயலிலும்' எனவெழுதிய வரியானது ஸுஸம்வூடாயத்திலும்கூட தனக்குள்ள பூஜாதையை வெளி யிடுகிறது. மேலும்; அப்புத்தகத்தின் ககவது புடத்தில், 'ஸ வூவெடஸாஹுஹமான ரூபுஹுபூதி ரகாரவாயு'கும் யு ஸுமாகையாலும்' என்றும், நகவது வீடத்தில், 'சுதவநவா

காரவாவுக மில்லாமையாலே உகாரவாவுக மிவளுக்குச் சிலவாயாபுர்கள் சொல்லுகிறது' என்றும், நடவது புடத்தில், காரவாவுகம் விரிச்சையாலே ஜீவகொடுதையுடையதும் துக்கணங்களான சுணுகாடிகளும் விரிக்கும்' என்றும், நடவது புடத்தில் பிராட்டிக்கும் ஹவெஷுகம் ஸவஸுபுதிவஹமா யிருக்கையாலே ததாபுப யாவதுதிவா டுகமாயிருக்கிற திருவெழுமான் புணவவடக காரவாதிவாடிசும் சுமொகையாலே சூதாஸாயாரணாணு வரிபாணத்தை பங்கீகரித்து' என்றும், சகவது புடத்தில், பிராட்டிக்கும் ஹவெஷுகாபுபக முண்டாகையாலே காரவாதிவாடிசும்விரிச்சிறதாகையாலேவெதநலாநாநாதுதெயான பிராட்டிக்கு துணுவரிபாணகம் நிராவாயமே என்றதாயிற்று' என்றும், சகவது புடத்தில், காரத்தாலே ஜீவஸாராநுத்திற் கு யாடிஸவரிபாணம் வுதிவாடிக்கப்படுகிறதோ, அதுதானே யிவளுக்குக்கொள்ளவேணும்' என்றும், சகவது புடத்தில், அவள் (2) காரவாதிவாடுடியன்றென்று சொல்லவொண்ணாது.' என்றும் ஸவஸிசாதமா யெழுதின யிவ்வாகுங்கள் ஸஸபேடுமொரு நாயகாத ரஹஸ்யவஸூகங்களுக்கெல்லாம்விரும்பமானவை. இப்படி ஜாதவாடிம்போல் தனதுவகும் நடவமானும், புதிவகும் நஸிக்கவேணுமென்ற டுராபுஹ திருமான் யிவ்வாடிமே சுதிஸாஹஸகாத மாயிருக்க த்தமது புத்தகத்தில் நடவது புடத்தில், டெவ்ஸாயாரண மென்றங்கீகரிக்கிறது ஸாஹஸகாத மென்று சுஸுசுவகதிபேரிற் பாய்ந்தெழுதினது. ஸீதகவலிசாஹ நமாகும் ஸீஸுதிதியினின்றும் படித்துக் கண்டுபிடித்த வடிவொரு வதாரபாசுமாமத்தினை. இவ்விதம் டொகாபாயாராகும், நமதாப்தருடய கடுபுஸுமருவின், சுவிபாயமே ஸாவமாகவும் சுயுமாகவும், பிராட்டியாருக்கு வெதநகொடுதையாவத்தை மிஷெயித்தும், (2) காரவாவுதையைக் கூறாமலும் (3) காரவாவுதையை ஸாவித் துமிருப்பதாலே யிவ்வீவூர் வாகுக்கெள்ளாம் டொகாபாயு

ருடைய சித்தத்திற்கு வாஹுமாயின வென்பதற்கு ஐயமேயில்லை யாயின. ஆகையால் ஸ்ரீ-தக்பு-காஸிகா வாடிங்களெல்லாம் லொகாபாயு சிதாநுமணங்களும்ல்லாதே, சுலபெசரிக ஸாபு டாயாநு மணங்களும்ல்லாதே திஸாகுவின் ஸ்ரீதிபோல் சிநுஷிகொடியிலும் டெவகொடியிலும் சேராதே தத்தளித்துப் போயின. லாபாயுஸஸ்தமல்லாதே கெவலும் தனது தக்பு வாணித்யத்தைக்கொண்டு வுஸுகமெழுதுவதும், வாடிப்பதும் ப்ராஜானிகருக்குக் கூடாதென்னுமிடம், 'சூஷுப்யெபேராவபெ ஸஹ வெஹஸாலா விரொயிநா | பஸுகெணாநு ஸாயதெ ஸபபேஹெவெபெநதரஃ ||' என்றும், 'சூஸாநயபூஷாதஃ கெவி டகூஸாஸ்தகூவபுதெ' என்றுமுள்ள ப்ராணத்தை யநு ஸ்ரீத்து ஸ்ரீபெஹாஷபெசரிகநு தக்புத்யாயிகாரத்தில், 'தகூவாணித்யத்தால் நினைத்ததெல்லாம் ஸாயிக்கலாபுருக்கச்செய்தேயிறேநாம் ப்ராண ஸரணராய்ப் போருகிறது' என்றும், விபெஹவாயஸொபநாயிகாரத்தில், 'இங்கு கெவலதகூங்களை யிட்டு ப்ராணங்களை வாயிக்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பே சொன்னோம்' என்றும்ருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ராணபுராணங்களன்றிக்கே லாபாயுடாவி சித்தத்திற்கும் விருஹமாய் எப் படியாவது பெரிய பிராட்டியாரை ஜீவகொடியிற் புருவித்தல்வேண்டுமென்ற டுராஸெஸகஸுருவகங்களான வாகுங்களை எழுதுவது லாபாயுடாவி சித்தத்திற்கும் விரொதமேயாவதுமன்றி, இவ்வஸஹ்யாவவாரத்தால் சூஷுமவஸிஷிக்கும் விரொயம் ப்ராஸாமிக்கும். மேலும்; சுத்யுவரதஞ்ஞர்களான ஜீவர்களுக் கு லுரகூணாபு லுஷாவாரங்கட லுர-ருவபெசரிகாயென்று, நவலியஸாவாயமென்ற லொகாபாயுக் குதரஹஸுத்திலுள்ள, 'வரதஞ்ஞக்கு லுரகூணாபுயம் கூடாமையைக் காட்டுமிந்த ஸாவாயம்' என்றதையும், தனி வரசித்திலுள்ள, 'தாநென்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரகூழிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது யிருவர் லுர-ருவத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாக்கக்கடவது' என்றதையும், அது தன்னடைவேபோம், இவனுடைய வுரவா

ரம்வாஅன் ஊட்டினைப் பிடிக்குமாப்போலே' என்றதையும் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதால்; அம்மதத்தைச்சார்ந்த யிம் முனீசுவாரும் அவ்விதமே தருஷீமிருக்கவேண்டியிருக்க ஹவ தக்ஷத்தைப்பற்றியாவது, உக்ஷீதக்ஷத்தைப்பற்றியாவது உவா யம் முதலிய மற்றெந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வாரிசொயிக் கப் புறப்படுவது ஸுதேவஸாகெதப்படி ஸோபாபுமமும் ஸுர-திவ விராஜமுமாம். 'தன்னடைவே போகும்' என்று பூரண மிருக்க நிருவாயிக ஸவபுஸ்தனூமான ஹவதக்ஷத்தின் ஆராய்ச்சியானது சுத்யவராதனூனாய், கிஹிஜ்ஜனாய், ஸுயோஜி தினனூதிதனாய், ஸாஸாரபெரிதெ தாமெவஜீமபுலவா ஸுபுஜெ வ்வா' என்ற நிலையனாய்ள்ள யிஜ்ஜீவனுக்கு ஸுர-திவ விரோய மாகையால், தக்ஷங்களுடைய உக்ஷஷபுதிகஷபுதவரிஸீமனை ஸோபுஷுக்ஷுத்யமான ஓர் வ்யாவாராவதரணமாவதுபற்றி லொ காயாபுரஹஸ்ய ஸாஸுப்படி தநுதநிஷர்க்கு உவாய கொடி யிலே புவெஸிக்குமாதலால் ஸு வாராத ஸுரஜிதை ஸேரு மான ஸுர-திவவிராஜமேயாம். ஆகையால் நமதாவார் தக்ஷ புகாஸிகையென்ற வுஸூக மெழுதவாராணீத்ததே முதலில் அவர் தித்திற்குப் வரஸோமாவான லொகாயாபுருடைய தித்திற்கு ஸஸுதமில்லாததேயாம். அன்றியும்; லொகாயாபுர லிப்யாயப்படி அவர்ரஹஸ்ய லியங்களானவஸூகமெ வநர-தி வவ்யாவாரங்கள் அவருக்கேவிராஜங்களாயிருக்க யிவ்வாவூர்புஸ் தகமெழுதக்கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ. இரண் டாவது, எழுதவாராணீத்தாலும் ஸுதேவஸாகெதப்படி ஸோபாபுமமும் முதலேண்டும், அதுவுமில்லை. முன்றாவது; வேறுஜிஜ்ஜபூரண த்தை முன்னிட்டாவது எழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. நான்கா வது; தனக்கொரு பூதிவமமுன்டோவெனில்; அதுவுமில்லை. ஏனெனில்; ஸுயம் ஸாஷணாத்யங்ககளையும் விட்டவஸூவரிஸீ தலால், ஸுதேவவாரத்திற்கேதுவாயும் ஸுதராவிலஸஜிதநொ டுபுல ஸுதேவவாயுமுள்ள பூபூதியிடுமாகும் ஸுகாஜிக்ரோ யத்தைக்காட்டும்வஸூகநிபுரணம் சுத்யனுவரிபூரணியுடு

விருபம். கவிமஹாநாஸ்தொஷகாப்யாபாணிக தகவபுதி
 வாடகமுடிய நிபுணமோ யதியிடுமேயாகும். இவர் எழுதி
 யது சிவபுராணவிருதாயமென்பதையும், கருடபுராணவிருதாய
 சிவபுராணமென்பதையும் முன்பே காட்டியதுபோக மேலுமெ
 முதுகின்றும். சிவபுராணமும் சிவபுராணமென ஸாஸ்திரித்
 திருக்கின்றார். ஆகையால் ஸவபுரா இந்த ஸாகேதராபாநாஜ
 சிவபுராந் ஸ்ரீதகவபுராசிகையை யெழுதினது, ஸவபுரா
 ஸாஸ்திரமென்பதும். நாமெவ்விதம் நிரூபணம் பண்ணிக்
 காட்டினாலும், சிவபுராணமென ஸவபுராஸிவபுராவிதாபு
 ரா தாபெவஹிதஜெனாபாநாபெவபுரா நிரூபகம் ||? என்ற
 படி ஜமத்திலொருவரும் பூவணம் செய்தபடி நடப்பதில்லையே
 யாம். என்றாலும்; விபிதிஷெயராநவமான ஸாஸ்திரம் சிவந
 ஸ்ரீதகவ யனுஷ்டிப்பதில்லை. இங்கு வொடிநாபுதி வொடிநா
 ராநவமான ஸகவபுராநிபுதிக்களையும் புவதி செய்யுமுன்
 பே தஜமமாகவிட்டே, ஸாகாஸ்திரம் என்றதுபோல் பற்ற
 வேண்டுமென்றிருக்கும் ஸாஸ்திரவிருதத்தை யதிகூறித்து உ
 க்ஷீதகவவிவிகிஷெயிலிழிந்தது, இம்முனிசுவாருக்கு ஸவபுராவி
 ருபமென்பதை ஸவபுராயத் தன்மன்ம் அறிந்திருக்கிலும், காரி
 ஸவபுரா பெருநாணயல்லவோ யிதற்குக்காரணம். நிரூபகர்
 கருமிப்படியிழிவரேல்; படிபாறாதி பெருஷுஷுத் தேவெத
 ரொஜநம் | ஸவபுராணம் காராநெ தொகஸ்தாநாவதக்தெ ||
 என்று தொகவிதாபுராயப் புவதித்த ஸாஸ்திரமும் மதியில்
 லாதே வொயநபுராபுரங்களாகு மென்பதில் ஸாஸ்திரமில்லை.
 கடுஷாகாபுரிவிஷுநணி வெஷுடாபுரிக்கு ஸகவாதத்தில் கவதாரி
 த்து ஸதம் புவபுராபுரிவிஷுநணி செய்தருளிக்கொண்டிருந்த
 ஜநமெவராபுராநாஷாநசெவயிலாகாஸுஷாரியின்காலம் இ
 தற்கு ௪௦௦ ஸாவதாரம் முன்னாயிருக்க இதுவரையில் யாரும் அந்த
 ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸ்ரீதகவபுராஜநத்தை உருவிக்காதிரு
 ந்தது மூலமளாவத்தாலோ, புவபுராவிதத்தாலோ, அல்லது இர
 ண்டினாலுமோவென்று விவேகியான நிரூபகர்கள் அறியக்கடவர்.

உதாரணம் வரிவாஜகர்களுடைய வாரிவாஜகரணம்
 'விசேஷதிஸிஷ்ய ஜநாக்ஷணக்ஷிணெதி சாபதிஸாஸாதரி
 ரொவயிகு நெதி மூயொவலுமூணை-ருஷிதிஸு'வா
 ணாஸந்யாவிரெநாவிஷபதேஹதீயநாயா||' என்றபடிஊஷ
 ணாத்ரியாவெக்ஷகமானது. அந்தரிஹாதாவினுடையவாரிவாஜ
 கத்யுதம் ஊஸரொதரஸவபுநிரவெக்ஷகமானது. அதனாலேயே
 ஜகநவெராமூரநுஷாநஸெவயிலாக்ஷாஸ்திரிஎன்றதிருநாமம்
 ப்ரவரிஸமாயது. சுஸுஷேஸிகனும்ஸுதப்ரதாயவரிஸாஸிஸிஸ்ரீ
 ஹாஷ்காரர் ஸுப்ரதாயத்தில் சுவானுரஹெஷமில்லை. சுவாதமாய்
 தோற்றினாலும் யொஜநாஹெஷத்தால் உடையவர்விஸானத்திற்கு
 நயனம் பண்ணுவிக்கலாமென்று ஸுமொஷியில் ஸுஹவிகவவா
 ரஸஹாவநாஸகெயால் ஹெஷாவத்தை யொப்பியுள்ளவில்லை.
 இதன் விவரங்களை நமது ஸ்ரீவதநவருஷண வுதிமூயமாகிய
 விசுவருதிபுடில் பரக்கக்காணலாம். இந்த மூயம் உதாரண
 நர்களான ரெஸுருஷவெஷவஸியஹமத்திற்காக எழுதப்படு
 வதால், யுயிஷிரன் ரெஸாணாவாயுரையும், சுஜிபுநன் ஸ்ரீ
 ஷாபாயுரையும் மெதிர்த்துப்போர்புரிந்ததுபோன்றகணக்கில்சொ
 ருகிநிற்கும். இது 'சூததாயிநரோயானு ஹந்யாஷெவாவிராயநு'
 என்ற ப்ரோணாநுஸாரியாய் ப்ரவதிபுக்கப்பட்டதேயாம். சு
 ஸுஷேஸிக னவதரித்த கலிஸகம்; சநௌ வது ஸுவதரம் துட
 ன்கி ணதசுக்காமமாகிய நுகநவது கலிக்கு சுசநவரு வரையில்
 ப்ரதிவக்ஷிகள், அவர்மதத்திற்குவணநமா யெழுதப்பட்ட ஸ்ரீ
 ஷுஹஸுத்யஸராத்தின்பேரில் பல ஜாதியிலும் பிறந்த எத்த
 னையோ வணிகஸூரர்கள் பாறையில் வாழைத்தண்டை யறைவ
 துபோல் ப்ரதிவாடிம் செய்தும், புஸ்தகமெழுதியும் அவைகளை
 ஷுஷணம் செய்வித்தும் ப்ரகாஸப் படுத்தியிருக்கின்றனர்.
 இப்படி மேன்மேலும் எழுதுவதற்குக் காரணம் ப்ரதிவக்ஷியின்
 ஸுஷுருஹிஷர்க்குள்ளேயே ப்ரவபுபுஷு மெழுதப்பட்ட
 தெல்லாம் சுஸுஷேஸிகவக்ஷத்தின்பேரில் ஸ்ரீநவணநமாக
 வில்லை யென்றல்லவா.

வாயிற்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்
குமென்கிறது. என்றும், ஸ்ரீபதிப்படி ரஹஸ்யத்தில், சூராயி
க்குமவர்களை ஸ்ரீராமனோடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமி
ருப்பைச் சொல்லுகிறது, என்றும், அதிலேயே சிறிதுமுன்பு
(பேதுவ்) வாரூஷகாரஹருதையான பிராட்டியுடைய நி
த்யுபொமத்தைச் சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்) என்கிற
படியே இவள் என்று மொக்க வீசுவாணைப்பிரியாதிருக்கையாலே,
சூராயிக்க விழிந்த வெதனனுக்கு பிவள் ஸஹியியில்லையென்று
பிற்காலிக்கவேண்டாதே ருவிபிறந்தபோதே சூராயிக்கலாம்
படிபுருக்கும். என்றும், பின்னும் சிறிதுமுன்பு, ஸ்ரீராமம் ஸ்ரீ
ராமனை யெப்போது மொக்க சூராயித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்
பையும் சொல்லுகிறது” என்றும், “பார்த்தபடியரஹஸ்யத்தில்
“இங்குத்தை ஸ்ரீராமம்” என்றுதுடங்கி “சுலோகவ வெலுத்தில்
தனக்கு ஸதூஹாநி பிறக்கும்படி யிருக்கையாலே நிரந்தரஸம்
ஸூஷத்துக்காவும் அவனை சுணகாலமும் பிரியாதே ஸவடகாரு
மும் ஸ்ரீராமவெடியா யிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (பேது
வெவொஹவ, வித்யுவெவொஹவ) என்கிறபடியே ரோதாவிதாக்க
னைச்சேர்த்து கிணிக்ருரித்தாலிறே வுத்யனுக்கு ஸ்ரீராமவெலி
லியுள்ளது. அப்படி (தூஷாதா ஸவடகாருநாஹ் வெவெவொ
ஹரிவிதா) என்கிறபடியே ரோதாவிதாக்கலாயிருக்கிற
பிராட்டியையும்சுவரையுஞ் சேவைத்து கிணிக்ருரித்தாலிறே
பிவனுக்கு ஸ்ரீராமவெலி லியுள்ளது.” என்றும், இதேரஹஸ்ய
சிறிதுமுன்பு “இவ்வி தலையையும் சேர்க்கக்கடவனாயிருக்கிற
பிராட்டியாருடைய நித்யுபொமத்தை ‘வ்ருதிவாடிக்கிறது.” என்
றும், பின்னும்சிறிதுமுன்பு (நித்யாநவாயிற்) என்றும், (அகல
கில்லேன்) என்றும், (விவெஹா: ஸ்ரீராமவாயிற்) என்றும், (ஹ
ஸரெணவ ஹபயா) என்றும், (தன்னோடும் பிரிவிலாததிருமகள்)
என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸசுவரனோடே நித்யஸ்ரீராமவெ
டியா யிருக்கையாலே சூராயெனாநுவன வெதனன்” என்றும்
“வரகந்தேரே, சுலோகவதாரத்தோடு, சுலோகவெலிவுத்தோடு

வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேடிருக்கும்” என்றும், “ஈரம்
 ஸாநனை கூணகாமமும் விஸௌவரிக் கில் ஸதாஹாநி பிறக்கக்கடவ
 தாய்” என்றும், தனிஆயுதத்தரவாக்யத்தில், இப்படியிச்சேர்த்தி
 யொழிய தனித்தவளே பூரெவெ யென்று பற்றுதலும், அவ
 னேபூரெவென்னு பற்றுமதுவும் விநாஸம். உடலையும் உயி
 ரையும் பிரித்தார்க்கு விஞ்சமில்லாதில்லையிறே. (சுநந்யாராவவெ
 ணாஹம் ஹாஸரெண பூலாயயா! சுநந்யாஹி யிவாலீதா ஹ
 ஹரெண பூலாயயா) என்றிருவருடைய ஸஹாவத்தை யிசை
 யாமவித்தனையிறே. இவ்வஸ்து ஸஹாவத்தை யிசைந்தார்க்கு
 யிஷாமமேயிறே பூரெவெ” என்றும், தனிவாரித்தில் “(ஈரம்)
 என்கிறவன் ஸ்ரீஹனுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீயஃ
 வகிக்ஷு நாராயணகூங்கள் வரகவெளவஹு ஹெதுவாகிறப
 டியெவ்வளவென்னில்; ஸ்ரீயாகிருள்;—ஸவபுருடையவும் ஸுரபு
 வஸிதி பூஸுதி ஸிஷ்யபுமாசு சுபுயணீயை யாபுருக்கை
 யாலே, இவளுக்குப் பவதியென்கையாலே வரகவஞ் சொல்லிற்று—
 (ஸ்ரீயாவெவொவெவகவபுஸுதெ) (சுபுபெய்வலியதெஜோய
 ஸுஸாஜககாஜோ.) (திருவுடையடிகள், திருமகளார்தனிக்கே
 ள்வன், பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகி
 ருள்; ஜமநாதாவாயிருக்கையாலே. இவளுக்குப் பவதியென்கையா
 லே வெளவஹுஞ்சொல்லிற்று. (ஈரவொவகவதஹு) (கோலமல
 ர்ப்பாவைக்கு மன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும், நாராய
 ணஸஹத்திற்கடும் ஜமநாரணகூமும், ஜமநையபூரிக்ஷுமுமா
 கையாலே ஜமஸ்காரணகூபுயுகூமான வரகூமும், ஜமநை
 யபூரிக்ஷுபுயுகூமான ஸுளவஹுமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக
 (ஈரம்) என்று ஸ்ரீஹனுமாய் நாராயணனுமாயிருந்தவென்னை என்
 றபடி. இத்தால் சுநந்யாநவாக்யத்தில் ஸ்ரீஸுவபுத்தையும், நா
 ராயணஸஹத்தையும், ஸுரிப்பிக்கிறது. —க்கேது —பூநுஷா
 நங்களிரண்டுமே வளகாபுமாசுவேண்டுகையாலே. ஆக வித்தால்
 ஸ்ரீஹாராயணனை ஸாணுனென்றப்தது” என்றும், “ஆகையா
 விவ்விஸிஷ்டவெவத்திலாஸுயித்தர்லாய்த்துவமவலிபிபுள்ளது. பிரி

விலாபுரவிக் கையாவது டெவதானூலவிராபுரபணதாவுமாம்”என்
 றும், பிராட்டிக்குள்ள ஸாவடிகாடீநதித்யபொமத்தையும், ஸரா
 ண்யுக்கத்தையும், ஸதாஸிதியையும், விபொமத்தில் ஸதாஹாநி
 யையும், சூபிரிதனுக்குண்டாகும் நாஸத்தையும், டெவதானூரா
 புரபணம் போலேவரும் சூநயடிகுத்தையும் புகாஸமாய்க் கூ
 றினார். ஆகையால் பிராட்டியைவிட்டு எம்பெருமானுக்குத்தனி
 த்தொருபுருப்பேயில்லை யென்றாய்த்து. இப்படியான பொழுது
 வஸ்துக்களிரண்டாகவும் ஜமவெலிக்குமொன்றாகவுமுள்ள ஷோர்
 தகவலிதிவரிசித்தது. இவைகளை யடிபுயிடி போலென்றதால்,
 பிராட்டிதகவத்தை சுதெதநமாக்கலாகுமோவெனில் வடீகூநி
 டெடிஸத்தாலே வெதநகவமேஸுாரிப்பதால் அப்படிச்சொல்வ
 தும் சுஸம்மத்ய. வெதநகவம் ஸாஹாவிதமான பொழுது, வன
 சுஸாலாநதிதீயொவரிஸாஸா, தடுடுவெகாஜாநய சுநூலா
 வொவிடுஹத, தாமரையாள் கேழ்வெனாருவனையே நோக்குமுண
 ர்வு” ஐதூலிவநங்களெல்லாம் காரணதகும்வனகமேயெனபு
 ராணிக்கின்றன. ஆகையால் காரணதிகும் புவஸுமகின்றது.
 அப்பொழுது “புஹுஸெவநவஸஹாவதொ நிரஸநிவிடுஹ
 ஷு, சுநவிகாதிஸயா ஸெவெயகவுரணமுணமண, வு
 ருஹொதடுஷேவிய்யதெ ! ஸவட்துபுஹதமுணயொமெந
 ஹிஸு ஹஸஸு ! புவஹதஹ ஸுரடுவெணமுணெஸபத்ரா
 நவிகாதிஸய : ஸொஸு ஸுபுஸுஸவெபுஸுரவனவ !
 சுதொஸுஹஸஸுஸெத்ருவ ஸுபுஸுத : தஸாடிநுததது
 ணெஸெயொமாடின வவாரிகு ! சுநெகாடிசுநாபொமாடி
 மவவவவசு” | என்ற ஸ்ரீஹாஷுவலிக்கும விரொயம் புவஸா
 க்கின்றது. ஆனபொழுது பிராட்டிக்கு சுஸெஷலிடிவிடுவெலிசு
 மாவது, ஸராண்குமாவது, புவஹவிஷயகஸதா ஹெதுக
 மாவது, நிரடுவெகஸதஞ்ஞமான புவஹத்திற்கு வுரூஷகா
 ராடிஅரா யகஸுஸாடுவெகஸுமாவது கூறுவது எம்பெருமானார்
 லிபானத்திற்கு சுத்யுனம் விரூபமாதும். ஆகயிவ்வளவு ஸாடி
 ஹுடுஸெஸில் டொகாஹியட்பிராட்டியாருக்கு புவாணவவங்க

னைக்கொண்டும் ஸ்ரீபெரியோருமாவதோடு போலவே ஸ்ரீவநாகேசரி ஸ்ரீ
வராஹாஹபாஷாஸி ஸ்ரீஸுருக்ஷிதனைக்கொண்டும், கெற்கல வைதி
ஹிங்கனைக்கொண்டும் யபாபிதி மஹாவான் நிரவெக்ஷஸ்தத்து
னேயாகிலும், இப்பிராட்டிக்குப் வாரூஷகாரகூத்தையும் (ஸ
ஹஸு ஹணாவியஸிதா, ஸு ஹவிக்ஷுபெஷு வவதி, போ
பெத்யுபாநபெஷுஷு வாமபஸோஸுத்யு | நாவூவணிஹா
தூநஸுஸிஸிவாபோமதா, போபெஷுஷுஸிஸுத்யுஷெபுதி
ஜாநெ ஸ்ரீயொவலிபெ) என்று ப்ராவுத்தின் வெகூத்தைச்
சொல்லச்செய்தே, உபெபயிகூத்தையும், வுணாகூநாயத்
தால்செற்கிலவிடங்களில், (சுநித்யுஸுஸு வொகூபெ ப்ராவுஹஜ
ஸுபோ) என்றும், (தலஹிஷெவபோத்யுபிபுக்ஸா போபுக்ஷ
பெஷுஸுரணஹா ப்ரவபெ) என்றும், (தலெவஸுரணமஹ)
என்றும், (போபெக்ஸுரணமஹ) என்றும், ப்ராணங்கள் கூறச்
செய்தேயே ஸுரணுகம் பிராட்டிக்கு முண்டென்றும், இவள்
நிக்யொமமே ரகூணத்திற்கு ஹெது வென்றும், இல்லையெ
னில், சூதிரிப்பானுக்கு ரகூணம்போய் விநாஸமே ப்ரஸாமி
க்கு மென்றும் அதனவிவருடைய நிக்யொமமே இவனுடைய
ஸுநெதூக்கு போவுஹெதுவென்றும் ப்ராபாணிகதையாற் கூறி
னார். ஆகிலுமிவற்றிக்குவாரூஷகாரகூத்தையும், ஸுஸுவிஷி
ஹெவிகூத்தையிட்டு ஹெவொபெயகூத்தையும் ஸீதியன்றிக்கே
ஸுஷுமாய்க்கறினென்றும், உவாயகூத்தோதும் ஸுஷுமா
ய்க்கூறக்கூசெகநாகாரத்தாஸிப் பிராட்டியாருக்கு மற்றவவெத
ம்மான மூணயொமம்போல் உவாயஸுரீரத்தில் சுஹவமில்லையெ
னவெழுதினார். அதெஹ்மனேயெனில், அதமது தனிஅயமென்ற
ரஹஸ்யம் ப்ரவபுக்ஷத்தில், இவள் வாரூஷகாரமானுஸ
ல்லது வாமலிஸிபில்லை மஹத்துக்கு ப்ரவபுக்ஷணவதிபுயாபிருக்
கு மதிலேயிறே உவாயநாவமிருப்பது. ஆனால் இப்பாரூஷ
காரத்திற்கு உவாயஸுரத்திலே சுஹபுக்ஷமுண்டாக வேண்
டாவோ வென்னில், மூணங்களும் விபுஹங்களும் சுஹெதநமா
கையாலே உவாயஸுரபுவத்திலே சுஹபுக்ஷமுண்டு. மூணா

தாஜாபுயஸூரூபமாகையாலே இவளுக்கும் ஸூரூபமான
வாயிகுமுண்டேயாகிலும், இவள் வெதநாஹுமெடூவரெயா
கையாலே, உவாயஸூரத்திலேவ ருக் க ஹ ஹு ர வ மி ல் லை.
இவள் வுரூஷகாரத்திலே ஸாயநஹாவம் கிடையாதேயாகிலு
மிவள் ஸஹியியை கவெகஷித்துக்கொண்டாய்த்து உவாயம்
ஜீவிப்பது. ஆகையாலிவள் பக்கல் ஸாயநஹாவம் கிடையாது,
என்றது. ஆகயிதனால் ஹோகாயாபுருடைய வகஷத்தில் ஜமநா
தாவிற்ரு உவாயகூமில்லை யென்றும், கெவதும் வுரூஷகா
ரகூமென்பது ஸாயநகோடியில் கூபிக்காதென்றும், ஹோஸூ
ரநு சுநு நிரவெகஷமாக மஹபூஷணையால் அவனே உவா
யம் என்றும், ஹோஸூரனுக்கிரக்கம் வாராதபோனால் இப்புருஷ
காரமும் வ்யயுமாமென்றும் தாதுபுமாயிற்று. என்றாலு
மிதுவரையிலிவ்விஷயத்திற்காக உஜாஹரிக்கப்பட்ட யிவருடைய
ரஹஸ்யாவ்யவூக மதவாக்யங்களெல்லா மிவ்வாக்யத்தோடு
விரோயிக்கின்றனவாகையால், (க) வுரூஷகார மானுல்லது
மஹவிக்ஷிபில்லை யென்றது ஹோணமா? அல்லது, அவன் பக்
கலி லோக்கமில்லாத வுரூஷகாரத்திற்கு மஹவிக்ஷிபில்லை' யெ
ன்றது ஹோணமா? (உ) மேலும்; பிராட்டிக்கு ஸவபுஷேஸ
ஸவபுகாவ ஸவபாவலெஸுகளிலும் நித்யொமஞ்சொல்லி அத
னெல்பொழுதும் ஸரீயம்பாராதே எல்லோர்க்கும் சூபுரிக்க
லாமென்றது ஹோணமா? அல்லது, அவன் நித்யுமென்கையா
யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு ஒருஸமயமிரக்கம் வாராதிருக்க
க்கூடுமென்றது ஹோணமா? அல்லது, ஒருஸமயம் பிராட்டியார்
தமது வ தெயுக்காயுத்திற்காக ஒதுங்கி வதிப்பாளாகையால்
பிரானுக்குக் கூடுவெயிலாது போருமென்றது ஹோணமா?
(ஈ) மேலும்; பிராட்டி யொமமில்லையாகில் பிரானுக்கு ஸபெதூ
பே யூல்லையென்றது வாஸுவமா? அல்லது, ஸஹியியில்லாதேயே
ஸபெதூக்குக்குறைவின்னிகூபுரிதர்பக்கல்போதுமிரக்கம்ஸஹவியா
தென்பது வாஸுவமா? (ஈ) மேலும்; ரகூணாயுமான கவயா
தாவில் நிஷுஹமான (ஈ) என்ற வடம், ரகூணான எம்பெரு

மாணச்சொல்லுகிறது' என்றும், 'இதற்சொல்லுகிற ரகக்ஷணத்துக்குப்பிராட்டி ஸஹிபிவேண்டுகையாலும் யாங்கயுஜீவகமான ரகக்ஷணவ ஞாபாரவாது ராஸ்யரந்' என்றதாவது ய்யாயுமா? அல்லது, யஜிபான ஹவாணைவிட்டு யஜிமான ஹக்ஷீதகூம் சு லாஹிசி அகன்றிருந்து, ஹவாணுக்கதாவிசக்கம் வாராதிருக்குமெ மென்பது ய்யாயுமா? (௫) மேலும்; இவர்கள் பிரிவினாழாயிப் பது ஷெவதாஜாராபுரம் போலென்பது ஸத்யுமா? அல்லது வுரூஷகாரகூம் வேண்டி பிராட்டியைமாத்நிதம் சூழாயிக்க வேண்டுமென்பதும், உவாயவரண காலத்தில் எம்பெருமாணை மாத்நிதம் சூழாயிக்கவேணு மென்றதும் ஸத்யுமா? (௬) ஸ்ரீ யஜிபான ஹவாணைவிட்டு, சுகாரத்திலும் நாரஸஷத்திலும் பிராட்டி ஸ்ரூபம் சொல்லிற்று' என்றது உண்மையா? அல்லது இவள் வெதநாஹமெடாஹரெ என்றது உண்மையா? என்று விவா ரிக்கப்புகுந்தால் முன்பு கூறப்பட்ட வாடிங்களிலெல்லாம் வுடு வெடாதா விரொயமே காண்கையால் இந்த வளவடாவயுடு வெவவிஜ்ஜமே யிந்த ஹகாஹாயுருடைய ரஹஸ்யவாஸகஸ்ய வஜிகளுக்கு ஸஹஜிங்களாகையால் இவ்விஷயத்திலும் நாமப்ப டியே உபெக்ஷிக்கவேண்டியதல்லாதே ய்யாயுத்தை நிஷ்ஷட்யு ம்பண்ணுவது ஸலாயுமேயாகும். ஆனால் சுதிவாடிமென்ற சொ ல்லையிட்டு ஸவ்யஸிபங்களையும் யோஜிப்பிக்கலாகும். இங்கு நமது நண்பராகிய ஸாகெதராபாநாஜி ராஸ்யரந், இந்த தனி ஆயம் வுடுவடவாகுமென்ற வுஸ்கத்திலுள்ள வாகுத்தை மனதிலிருத்திக்கொண்டு, இதேரஹஸ்யவாஸகத்தில் மற்றோ ரிடத்திலுள்ள அவன் ஸ்ரூபமெல்லே காணவொண்ணாத வெவஹம்போலே, இவளுடைய ஸ்ரூபம் சுணுவாயிருக்கச் செப்தே யிவளுடைய ஹொயுதையிலுண்டான வெவஹம் சொ ல்லிற்றுகக்கடவது, இவளுடைய ஸ்ரூபவரிணுவா யிருக்கச் செப்தே ஹொயுதையாலே, அவனதில்; இவள் ஸ்ரூபவத்தி ற்கு வெவஹம் சொல்லலாமோ வென்னில்; முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப்பூவுக்கும் நிறமொத்திருக்கச்செப்தே, தனக்கு வி

செஷணமான வாரிசெத்தாலே செங்கழுநீர் பெருங்குளையுந்
தென்றால் வேறென்றாலே வந்த உதவுமாசாதிறே. அப்படி
இவன் ஸுரபுவமும் அவனுக்கு செஷமாயிருக்கச்செய்தேயும்
அவனிலுமிவளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லிற்றென்றால் வேறென்றாலே
வந்த ஏற்றமாகாதிறே. ஆகையால் ஜமத்துயிருவர்களுக்கும் செ
ஷமாபுருக்கையாலே ஜமத்துக்கும் பருஜெயாயிருக்கும். ஸு
ரபுவெண பூணயிகைத்தாலே யிவனுக்கும் பருஜெயாயிரு
க்கும்' என்றுதுடங்கி சிற்சிலவரிகளால் பிராட்டியை ஜமநாதாவா
க்கி, வெதநர்களை பருஜெகளாக்கி, ஸுரபூனைப் விதாவாக்கி,
கிதாவுக்குவதியாயும் பருஜெகளுடைய தாதாவாயுமுள்ளவனி
டம் ஹொய்ஜெதயாலேபோதும்வாரசுஞ்ஞமேயொழிய வாஷ
வத்தில் விதாவுக்கு தாதாவே வராதெனெ. ஆகையால் பரு
ஜெகளுக்கு ரகணம் தாதாவுக்குத்தே முன்னிட்டு நடக்
குமிமன்ற சில வடிகளில் ஜமநாதா கணுவென்றமட்டில் தமது
வாஷகத்தில் பருஜெயுடம் பண்ணிவைத்தார். இங்கும் செ
காயாபுதம் வெதநாதமெயுயரெயென்றதற்கு சுரும
ணமாக இவளுடைய ஸுரபுவம் கணுவென்றார். இவ்விரண்டு
வாக்யாபுங்களுக்கும் ஹேண்டிமளவு போராடி ஸுதத்தை ஸா
விக்கவேண்டிமென்றுதான் நமது நேயர் வாஷகமெழுதினிட்
டது. இந்த செகாயாபு ரஹஸ்யங்களெல்லாம் பஸுப
தாமம்போல் பருவபாவா விராஜமாயிருக்குமென்பதை
ஒவ்வொரு வாடிபுகுணத்திலுமெடுத்தது சாட்டினேம். அவை
களுக்கெல்லாம் ஸுரபாநம் சொல்வது ஸுஷமாமிவாக்யாபு
ஸுரபாநம் போலாகையால் தநத்திவெஷயில்லாத நமக்கு
ஜெஷாணதொருநம்போல் வ்யாபுரித்திற்கிடமாம். நமதன்
பருக்கோவெனில்; ஸுஷயித்திற்கு ஜெஷாணகமாகையால்
எப்படியாவது வெண்குளையும் பண்ணி, ஸ்ரீகவிதாக்க விலு
வதுதெனெயுய வெஷாணாயாபுரான சுஷஜெஸிகஸ
தம்புலாயத்தோடு, வணகெஷெஸுநஸாஜிஸுயாசு ஸுஷண
ஸிமெயாரிவ !' என்பதுபோல் ஜெஷாணவணுஷணுத்தோடு

வாஷாணவணத்தையும் தூக்கி யோராகாரத்தாலே ஸாஷும் வருத்தவேண்டியது சுத்ராவஸூகமேயாம். இவ்வாஷங்களைபெல் லாம் சுஷுஷூஸிக்ரு தமது ஸிஷோவாய சொயநாயிகாரத்தில் தகூஹாலங்களை சுத்யூஸூஷாலீனித்தருளிஞர். ஒருவாறு சுயூந்தான் கூறுவோமானால் சுகாரவாஷெயென்று சொன்ன தின்பேரில், வெதநானுமோவெயெனக் கூறுவதும், யஸூ யஸூயென்று கூறி ஸாரூபவநிரூபவகூபம் வரஸாரமுமுண் டென்றதன்பேரில் யஸூத்திற்கு யஸூயால் வந்த ஏற்றமேயென் று கூறுவதும், ஸூஷூனத்தில் மணத்தை விசேஷணமாய்க்குறி ஸூஷூஷூனிகத்தில் உவகூஷணஸூத்ருமென்று கூறுவதும் ஸூசூ த்வாசூங்களுள் வூபெஷூதூர விரூபங்களாம். அன்றியும்; கெவலமோர் வெதநவயூத்திலுள்ள லகூதகூபம் சுஸெஷஜமத் திற்கும் செஷிகூத்தை ஸூதலூபமாக வடைந்திருக்குமென்று யூகூபாக வாஷிக்குமிவர்களுக்கு, ஸூஹாவிகமாக, ஹவெஷூ கெவலதி விஹூகூவலஹிதகூபம் என்று கூப யூகி கூறுவதால் யாது குற்றமோ? மேலும்; ஹவானுக்கு சுஷெதந மான சுஷவிக மூணலணங்கள் கூறப்படுவனபோல், வெதந நூலிரிஷுமானவோர் வெதநரூபமான விசேஷணம் என் ன யாது குறை. இவ்விஷயத்திற்கு வஹூவெஷமான ஸூஹா ராதமும், யவனகூவிரிஷூஸெ ஸூயானம் ஜமதொஹரி:1 பூசூதூயா வரூஸவெஷு கெஷூத்ரு ஸூவெஷூஷூவூயா: தலூரவூஷூஸூபாவூசூஷூ ஹூஸவூஷூவூஷூவூ: 1 தலூர தாபூஸூஷூஷூவூ விஷூஸவூஷூஸூஸூ: 1' என்றாவு ஹ வதூகூத்தை பூகூஸிப்பித்து, யிதன்மேல்: பூசூதூயா: வர ஸூஹூஷூஷூஷூ ஸூஷூஸூஸூ: 1 வூஷூஸவூஷூயா விஷூஷூ ஸூஷூஷூஷூஷூஷூஷூ: 1 ரூகூஷூஷூஷூஷூஷூஷூஷூ வூஷூ கெவூஸூஷூஷூஷூ: 1' என்றுபிராட்டி தகூதூதின் யாயூஸூத் தையும் பூகூஸிப்பித்து மற்ற ஸூவதூஷூகெவ கானூம வைகளும் ஸூஸூஷூங்களாய் ஹவானுடைய மூணரூபவங்களே யென, “மூனிநூரவூயூஸூஸூஸூ: பூபூ: 1 தாமூண: 1 வன

ஸௌமநீரஃ கானாபுஸாஜாடிதே நௌயொநஹிஸஹாவ
 தே' என்று ஸ்ரீஸஹிதமான ஹவதரோமுபணமே உவாயமெ
 ன்று உவெயக்ஷத்தையும், 'ஸானாநஹ' உத்யாடியால் மானொ
 வமருக்ஷத்தையிட்டு செவியான ரீமநமே ப்ராவுமென்று
 உவெயக்ஷத்தையும் ஸம்முஹித்தருளிஞர். இதனால்ஸாரீரகஸா
 ஷத்திற் கூறியபடி ப்ரயஜி ஸ்ரோகத்தால் ஸஜிவபாஜ்யாயாடி-
 மும், திரீயஸ்ரோகத்தால் கவிர்ராயாஜ்யாயாடிமும், த்யூதீய
 ஸ்ரோகத்தால் ஸாயநாஜ்யாயாடிமும், உத்யாடிஸ்ரோகத்தால்
 ஹயாஜ்யாயாடிமும் அருளிச்செய்யப்பட்ட தெனவும் தாத்
 யும். இவ்வயடித்திற் கநுமணமாகவே இவ்வாயாடினடி
 யை யொத்தின ஸ்ரீஹவதரோநுஜினும், 'ஹவநாராயணாஹி
 ரீதாநுரூப' என்று துடங்கி, 'ஹவதீ, ஸ்ரியாஜெவீ, நி
 த்யாநவாயிதீ, ஜெவஜெவஜிவஜிவஜீ, கவிமஜிமநாதரஜிவநா
 திரஜிவரணுஸாரணுரீமநுஸாரணுஸாரணஜிவமபுஜெ' என்
 றருளிச்செய்தார். இதற்கு ஸாரூபமென்ன, ரூபமென்ன,
 மணமென்ன, விஹ மென்ன, வெஸ்யடி மென்ன, ஸீலாஜிக
 ஷென்ன, சுநவயிகாதிஸபங்களாய் சுஸஹெயங்களாயுள்ள க
 ல்யாணமணங்களென்ன யிவைகளெல்லாம் ஹவானுன நாராய
 ணனுடைய சுவிஜிதத்திற்கு கநுகருவங்களாயும், கநுரூப
 ன்களாயுமிருக்குமவையென்பதுபொருள். இங்கு ஹவக்ஷஸாரூப
 த்திற்கு ஸுநுரூபமான ஸாரூபமென்றது விஹவானஹவ
 ஸாரூபம்போன்றதென்கையாம், ரூபமென்றது 'ஜெவகெ
 ஜெவஜெஜெஹம் ரீமநுஷுக்ஷவரோநுஷீ' என்ற விஹு விஸெ
 ஷத்தை, மணமென்றது ஸௌஸீயுவாத்ம ரோடிவாஜிவஸௌ
 ஹாடி ஸாரீ காராணு மானீயடி ரோயபாடிகளை, விஹமெ
 ன்றது உவவவிஹுதிகளை, வெஸ்யடிமென்றது சுஸெஷ விடி
 ஹிஹியாதுகாடிகளை, (இதுவரக்ஷஸூபகம்) ஸீமமென்பது
 ஸஹாவத்தை (இதுஸௌவ்யஸூபகம்) கல்யாணமணங்களென்
 றது சுப்ராக்ஷதமணங்களை, 'ஜெவஜெவ ஜிவஜிவஜீ' என்
 றது சுப்ராக்ஷ ஜிவஜிமநு விஹு வீஸிஷ்டமான திராயா

யிகவதீகூத்தையும் ஹவதாராயுத்தையும், ஹவதீமென்ற
துஹவானைப்போல் வெஸயபுலியு யஸுஸ்ரீஜூநவெராஸு
ரோகும் வாகவஸுநுபகரோஷாபுணு வாரிவகுதிடயை,
ஸ்ரிபமென்றதுசுபுரபணஸித்தித்தை, டெவீமென்றதுதெவநரோ
ன லீலாபொயுதெதெயபுடைத்தாயிருக்கையை, சுலிஜமநீ
தரமென்றது ரோதுகவாதுயு யுகுதைய, சுலிநாதரமென்
றது தனக்குள்ளவதிவெரோதிஸய வகுவுகவதிவிஸெஸத்தைய
யும் லூவாரத்தையும், சுஸரணு ஸரணுமென்றது ரகுகக
த்தை, சுமநு ஸரணு என்றது உதராமவெகுகதைய, ஸர
ணுமென்றது வாலிகமான புவதியை, புவதென்றுஎன்றது
புரஸுஷ காரகெந லுஸபுணத்தைய. ஆகயிப்படி லு
ஷமாசவருளிச்செய்யப்பட்டவர்த்தத்தைய யிவரத்யையொத்தியும்
சுலிவலிதாந்தராம ஸிஷுருமான ஸீவதூங்கிமுர் ஸீலுவத்
தில் கிவிசிவாரித்தருளிநார். அதையும்ஸ்ரிஷுபராஸாராயு
ரான அவர் திருக்குமாரர் ஸீமணுதகொஸததில் சுதிவிஸுஷ
தமமாய் அருளிச்செய்தார். ஆகயிதனுடையஸுமூஹம், கருகார
துபஸுவநாரிவநிநிவாலிநீம்! சுஸெஷஜமதீஸித்ரீம் ஸுஷெ வ
ரதவலுஹம்! ” என்றவலியுசூர்பாசரம். இங்கு ஆகாரதுபம்
புரோணிகஸதூபுஷாயப்படி புரஸுஷகாரகொவாயகொ
வெயகமாமும் முன்றகாரங்களுமாம். சுலிநிவாலிநீமென்
றது காருணுபகுதிடயையாம், சுஸெஷஜமதீஸித்ரீமென்றது
சுஸெஷஜமதீஸிதுகூத்தையாம். “வரதவலுஹம்” என்றது வதி
வாராயுத்தையும் தகூவார வதிபுராயுத்தையும் கா
ரணசிகுஸுங்குமித்தியெய்யுமாம்.

ஆக யிவ்வளவர்த்தனையொழிந்ததிவியவெதநருடையலு
புருவலிதி புவது நிவதுகனிவருடையகடாகூயீநமா யிருக்குமென்னு
மிடத்தையும், இவள் தன்னுடைய லுபுருவலி
திபுவதுதிகள் அவனுடைய கடாகூயீநமா யிருக்குமென்னு
மிடத்தையும் சொல்லிற்று. “ஆக யிவர்களைக்குறித்துத் தான்
லுரிநியாய், அவனைக் குறித்துத்தான் வரதவெயுயா யிருக்

கையே இவன் ஐவ்ஞாதஸுர-டுவத்திற்கு லிதிமென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. ' என்று லொகாவாயுடர் தனிகயமென்ற வு வுகத்தில் கூறிய வாகுமிம்மட்டில் ஸ்ரீதகவமாயிற்று. இங்கு டெவிக்கு ஐவ்ஞாதஸுர-டுவமென்று கூறியதுபோல் இவரது யா டெவிக்கப்படி பென்ற சுவடியில் ஹவ்ஞாதஸுர-டுவமும் ஐவ்ஞாதஸு ர-டுவமென்று கூறினார். ஆகையாலிவர் ஸுர-டுவமும் ஐவ்ஞாதஸுர-டுவமென வானதுபற்றி, ஸாடாநு சீவிபவெதநவமடி மொடெரெ பெரிய பிாட்டியாரென்றது இவரது வஹுவ் ஹாரத்தாலே வந்த வடுவெ-டாது விரொயமாம். இதுபோல் வே செவிக்ஷா ஹுவமதித்தில் காரணகிக்ஷவ்ஸாம் சுலா ஹவிதமென நினைத்து உவாயஸ்ரீரத்தைக் கணிசிக்குங்கால் கிவ்ஜாமர-டுகராய் டுபெ-டாயநன் பிபஸஹையில் சுதிஜாம ர-டுகராய் உாரமென்று விதிதில் முட்டிக்கொண்டதுபோல் த மொரி உவாயகிக்ஷமும் கொண்டார். அதனால் வெதநாதமடி தகவத்தையும், அதனால் சுணுகவத்தையும், அதனால் ஸுதலிபி வஹுவ்ஹாதியையு மெழுதினார். இதை யொட்டியே நமதன்ப ரும் தமது வுஸுக மெவநாராஹத்தில் தம்மை ஸவடிஜ்ஞாய் ஐ ஸ்ரீதித்துக்கொண்டு 'ஸ்ரீகாஷ்ட்யவாடிலொகாவாயுடர்' என் றவடித்தில் ஸவஸாஸுநவிஜ்ஞாதையவ் காஸிப்பித்துக்கொண் டே சுலதகவிகளைக்குறித்து வாய்குசாதே வனதெடிஸ்யாவிலி வவஸி திரோ துதிர்க்காரெயல்லா ஸுடாலீனித்து ' உவபஸுடொ யமுமறியாதே தன் னெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லி, இது ஸாஐ உவதெஸமென்று வாரண ஹிப்பித்துத் திரியுமவர்களு மனைக்ருண்டாகையால், அதைக்கண்டு ஸாதிக்கவ்ஸுதிகளும் கலங்கக்கடுமாயகையாலே அக்கலக்கம் போகைக்காக' என்று துட ங்கி 'ஸாகெதராரிாநாஜிசாஸர்' என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீ ராமநாராயண கீடொரலே ஸாமுஹிக்கப்பட்டது 'ஸ்ரீ தகவ் காஸிகா' என்கிற வுஸாயஸிவத்தாலே' என்றெழுதினார். இப் பொழுது ஸாஐ உவதெஸமென்பது யாதென்பதை வணிகதஸா வுடொஸர்க ளிதுவனையில் நிண்டியித்ததுபோல் மேலும் நிண்ட

புப்பாராக. அன்றியும் மிம்முனீசுவர் சுலோகத்திற் சரிசெய்து உயர்ந்த
ய்வாரைப்போல் வுலகாவலாநத்தில் ஸ்ரீராமராமராம வெ
டாநாநாபுகூர் டுவிவியெழுந் விசிவாஸதெய்க்கைக்
குறித்து , ஸாஸ்திர நிகழ்நான சிலரை வுலகமாக்கிக் கொள்ளு
கைக்காக, மூவிஜிஹிகாந்யாயத்தாலே அவர்களுக் கனுமணா
யுவிசெய்தங்களை யருளிச்செய்தார்' என்றார். இதனாவது ஸ்ரீ
ராமஹஸ்தியலாரத்தில் ஸ்ரீராமராமராம ஸ்ரீக்கு விவாஹமும்
உவாயகமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதென வொப்பிவொழிந்து
ஆகையால் அந்தஸ்ரீராமஹஸ்தியலாரத்தின் தத்துவ யாயிகாரத்
வா ஸுதெய்வகவெய்தி வெதநகவென்ற வாகுத்திற்கு
நிபுட்டுமாய் சுதபுவிவகைப்பறியாது உக்யவரமாய் தகிபுத்
ததெல்லாம் சுதகபுமே யாயிற்றென்றது மல்லாமல், சுலோகா
யுணை ஸாக்ஷாஸ்திரியின் ஸ்ரீதகவலிபாஜநத்திலருளிச்செய்த
தை சுதகபுமென்று சொன்னதும் பிழையேயென விலித்தது.
இதுபோலவே வுராமுஷகார ஸீராமலையைப் பற்றியும் ஸாக்ஷா
ஸ்திர ஸ்ரீதகவலிபாஜநத்தி லருளிச்செய்ததை சுதகபுமென்
றுசொன்னதும் பிழையேயென விலித்தது. இதுபோலவே
வுராமுஷகார ஸீராமலையைப்பற்றியும் ஆலோசிக்கும்பொ
ழுது, ஸாக்ஷாஸ்திரியின் சுலோக காமத்தையும், ஸ்ரீநாராயண
ஸ்வாமி சுலோககாமத்தையும் வுராமுஷகார ஸீராமலையைப் பற்றியும்
ஸாக்ஷாஸ்திரியின் (ருஉ) ஸ்வாமி காமகாமதாரம் ஸ்ரீநாராயண
ஸ்திரியின் சுலோககாமமாகின்றது. ஆகையால் விவகையிலும்
விதயேயாம். இவ்வாறு வுராமுஷகார ஸீராமலையைப் பற்றியும்
மாய் விதயேயிலும் ஸாக்ஷாஸ்திரியின் உவாஸ்திகளை யா
கூறிப்பது வழக்கமாகையால் ஸீதோர் விவிதமில்ல. வுராமுஷ
காரஸீராமலா வுலகத்தைச்சொல்லி, யாரோ ஸீராமலா யா
டாஹரித்து ஸாக்ஷாஸ்திரியின் ஸ்ரீதகவலிபாஜநத்திலருளிச்செய்த
து நான்கைந்து ஸாக்ஷாஸ்திரியின் கட்டி க்காட்டி யிருந்தால்தெல்
லாம் வுராமுஷகமாகாது. ஸ்வாமிவான வைகிணந்தை வுர
மான நமதன்பருமொத்தித் தமது வுலகத்திலும் வுராமுஷ

ஸுதனை மாயவது மராவதி பொருவன் கொண்டோய் ஸுஸ
விஷாணநிதித ஸுாவெனெகால் வாழ்க்கரித்துத் திரொயா
நம் செய்துவிட்டானென்ற கணக்கா யெழுதினது போரப்பரிஹ
ஸீயம். அதாவதுகவி சசுசும்ஸ்ரில் ஸாக்காஸிஸாஸி யவதாரம்.
ஸாக்காஸிஸாஸிக்கு சுயுவஹித ஸிஷ்யான திருக்குடங்கை மொ
வாஸாயுஷிஷாஸிசிகளே அந்தஸிஸாஸிமுயத்தையுடாஹரித்தரு
ளிமுருக்கின்றார். ஆகையால் முகவுரைவிலெழுதப்பட்டதெல்லாம்
தெளிந்த திரெய்யேயாகும் இப்பஹிதகளெல்லாம் வுபாவாக
ஸுஹவிதவவாரத்திற்கு ஹேதுவாகுமேவெழுதிய ஸுபுயொஜ
னங்களாகா, ஆகையாலே பூரணிகள்க ளிவற்றைக்கண்டு ஸு
ருக்கவுங்குடி மென்ற நடுநண்பர்வாக்கும் அவரையே ளக்கச்
செய்தது. இவ்விடத்தில் சுஸுதக்கிதருடைய வகுப்பிலோர் வ
குப்பைத் தமக்கருகலமாபெண்ணி, ஸ்ரீமகூத்யுவிஹநுஸுனி
யிமுருவராவரை யபொட்டிய வோர்தனியினையுமெழுதினார்.
அன்றியும்; ஸுனியிஸாவப்பமுள்ள சில வஹிஜுஸிரொணிகளே
ஸாரிமூய்சினைத்து அவரைநோக்கி ஸுனியி ஸுபுடாயஸுர்
களானவர்களுக்கும்இப்புஸுதத்திலுள்ளவிஷயங்கள் வுரரிமூ
கருமங்களெனவனகாதுத்திலுபெரித்துவனகாருவும்விலையு
ள்ளவோர் புஸுதகத்தையும் நிதிருமாமவும் கொடுத்தனர்.
இந்த மாதாயுமெல்லாம் தசுக்கணமே வெளியேறிவிட்டது
மன்றி புஸுதத்திலுள்ள விஷயத்தை யவ்வொகரும் செய்வதே,
நமக்கோர் ஸுபிம் ஹமத்தாலே சுநுதிதபுவுஸுத்திற் கேது
வாகுமோவென நினைத்து உகூரான புஸுதகவரிமுஹீதாவும்
பெரிசுரிஷுத்திலேயே வாஷாணபுஷித் வஸ்துக்களை மொவ
நம் செய்வதுபோல் செய்துவிட்டார். ஆகையால் நம்பிள்ளை
ஸுபுடாயஸுரே ஸ்ரீமகூத்யுவிஹநுதிருவகுக ளென்று பூதி
வகுகி சொன்னதுகொண்டு, நம்பிள்ளையை ஸெருருஷ வெ
ஷவஸிபா மாயுனைக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், பூதி
கூயிராமும். அப்படியானால் உடையவரையும் பூதிவகுகிகள்
ஸுருவாஸுத் தைப்பூசிபாடிப்பதால் அவரும் ஸெருருஷ

வெஷ்வவஸியா வாயு ஸ்யெனக் கூற விடக்கொடுக்கும். ஸத ஸ்வாஷத்திற் கூறின சிற்சில வதிவாடிக்கொல்லாம் ஸ்ரீஸநியி ஸ்வாஷாயஸை உருவாக்கவேண்டுமென்ற வெண்ணத்தோடு சொன்னதேயில்லையென்பது திண்ணம். ஆனால், ஸெஷ்வாஷ ராஜாநுஜீபரைப்பற்றியே சொன்னபடியாம். ஏனெனில்; நம் பிள்ளை, ரஹஸ்யம் முதலியன செய்தருளினாற்றென்பது ஸநியி ஸ்வாஷாயஸர் கொள்கை. அப்படியே மற்ற யோக்யுராஜா நுஜீபர் கொள்கையும். (கூ000)ப்படியல்லாதே வேறு யாதொரு மூலமும் நம்பிள்ளையாவருளிச் செய்யப்படவில்லையெய்யாம். சுலாஸ்யங்களுள் வெவ்வேறுங்களும் வாதூராவெமுதலிய கூணைகளும் சுலாஷாயஸிக்ஷாஷ்வாஷாய ஸாஜாநுஜீபர்களுக்கு உதவாஷெயங்கள். (நகூ000)படியும் மூலத்திலும், ஸ்ரீக்குள்ள உவாயகுகாரணகாடிகளைப்பற்றி சுலாஷெணநிஷெயமில்லையா தலால் தகூ000வாநாயிகாரத்தை மூலாவெந வாய்காரித் துக்கொண்டு இப்பொழுதும் மூலாவாஷ்வாஷாயுதியை விடாதே தெளியக்கூடுகெனவும் செய்துவருகின்றனர். மூலாவூதியானதனியனைவிடுகிறதும், கண்டவிடமெல்லாம் மூலாவூதியைச் செய்வதும், ஸ்ரீவெஷ்வவாயு மூலத்தில் ஷெவதானா விஷ்ணுமாக ஷவாஷத்தையிடுகின்றதும் ஸெஷ்வாஷவெஷ்வவஸியா வாரமேயொழியவேறில்லை. இவ்விடுபோனாஸ்சேஷமுள்ள ஸ்ரீவாஷாயிதாநாஷாயிதாஷாயிதாஷிகளெல்லாம் ஸ்ரீவாயிகாஸதகம் அம்மாள்வழியாய் வஸுமானபடியே சுயிகாரித்து வருவதால் மூல ஸ்ரீவாஷா ஸெமுதப்பட்ட ஸ்ரீதகூஷ்வகாஸிகா விஷிதாஷாயங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீதகூஷ்வகாஸிகா ஸநியிஸகூஷ்வாய நிஷாயர்களுக்கும், சுலாஷ்வாஷாயஸர்கள் போலவே வணநீயுடைய வணங்களேயாம். ஆகையால் எம்பார், ஸட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளைகளுடைய ஸாஷ்வாஷதாவிஷ்ணு ஸ்ரீவாஷாயிகள் ஸ்ரீசக கவிதாசிகுல விஷுமான ஸ்ரீஷெஸிகவகூஷ்வா திகளையென வாய்காரித்து காலகூஷவம் செய்துவருகின்றவர்களான, ஸ்ரீதகூஷ்வகாஸிகா ஸநியிஸகூஷ்வாயஸர்கள் எனும்;

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை ஸ்ரீநாநுவான பிள்ளை ஓகாநாயுர்
 உதப்படி பனுவலித்துவருமவரும், ஸ்ரீநாநினுக்கும் வீதைக்கும்
 ஓராதுகவவஸுக்காடிஸம்பெய்மே கஸுஷுதியுதமான ஸ்ரீ
 நாராபண தாதுபுமென்பார்போல், பிள்ளை லோகாசாரியர் நஹ
 ஸுபுலககங்களுக்கும், எம்பாரிதூராநாயு ஸ்ரீஸ்ரீகிருஷ்ண
 கும்ஸாம்பெய்மென்று கூறுமவருமான செலுவிஷ செலுவிஷவஸிய
 மென்று மிசண்டிவிபமாய் கருட்டஸஸம்பெய்மென்று விவாதிப்பீட்டது.

ஆனதுபற்றி ஐவ்விண்ணிற்கும் விவெகிஹாரோஹனுக்கு
 டீபோல் சிறிதேனும் யொஜ்ஜையுண்டாகாது. இவ்வியமேதான்
 நாம் மேலே காட்டப்போகும் ஸ்ரீவகாங்க ஸ்ரீவராஸா ஹடாநா
 யுாடி ஸ்ரீஸ்ரீகிருஷ்ணருக்குமிச் செலுவிஷ செலுவிஷ வஸியத்தி
 ற்கும் கிணித்தும் பொருந்தா. இதை நினைத்துதான் நமதன்
 பராகிய ஸாகேத நாராநாஜி ருக்மீஸாரும் தமது புஸ்தகம்
 சநவதுவாபுத்திலிதுவரையில் தமது வடுவது மாராக்கள்
 காட்டி இருப்பதைக்காட்டினும் தாமோர்வழியை நவீனமாய்க்
 காட்டி, “இப்படியாய்மகையால் ஸ்ரீமண்ணாதுகொஸ ஸ்ரீஸ்ரீ
 கிருஷ்ணராயமில்ல” என்றார். அன்றியும், கவமம் பூட்டியது
 போல் “கதஜஞ”, தகிதெஷுவாராஷே” உதூாடிஸ்ரீகிருஷ்ண
 ளால் “காஷ்டுவாஷி” என்று வரவேண்டியதை யறியாதுபோன
 லும், “ஜிமூக்ஷாஷ்டுவாஷிபுணீதாநு ப்ரஹ்மயாநு” என்றபு
 லீநாவிஷ்டுபுபொமத்தையாவது, “புலகதாநவாடிஸுராசு”
 என்ற நாரிம்மாநாஸாஸந வகியையாவதுபார்த்துமுதாதது
 மிகவும் சொலம்பம். இது சாஸாஸாஸ ஸம்பெயமானவ
 வஸவபுபொமம். சுயுமின்னதென்றறியாதே நுகுவது
 வாபுத்தில் கெநாபுஷாஹுதமான ராவபுஷு மளதரி
 ராஸாஸா வாரிஹாஷிக வடிபுபொமத்தை யெழுதிக்கொண்
 டே வரும்பொழுது வவநஸவத்திற்கும் வாசுஸத்திற்கும் வெஷ
 மறியாதே ஸ்ரீவாஸுஷுண ஜீராமெஸெயென ப்ரபொமித்தார்.
 “ஸுாஹாஸகிருஷ்ண விகாஷிதம் வவநாவவ: !” இவைவபு
 யாவிபாசங்கள். “ஸ்ரீவாஸாஸாஸாஸாஸ” இவைபெநாநும்

வபுடாபாவிடர்நங்கள், ஆகையால் வாக்கும் வயதும் ஒன்று
காது. நுள-வது வபுடத்தில் ரோதும் “சூதநுதாம்” என்று
திடினத்தை பூயமும் வபொறித்துவிட்டு சுபுலாமத்திலுள்ள
தால் எவர்களுக்கோ மொயுமாய்தெளிவுபெற்றுமூலாபு
கவிவெயதத்தில் “சூதநுதாம்” என்று திருத்திவிட்டார். இது
வுமொரு யாதபுந்தானெனலினொவிக்கின்றோம். உதூவாரி
வெடித்தி லிவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்வாவெஸெக்கு விஷயாக
வேயில்லை. ஆகயிவ்வன்வால் நமதன்பர், ஸ்ரீலாஷ்டத்தை யுயிக
ரித்த கையோடு சுகிவெருயுடன் அதற்கோர் கையமாக ஓஹ்
விடிமுண்ணுரான வஸுஷெரிகளை யெதிர்த்து வனதடிநுமூவீ
த ஸ்ரீஷ்டஹஸு ஸுயலாரத்திற்கு ஸாஸ்தவிஷயத்தில் மதிகல
னைசெய்து தசுகாலம் தமக்குரஜிதவெண்திற்குமூயதையில்லாத
தால் வுஸுகமாகவும் கூட்டி யதை அச்சிட்டு வனகானத்தில்
‘வெலாகவூபிகளைவெனொவிப்பித்ததும்வணிதர்களுக்கதி விஸு
யகாரம். இவர் ஸ்ரீஷ்டஹஸு ஸுயலாரத்தைமட்டில் ஸாஸ்தா
கஷ்டணவிஷய மென்றார், திகெஷவரகூர், தாபுபுயம்ஜிகா,
விரொயிவாரிஹார, வாரலாராஜிலகமூயுங்களும் மொகா
யாபு கவித வலியத்திற்கு முற்றவும் ஹமத்தையே யருளிச்செ
ய்வதால் எந்த மூயத்திற்கென்று இவர் விஷயவாரிகளை செ
ய்வார். மேலுமிவர் தம்மதத்திற் கனுசலஹமத்தை ஸ்ரீஷ்டஹ
னெஷெரிகாநுமூவீத ஸ்ரீஸுடுகிகளில்கவெவிப்பதுஉசுகுஷ்ட
ஸஹகாரகிலமயங்களின்ருவில் மிவெகிலமபாவெஷண்ம்செய்
வதுபோலவேயாகும். ஆனதுபற்றி உதூவராவதுஸ்ரீஷெரிக
விவஸுடுகிகளை தம் வலியத்திற்கும் கமுகுடுமெனக்கூறார்
போலும். இப்பூஸும மிவ்விதம் திற்க புகுதமான, உவாய
கிகுத்தால் காரணகிகும் வருமோவென்று கெவல டுரூடுஹ
த்தால் ஸ்ரீத்த பிள்ளை மொகாவாயுருடைய ஸ்ரீத்தை மேல்
வருமாறு மூயகதபுரஸிதம் செய்கின்றார்.

வெவெரிஷ்டுரஹகாரணகிதயஸுங்காவாஸுநகவன
தொவெவெரிஷ்டுரஹகாரணகிதயஸுங்காவாஸுநகவன

வலிநொடிதடி | தெநாவின தயெவலாதி வ
ததாநாராயணெநெஜிரெதூகூவலெவமுரதி
தெரெவிஜஹாஸாநெஷுஸ் தக்ஷீதக்ஷ || ||2||
வெஸிஷ்டாதிதூதி || (வெஸிஷ்டாசு) ஸ்ரஹவபுத்
தெநாவின தயெவலாதிதூதி, யதவஸையிலும், சிதூதி ஜா
தெநாவின தயெவலாதிதூதி, வாசியற எப்பொழுதும் சுமவாயிநி
தெநாவின தயெவலாதிதூதி பெரியபிராட்டியாருடைய நித்யெ
தெநாவின தயெவலாதிதூதி வெஸிஷ்டாதிதூதி, வஜாவகாவ
தெநாவின தயெவலாதிதூதிதன் என்று சொல்லுகிறபடி
மே (நாராயணபிரஸாசா) நனது யத்யான அக்ஷிபின் வெஸ
யடும் ஸ்வாஸாந்ரு உஷ்டாயிருக்கிறபடியால் இந்தஜெகதிரண்டு
நாராஜைவ அடைந்தாயிருக்கை யென்ற காரணனிடைய ஸாகெ
யானது (நய) கிடையா. அதாவது;—நஸுப்ராஜீஸவதீக்
ஸதிகீயொகிஸாஹஸம் | தயாதெதூத வராஜேஸ டுஸரிடத்
மாராஸாஹஸம் என்று ஸ்ரீஜெஹிகநு காட்டி யருளிய வழி
யெயொட்டி ஸுப்ராநாஹவானுக்குஇப்ஹவதியைவிஸெஷண
மாகக்கொள்ளில் ஹவானுக்குள்ள வவபுஸகிசுத்திற்கு விரொ
யம்வருமென்ற ஸாகெயை வாராஸகாராவெகைஷியிலும்
அந்த ஸவபுஸகிசு விரொயம் வருமெனத் தெளிந்து வுராண
ம்குநின் வழியிலிழிந்தீ கூதக்ஷுத்தைவிட்டு விஸிஷ்டனய்க்
கொண்டு ஸாரண னுனால், அப்பொழுது காரணனிகும் வாரா
தென்னுமிடத்தை யறியவும். ஸ்ரீதூதபுஷ்டிபுஷ்டியிலும் சு
ஸுஜெஸிகநு : ஸாஸுரவ திரிகாஸெஷ மொவாஸாஸாவி த
ஜெஸயபுஸெஸுராஸிதக்ஷாஹெவராஜாதிஜெஷாஷி : “சு
ஸெஸாநாஜமெதாவிலுஷுபதீ” உதி விஷுஷுபதீக்ஷவெஷண
ஹிஸவபுஷுஜமதஹிஷுஷு”என்றுவிஷுஷுபதீக்ஷவெஷத்தால்வ
ந்தஜெஹமையை ப்ராஜேஸவவாதித்தருளியிதன் மேல்வாகுத்தில்
“ஸாஸுரீ ஸவபுஷுஷுதாநா” என்ற ஸுஸுரிஸ் : ஸவபுஷு
தக்ஷருக்கும் என்ற வஷுபுயொமயிருக்கிறபடியால் ஸவபுஷுஷு
தக்ஷருக்கு மீஸுரியிவள் என்று ஸுஸுரிஸுமாகிறது. அன்

பெரும் இங்குள்ள ஸாஸ்திரீ என்ற ஸஷம் ஸாஸ்திரவத்யுதத்
 தம் போமென்றால், ஸஷவகுதாதாம் என்ற வடித்திற்கு ப்ர
 மெய்யம்மா தெகழியும், ஆனாலும், மற்றபற்பல ப்ரோணங்
 கொண்டு விஷுவதீகமும்விஜமேயாம், இதுமெகராஜ்
 ஷோஷிவித்யுத்யும் ப்ரபுரிப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால், வி
 ஷுவதீகெஸதி சுஸெஷவிடிவிசிவிஷ்ஜமதீஸுரிசும்” இப்பி
 ராட்டியாருக்கு விஜமெனவயுங்கொள்ளும் சுயுங்களைபுப
 வாடித்தருளினர். ஆகையாலும் வதிவதெதூவெபு ஸிஷு
 மாகும் மெதுவால், “ஜமசுகாரணதிகுஸங்காநந்யாயா” என்
 நேற்பட்டது. மேலும், இங்கு பிராட்டிதகூத்திற்கு வதீகநி
 ஷெடும் செய்தது ஜமடிக்கணமாகும் ஓர் சுஹுத்திற்குடாவதி
 யைப்பற்றியே ஸாஸ்திரீயமான வயிகாரமாகையாலும் அவ்விரு
 வர்களுக்குள்ளும் வதிப்யாநமாக ப்ரவிஜஸாஸ்திரீங்கள் கூ
 றினவென்றும், அதனால் வதிக்கு யாமயாஜிரோநுத்திலநயமில்லை
 யென்கவாவது, யாமவமத்திலநயமில்லை யென்கவாவது சொல்
 லக்கூடாதென்றும், வதிக்கு சுதபுக்ஷமில்லாதேவதிகதபுக்ஷ
 ரோத்ருமேஸுஷுமாகிலும் மமவெஷுமில்லாததால்உயகதபு
 க்ஷமும்உண்டென்றும், ஆனாலுமிருவர்களுக்குள்வதிப்யாந
 மேஸுஷுமாயுள்ளதென்றும்தோற்றுனக்காக இவ்வயுத்திற்கு
 ஸ்ரீநிமோனெபசிகுஸ்ரீவதூஸோகீஷாஷுத்தில், ஸஷாரெஸு
 விவிசிகாபெயுளகிகவதிவதீந்யாபெய்வதிப்யாநயுவுபெடி
 ஸு: | வதிகதபுக்ஷரோத்ருவுபெடிஸெஸாவவண்டு” என்றும்,
 விரெகாவாயஸொயநாயிகாரத்தில், வதீக்கு திகுதீவதிவாரா
 யுத்தாலே யாமதகூத்தின்போலே வதிப்யாநமாக ஸ்
 ஸுங்களிலுபெடிதத்திற்கும், வகன்பமோன நென்னுமாப்
 போலே வகவுபெடிதத்திற்கும் ஸுநயில்லை” பென்மருநிச்
 செய்தார். ஆனாலிங்குபிராட்டிக்கு மிகவடித்தலுண்டாகில், வ
 திவதிக்குள் வரலுரம் ஸுஷுதூகிவெஷுவாடிக்கையில்
 ப்ரபுக்ஷமுண்டோவெனில், ஸஷுவாஷுதூதும் ஸவதீகநய்க்
 கொண்டேயிருக்கும் என்றுதகூத்யாயிகாரத்தில் அருளிச்செ

ய்ததால் வ்யூக மில்லையாம். ஸ்ரீஜாஷுக்ஷாரும் ஸ்ரீமீதாநாஷு
 த்தில், ஸ்ரீவாஸிதாநாஷுநித்யநிஷ்டாஷுஷுரூபவிபுல
 மண்ண விஷ்டெத்யூய்யு ஸ்ரீவாஷுநவபிகாதிஸபாஸாவெய்ய
 சுயூரணமுணமண ஸ்ரீவெய்யு என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீரா
 ஶிஸூர், உஷபாயிஷாநநென்கொ செஷிகா என்றருளிச்
 செய்தார். இங்குசெஷிகுத்திற்குசுயிஷாநமிரண்டானும்தி
 வந்திகெநவனகவுவெஷிஸயாமுமகையாலும்,வனகதகூழிவொ
 ழிதன்' என்னையாலும் வனகரூபமே செஷிகுமென லக
 மஸாஸங்கனிலும் கூறப்படுமென்று கருத்து. மேலும்; லொக
 த்தில் ஶிபுநத்திற்குள் வதிக்கு வதியை ஶகியென்பது வழக்
 கமாதல்போல், இங்கும் விசேஷணாகாரத்தையிட்டு ஸ்ரீவஹஸு
 நாஸாஸிகளில் ஹவானுக்குப் ஹவதியை ஶகியென வ்யவஹரிப்
 பது. ஆனதால் ஶகியுவிதனை வொருவன் ஸ்ரீநத்திற்கும்
 சுஸக்துவானாகையாலும், ஹவத்கும் மூணரஹிதமானபொ
 ழுது விநாது ஶ்ரீஹவாஸிகளுடைய வகூத்தில் வ வெஸமாவா
 வதாலும், 'புலா புலாவவிதாபய்யு ஶெகொஷாவிதராயய?
 வனவீநய தரொஷளஸு ஶு ஶவஹவத்யுவிபாநதஃ ||' என்
 நபடியே பூஹயும் பூஹவானும் வ்யவஹாரித்யு விஹமான
 லும் விஸிஷெஷுத்தால் வஸுவொன்றெனக் குறையில்லையா
 கையாலும், 'மணமொழிப்ப பூவிற்கு பொய்யுதையில்லையாகையா
 லும், ஶ்ரீபரக வுரூஷகாரகங்களுடைய விஹமமும்
 வெஸவிகமானபடியாலும், ஶ்ரீபரவஹிபானமில்லாதுபிராட்டி,
 குஷ்டாவரூபெகளான ராக்ஷஸிகளுக்கு ஹவயா ஶரணம்
 ஹிஷு' என்று அவர்கள் செய்த உவாயத்தை யாழீகரித் தவய
 பூஷாநம்பண்ணிஸிபம் வந்தவாஶீ, 'கூ கூவெய்யுநரொ
 து' உத்யாஸிகளால் ஶ்யமே ரகூதித்தருளிப்படியாலும், இதை
 யநுஸரித்து ஸ்ரீவதாங்காபிபுருடைய திருக்குராராய் நமஸு
 வர் தமக்கு மூரூநாயெனென்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீஹவரூ
 ஶரவாஸால், 'காதெஷெய்யி! ராக்ஷஸியிதெஷெவாஷுஷா
 வராயாஸுபா ரகூஷா வவநாதுஜாஹ்வூதரா ராஸிஸுமொ

லீகூதா' என்று வகுவதிடத் திருமகனார், சுலபபுடாநம்செய்தருளி ருக்கித்த காசுவீஷணாடிகளாகிற புவனமொலியையும், பிராட்டியார்ருக்கித்தருளிய புவனமொலியானது கீழ்ப்படுத்திற்றென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுக் கேற்பட்ட ஸ்ரீஹ்ருஷேம, ஸ்ரீபா டெவொடெவகூபிஸூதே' என்றும், யயாவூஹிதே' என்றும், ஸூகிநாராயணீஷா ஸவபுலிபாந ஸுதா டெவாவகிதேதா ஸூதா ஸ்ரீஹ்ருஷேமவரதேவீநா || ஸ்ரீஹ்ருஷேமவரதேவீநா ஸாவெஷா யபிபுயிபு ஸவாவதா | ஸவாவஸூரடுவெண தகூபிகேரீவொலிதா || ஸூதனெ ஸூரடுவெண விஷுவதீ யபிபுதா | நாராயணஸவிஸூதா ஸாவாவபிபுதா || நிஷுஷேநஸூரடுவெண யபாவ ஸூபிபிபுதி | ஸவபுமாவாதிசூலகீநாமனா வரதாதிசூ | தபிபுயிபுணீஷேவ மருகூவஸவபிபுதா || நிஷுஷேந ஸூரடுவெண ஸாவிதகூபிபுதி' என்றும், 'நிதநிஷேஷாநிவீரீ சுலாணமணஸூலிநீ | சுலாணாநிபணீநா ஸாமனா வெஷுவீவரா || டெஸூதாவா தூரடுவா தூரிஷேஷா நதேஸூதா' என்றும், 'ஸூகிநாராயணஸூதாநித ஸூதேவீஸூதாதிதா | ஸூதா விஸூலிபிநா ஸூதாஸூதா ||' என்றும், 'நாயகாவஸூகிநா ஸவபுலொக ரீஷேஸூ' | ரீஷிஷீஷேவெவஸூ ஸவபுசூரேஷாவாவிஷா || துலாணமணவபாரடுவெ ஸூதேஷேயமெஷூரோ | சுலாநிஸகூலகூத ஸூதா தகூரீபுயிபுணீ | ஸாவாஃ கலிதாவிஷா டெவெஷேவஸூஸூதிணை | ஸாவிதாதேநயாதூதா ஸாவீஸூரடுவெயுஷீ ||' என்றும், சுலிபுஷேயுஷீதனாதி ஸவாவாஸங்கிஷ் சுலீவஸூரடுதத்திற்கும் வசூவான ஸவவான் தாமே யருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'ஸூரடுகூரஸூதா' என்று கூத்தாழ்வானும், சுலந ஸூயீந சுலாணமேரீமேஷகாரணம் | ஜமலிஷாநிஷேஷே ஸூதா ரீஷேஷே ||' என்றும், 'சுலேஸூநாஜமத ஸூதி டெயீரீஷேபாஸூபிஷி ஸ்ரீஸூரடுகூதா ஸவா

சுவபித தாஹஸாவாநுஸாவம் | ஸ்ரீமத்குமாரபுருஷமாயுத
யு வளராமெஷ ஸுருகததகதஸுஹ க்ஷதம் வதியுயிஜமா வுத
ரஸாநுவாகு' என்றும், உரு ஹஸூர சுவநிஷ்டஸாவாஹ
நெகாநிபதீம் ஸ்ரீஜெயபெணவே வாரஸூரணிதி க்ஷபரி
தெது | ஸதபூரெஷஸுஜநநி யதேஸெதிஹாஸெஸ் வாரா
நெண்கிபுநு வெபுடா நவியதததெக்ஷ நவியிவ சோணடி ||'
என்றும், தததததததததத நவ்யமுநிபதெ நுரதிரவி'
என்றும், சுவாமஹாபா ஸெயபதவநிபா ஸுஹதத
ஹடுக' என்றும், ஸுதஸீஸா விஷாஸஸிஸித வநெவெஷ
மவாஹ க்ஷபயதீபுக்ஷவ ஹவவராயிநவியவ | ஸுபாஹீ
வாரத ஹவவசிஹாஸய நவியுண நகூண ஸுத
நு ஹவதிவநவாநு ஹிதமுணடி || என்றும், தவஹவத
ஸெதெ ஸாயாரணாமுணரஸப |' என்றும், ஹவதியு
வெயாராதநிவிடா' என்றும், யுவெயாஸூததத ருத ருசு
ஸா' என்றும், வெஸபபுக்ஷாமதி வரபிவத வாகஸெஸ்
விதஜ்ஜிஹா வஹதெவிதீய | கஸெஸ்நகிஹிபுவித க்ஷத
தித ருமாவ! க்ஷாஜெஸெ க்ஷபகொயபுதாரஹாவ ||' என்றும்
ஹவதிதனுடைய வரிவருணதததாஜ, வெஸபபு, ஸுரு
வ, ஸுததரு, வாதரு, வெஸஹாடி, ஸாஜி, காராணு,
மாஹபு, ஸவபுஷதபுக்ஷ, வதிலிஹ, வதிவாராயு
வெஸஸ பூதிகளை ஸ்ரீவாரஸா ஹவாருமருளிச் செய்திரு
ப்பதாலும், பிள்ளை கொகாவபுருடைய உடலுமுயிரும்போல்
பூவும் மணமும்போல், பூணையும் பூவாவானும்போல், இருவ
ருள்ளொருவர் பிள்ளைமனதில்லை யிதாதிவாகுங்களாலும்,
'நிஷத ருஹ பூணபவபித தெவிதித ருநவ்யபாவிஷு
ஸெஷத ருநவியுண அஹ ஜெந ருநருக்ஷ' என்றும்,
'ஹவதியாவா தெவதம் தவதீந' என்றும், தவதீ ஜம
தாவதீ' என்றும் ஸ்ரீஸூதியிலும், ஸ்ரீஜெஹஸு ருத்யஸாரத
திலும், ஸ்ரீபாததஹஸு வெஸிஷ்ட ருதஸூதததவி: பூ

[illegible]

ஸூத்ரவிவரணமாகையாலும், ஸ்ரீரணவரணகாலத்திலும் ஸ்ரீஸூ
 வாயபிநுலாயபமென்றும், பிராட்டியை யொழியப்பற்றுவது
 ஷெவதர்ஜுரத்தப்பற்றுவது போலென்றும்பிள்ளை லொகாநா
 யபிரேகுவதாலும் பிராட்டிக்கும் உவாயகும் நிராவாயமே
 யாம். இங்கு நம்மன்பராகும் ஸ்ரீஸ்ரீருடைய கூலமுராவா
 கியலொகாநாயபுர் தகவதுபங்கனையுமொத்து, அவைகளுள் ஸ்ரீ
 ஸ்ரீதகவத்தை லிஜிவாவாயமாகவுமறிந்து அதற்கொருலாஜெயா
 வாயம் புவதிபென்பதாவும் தெளிந்து சுநநுபுபொஜினனாய்
 உதரவ்யவலாயபிவ்யுத்தையக் கொண்டிதிவியஸாகாமிவ்யுதிவா
 வ்யுகமாகப் ஹவான், தன்னிரகூதிக்கு மென்றவ்யவலாயபயுக
 னாய் சுநிவ்யுதிவ்யுதிவாபுவ்யுகெஷ்யவ்யுதிக்கு சுவ்யவலிதொவா
 யமாக அவனைவ்யுதித்து அவன் திருவடிகளில் சூதாதீயமாக நி
 விஷ்ணுநங்கனையும்கூடுகெநலவிடக்கையே சூதநிகெஷ்யமா
 ரும் ஸ்ரீரணாமிதியெனவும் பேசி, அந்த லவிவ்யுதித்திற்கும்
 வ்யுதிவ்யுதிமொரு வாயுஷ்காரமான பிராட்டியவரணத்தையுமே
 ற்று, அதனல்வரும் ஹவாயகிய ஹவய்க்கெகயபுத்திற்கு விஷ
 யம் ஸ்ரீரானு நாராயணனாகும் ஸ்ரீஸூருடையெனவும் சுமீக
 ரித்து, அதனாலேயே ஸெஷிகளிருவருமெனவும் பேசி, ஸெஷி
 கூத்திற்கு உஹமும் சுயிஷாந மெனவும் கைக்கொண்டு, அத
 னல் ஸ்ரீஸூருடைய உவாயாஹுஷாநம் பண்ணினஸூருக்கு ப்ரா
 வ்யமெனவும் மொழிந்து, லிஜிவாவாயம் ரோதும் லகூதிவ்யுர
 மான நாராயணனெருவனே, அல்லது ஸ்ரீஸூருந்தானே வெனத்
 திராதகலக்கங்கொண்டு அநேக விடங்களில் லகூதிவ்யுதிவ்யுதி
 ன வஸூவுக்கு ப்ராவகதயா வ்ரண்பக்யமும், ப்ராவ்யதயா
 வ்ரண்பக்யமும் உண்டாமிதேயிருப்பது” உதாரிகளால் லு
 கூத்கமான லிஜிவாவாயமே வ்ரண்ப மென்றும் சொல்லி, முடி
 வில் இப்பிராட்டிமற்ற முணாடிகள் போலே சுஷெதநமல்லாது
 வெதநமாதலால் லிஜிவாவாயபக்யவ்யுதிவ்யுதிவருமென்றுகண
 ராவெனதனிய ரஹஸ்யத்தில் முணங்களும் விஷ்ணுங்களும்
 சுஷெதநமாகையாலே லுபுவத்திலே யனவ்யுதிவ்யுதி.

மூணாநாபோருப ஸுரூபமாயைலே இவளுக்கும் ஸுரூப
வாநுஸ்யிகம் உண்டேயாகிலுமிவள் வெதநானூமொங்
கையாகையலே உவாயஸுரீரத்திவிவளுக்கு சுதையாவமில்லை”
என்று நிபேருமாமகவே கெவலும் ஓருருஹத்தால் எழுதி, இ
தற்கனுமணமாக வுருஷகாரத்திற்குப் வுருவராவாய
மகம் கூட சுவாவமெனவாடித்து ஒடுவிவிப் வுருஷகார
மும் அவனுக்காக்கமில்லாவிடில் வுருஷமெனவும் மொழிந்து
பிராட்டிக்குள்ள வுருஷகாரகத்தையும் சுதிவாடிக்களாவிப்
படிநாசமாக்கி அதற்கனுமணமாகவே அதேரஹஸுத்தில் சிறி
து முன்பு, இவளுடைய ஸுரூபம் சுணுவாயிருக்கச்செய்தே
உத்யாபிபாலுக்கூடகத்திற்கு சுணுவாவாயவருவது கவிமூ
கவாயமும் செய்து ஸ்ரீஆளவந்தார், எம்பெருமானார் கூரத்
தாழ்வான், ஸுடர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவிதிப்பிள்
கை வரையில் வந்தவலுது வுருஷத்தில் நவீநமாயொரு நெடிமதி
யைவினைவித்தார். அந்த ஸாகையையே வெயிற்றுவிதித்தார்
திராயல் வரிஹரித்தது. இப்பொழுது அவர்வகத்தில் ராதா
வுருஷகொழியிலுண்டிருந்தெயெனவும், விதாமட்டில் உககூ
வருன்னவும், ராதாவுகைகளைப் பேசுவித்துச்செய்யும் பேசு
வாஷணாடிகளை யோரோர் ஸரியம், விதா சுஷுபவமேம் கெய்
யாதே திரவூரிக்கவுங் கூடுமெனவும், ராதாவில்லாதவரியம்
பார்த்து வருகைதானே அப் விதாவை ருக்கனென்றுபடித்தறி
ந்திருக்கவேண்டு மென்றும், விதாவிற்கு கிரக்கமில்லாவிடிவிவன்
ஸுரணவரணமும் வுருஷமாயுமென்றும் இவ்விதம் விதாவிற்கு
நூர் சுஷுவலிதறிதவதம் நிசுறுக்கப்பட்டது. ராதாவிதாஸ
ஸங்களுக்கு ஸுராவம்செய்யும்பொழுது சுவிஹமாய்விதாஸஸ
த்தில் ராதாஸஸம் சொருகிவயநராதாத்தாலே வந்து திகு
த்தைவருஷமும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கு மென்ற வுருஷாண
வருஷியையப்பார்த்தும், “ஐமதஃ விதாஸ” என்றவிதாவிலு
யொமத்தைக்கண்டும், ராதாவைப்பற்றினகிணையானும் வி
தாஸாயுமெனவேவகி. வுருஷாஸுதயா வெடிக்களும் உடு
விக்கின்றன வென்றும், வாக்கும் சுருஷமும் போல் வுருஷா

போது அகத்தையும் வஸுமதூர் சபுயகூத்தையுடைய தென்
 றும், புகிவஸுவும் யஜுபிபுகெந வுண்டிசுவவாறுமா
 கக்கடவதால், ஹீநாஜீகூதெபெருய வுண்டிசுவவாறு
 ஹரி: | பொயொவதி வுண்டிவஸுவிஷுரிதி நிசுப: | பொ
 யஸுநாநீவாஸுராத்தி மகூவபுவஸுரிதா || புகுதெ: வு
 ருஷாபாநுஸுதீ பொநெவவிஷுதெ | சுயகிவஹுநொ
 செகந நரநாநீயொ ஹரி: || என்ற வளராணிகுரீவாஹரா
 சிகவமநங்களால் வுசுதமாவதென்றும் தெளிந்து விசெஷண
 ங்களான ஸ்ராசிகபுவகூபிகளெல்லாம் விசெஷமான டெவ
 டுதெருவனையே புகாநமாகப் பேசுமதுபோல், ஸகூவஸி
 பூபகவ வுண்டிசாகூகவ வுருஷாதுகூபிகளை விசெஷ
 ணங்களாகவுடைய ஹவாநெருவனையே விசெஷணங்களெல்லாம்
 வெபாயிப்பிக்கின்றன வென்றும், இவ்விதமேதான் வெதநாடு
 வமாய் வனகூஸமாய் ஸடாஸூபிதமாய் ஸூநாருடுவமான
 ஸூ வுருடுவமண விவவெஸுபுகளை யுடைத்தாயிருக்
 குமொரு ஸூ' என்ற விசெஷணமும் ஸவபுடெஸவபுகூ
 ஸவபூ வவெஸுகளிலும் நிதூநவாயமா யிருக்குமென்று
 கொள்ளக்குறையில்லை, ஸூதிநூபாவெதங்களான விடங்க
 ளிலெல்லாம் சுயபிதவபூநாலாபிபூத்தைக்கொண்டு விதண்
 டையாய் நிசுபிக்கும் நம் புகிபகூதிகளுக்கு ஸூதிநூபாபி
 புகிணாபிதமான யிச்சேதனரூபவிசேஷண வெவரிஷு
 மீகாரத்தில் யாதுகுறையோ வென சிகுஸூ அறியவும். விசெ
 ஷூபீதம் விசெஷணமென்று ஸாலுவிஜமானகயால் வஸுஅ
 கும் வாராது. ஸவபுஷிநு ஸவபுடாஸவபுத் வெனகூஸுத்
 தையுடையதால் வெதநமானும் புகுமாவம் விரிசுக்காது. ய
 ஜுபிபுகளுக்குப் போலிவைகளுக்கும் சுபுபகூகூகும் விரி
 , ஸூரெடெகூஸூதா' என்றது மிக்காரணத்தைப்பற்றியே
 யாம். , துஷுஷூவாது நபுயமவியதெ' என்றதுமப்படி
 யே. விசெஷணங்களுக்கு விசெஷூரூப மில்லாதேபோனால்
 வுதெயில்லை. விசெஷுத்திற்கும் விசெஷணவிரியில்லாத

போது விலையில்லை. நிலையிலில்லை. இதையே நினைத்து நெருக்க
வாய்ப்புக்கும் 'இருவரும் பிரியிவிருவர் ஸத்தைக்கும்நாசமென்றார்',
சுவாமாஹுபாஸொ, கூடாசெஷொதஷ்டாக்' என்பன
விசெஷணமளரவத்தையும், ஸதஃஸ்ரீஸூவிஷொஸீஸி, ஸயா
ஃதூராக்' என்பன விசெஷமளரவத்தையும், அருளிச்
செய்கின்றன. 'யுவமயாலாயாரணாமுணராமம்' உத்யா
திகள் உஹஸாயாரணங்கள். தீவத்திலிருந்து விஜ்ஞாநிக்கும்
புறவாக்கும் தீவம்போலவே ஒளியும் னெஷ்டமும் உஹஸூகி
யும் மற்றுமுள்ளவைகளும் ஸமையிருக்க புத்திஷ்த்திலும்
காண்கின்றோம். புறாநுபுருதையால் தீவத்தை ஜீவநுமாய்
வ்யவஹரிப்பதும் உஷ்டவிஷயமேயாம். அவை பிராண்டிற்கும்
உஷ்டமும் சாஸஸிஷம். ஸவடூர் சவிநாஹவமும் உஷ்ட
உஷ்டம். சுநுதரநாஸெஷுநுதர நாஸமும் ஸிஷம். பு
றாநாஸத்தில் விதூதீவமென ஸொவாயிகாஹியாநமேற்படும்.
ஆகயிவ்வளவால் ருதங்களுக்குள், தத்தங்களுக்கு சுநுமுண
மானஸீதகூரவிஸிஷ்ட புறெஷ்கள் காணப்படுவதுபோலும்,
வாழ்நிடத்தில் ஸீதபுறையே ஸுபுபுரிசுநிடத்தில் உஷ
புறையே என்றபடி துதநுமுண புறெஷ்கள்போலும்
விஷுஸரீரான ஹவானுக்கு விஷுஷெஷெஷயான ஹவதியே
விஷுபுறாருவினிபாய், சூபுரபமான ஹவானிடமுள்ள ஜி
சுசாரணகூர ஸவடூவிஸிஷ்டமாய் ஹவடூவிஸுமாய், சுஷெடூ
விஷுஸிஸாவாணீ' உத்யாதிகளின்படி வ்யவஹார ராதுவிஸுமா
ய் ஹவசுஸுராவாநுபுரபமாய், நானயொவிஷ்டுஷெஷவரம்,
என்றபடி ஸமமான ஸகமளரவத்தையு முடைத்தாய், தங்களு
க்கு மேற்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையுமுடைத்தாகாததாய் விள
ங்குகின்றதென்பதும், ஆகையாலேயே பிராட்டியார் ஜீவகொடூ
ஷெஷுஷெஷெதயல்லவென்றும் ராஸுரகொடூஷெஷுஷெதயே
பென்றும் தகிசு இவளும் விஜ்ஞாநம் ஆக ஞாண்டும் விஸி
ஷ்டாகாரத்தால் திகுஸாஸெஷெதத்தென்றும், சுதவனவ ரிஸுந
மே ஸிஷெஷெஷெதத்தென்றும் திகுஸாஸெஷெதத்தென்றும். இங்கிவ்வளவே

விசேஷம். சுடுதெய்திகள், நிவிடுசெஷம் விநாதும் ஸுடுதெய்க
 செவஸ்து' என்றார்கள். இவர்களோ, நிவிடுசெஷம் ஸுடுதெய்க
 சுடுதெய்' என்றார்கள்.. ஆதலாலேற நிவர்களைப் பூவனா
 தெய்திகளென்றது. மேலும் ஸீகவபுஸாஸிகளையிட்டு பூகா
 ரமும்பூகாரியும் விவஸ்யவஹார விஷயமானும்விசெஷணவி
 செஷணாவத்தைக்கொண்டிவிசரிசெஷக்ஷம்சொல்ல பர்தொருகு
 றையுமில்லையெனத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீவிநிமோஹாஹாஸி
 களும், 'சுடுதெய் விடிவிட்ட காரண ஸுடுதெய்கசெவதகவ' என்று
 விடிவிதிசரிஷுதயாயிருக்கும் சுடுதெய்தத்தை பூயம மருளிச்
 செய்தார். வஸுத: விடிவித்துக்கருடைய ஸுடுதெய்க வஸு
 ஷமான ஸுடுதெய்தைக்காட்டிலும் விவங்களானதுபற்றி: தகூ
 பூகார பூகாரினோ: பூகாராணாஹாத ஸுடுதெய்கவி வி
 சரிசெஷக்ஷாதி விவகூபா வனகூவபுஷபெய: ' என்று தடி
 நனா மருளிச்செய்தார். இவ்வயுத்தைதீய தகூதயாயிகார
 த்தில்: இப்படி மூன்று தகூங்களாக வகுத்து வினித்தாற்போல்
 ஸவபுவிசரிஷுதேஷத்தா ஸீசவரணைகதகூமாக வநுஸாயிப்
 பார்க்கும்' என்று துடங்கி 'அவ்வோஜாநாநுஷாந பூதி
 ஷாராடுஷங்கள்ளு பூயொஜநவிசெஷங்கன்கண்டுக்கொள்வது'
 ன்ன்றருளிச்செய்தார். ஆக யிதனால் ஜாநாதி மூணங்களைப்
 போல் பிராட்டியும் வெதநாடுவமான வோர் மூணமாவதுபற்
 றியும், அதுமூலமாய் முன்சொன்னபடி சுப்யுக்ஷம் விசிப்பது
 பற்றியும், பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் 'விசரிசெஷக்ஷம்கொ
 ன்ளக் குறையிலையாகையாலும், 'மாரொவமடுவாமிதெ' எ
 ன்று உபஸாஸாய விபொமாநஹுதையைக் கூறுகையாலும்,
 இதனால், 'ஸுநிபொமஸிஷு' நூயப்படி ஸவபுதஸவபுதா
 ஸவபுஸஷத்தாலும் எம்பெருமானைச்சொன்ன விடமெல்லாம் பி
 ராட்டியையும் சொல்லிற்று மென்றாவதால் வனகூத்திற்கே ஸீயு
 நம் விஷயமாகக்கடும். பிராட்டி ரீகாராடுதெய் யல்லவென்று
 முன்பேகூறப்பட்டதாலும், சுப்யுதெய்தெயாதலாலும், கண
 தகூபத்திற்கும் ஸீஸூவியை, 'யயாஸவபுதெயாவிஷு' ஸு

யெயெயம் திஜெததி. கூயெய ததிஷ்டுநாபாண்வ ஜமகூரா
 வுபுராபா. ஸவபுஷ்டிதஸிதாதிஜா' உதூரபியால் ஸுரா-
 பெண ஸவாவதஸு கூறுவதாலும், 'விபிசெஷ்டுசும் டுரா-
 வபாடிமாம்' என்று நம்மன்பர் எழுதினதே நிசெஷ்டுதக
 மாம். ஆனதுபற்றி ஸ்ரஹத்தை உகூடிமாகவும், ஸ்ரீவதிக்காஜி
 களை அதன் உகூணமாகவும் ஸ்ரீநாஷ்டுத்தில் நிவபுஷித்தருளி
 னர். 'ஸுநெஷ்டுசெவதகூ' என்றபொழுது ஸ்ரீவிபிஷ்டு
 ன்று கூறவில்லையெயினில்; அதற்காகவே ஸுநிபியாடிஷ்டு
 டுராயம் கூறப்பட்டது. ஸ்ரஹஸுதும் முழுவதும் ஸ்ரீயெய
 க்குறித்து ப்ரஹ்விக்கவில்லையெயினில்; நாராயணையுமவை
 ப்ரஹ்விக்கவில்லை. ஆகையாலந்த யுகூகூயுகூபாயம். யபா
 ப்ரஹ்வித்திதூரபியால் ஸ்ரஹகூமே ஸ்ரஹத்திற்கு ஸ்ரீயால் வ
 வேண்டியதாக விருக்க, நாராயணனுக்கு ஸ்ரஹகூம் ஸிபிக்க
 வேறுவழியுல்லையே. ஆனதுபற்றி ஸ்ரீவதிக்கூம் ஸ்ரஹத்திற்கு
 உகூணமென தகூடிகையில் ஸ்ரீசெஷ்டுசுகு லருளிச்செய்யப்பட்ட
 டது. இந்த உகூணகூயுனைகளெல்லாம் சரிவாடி டெவதானூத்
 திற்கும் ஸ்ரஹகூம் ஸாஹ்நியாதே யிருக்கவேண்டி யருளிச்செய்
 யுமவைகளாம். பிள்ளை லோகாசாரியரிடத்தில், ப்ரகூகூமாய்
 ஸாவமாகுமீ சூயுகூமகவும் எவ்வளவோ நமதன்பர் வகூத்தி
 ற்கு விரொயவகூளை யெடுத்துக் காட்டும் நம்மன்போல், சஸு
 டெஷ்டுகூனிடத்தில் வாலிகமாயாவது சூயுகூமாயாவது நம்நண்
 பருக்கு எடுத்துக்காட்டுவது சஸுஷ்டுமேயாம். இதைவிட து-
 ஷீமிருந்தால் ஸுபாணித டுத்திற்கோர் விஷ்டுஷணமா யிருக்க
 லாகுமாயிருந்தது. மேலும்; உதுஸுஷாஹ்ஷ டுத்திலும், வி
 ஷுபாயாஸாஹ உஹவாயகஉதிவென, ஸாஅதகூவி நிதூ-
 செஸுராணா டுடிஷ்டுதஜூநெய விஷுக்ஷவீகாராசு' என்
 றும், 'ஸுக்ஷகூஸு ஷாடிஜூ ஸவபுபா ஸுபுதிஷ்டுதம்!
 உநெஷ்டு வுதிஃஸுத ஸுஸுயெவி விஷ்டுரிதாம்! உயயு
 கூதாஸுநெஸுஷ டு டுபாய மஸுஸாஹவ; சுஷ்டுஸூரிகு ஸுள
 மஸு மஸுக்ஷ மஸுக்ஷத்! சூநுஸுநெயுண ஸுஸாய ஸ்ரீ

வதள டுஸிபுதஸிபு || என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால்
 நிராவாயமாய் பெருமான் பிராட்டியாருடைய வெஸிஷ்டுத்
 தால் காரணலிகூலாவமும், உவாயகூ பூவியும், கவ்ய
 கிபியும், வலிபித்தன. மேலும்; ஸஹிபொஸிஷ்டுந்யாதத்தால்
 யத்யத. ஹவாநுய தெ, தததத. ஸ்ரீரவ்யுதபூபெ
 வெத லெபூவாவி வ லாவ லாதமாயிற்று. 'கருநுது ஸுரடு
 வலிபிதிரவலிஷு' என்று துடங்கி துதீயவக்ஷமாக 'ஜெக
 காரணகூலி ஸ்ஹுக்ஷணது வதிராதுமொவரம் ! சுதவாவ
 தவ்ய ஸவெபூரகூ ஸராயிக டுரிஷுக்ஷெஹி' என்றவக்ஷம்
 'வஹிஷெதததுவக்ஷஷு கஸிஷெக்ஷுரோணவாநு' என்று
 லீந்தானது வக்ஷத்தையே பூரோணதமமாகவமீகரித்தருளிய வி
 சேஷத்தால் துதீயவக்ஷரோடாணீப மென்று நிவடும்பமில்லை.
 உதரொதூவக்ஷமே வயீயாநு என்று ஸ்ரீதக்ஷலிபாஹநத்தில்
 'வஹிஷுவக்ஷஷுவடுவடு வடுவடுவடு ஸுரஸு லெஸா
 ரணவடுவடுக ஸுதரொதூரொக்ஷாமெந வடுவடு வடுவடு
 ஸு பூரோணலிராபிக்ஷெ லாதமாயு' என்றருளிச்செய்ததால்,
 பூயிமான ஜீவகூ நிரடுவகடுஹதவான சுணுகூவக்ஷமெ
 ன்ன, லிதீயமான ஜீவகூவலி விஹுகூவக்ஷமென்ன, துதீய
 மான ஜீவாநுத வக்ஷமென்ன, உதயுடமான ஷீவாயுந
 மான மானெஸாருக்ஷமென்ன, வஹிமமான ஸுதலிபிமாயுள்ள
 ஸுபெஸாருக்ஷமென்ன இவைவந்து வக்ஷங்களுள் ஸுதலிபிமா
 யும் ஸுபெமாயுமுள்ள ஸாஸாருக்ஷமே, ஸுரடுவா ஸாதரு
 ஹவததத ஹபுததத ! க்ஷாடுஸெஷாதுஷ்டா டுவதிவயு
 நிஷஷுடலியெ ! க்ஷாவீரோது ஸ்ரீகரிதாரிபிஷுஷு விஹ
 ஷுஷுஷுடாவாது நவ்யுமஹிபெது ஸுதிரவி||' என்ற ஸ்ரீ
 வராஸாஸுடவாது ஸ்ரீஸுடுகியாலும் ஸுஷு ||, ஸுஅரிதவ
 டுமடுஷுஷு' உத லாபி ஸாராடு வாக லுத்திற்கெல்லாம் ஸு
 ரோலிபாநவடுவடுகாந ஸுபூடாய டெஷத்தால் ஸ்ரீஹயு
 வணருளில்லாத ஸாவயுஸாயப் பிதற்றுமவர்களுக்கு ஸ்ரீஹட்
 டருடைய ஸ்ரீஸுடுகிகளாயுமாகவேண்டுமென்றால் ஸுலாபுமே

யாம். ஆனதால் வஹிவக்ஷததிற்கு விருபிங்களான நான்கு வக்ஷங்களும் ஜீவநிஷங்களேயாகும். ஆகயிவ்வளவால் ஸூத்ர ஸூதிகளெல்லா மிருக்கச்செய்தேயும் வதிவாராடியும் வதிக்கு ஸ்ராவாடிபகமாதலாலும், தனக்குள்ள சொஷகமும் ஸூத்ர ஸூத்ரவாலிபிமானதாலும், ஸூத்ரவெதநகொழிகளாகும் சொஷகமடங்களுக்கெல்லாம் சூதாபுராணி யாகையாலும், தானே இறை யிருந்தபொழுது வதிவாராடியுத்தையே காட்டி நாவணனைத்தாம் நேரே சித்யவியாதே ஸவசுஸாஷி செய்யப்பார்த்திருந்தார். நாவணன் தலைசாய்ந்ததும் அவனுடைய கருத்தா வாவத்தாலேயே. 'தெநநெசீ ஸவதாதே, யதிவாராவணஸ்யம்' என்று ஸூநம் கவரித்தாலும் வதிவாயகமல்லவே ஸூத்யஸாகஸ்தனுக்கு மிடையூராய் நிற்கக்கண்டோம். ஆகையால் வாரஸொஷிக்குப் பிசாட்டியாகும் விஸொஷணவெஸிஷ்யுத்தையிட்டு வககூரதெஸூரக நிரவெக்ஷ ஸூத்ர ஸூதிகளான யாதொன்றிலும் வாயகமேயில்லையென விரித்தது, மேலும்; கருவையும், வாரதஸூத்யும், சுநந ஸூத்யுக்கமும் வுருஷகாரவக்ஷணமாய்க் கூறின வநவநிஷண கருதுக்கவக்ஷம், அரக்கிகளை நலியப்புகுந்த திருவடிவிஷயத்தில் ஸூதாயாநித்துத்தான் ரக்ஷித்தபொழுது சுநந ஸூத்யுக்கத்திற்கு வுயொஜநமில்லையாதலாலிங்கு ஸாக்ஷாடிக்ககூமே பொருளாகும். இல்லையாகில் திருவடியோமென்றடி ரக்ஷித்ததுகொண்டு ஸூஸூராதநூத்யுக்கம்போய் ஸூநநிஷணநூத்யுக்கமும்வக்ஷணமாய்த் தம். ஆகையால் சுநந ஸூத்யுக்க வக்ஷணஸிஷ்ய மிங்குசேரது. ஸூஸூரிக்குள்ள ஸூதொரக்ஷகத்தை யழிப்பதற்காக யிப்படி வநவநிஷணத்திற் கட்டியதாமத்தினை. இவ்வாடிங்களை யநுஸரித்து மேல் ஸூத்யகதாவே வெஸிஷ்யுத்தையிளம்புகின்றார். அதாவது;— (வெஸிஷ்யு) விஸிஷெக்ஷமென்பதாவது; (ஸூத்யுஸூத்யு) சூத்யனும் அதன் ஸூத்யும் போல் (ஐதி) என்று (ஸ்ரீஸக்திஸூத்யு) வாரவெஷக வாரஸூத்யு வெஷியாயும், 'தெவெநநெசீஸூத்யு' வாரஸூத்யு

அதெங்கனெனெயனில், திதெதெவெஷாஜிதநா தாவெஷாஸ்ரீ
 ராந்வாயிநீ ! யயாஸவபுததொவிஷு-ஸவெயெயெயா திஜெ
 ககி || சுமெபூலிஷு-ரரியம் வாணீ தீதிபொஷாநயொஹரிஃ !
 வெபொபூலிஷு-ரரியம் வு-பியபுஜெபூலாஸஸகிபூயாசுரியம் ||
 ஸுஷ்டாவிஷு-ரரியம் ஸுஷிஸ்ரீஹ-உதி ஸீயபொஹரிஃ ! ஐயா
 ஸ்ரீஹ-பூவாநு காரெயெஜெகூலாஸநகிணாது-ஸா||'என்றுதுடங்
 கி (கிவாநுபூவஹு-மெநாசெதந ஸாநெஷெபெனெஷி-புயுதெ !
 நெவதரியபு ஐநு-நெஷுஷு வு-ஹாபிஹமவாநு ஹரிஃ ! ஸீநா
 ஜீ மகூநெபெதெய நாதமெயாவி-புதெவாரம் || என்பன. இ
 வைபொலவே பிஹாஹாரதத்திலும் வரதநிணபூய விஷயத்தில்
 பூதநெஷுண சு-ஹவதித்து ஓடுவில் தனக்குள் ஸாஸபம் தெ

ஸ்ரியாதே வந்த ஸ்ரீநாராயணுக்கு , உக்ஷய்ணாவிஸிவெதுமாம்
 என்றருளிச்செய்ய, அதை , ஸுடக்ஷயினெவ்விது மொவிநீது த உ
 க்யுலையிம்மக்யு || ' எனக்கருத்தன்று ஸ்ரீநாராயணம் ஸ்ரீமாத்மாய
 யபாமதம் சென்றார். ஆனதாவிட்கு ஸ்ரீவராஹரெவெவிபுயி
 ரீதம் , நாமாபொவிபுடிசெவா' என்பபடி ஸுடபுராணம் உமய
 ஸாபாரணமென்று மிவர்களுக்குமேல் வருபான வந்து சுவிசு
 மென்றும் இவ்விருவர்களுடைய வுதிதியும் யபுபுரிபுராடுவென
 எங்கும் கலந்திருக்கின்றதென்றும், யபாவலபுமதொ விஷு-
 என்பதால், எப்படி விஷு-ஸவபுபுராவகனே , கெடுபெவெய-
 அப்படியே இவளும் ஸவபுபுராவகெடுபெவெயும்விஜமகின்றது.
 இத்தற்கனுமணமாகவே , வுராவகவி ஸாடுவெஷா டெகததுதி
 வெவிதள !, புகுடுகெ : வுராவகாபுநதுஷு தீயொடுமெவ
 விபுடுகெ ! சுய கிவெவெயெடுகெந நாமாஸீபொவெரி : ||
 ஜமவராவரபிடி விஸுவாபுபுபுவிதா தலாடுகெடுவெவரபா
 ஸ்ரீஜெபுபாவிஸுராடுவெனி || யொபொவெவி வு-வாவெவி
 வு-ரிதி மிஸபு : யொபவெ நாமாபவெபு துது உக்ஷயபு
 வவிதா" || எனவநத-பாரவாவிதைபும் சூடிரித்தது , வக
 வவஜமக்ஷாஸீஸக்திராமயு-த : புவ- : || என்றுது ஸகிஸ
 ஜெடுகெபான பெரிபிராட்டியாருடைய வெவிஷுத்தால் சு
 யு-தனே ஜமக்ஷாபிபாவதால் வதிபுராயாததை யிட்டு
 வெவராஜிடுவாஷம் ஸாவலியாதெனத்தெனிவித்தது. ஆகை
 யால் வடுவெபுகுபுரான புவாணாமுமணநாய விஜ
 மான ஸதம் புவாயத்திற்கு இதுவும் சுமாமுணமாயிற்று.
 இவ்வயு-ததை ஸ்ரீஜெபுரிகளும் , புவாபுவாவதொயபுடுகெ
 கொகா விதராஸய : வவபிநு-தரொகா ஸுதவெபுது
 வியாநத : || என்றருளிச்செய்தார். (தெந) ஆதலால் (மெலிரா)
 வரடுபுரிபான பெரிய பிராட்டியார் (ஸதகம்) எப்பொழுதும்
 (நாராயணெந) ஸவபுஜமபாராண நாராயணனேடு (சுவி
 னதெபெவ) பிறிதலையுடைத்தாகாதவளாகவே(வாதி)ஸவெபுக
 கடுவெபுகாகவிளங்குகின்றாள், (மதி) இப்புகாரமாக(பெவாஸா

நெஸு) தடிநுஷானங்ககையுடையவடுவெடூகூஸாஸங்களா
லும்[முரடுதநெஸு] தடிநுஷானங்ககையுடையவடுவெடூ
கூபூரோணிகாபாயுடர்களாலும் (தகூலீதி) வெதநரடுவமந்
வோர் ஸகூவிஸெஷமான விஸெஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும்,
ததேஸுரடுவலூதனூரூலிகை யுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே
யும்,பெருமாளுக்கு ஸெஷவடுதெயாயிருந்து தடிவிநாலுடு
தையாய் ததிலிஷையாயிருத்தல்பற்றி அவனுடைய வத்தியென
(தகூ உகூ) அந்த ஸகூதகூம் கூறப்பட்டது.

ஆனதால் வடுவெடூகூ விவநூய பூகாரம் ஸ்ரீவிஸி
ஷமான பெருமாளுக்கே காரணகூழும் உவாயகூழமிந்த
ஸூகாததாற் றெளிவிக்கப்பட்டதென்பது தாதயும். பிள்ளை
லொகாபாயுடர் தகூநிண்டயமாகும் ஷணவத்தின் லாரம்வரை
யில் வந்து, தமக்கு கூலிதமான பூரோணத்தைக் காணும்பொ
ழுது விவாலநிலைந நூயம்போல் நெகூநிலைநம் செய்து
கொண்டு, இவ்விஷயம் ஜமத்திலொருவருக்கும் தெரியாதுபோ
மென்று வடுவடூலுத்தை யெழுதி உதூரூலுத்தை யெழு
தாது மறைத்தார். அதாவது,—‘நிலெகூவெஷா’ வடு
வடூலும். ‘யயாலவடுமதொ விஷுஸுலெயெவெயம் திலஜா
தூ’ என்றது உதூரூலும். உலபத்திற்கும் ஸெஷிகூலுஷு
மலத்திற்கு லாதும் வடுவடூலு முவயோமிக்கப்பட்டது.
விஷுக்ஷலாவகமானவாகும் உவாயதிலுத்தில்வடுவலிப்ப
தால்அதன்தெளிவறியாதே ஜமத்தையும் அறியாததாக்கினார்.இது
விவாலகூதூமேயாம்.இந்தகூதூம்,‘யடிஷாபாதிஸெஷு’என்
ற நூயப்படி ஷததீயர்களிடமிப்பெருழுதும் காண்கலாகின்றது.
அந்தந்த விடங்களில் அப்படியப்படியே வடுவெடூதூவிஸெய
ஸாகாதிஸூகூய்யலூஜாதர்போல்சூயும் சொல்லுமிவர்வழக்கத்
தைப்பற்றி முன்பே கூறினோம். ‘உயாவாணீ’ என்றபொழுது
பிராட்டிக்கு லூலிம்வாலகத்தில் லாதும் வூவகதையைக்கொ
ண்டு ஸவடூவூவககூலாவம் கூலும் நம்மண்பர் ‘சுயெடூலி
ஷு’ என்றபடி வுலூம் வாலகத்திலே லாதும் விஷுலிற்கு

வ்யாவகஸ்யமேற்படுமென்பது தமக்கு வ்யாகமென்பதை மற்ற தார். ஈதோர் பெருவியப்பு. தொகத்திலுள்ள வஸூஸுதெ யைக்கண்டு லெஹிபு யுனிச்செய்யும் ப்ரகாரத்தை உநஸ்ஸில் வாங்காதே, ஏதாவது தன் மனதிற றேற்றினதைச்சொல்லி இது ஸூகவெஹமென்று வாரை ஹமிப்பித்துத் திரியுமவர் கள் யார் என்று இங்கு தம்மையே தாம் நோக்கிக்கொண்டு முக வுரையிலுள்ள அவ்வாகுத்தைப் படித்துவிடுவாராக. இப்படிப் பட்ட வரபுதொஹம், விஹாஷாவி ரொஹாவஹனொ விதிரெதிஹு ஸஹஸு. வணுநெந. விநயாவிநயாதூரஃ கிவாவிஜபனெகவடாபா ஜமனி ||' என்றதால் ஸெஹாஹி வெஹவருக்கேயுள்ளதென லெஹாகவி ஸ்ரீவொகடாஹிரியும் அன் றே சொன்னார். ஆகயிவ்வளவால் ஸவஹெஹஸாஸாபாபாபாவி உதஸுதஹுடாபாபாபாவிஜமானது ஸ்ரீவிஸிஷ்டமான தகவொன்றே யென விரிவித்தது.

இப்படி வஹிவெஹுக் ஸ்ரீகாததால் ஸவஹுதஹுனவ ,ஸாஹிஸிஷ்டரவ்யா" என்றும், ,வணகாஸகிஹுநெ விஹுஷா: ஸவஹாவாஹுமாரிதீ. டெஹீ ஷாஹுணு வஹ ணுலாஹா ஜாநாநடி கியாபி" என்றும் டெஹாவகிஹெஹ ஷிஹா" என்றும் கூறுகிறபடியே தஹீநமாய், தஹவாயமாய் வெஹநுயுதமான தஹகியாபுள்ளவளாயும், ,ஸவஹுஹிதஹி ஹெஹு" என்றதால் ஸவஹுஹிதஹங்களுக்குமீசவரியாயும், ,ஸ வெஹஸாவரிவஹரிதா, ஹஹாஹுயா விஹுஹுவா, விஹுஹ ரா விஹுஹுவா, ஜமது ரஹிவினீ விஹா, ஸவஹுஸவெஹு ராபி யா, ஜமதுராவாஹிஹ விஹுஹாவுஹவஹிதா. ஸ்ரீஜெஹு யாவிஹுஹிவினீ, யஹாபாஜமதுஹா ஸுஹிஹெண ஸஹ வதஃ. தஹாவாஹிஹிஹவஹு நிபஹிவதஹெஹு" இத்யா லிகனால் ஸவஹுதஹவஹு தனது ஸுஹிஹத்தாலும், ஸஹாவ த்தாலும் வ்யாவகதையென்ற விஹுஹத்தை யுடையவளாயும், த்ரிவிஹெஹா வெஹநங்கனையும் தனக்கு ஸெஹமாகவுடைய வளாயுமிருக்கும் பெரிப் பிராட்டியாருடைய ஸகலமான ஸுஹி

ஸ்ரீ.தகவ நிண டுய

[illegible]

தினார். ஆகையால் ஸ்வெபுஸுரன் பூணவஸுமான சுகாரத் திற்கு வாழ்மாவதுபோல், பெரிய பிராட்டியாராகும் ஸ்வெபுஸுரியும் சுகாரத்திற்கு வாடுவதுபாகக்கடுமோ? அது ஸாஸஸி ஐமானாலும் வடுவபுராயபுரூமி வரிபுலிதமோ? அப்படிக்கானாலன்றோ வடுவபுராயபுரூமி வரிபுலிதமோ, உபவாடிநங்கனும் ஐவிக்கக்கடியவையென ஸுகித்து, பிராட்டிக்கும் சுகாரம் வாழ்கமாமுமென ஸ்ரீஹ்நராஸுருடைய திருவுள்ளத்தை பூடிஸுடும் பண்ணுகிறார்:—

சுகாரொ வினீர்யெடா யதிதடிவயடுமுகஜநநீ
தடினவபுலிதாவெ தயலியபெஹா கெஹுவிஷயா |
சுகதொகாரஸுரானவபுவிது உருவெயலிதிசா
தகதொணுசுஹ்ஜீ வகவபிகதெராயா நஹிவெசு||

சுகாரஉதயாதி || ஸ்ரீகெஷ்டெஸாகிதில் ஸ்ரீவராஸுரஹ்நவாடி பூணவத்திற்கு சுயபுருளிச்செய்யும்பொழுது , சுகாராயெடாவிஷா? சுகாராயபுமானது லீஷுவென்ற ஸ்வபுரகூசுன் என்றருளிச்செய்தார். அதையே ஸ்ரீஹ்நரித்திற்கும் (சுகார?) பூணவஸுமான சுகாரமானது (வினீர்யெடாயதி) உபயஸாபுதிவஹமான ஸ்ரீஹ்நருடைய சுஷ்டெஸாகி பூகாரம் விஷுவிற்குயபுமாமுமென்கில் (தடிவயடுமுகஜநநீ) , விஷுவெரெஷாநவாயிதீ' என்றும், 'சுகதொராயவெணாஹா ஹாஸுரெண பூஹாயா' என்றும், 'விஷுவெஸ்ரீநவாயிதீ' என்றும் கூறுகிறபடியே அவ்விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வபுராவஸுது, பிரியாத ஸொகோதாவான பெரிய பிராட்டியாரானவள் (தடினவபுலிதாவெசு)யபுயபிபுபோல்தடிவயடுமுகஜநநீவிஷுவாயிருப்பதால் அந்த விஷ்ணுவில் சுஷபுராவத்தை யுடையவளேயாகில், (ஐயா) இந்த கெஹுதாவானவள் (கெஹு) எப்படி (கெஹு, விஷயா) மகாரத்திற்குப் பொருளாவாள். அதாவது;—ஸ்ரீஹ்நரே சுஷ்டெஸாகிதில் , சுகாராயெடாவிஷா? என்றும், ஸ்ரீஹ்நரதகெஸாஸத்தில் , தடினவபுவாதா நவயயடுமுகஜநநீ ஸ்ரீநாவி' என்றும் உபயதிக்கங்களுக்குமுள்ள சுஷ்டெஸாகிதியை யரு

ளிச்செய்தா ராகையால் சுகாரத்தி னயுடமான விஷ்ணுவில் சுத
 ஹுடுதையான பிராட்டிக்கு அவ்வகாராயும் தவிர், மற்றகா
 ராயுடமென்றது சுவஸிஹலம். சுகாராயெடூ ஜீவஸுடாபக
 ரணம் வெவஷவஜிஃ' என்றதால் விஷுசெஷஹடுதமாய் வி
 ஷுசுரீரமாயுள்ள ஜீவஸிஹலம் அருளிச்செய்யப்பட்டது.
 'உக்ாரெரநந ாஹுடும் நிபரியதி ஸாஸ்யபநயொ' என்ற
 தால் அந்த செஷிசும் விஷுஷிற்கே சுஹுடமென்றும், அவனை
 ப்பற்றி ஜீவஸிஹலத்திற் குண்டாயிருக்கும் செஷிசும் அ
 வனையே பற்றியதென்றும் சுநுசெஷிசுத்தை விலக்கிற்று.
 இப்படியாகும்பொழுது வெதநகொடிகளுக்கு உஹமும் செஷி
 யென்ற லொகாயாயுர் வாகுத்திற்கும் விரொயமில்லை. இங்ங
 னில்லையாகில், ஸ்ரீக்கும் செஷிசுதம் ஜிமக் என்ற ஸ்ரீஆளவந்
 தார் திருவுள்ளத்திற்கும், லொகாயுபர் எண்ணத்திற்கும் மதி
 யாது? ஆகையால் சுகாரத்தில் லக்ஷியைக்கூட்டுவது சுஸம்மத
 மாம். சுகாரத்தில் கூட்டினாலே 'சுகாரஸு தயொடூஸு'
 என்றபடி லக்ஷீதத்திதாஸுதை உதரங்களுக்கேற்படும். அத
 ற்காகவே ஸ்ரீஹுடும் : திஷுஹுடாவாஹுடும் நவ்யுயமலியதெ'
 என்றருளிச்செய்தார். அதையே பூரணமாகப்பற்றி : திஷு
 ஹுடுதாவெக் சுயரியசெஷிசு விஷயா'வென்றது, ஆகை
 யானது (செஷிசு) வ்யியசுரணமாய் நமதன்பர் சுயுடும்சொன்ன
 து ஆச்சரியம்; (சுத) ஆனதால் (சுகாரஸு ாஹு) சுகாரத்தி
 ற்குள் (ஹிதம்) ஆவதற்கு (ஹு, ா) இந்தப் பெரியபிராட்டி
 யாரானவள் (சுதெவ) தகுந்தவள்தான், (ஹி) என்று நியமிக்க
 ப்பட்டது. ஆகையால் பிராட்டியாரை சுகாராயெடூயாகக் கூ
 றுவதற்கு யாதொரு ஸாடுகெயு மில்லாமலேற்பட்டதெனக் கரு
 த்து. இப்புகாரம் ஸவடுலொகஸுரண னுன எம்பெருமானு
 க்கு சுகாரம் வாலகமானதுபோலவே, திஷுஹுடுதெயாய்,
 சுதவனவ திஷுயுகிஸையாய் விளங்கும் பிராட்டியாருக்கும் ர
 க்ஷணாவயொயியான காருணாடி ஸுயுகாரணத்தையிட்டி
 சுகாரம் வாலகமாகக் குறையிலலை. ஆதலாலேயே இவளும் ஸ

[illegible]

ரொநுமணமாய் உஷ்ஷகூ நமோ ஸாயு, உஷ்ஷாநு
மணமாய் ஸிரிசூ நமோ ஸாயுவென ஸாயுவூஜியால்
ஸாயுவபூரொலிக்கக்கடவர். இக்ஷணங்களில் விசேஷ வியி
வருவதெல்லாம், சுதிவிதுக்ஷங்களில் வரும் சுவுரூபியைக் கொ
ண்டேயாதலால், இக்ஷிக்கென்று ஸூத்ரிஸூத்ராதிபிராணங்களு
ளைவைகளிலேயும், சுணுகவியிசிட்மெதநகெவஸதி விஷு
வதீகூ இக்ஷுரூக்ஷணம்' என்றுண்டாகில் நம்மாலும்சுமீகாயு
மாகும். சூத்ரம் வாக்கிற்கோ சூத்ரத்திற்கோ என்ற கணக்காய்
வூலகங்களெழுதுவதால்யாது பயன். 'நாராயணாடிபுரோ
ஜாயதெ' உத்ராடிகளைப்போல் 'யஸாசு கஸாஹாராயணோஜி
யத' என்று பூரோணம் சிட்டாதவையில் உத்ரா டெவதைக்கு
வரகும் ஸிசிப்பதெப்படி யஸாஜுமோ, அப்படியே, இக்ஷீ,
ஜீவன், சுணுகுதை, சுதவனவயூரெவ்யு' என்ற நமதன்பர்
இநொநுமணமான இடுவபூரோணவயத லாஹில்லாதே கெவ
வ கூதகூங்களைக்கண்டு பூரோணிகர் அஞ்சார்களென்பது
நூயும். ஆகயிவ்வளவால் ஸவபூரணானும் ஸவெபூரண
மான ஹவானைப்போல், ஸவபூரணெனையும், ஸவெபூரணியும்
ஹவதியுமான யிப்பிராட்டியும் பூணவஸமான சுகாரவாஜெயு
யென்பதிதன் கருத்து. சிலவலியாக்கார் சுகாரத்திற்கு விஷு
வே பொருளென்கூறியதும் வதிபூயாநுத்தைப்பற்றியாம்.
ஸனியொமலிஷுஹ ராயத்தால் ஸிசியுண்டென்பது, பூயரோகூ
ரொ ஸனியொஸிஷுந ராயெந டெவ்யூசவ்யூத ஸிசிரெகூ
பூகாரம்' என்ற ஸ்ரீ தக்ஷணியாஜநத்தாலும் ஸிசிபு.

இவ்விதம் கூறப்பட்ட வரோயுத்தை ஸ்ரீஹாஷுகார ஸ
ரிகூவதிட்களான சுஸூகூ வரோயாபூர்களும், சுதிவ்யூக
மாய் அருளிச்செய்தார்களென்று உக்ரோயுத்தை உபூகாரணம்
செய்வதற்காக பூரொலிக்கின்றார்;

வநாஹூயூஹிஸெஷாஹீததிதிமுருவிஷுஹி
தெதாவிஸஜூஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹி
ஸாவரஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹிஷுஹி

வாஸகநு முணமணா பெதாயெ வாவாடுஷெவெ
தெதெ வவெபுவிருக்கூரம் முணமணீவடிவினா
திகாயானுவனி ||

||ச||

வந ராஜி || (வநம், சுடி) வடுவெபூதமான பெ
ரியபிராட்டியாராப்பற்றிய வடிவெசெஷத்தை (விஷுவெதொ
முராரவி) ஸ்ரீவீஷுவதீதாயபுரணராகிய எங்களாழ்வா
னும் (விசெஷாக்) மிகவும் (ஸூதீதீதி) உடையவர்முதலிய வ
ரரோதாயபுரானிடமிருந்து வந்த தமது ஸாபுடாயநம்முண
சித்மென்று (வரசிமுராவரஸுராஜிபா) வரரோதாயபுண
ஸ்ரீவாஷுகாரருடைய திபினத்தால் (விஷுவாபுரானெ)
ஸ்ரீவீஷுவாபுரானத்தில் (ஸூடுக்) நன்குதெளிவாக (வா
வடுக்) வராவரநம் செய்தருளினார். (வாக்கிசுறு) வகூரான
ரத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீயானும் அதேபுகாரமே சிவமிருக்கும்
வாராவூத்தெதப்பற்றி நன்கு வராவராதித்தான். (தலாக்)
ஆனதால் (வராவிகுபுவாடு) விவாகும் முதலிய (வகலமு
ணமணாடு) ஸகலகருணாமுணமணங்களுமும் (வாஸுடுஷெவெ)
ஸ்ரீவாஸுடுஷெவனிடத்தில் (பெ, பெதா) எனவெசெவைகளுள்
வோ, (தெ, தெவெபுவு) அவ்வோமுணங்களுள்ளாம் (மு
ணமணீவக்) புவையும்வடுபுனும்போலவும், மணமும்பு
ஷமும்போலவும் (சுவிநாதிசாயா) சுவிநாஹடுதலாவ வ
ரடுவங்கனையுடைய (வகூராவ) பெரியபிராட்டியாரிடமும் (வ
னி) இருக்கின்றன. அதாவது;— ஸ்ரீவராஸாஜிஹவிபுயாலே
யருளிச்செய்யப்பட்ட வீஷுவதீதாய விவெகமான ஸ்ரீவீஷுவா
ரானத்தில் நிண்டிக்கப்பட்ட ஈசுவரகருத்தின் யாபாபுபுமி
ன்னதென்று தெளிப்புகுங்கால், ஜமதாரணகருத்திற்கு வேண்
டிய லக்ஷணங்களெல்லாம் 'யதெதாவா ஐராதீ' தராஜிகனிலோ
தப்பட்ட லக்ஷணப்படிக்குள்ளது விஷுவேயெனத் திருவுள்ளம்
பற்றி தெரிதெய புவவடுவடுகமாக, விஷுவாஸகாராஷு
புடுதம் ஜமதெயெவலிதம் ஸ்ரீவீஷுவதீதாயபுரான 32

ஸ்ரீ தகவ நிண்டியே

தொவ் ஜமவஸு ||' என்று விஷுவையே ஜமதாரணமாக வ
ருளிச்செய்தார். இவருக்குண்டாகும் ஜநாடிகளையும், சுஜாய
ராதொ வஹுபா விஜாயதெ' என்ற வோற்றிற்கிணங்கவும், சு
ஜோவிவஹவ யாதா ஹுதாநாஜீஸ்ரொவிவஸு ! ப்ருக்புதி
வ்ஸாயிஷாய ஸஹவாஜி யுமெயுமெ ||' என்றபடிக்குமாக சு
ஜீவஹவஸு மன்றிக்கே வுதஞ்சு வா ஸிவங்களெனவும் கூறி
னார். 'புஜிஸுதஹவா நஸெஷவஹுஸாஹு ஹரிரவஜந ஜ
ராஜிஹு ஸஜீவி ||' என்றதால், வனகொவஹுநாஹு பொவிடி
யாதிகாநா' என்ற வோற்றிலேற்படும் ஸவஹுபுரஹுய
புஜாநகவத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்து
வசச்செய்தேயே பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றிய வுஹாரம் வ
ரும்ஸியத்தில் இவளையும், 'நிதெ ஜெவெஷா ஜமநாதா வி
ஜெஸீரநவாயிநீ' என்று, 'விஜெரெஷாநவாயிநீ' உ
த ஜாஜி வோற்றால் நிண்டிக்கப்பட்டபடியே நிதெ ஜாகவும்,
ஜமஜீஸ்ரரியாகவும் அருளிச்செய்து, இவருக்குண்டாகும் ஜநங்
களையும் சுவதாரஜாத்ரே யென்று புவெஷாந ஜாபபுர
ணாநுமணமாய் அருளிச்செய்து, இப்படி யிரண்டு வஸ்துக்க
ளும் ஜமத்திற்குக் காரணங்களானால் இது ஜெவராஜ ஜெஷத்
திற்கு விஷயமாகாதோவென்று ஸங்கித்தருநியதன்மேல், யயா
ஸவஹுதொவிஷு ஸஜெயெவெய் ஹிஜாதஜி | ஜெவதியடி ஜ
நுஜெஷுஷு வஹுரஜ ஹவாநுஹரி: | ஸீநாஜீ வுக்ஷஜெஜெ
தெய நுநெயாவிடிஜெதவரம் || சுஜெஷாவிஷுரியவாணீ
நீதிரெஷாநபொஹரி: | ஜெஜெயகெஸவஸுயுஷுஜீவாக
ஜிவாயா ||' உத ஜாஜிகளால் பெருமாளுக்குப் பிராட்டியாருக்கு
முள்ள ஸகலாவத்தையு மருளிச்செய்து, 'குவெயெதவிஷுநா
வாஹு ஜமஜுஷு வராஹரம் |' என்று ஹுஜவாக ஜத்தால்
புஜாபுஜாவான்கள்போல் பிராட்டியாரால் இந்தஜமத்தெல்லாம்
வாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இவருக்குவிஷு வதியா
தலால் வதிபுயாநுத்தை நினைத்தும், ஸஹியொமஸிஷுந ஜா
யத்தைகொண்டும், 'விஜெஸகாஸாஷுஜுத' ஜித ஜாஜிகள்

கூறி யருளப்பட்டனவென்றும் விஸூதமமரசு கிஹவதி யருளிச் செய்தார். வரலீஸாதிக்கொவ வ்யூஹணமாகிய இவ்விலுலா ராணத்திற்கு வரலீஸாதிக்கதமான நமது வரலீஸாயுஞ்சிய ஸ்ரீஎங்க்காழ்வான் வரலீஸாதிக்கும் ஸிபத்தில் கதபுவிக்ஷா நாமணமாகவே, நிதெதி;—ஜமதிதவிலுலா நநவா யிநெலுலா ஜமநாதபுக்ஷந ததனிதா, தவரலீஸா; விலுலா ரிவ குவிஸூவதிநொலாவெலு: ஸாவருலா ஹுமொலு தாகெநாவிலுலா, வரலீஸாதிபுலு ஹுலாஸ ஸரலாவ ரிநொலாகுலா கபுததயெநெ ஸூலாபுலுதா, கதெநாவி ரொய:।' என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள ஜமநாதபுக்ஷ, ஜமதிதநவாயிகு, நிதபுக்ஷ, ததிலாவிலுலா திரொலாவ தங்க்கை யருளிச்செய்தார். இதன்மேல்; ஜமதிபுலுவினத்தைய ருளிச்செய்கிறார். 'யெதி' ஸவபுமதொலிலுலா: எங்கும் நி றையப்பட்ட விஷ்ணுவாவார், யெதி; யலீலாவ: எந்தவிதமான தன்மையை யுடையவரோ; ஜமதிபுலு: இப்பிராட்டியாரும், தபுக்ஷ, தலீலாவெதி = அந்தமாதிரியான தன்மையை யுடையவளெயெ ன்று பொருள். அதாவது;—விலுலா: விலுலாவிற்ரு, ஸவபு மதபு = எங்கும் நிறைந்திருக்கையென்ன, ஸதபுஜூநாதி: ஸதபு, ஜூநா, கநனூதிதெததாதுமமான. ஸூலாபுலு = ஸ ருலாவென்ன, கபுரலீஸா = கபுரலீஸாதமாய் மெலகரமாயு ள்ள இப்படிப்பட்ட, மூணாதிநா = நற்குணங்களுக்கும், ஸூதி டெலா: = அதிதேசம் செய்யப்பட்டது. இதனால் விஷ்ணுவிற்ரு ள்ள ஸவபுமதபுலுலிகளும் ஸதபுலு ஜூநகூலிகளு மிவருக்கு முளவெனவேயாயின. ஆகயிவ்வளவால் பெருமானுக்கும் பிரா ட்டியாருக்கும் வதிவதிக்கெலெ மொன்றன்றிக்கே வேறு ஜெ

ஸ்ரீராமவண்புகழ்நெருங்குதாய் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண
 திருமுகர் || சமீபம்; கஜாதிசயவண்புகழ்
 நெருங்குதாய் || உவகிருஷ்ணம்; கஜாதிசயவண்புகழ்
 ஸ்ரீராமகிருஷ்ணம்.

உம்பாத்தொன்றும் காண்கனில்லை. (மேலும்; முன்பு ஸவபுமதனு
 ன்விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவனோ, அப்படி யிவளும் என்றருளிச்
 செய்தார். இப்பொழுது விஷ்ணு எப்படிஸவபுமதரோவென்று
 மாறி ப்ரதீக்மெடுத்து வ்யாப்யானிக்கின்றார். அதாவது;—சூய
 வர = இல்லாவிட்டால், ஹவாந = வெஸ்யூர ஶாஹி ஷாபுண்ண
 வ்ரிவ்ரிகிபுயையுடைய விஷ்ணுவானவர், விஹகெந = ஸ
 வபுஜம உபாபிக்ஷத்தால், ஸவபுமத = எப்படி எல்லாவற்றையு
 மடைந்தவரோ) என்றது. இங்கு ஹவானுக்கு ஸவபுமதக்ஷமா
 வது; விபிதான லகஷ வஸ்துக்களிடமுமுள்ள வ்யாபி. இது
 ஸ்விவ்யாபிபெனவும், சுதவ்யாபிபெனவு மிருவகைப்படும்.
 ஸ்விவ்யாபிபாவது;— இவை யில்லாதவிடத்திலு மெங்கும்
 தானுள்ளனாக. சுதவ்யாபிபாவது;— இவை யுள்ளவிடத்தில்
 தன்மையில்லையென்னவொண்ணாதபடி கலந்துநிற்கை. ‘சுணோ
 ரணீபாநு’ நாராயணரணீபாஸு லெஸாஷாணாரணீபவாஃ. 1”
 என்றவிடத்தில் சுணுவான ஜீவாத்மவிற்குள்ளும் சுதவ்யாபி
 யைக்கூறி அதனுள்ளிருக்கும் ஸ்விவ்யாபிபத்தையிட்டு ‘சுணீபாநு,
 என்றும் ‘சுணீபாஸு’ என்றும் நாராயணனைச் சொல்லிற்று.
 பாராரணுவான ஜீவனுடைய வுள்ளில் மற்றோர் வஸ்துவான
 ஸ்விவ்யாதின் ஸ்விதினைக் கூறும்பொழுது ஜீவனுக்குள்ள சுணு
 க்குள்ளும் விசுக்ஷணமாம். ஆகையால் ஸ்விவ்யத்திற்கு அங்கும்
 வ்யாபிபும்கெவ்யத் தட்டில்லாத ஸாபிபு முண்டென்றமட்டிற்
 கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும்பொழுது சுணுகுத்திற்கு
 விரோதமில்லை. இதைபே ப்ரதிவாதாநஹபுக்ஷமேசுதவ்யாபி
 க்கு லக்ஷணமென்று ஸ்ரீரெதொதாநதெஸிகனும் அருளிச்செய்தார்.
 ஆகையால் நாராயண ரணீபாஸுமென்றதற்கு சுணுவாரிராண
 க்ஷமன்று. ஸ்ரீவாஷுத்திலும் உவாபுவவெஹத்தால் உவாவகன
 டைய உவாவஸநாலாகபுத்தையுடெஸித்து இவ்வாரிராணம்
 கூறப்படுகின்றதென்று தெளியவுகாத்தருளினார். சுலுதெஸிக
 னும் இவ்வயுத்தையே; இது சொல்லுமிடம் உவாபுவவெஹத்
 தாலேயென்று ஸ்வித்யாஷுஶாஹி வியம்’ என்றருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலுமிதற்குப் பகுணபுக்ஷ
மும் ஒரோர் உவாபுஷிஷு ப்ருஷெஸத்தைப்பற்றி, மற்றுள்ள
ஸவபுத்தையும் நிவபுஷிக்கக்கூடுமான வல்லமையை யுடைத்தா
யிருக்கையேயாம். இங்ஙனல்லாது வஸ்துக்கள்தோறும் வரத்
தின் ஸுரபுவஸரோக்திபன்று. ஒன்றில் ஸுரோஷிசொல்லில் மற்ற
விடங்களிலது இல்லையாம். ஸுரபுவகூஷணத்திற்கே ஹாநி
வரும். அன்றியும்; சனவபுஷிஷிபில் ஸுரபுவஸரோக்தி சொல்
லில், பின்பு ஸவபுஷிஷிக்கு ஸுரபுவம் வேறு வேண்டியுரு
வதைப்பற்றி விருபுமாம். ஆகையால் ஸுஷுத்திற்கு, சணு
வான ஜீவனிடம் சனவபுஷிஷியென்றது, தன்னையிலையென்று
சொல்ல வொண்ணாதபடி கலர்ந்து நிற்கையேயாம். இதையே
'நாராயண லீனீபாங்ஸம்' என்று கூறியது. இதுகொண்டு
ஸுரபுவதொ விஹுவான ஸுஷுத்திற்கு சணுக்ஷமுமுண்டெ
னவோ, சணுக்ஷமேயுள்ளது விஹுக்ஷம் முணத்தாலென்றோ
கூறுவது முபிஷெபுஷிஷியேயாம். இதுபோலவே; சஸுரோஷு
'இப்பிராட்டியாருக்கும், 'ஸகிவஸாசு' ஸவபுத்தையும் நிவபுஷிக்
'கக்கூடுமான ஸகிவிஸெஷத்தால், அதாவது; ஸ்ஹாவத்தாலன்
றிக்வே தனது நிவபுஷணாஜி ஸகி விஸெஷத்தாலென்றபடி.
'சணுக்ஷவி:நாராயண லீனீபாங்ஸம்'மென்றபடி சணுவான
வெதநனுக்கு சனத: ஹவானுடைய பகுபெபுக்ஷபுக்ஷாருமா
யுள்ள சணுக்ஷவகூஷத்திலும், தத:தத: = அங்கங்கு, ஸவநி
யாநாசு = தன் சுதவாயிஷுத்தால் ஸாஸிபுத்தை யுடைத்தா
யிருத்தல்பற்றி, ஸவபுஷதக்ஷம் = எங்கும் நிறைந்திருக்கையானது
உக்ஷம் = 'தபெவெமம் லிஜோத்தி' என்று லீஹஷிபுயாந் கூறப்
பட்டதென்று ஸுரபுஷாதம். இங்கே சிஸீர்; சஸுரோஷு = இவ
ருக்கோ, ஸகிவஸாசு = ஸவபுஷாவாநுமாஸகி ஜெபுரோஷேவ
ஹிஷிபிதெ: I நித்யாகாஸாஷிஷெஷாதகுணபுக்ஷாருவியோ
மத: I ஸுரபிநீ ஷெஸவிஹுஸாஷிஷுதாவகுணபுஷ ஸவபுஷா I
ஜமதபாயக்ஷுரோணாஸா மகூநிதிபிதெ || ஹகாஸகிஷுரோ
விபெஷா ஸவபுஷாவாநுமாஸிநீ || என்று அபஹவானுடைய

செஷஹுதிமாகிய ஸக்திஸஷ்வவாடுவெய்யாபிருப்பதால், சுணு
 க்ஷவி = தடிவெக்ஷபா நிகுஷஷ்வாவ மிருக்கச்செய்தேயும்,
 தத்ருதத்ரு = எவ்வெவ்விடத்தில் ஹவானுடைய ஸாஹிஷுமு
 ளதோ, அவ்வோஸுமங்களிலெல்லாம், ஸாஹியாநாசு = சுநவா
 யிக்ஷாதிசுநையுடைய இப்பிராட்டியின் ஸாஹிஷு விசெஷத்தால்,
 ஸவபுதக்ஷர் = ஸவபுஷ்ராவிகுமானது, உகூ = கூறப்பட்டது,
 என்றும் பொருள் கூறுவர். ஸவபுஸஷங்களுக்கும், சுயபுக்ஷ
 ப்ருக்ஷாணாஹிமாஷா வித்யாஷுநிண்டியே' என்றபடி ஷாஹி
 த்யம் நோக்கிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனில்லையாகில்
 ஸக்யபுஷ்ராதிகையெநஹரி ரித்யுக்ஷாதிபம்' உத்யாதிசுநக்
 கெல்லாம் கெட்டநாடுவோவாரணமென்றும், ஸக்யபுரா ரிபுரிதம்நீ
 ரம் நுணாடுவெஷாஹுஸாஹிஷு' என்றவிடத்தில் சுண்ணம்பு,
 நீரோ ஷாஹுஸாஹிக்கெடுத்ததென்றும் சுயபுமாம். ஸஷ்வங்களில்
 விடங்களில்ஷு ரு வாயுபுமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்க
 ளில் இடுகுறிகளாகவும், ப்ருயுகூங்களாயிருக்கும், ஹரிமபுஜம்
 வெஷ்யபுஷாதஹஸதாசு' என்ற விடத்தில் ஓர் குறங்கு தன்
 கையால் யானையை படித்ததென ப்ருக்ஷாணவதுத்தால் சுயபுங்
 க்ஷாதே விலிஹுமடித்ததென்கில் ஓக்கக்கூடொகையால், சுணு
 ஸஷ்வத்திற்கு நிகுஷஷுமும், வரிசேணமும், துட்பமும் சுயபுமா
 கக்கடவதாய் உலிதம்போல் ஸ்ரீகரித்தல்வேண்டும். , சுணு
 ஷுபுஷா க்யுஸுஷுஹு' என்றதுபோல், ஸுஸுஷுக்ஷாநிவபு
 திஷுஹு' என்று பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீஸஹஸுநாமம்
 கூறிற்று. , நொக்யுபா நுபு' என்றபொழுது ஸ்ரீவரா
 ஸாஹபுஷாரும் உஹபுஷுதிகளுக்கும் ச்ரீநொகாநுபத்வத்தை
 பருளிக்கேய்தார். ஆகையால் சுணுக்ஷமும், வுஷுதமும்,
 ஸுஷுக்ஷமும், ஸுஷுஷுமும் வடுவெஷுக்ஷநாயப்படி யிங்கே
 யாகக்கடவன. இக்காரணத்தாலேயே அஃஅமாகிற ஶிஹஸ்ஸை
 ஜஹிஷாநமென வருளிக்கேய்தது. நிஷாநமாவது காரண
 மென்ற பொருளையுடையது. மேலும்; ஸ்ரீநாயிக்ஷாணமாயும்,

[illegible]

தால் வடக்கனாக் கீழ்மேல்புறட்டுவது வு தஹ்ஸயவிரொயம்
இதேவடம், சுணுகெவவி சுகிவஸாக் என்றிருந்தாலோவெ
னில், தகுதகுயஹிபாநாக் என்ற ஹெதா மேலொன்று
ஜாநாடுகமாபிருக்கின்றது. ஆனையாவிதைப்புறட்டுவது சுஸ
க்யேயாம். ஆக சுகிவஸாக் என்றதற்கு சுகிக்கு வஸத்தா
லென்பாரேல்; சுணுகவலிவிக்கு யாதொருபுயொஜனமுமில்லை.
நசுவரசத்திக்கு வஸமானதாலென்றாலும், சுணுகெவவி என்
றதற்கும் ப்யொஜநமில்லாது போவதுமின்றி சுகிஸவ்வா
லெய்யிவளபிருக்கச் செய்தேவேறு சுகியொன்றுக்கு, என்ற
தும் கூடாது. ஆனதால் சுணுகெவவி என்றதற்கு வுதவலி
ஜமான சுணுகெவஸத்யவி எனப்பொருளாகாது. மேலுமிவ்
வாஸ்யாநவலியானது, ஸேஷாவககலிதமென தாவவதுகொ
ஸத்தாலும், ஸ்ரீஷேஷவ்ய த்யவஸாத்தின் தகவத்யாயிகார
த்தினுடையவாஸ்யாநமாகும் ஸ்ரீஸாராஸாநிநியில் உவவாடிக்
கம்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதீப வ்யாஸ்யாவலிகளாலும் நிஸயிக்கப்
படுகின்றது. ஸ்ரீஷேஸரிகளும் தம்முடவவாடித்திற்கனாகுடல
மாக வரிஷொவாயஸொயநாயிகாரத்தில், ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதவாடி
ஹ்ஸாண்டவாஹவாடிவாடிபுர்கள் ஸம்ஸுவித்தாகள்' என்ற
ருளிச்செய்தார். இப்படிநேர்விரொயமாபிருக்கில் தாமெடுக்கா
தேயாவது, தாமெடுத்தும் வரிஹ்ரீக்காதேயாவது போகக்கார
ணமில்லை. கிகெஷ்வரணகடிஷ், நிருவாயிகடுஸலிகுதடிவி
வ்யாவலெடிக்கெ: | சுஜீவதகவதடிவஸத்ரிவியாதாயிகக்யாயீ: | யடி
வடுயெயகடிஷ்லெது ஸாலநம் கிமுஹாடிவ | தகுநிமுஹு
ஜாதீபவலிஜாதீபதாதிதி? என்றருளிச்செய்யவும்காரணமில்லை.
ஆகையால், ஸாஸுஸீ ஷவடூஷுதாநா, நிபஜீவதடுயஸுஸீ,
க்யாவலிஷுநாவாண்ட ஜெயாஷு வராஹம் |' என்றபடி
ஸவடூஜெயாவகக்யா உவபஸாயாரணமேயென நிஷுஷ்டம்.
மேலும், த்யொஸவடூதகவ நெயாபிணஹ உவவாடிபத்ய
யடி உதி' என்ற மேல் ஸ்ரோகங்களுக்காக வெடுத்த சுவதாரி
ஷுகயின் ஸாரஸ்யமும், நோநயொரிதூடி - சுமயொ: குஹம்

வரகியுக் ஸவபுலெய்யாதுககெவ்வி துதுதது ராவிபுலெய்யா
திசய விசெஷாடியபுராணாபீமா தபாதுகக வுதுதி
என்ற நிமிசுலாஸ்யமும் நமது வகூத்திற்கே சுமுகுலுத்
மம். இவ்வயுங்களை யே கணிசித்து ஸாபுரமாக விசேஷித்துச்
சொல்லப்பட்ட வராஸுரவரா குஸபு வயங்கனிலே தெளி
ந்து கொள்வது என்று ஸ்ரீபெரிசிகன் ஸுமத்தில் ஸுமத்தித்

ஒண்டொடியாள் திருமகனும்நீயுமே, உனதாமரை
மங்கையும் நீயும், நின்றிருவருளும் பங்குத்தாள் திருவருளும்,
வேரிமாறுத பூமேவிருப்பாள் வினைதிற்குமே, அகலகில்லெனிறை
யும், கோலத்திருமா மகளோடுன்னை' ஐதபுரிகள் ஸ்ரீவாரம்
குஸபு வயங்கன்கள். இவ்விதமுள்ள வயுங்களை நன்கறி
யாதே இவ்வயுங்களோடு ஸபிமாக நினைத்தெடுத்த பிள்ளைவொ
காஹபுருடைய : அவன் ஸுருபுமெல்லே காணவொண்ணாத
வெவ்வம்போலே, இவளுடைய ஸுருபுவம் சுணுவாயிருக்க
ச்செய்தே பிவளுடைய ஹொமுதையி லுண்டான வெவ்வம்
சொல்லிற்குக்கடவது. | என்ற தனிசயமாகும் ஸுமஸ்யுத
வாகும் ஷஹுபுராணிகாஹபு ஸ்ரீஸுருகிகளோடும், தப
முமாண புராணங்களோடும், புஷுநபுராயத்தோடும் வி
ரொயிப்பதால் ஸுதுபுராய ஸிங்கமன்றென சுவிஜூர்களால்
உருரதொ நிரஸுமேயாம். இங்ஙனம் ஹொகாஹபுருடைய
ஹிதத்திற்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுவீதீய வுராவுராவலிஜுத்தில் ஸுமீ
னமாயொருவாகுத்தைக் கூட்டவந்தபுராஜூன் "ஸுகிவஸாசு"எ
ன்று சுவஸுராய் பூயொமித்தது, ஸுவஸாடியு ஸ்ரீரீகரணத்
திற்கு சுமுவயகூதமாய்ப் போயிற்று. சுணுவாயிருக்கச்செய்
தேயுமென்றதற்கு சுணுகெவ்வி என்றுராகும் பூயாகுமாயி
ற்று. இதனாலேயே தமக்கும் காயுவிவி கைகூடித்தென ஸு
புஷுஷுடியுத்தைப்போல் ஸுஹமித்து நமதன்பரும் ஸ்ரீதக
பூகாஸிபெகைய எழுதி வெளியேற்றிவைத்தார். ஸாயுவாரி
தூணவரனா ஸுஸுரனா எப்பொழுதும் ஸாயுவகூதியாத
லால் குஹகண்டு ஜிஹியில் ஸுரஸுதிபுருத்ததுபோல் குகூல

கடுவெனியி விவ்விசுவான் நின்று சுநாகுடுவத்தான். அன்றி
யும்; ஃமவஹாராயணாவிதிதாநாரடுவ வுரடுவரடுவம
ணவிவெவெஸபுஸீதா ஃநவயிகாதிசயா ஸாவெய கலூ
ணமணமணாடி' என்று ஸ்ரீமாத் திருமூர்த்தி அருளிச்செய்த ஸ்ரீ
மஃபுலகிதளிள்ள வடங்களுக்கு யாது வு யொஜநத்தை யிவ
ர்குறுவர்? அவனுடையது எல்லையில்லாதவெலவத்தை யுடை
யதென்றால், இவளுடையதும் தஃநாரடுவ விவெவெஸபுஸ
திகளை யுடையதென்பதற்கு வடுவெடுகத் தஃபுலகியவகாஸம்
கொடாதோ. இதனாலேயே ஸ்ரீமஃபுலகியும், ஃமவதிபுவா
டுவெவதம் ஃவதீநம்! என்றருளிச்செய்தார். செஷகூழே
கண்கூலிசரிஷி ஜீவகூத்திற் கேதாவெனில்; எம்பெருமானும்
ஃஜிள ஸுமீநிசாடிடுவ! கிங்குள ஸுமீவலிதள்! சுயிஷி
திஹாஸாவெஹா ஸுடுவியடுவ விவகூதிதம்! ஃபாஸு ஃடுவெஸபு
யொடுவ ஜிதீநாஹி கருமீஷி! என்றிவைகளால் சூ
புதிதர்களுக்குத் தனக்கோருபகாரத்தைக் கருதாமலே உவக
ரீக்கையால் செஷமாகிருதகையா விவனுக்கும் ஜீவகூழும் த
நடுவாய் கண்கூழும் ஸுஸுமிக்கும். இது ஸ்ரீததிசய
மாகி உவாயியைக் கொண்டெனில்; அவருக்கும் சொலாடிய
கடுவாவாயியைக் கொண்டெனக் குறையிலை. பிராட்டிக்கு
ள்ள ஃமவெஷகூழும் ஸுதஞெவாவிலெமென முன்பே கூறப்
பட்டது. அதையொட்டி, திருவாயிகெஷகூழ் உடுவார
வடுவடிடுவ' என்று திருவாயிகுமாய் இந்த ஜிமக் அவ்வி
ருவர்களுக்கும் செஷவடுவதெமெனவும் திஷ்ஷிடுக்கப்பட்டது.
ஆகையால் விஷ்ணுவதீகை ஃமதாவைக் கொண்டென்ற ஸெ
வாயிகூழும் திலையற்றது. விஷ்ணுவதிபானவள் இந்த ஜிமத்தி
ற்கு ஃஸுஸுரிசென்றபெருது விடுவயம்யாதெனத் தெனியவும்.
மேலும் சுதவடுவாவி ஃவலிவடுவாவி விஷயத்திலும் பிள்ளை
லோகாயாபுர் வாரிசுமித்த வழிக்கே யநாகுடுவமா யெழுத
வேண்டுமென்பதும் ஃமம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமஃபு
ராச்சாரியரும் விரொயவரிஹாரத்தில், கடுவாரவடுவா

வாடொ லிவொரவி விவாகவசு । தததுவது ப்ரெடிஸெஷு
தாடிவாதித நிவதுதயெ ॥² என்று ஸம்முதரித்தும், 'ஜீவ
ஸுராதாராடிக டெஸாந்திகாரெஸாதி ஜீவாணுக்வவாடொத ஸம்
வடதெ । ததநந்திகாரெவா நகடாவிசாநி : படிவாதாராடாந்
திகாரம், தயாவி தடுவெ டுவாதாராடெ ப்ரெடிஸெஷு நஜீவ
டெஸகம் । பயா வடாதாராடெடிஸெஷு நவடெடிஸகம் । த
யாஅ ஜமகி நிவதிவடாதாதுப்ரெடிஸெ ஜமஸம்வெவவி
வடவ்ரடுவா வடிவடிஸெஷு ஜமாதாவாசு, ஜீவாவடிவ
ஸு டெஸெஷு ஂஸுராதாவகம் ப்ரவஜெத । தவாசு ஜீ
வாவடிவெய வனகடிஸெஷுவனவ அமவ்ரடுவாவடிவ ஂ
தடுணாரணீபா நிதிஸவாடி : நகவ்ரோணிகாதாராடிக
டெஸாந்திகாரெண ததாவஸாந் வகாஸகதெ । நகாபு
ரோணிகாதாராடாநவஸாநாசு அமவதுவ்ரடுவாவிஸம் : ॥ நவரி
மமந் கஸாடிவதுதிசுரஸு நாவீத ஂகெத அமவத ஸ்
வடிவ்ரடுவாவிஸம் : ॥ நவஜீவஸுரடுவாவடிவெஷு வாராதஸ
ரடுவெணாவடிவா நவ்வதி ரிதிவாடி : அடியாரவ்
ஸுர டுவுகெநிடி : வ திவாதாவாசு । ஸுடிவதொ
வரி டுவுபொரடுநாந் ப்ரதிவாத : கதிராவிஸடு
நா ஸவெடிஷா ஸவதுதாவலாடி ப்ரவஜெத । பகது
டுகெரிடிவதெ ஸவெடிஷாவதுஷா அஸுராத வரிண
டுஷா தடிவடிதிடுநா அமத : வ தெ டுக்ஸாவடிஜெ ஸ
த டுஸகவுகாடி ஸகமணகாடுகெடுநாநுஸுடுததயா
ஸவியாநடுவ வரிஸாடிவதுதி ரிதெ டுகாடி ॥³ என்று
விஸுரித்தமருளிச்செய்தார். இவவடித்தை ஸ்ரீடெஸிகனும்
, ஸவதுத்திலும் சிறியனா ஜீவாதாவிற்கு உள்ளென்றெரு ப்ர
டிஸமில்லை. விவாக்களான காவாடிசுக்கு புறம்பென்றெரு
ப்ரெடிஸமில்லை. இப்படியிருக்க ஂஸுரான் எல்லாவஸ்துக்களோ
யும் உள்ளும்புறமும் வ்ரடுவத்து நிற்கின்றனென்கை கூடுமோ
வென்னிஸ், இப்படிச் சொல்லுகிற வாகுங்களுக்கு ஸவடிபு
ங்களிலும் ஂஸுரான் இல்லாத ப்ரெடிஸமில்லை பென்கையிலே

[illegible]

[illegible]

(5)

வனகசுத்திபூர்வொத்தவாகுயொரெகுவாஷண்
வஜஜவஜதாநுதூ வபுவெபாதூ விரொயிசு ||

வனக்கெதழாதி || ஒரே முடியகதழாவினுடைய சேவத்தி
னின்றும் உதவிமான யிரண்டு வாகுங்களுக்கும் வெளகுகத்தை

கூறுவது மிகவும் ஸஜெஷ்டமானது. அல்லாது வேறு விரோப
மாய்க்குதும் பொருளானது, ஒருகதிராவெனெய்ஷா வாடி
கையால் கிழிந்தும் மேலிந்தும் வரலாம். விரோபத்தையுடைய
தாரும். அதாவது;—எங்கொழுவானது ஒருகதிராவெனெய்ஷா
பிம் விவாகவகாசமாகவும், சித்திபம் சுணாகவகாசமாகவும் மு
ன்பின் விரோதமாய் அருளிச்செய்வாரால்; இது ஸஜெஷ்டமான
பொருள்வெளிதம்போ லாகுமென்றது கருத்து. ஆகையால்
படியாவ திரண்டு வாகுங்களுக்கும் படுவெனெய்ஷா விரோப
மில்லாதே ஸஜெஷ்டமான கதிராவெனெய்ஷா வாடிமென்றால் ஸஜ
ஷ்டமம்செய்து பொருளுரைப்பதே ஸஜெஷ்டமென்றபிற்து. 'உ
கதிராவெனெய்ஷா கம் ஜிஷ்டம்' என்று ஸ்ரீயாணும் விராவொதி
த்தானாகையால்; சூலகாரிக ஸஜெஷ்டமக்கும் விராவொதி
லவதரித்தபொழுது சூலவாகுங்களுக்குப் படுவெனெய்ஷா விர
வொபமாய் விராவொதிப்பதே கூலும். ஆனதுபற்றி இங்
குள்ள விராவொதிவகாசம் வெள்கணம் செய்து பொருள்
கூறப்பட்டது. மேலும்; விகலமென்பது ஸஜெஷ்டமாயிருக்கும்
விஷயங்களுக்கு சூலமேகும். சிலவிடங்களில் விராவொதித்
தாலும் விகலகூலமேகும். அங்கு ஸஜெஷ்ட ஸக
யவிராவொதிவ காரணங்களால் ஸகாரகூலமாயிருக்கிற விக
லிக்ககும். விவாகவகாசங்களென்பவை வரலாம் வி
வாகவகாசத்தாலிங்கு விகலமேகும்செய்து கூறுவதும் சூல
வகாசமே. மேலும் சூலவகாசத்தை விராயித்து வேறோர்
மனனாயும் சொல்வதும், சூலவகாசத்திற்கு மகாசூலத்தில்
வரும் விராவொதிவகாசம். 'சூலவகாசம்' உதிராவொதிவகா
சத்தில் சூலவகாசமாயிருக்கிறது சூலவகாசம் என்றபடிக்கூறும்
பிரகிதையால் தெரியவும். இங்கு சூலவகாசத்திற்குவகா
சமென்ற மில்லாததாலும், சூலவகாசமென்றதொழி பூரண
ங்களுவாகையாலும் சுணாகவகாசம் மனனாயும் சூலவகா
சமேகும். அல்லாது; விராவொதிவகாசம் உதிராவொதிவகா
சவகாசத்திற்கு விராவொதிவகாசம் அண்டச்செய்த கூலும் விவ

ஸ்ரீதாயுமேயாகும். ஆகையானிது ஸ்தலங்களுக்கு ஸதாவ
காரணமே. ||சு||

சுதொணுகவா உயொயஉபா நியதாஜீவகொபிஷு |
நருக்ஷுரண நவிஷுளவ, டாவதீ வறு காரணம் ||

சுதஹதாபி || ஆகையால் சுணுகவாடிகளான யதிங்க
ளெல்லாம் சுலுஜாபிநதாஜீவகொடிகளிடமேயொழிய, அக்ஷி
பிளிமாவது விஷுவினிடமாவது சொல்லவிரகில்லை. ஏனெ
னில்; பிராட்டியாரும் பெருமானாகிய லிஷுடாவதிகளென்ற
யிருவருமே இத்திவிய வெதநாவெகந ரீயமான புவனத்தி
ற்குக் காரணமாகிறார். இவ்வயும், ஜெஹிதாநதிஅம் அம் அம்
அவ்வாதிஹேமம்: |' என்ற ஸ்ரீஹட்டர் ஸ்ரீஸுருதிபிலும், யு
வா டெஹதம் டாவதீந: ' என்ற ஸ்ரீஸுருதிபிலும் கண்டுகொ
ள்ளவும். இதிலுள்ளவிசெஷாயுட்களையெல்லாம் முன்பே கூ
றினோம். இவ்வயுத்தை சுஹிஷுடாபிஷுனும், ஹுயிஷுஸு
ணுஸுடெஹத ரீஸுருதியெத வெதவா | ஸுருகவா காராய
தெந ரக்ஷாவாபுஷுபாபி | அக்ஷிநாராயணாகாரா ஹிதீ
தெநவலிதி: | சுவாயாநு ஸாவரிதாபிஷு ஸ்ரீகபுதா புகு
கருதா | அக்ஷிநாராயண விஸுருதிஹாவெ கபுதலிதி: | சு
வாயாநு ஸாவரிதாபிஷு வாதுகாநு ஹவ்ஸாமரெ | டெஹ
அயபிவாஹோ டவாயஸுபாரிஷுவெ | ஹஜோஹ யதாவெ
வஅக்ஷிநாராயணாவாஹ | ஸுருகவாசுருகவா ஸவடாநு உவா
யாநு ஜஹதிஷுயம் | ரக்ஷிஷுதி ஹரி:ஸ்ரீதாநு சுஸுரிதாநிதி
நிஸுபாசு | சுதாதீய ஹஸவடா நிக்ஷிபு ஸ்ரீவதெ:வபெ |
உவாயவ்ஷுணு அக்ஷிஸ் துமெஷுய விவிஷுய | உதிதெஸ
கஹவெஷு ஸாஸுஸாஸுடகதம் | டுஸிடகம் வாதெதகா
மொவயெஷுதெஜலா ||' என்றருளிச்செய்தான். இங்குஅக்ஷி
க்கு சுணுகமும் அதடியாக ஜீவகவாடிகளுமில்லை யென்றொ
முது ஹுரி நீள்களுக்கு யாபுஸுருகணமென்ற ஹுடிம்வா

‘தயா ஹுதிஸுநீஷாவ செஷஹுதெ தேதே | யயாதநா
 ஹிஸவெஷா ஜகாதொவ்யாவிரிஷுதெ | ஸுரடுவததஸு
 நதயொமபுணதொ வ்யாவிரிஷுதெ |’ என்று பெரியபிரா
 ட்டியாராகும் ஷெவஷெவ ஷிஷிஷியாலேயே அருளிச்செய்யப்
 பட்டபடியால், ஹுதிஸீஷெகளுக்கு ஸுரடுவவ்யாவிரிஷாவது
 சுதவ்வ விஸுக்ஷமாவது ஸாஸுரகொடூஷஹுதிசுக்ஷமாவது
 கூடாது. இப்பஹுதிஸீஷைகளோடு சுநகர் ஷிஷிஷிக்கு
 செஷஹுதிகளுள் என்பதை ‘ஷெஷகா தேநீஷாவஸு
 ஷிஷி ஷெவஸுஷஹுதயா’ என்று ஸீஸட்டர் அருளிச்செய்
 தார். அஷையெல்லால் சுஷிஷிஷிதயான பெரியபிராட்டியாரு
 க்கு விஷயங்களான விஸுதி விசேஷங்களாகையால் ஷெதந
 கொடூஷஹுதிக்களேயாம். இப்பெரிய பிராட்டியாரோதும்
 ‘தயாஷுஷா ஸுரடுவஹ வக்ஷஸுஷுணுஸரோஹிதஃ | ம
 ணதஸு ஸுரடுவணவ்யாவிரிஷாஸாரணீதா | யயாஸிஜமஷா
 வு ஸுரடுவண வ்யாவிரிஷா | தயாவ்யாஷு தயாஸவ்யாஷு நி
 யஸு தயேஸு | யயாவ்யாஷு தயாஸாவி தயாவ்யாஷு
 ஸீஸா : | ஷெஷுஸுஸெநெஸ செஷுஷுஷிஷா ஸுஷு |
 ஷெஷஹுதா, ஸெஷுஷா ஸீஸுஷுஷுஷிஷி || தஸுஸு ஜ
 மதஸுஷு ஸீஸுரொஷெஷிஷு : | சுஷு ஷெஷெஷுஷி
 விஸுதி ஸுஷாஷிஷா | உதிஷுஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 ஷாஷி |’ என்றும், ‘சுஷுஷெஷு ஷெஷுஷிஷி தஸுஷு
 ஸுஷுஷிஷிஷி | தெநெஷுஷுஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 விஷிஷி || சுநநுராவெஷுஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 சுநநுரேஷி ஷாவீதா செஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 யெஷுஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 யெஷுஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 வரஸு ஸுஷுஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 ஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 ஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 ஜமக்ஷாஷிஷி, செஷிஷி, வமஷெஷெஷிஷி, ஷெஷிஷி
 சு, ஷெஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 வஷெஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 வஷெஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி

யாருக்குப் பூரூஷகாரகூடமல்லாதே உவாயகூடம் ஸாஸுவலிஜ
மல்லவேயென்று , சிசுபூரவி பூதிஜஹ்நாநா ஸாஸாரெவ
ததாபிஃ | ஓக்ஷீஃபூரூஷகாரகூட நிதிபூஷாவாபேஷிபூஃ ||
பேஷாவி பதாஹெத ஹாந்யூரூக்ஷணாஹவெசு || என்ற பூ
ரூணத்தை பூவபூவகூதி எழுதினார். இங்கு , நான் பூரூக்ஷ
ணாஹவெசு' என்றிருப்பதால் இப்பூரூஷகாரகூடமல்லாதே வேறு
உவாயகூடிகளெல்லாம் பிராட்டிக்கு லக்ஷணமன்றென்று பூநீ
ஸ்ரார் பணிப்பு. ஏனெனில்; பிராட்டியாருக்கு உவாயகூடமில்லை
யென்ற, வேறு பூரூணம் பூத்யூக்ஷமாய் கிடைக்காததா விதை
யே தசுக்ஷாநத்தி லெழுதினார்போலும், அது சவஹதம். ஏ
னெனில்; உவாயகூடாவெபகூடா ஸகூ ஓக்ஷணங்களும் பூரூ
ணாஹ்நாங்களால் பூத்யூக்ஷமாய் லிபிகாவது மல்லாதே, உவா
யகூடாவெபகூடா ஸகூஓக்ஷணங்களும் உவாயகூடாரணமா
நிருக்கக்கூடாதே பிராட்டிக்கோர் விஸேஷஓக்ஷண மின்னதென
பூதும் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்யூதமேயொழிய , சுந்யூ
யா' என்றதற்கு உதர ஓக்ஷணாஹாவம் கூடச்சேர்ந்தபூமா
காது. சூவயோபேஷெ டெவயூஃ பூரூஷகாரகூடம் விஸே
ஷஓக்ஷண, சுந்யூரூக்ஷணாஹாநதஸ்யூநாவி' என்றதே
, நான் பூரூக்ஷணாஹவெசு' என்றதற்கு நேரானபொருள். இல்
லையாகில் உதரங்களான பூயவ வஹுபூரூணங்களோடு வி
ரோயிக்கும். ஆனதாலிங்கு உவாயகூடீதா ஓக்ஷணங்களை
மறுத்துப் பேசின அன்பர் வாக்யூயும் மிகவும்சுந்யூயும்.
மேலும், உவெயகூதத்தையொத்த ஓகூகாயபூ வகூத்திற்கும்
பூரூஷகாரகூடீதரமானபடியால் அங்கும் வாயகூடம் லிபிம்.
, சுஹூஷி பூரூபூவாயோவெ ஸாகூ ஓக்ஷீவதிஸ்பூ |
ஓக்ஷீஃபூரூஷகாரகூடாஹவஹுபூவியோயிமீ ||' என்றபொழு
தும் ஓக்ஷீவதிபான யாமே மம்முடைய ஓஹத்திற் குவாயமென்
றதால், பூரூபூ 'பூரூஷகாரகூட பற்றும்பொழுது பூ
பூயும் யோஜிப்பிக்கைக்கூட வஹுமே வேணுமென்றும், தட
கூடும் உவாயகூடா ஓஹத்தில் பிராட்டியை வேறுபடுத்தமுடி

யாத சுவயுகி லுமான லுக்ஷ்வதி வேணுமென்றுமாயிற்று. ஆகையால், வுரூஷகாரகா லுக்ஷுக்ஷுதிநிபதமென்றும், உவாயகாடிகள் உவபபுதிநிபதங்களைன்று நீதிந்தது. இதற்கனுமணமாகவே மற்ற வவநங்களுக்கும் சுயும யோஜிப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாகில் முன்கூறியபடி பூரமூகபுவை ராஸங்களுக்கெல்லாம் வெவயுயு பூலாமம் வரும். உவாயகா பிராட்டிக்கில்லையென்றவவநம் கணுரவெண கிடைப்பதும் வாயுரஸுதலாமம் போலவேயாம். உதிதெவீ வுரஸுபுது பஸாஜெவா ஸஜாபுபெசு' என்ற ஸீவராஸா ஸுபிதிவவநமும் ஸீக்குப்புரூஷகாரகாததைக் கூறிற்றேயொழிய உவாயகாடிகளை மறுக்கவில்லை. கூறாதவிடத்தில், சுநகூதெதொபூஹி' என்ற நியாயப்படி, சித்ர ஸெயிதி ஆஹிபூபுத; உஜெஸுவராண உதிஆஹிபூலாயம்' என்றவைகளை வெவாயபநகலத்திலிருந்து சுவஸாவகல நிஷர்க்கர் சுமீகரித்தனுவதிப்பதுபோல் ஸுமூலித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமுள்ள வுரூஷகாரகாம் பிராட்டிக்குள்ளதென்பதை, உவவஹாராயணெதூடியால் எம்பெருமானாரும், பஸூலீக்ஷுலுவாதலிமித்வராயினொவியதெவிவா' உதூடியால் ஸீவஹாகரிமுநாம், விதெவகசுக்ஷேயாந ஜநநிவர்பவடுண்டா மலிஜெநஹத ஸெராதொவபுதூஹவதிவகடாவிதலுஷயீ. கிஜெதணிஜெடாஷ; சுஹஜெதீதிக்க 'லுவிதெராவாயெவிபூலாயபூலஜநபலிராதா ததலிந: ||' என்று ஸீவராஸாஸுபூவாடரும், இன்னமுதத் திருமகளைன்றிவரை முன்னிட்டெம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே,' வாவ; வரூபூயுயிதா பூவஜெனியத: ஸிப; உதூடிகளினப்படியே சுநாடியாக ஸுதஞ்வுவபெவெஸு நடக்கிறதாயால் விவகூணமணஸுஸுபங்கையுடையலூஜீ (வுரூஷகாரமென்ற) இம்மூவத்தாலேகைகொள்ளுகிறான்' என்று ஸீஜெஸிகனும், மணஸுஸுபஜெஸுவிவெஷா: வுரூஷகாரதா | ரகூணா நிஜஸுஸுபா லிதிநி ஸீபுதெவாபெபு ||' என்று ஸீநயிராச்சாரியரும் அருளிச்

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வவிபுராயத்தைத் தமதுள்ளில் வைத்த சுலோகாஹரி விசுநணி வொகடாஹரியும், வஸ்கெவஷம்பாரய ண்குகிவிடிவிஹிமெதஸுஸ்கிவஹ்ஷுவகாஹ் உஂவஹ்ஷுராய யபூராயத் தீவிமுஹிணாஂவாஹ் காரயஹ் !' என்றும், 'வூராதெஹ்ஷுரோகூர்தஸுவி லிரவிஹித் வெவஹ்வ ண்பஹ் கெவிதிவாவயஹ் ஜமஹிடிபத் கெஸவா டெஹ்ஷு ஹொமுடி !' என்றும் சொன்னார். ஆகையால் வுரூஷதாஸமே ஸ்ரீக்குள்ளதென்றவது, உவாபகமுமுண்டென்றவது, இவை யில்லையென்றவது நமதன்பாசிய லாகெதராபோநுஜோதீஸ ரார் தமது ஸ்ரீக்கூபகாஸிகையில் வாடிக்கவேண்டியது சுநாவ ஸுகமேயாம், மேலும்; முதலில் பூஷையைப் பிடித்துப் போ கின்றவன் அதன் சூறையத்தைக் காண்பதும் பூஷையி னுதவி யாலானாலும், ஒடுவில் சூறையத்தைக் காண்கைக்கும் அப்பூஷை யின்லாஹித்யுமல்லாதே சுஸக்யுமாவதால் ஸவபூஷ்வெஹ்ஷு ராவி பிராட்டியோடு ஸவபூஷ்வமாயிருக்கும் எம்பெருமானே உவாஸுராகின்றார். இந்த சூதாநுகுஹம்ல்லாத, நூகூபா லக்ஷணாவெஹ்' என்றவோர் வாஹ்ஷுத்தை வைத்துக்கொண்டு பின்னை லோகஞ்ஜீயரென்றவோர் லீக்ஷுவானவர் தம்மாலியதற்ப் பட்ட வெவஷ்வலயாஹார நிஷ்ஷைஷுயென்ற வுஸூகத்தில், ஸிவவாரஜித்தைப் பேசுவதில் ஹ்ரஹிபோதியாய் கேவலம் ஹ்ர வாடியாயிருந்த, 'ரேணிஸிவன்' என்ற விவ்ரு கம்பை சேர்த்துப் பெரியதாயிருக்குமோரோஹை வுஸூகம் முழுவதும், சூஸளஷ் வஸிஸிவவஹ்ஷிககத்யூபா, ஸிவவஹ்ஷிககத்யூபாசூஸளஷ்வவி, கத்யூபாசூஸளஷ்வவி ஸிவவஹ்ஷிக' என்று ஹ்ருஸூஸத்தில் ஹ்ருஹ்வஹ்ஷுவாரஹ் போடுவதுபோல் வஹ்வி பாடியேழுதி னதைப்போத்துதன்னிஷ்டபூகாரம் வேண்டியவரையிலெழுதிவை த்துகொண்டார். ஸுஹ்ஷுவாஜிகளான வஸூதக்ஷிககெஸ்ஸா மிவ்விதமுள்ள ஹ்ருஜிக் கூதபோயாஹெயிஜிநபந ஹ்ருநாஹி கனைக்கண்டு ஹ்ருமிப்பவரல்லாததாலிதுவரையில் அப்புஸ்தகத்தின் யோர் பூதிவாடிமாசுவே சுயீகரிக்காமல் வடிநிகாபுரீதாவ

[illegible]

ஈசுத்ர உதாரணம் = விஸூதாரணம், ஸஷ்ட்யூவிநீ ரித்யுஷ்டி,
ஐதி ப்ரஸேதாயநயத் ஷாஷ்டி

ஸ்படிக்ஷா மதிவராவதாவாகெஸ்ஸ விரும்பிவிரும்பவதெ
 விசீயடி! சுடுவெஸ்ஸ மகிழ்ச்சிவிதம் கூத்தித்தியாஸ! கூவெஸ்ஸ
 வெக்யப கொப்பிவாரவாடி? ! உத்தாவி ஸ்ரீவாணராத்த ஸ்ரீவி
 ஷுவாராண ஸ்ரீமணரத்தகொஸ ப்ராணஸ்ப்ராபயங்களி
 ருப்பதாலும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு சுணுகமும், தக்பு
 யுசுதமாய் ஜீவஸாரோநாயிகரணமும், தக்புயுசுதமாய் விவா
 சுவாவமும் சுதவனவ ஜமஸ்காரணகுவாவமும் இதடியாக
 வெஸ்படிக்ஷாவாவமும் கூற எவருக்கு மிடமில்லையாயிற்று.
 மேலுமிதனால் உக்புபென்ற தக்புத்தைப்பற்றி ராஸ்பாணுடைய
 ஸதாரோத்தமென்பவரும், ஹவானே வெடுவெயால் ஸ்ரீராவ
 மான விமூஹாராத்கைப் வரிமூஹித்துக்கொண்டு அதோடு
 லீவாரோத்தா ப்ருக்கிரொன்பவரும், கெவலா சுதநதராவ
 மான வீபடும் முதலிய மூணங்கன்போல் ஈதொரு ஹவவகி வி
 சேஷமென்பவரும், ஹவானுக்கும் ஹவதிக்கும் சுதெஷமே ஸ
 வபுடா உள்ளது ஹெஷிவோவாயிகமென்பவரும், ஹவதியான
 வள் ராஸ்பாணுக்கு மீசுவரீ யென்பவரும், ப்ருக்புதியினோர்
 சுயிஷ்நாரோத்தமென்பவரும் நிரஸூர்களாயினர். ஆனதால், சுசு
 அமான யாதொரு லீவாராவமான ஸ்ரீவாணரோத்தமெண்டோ,
 அந்த ஜமதாரணமே இவ்வளவாலும் உவாபமும் உவெயமு
 மாயிற்று. இதைப்பற்றியே 'ஹவதீ வமுகாரண' என்று
 ரீருத்தில் கூறப்பட்டது. ||௭||

ஹவா ப்ருகாரம் உவவாடிதம் செய்யப்பட்ட வபுடங்களை
 யும் கெவலா சுதக்புடங்களைக்கொண்டு விநாஸம் செய்யப்பார்த்து
 ஹவாவிவாடான ஸ்ரீமாராணியில் பேசிக்கொள்வது, ஸிவாய
 ஜோவலீதமாயுத்தாடிகளை வறிக்கும் ஸ்ரீகூலிக்ஷாக்களைப்
 பார்த்து, சுபுஷ்விவக்சிதனாய் ஸிவாயஜோவலீதமாயுத்தா
 டிகளை திராசுமாமத்தித்திவவபுத்தாடதம்செய்யும்மூணவிக்ஷா
 க்கள்தமது ஸாராவீபதைப அறிமாதேமற்றவந்தை ஸாராவீபாபர
 ணமென்று வரிஹிப்பது போலாவதுமன்றி, ஸ்ரீகூலிகளா

ன பஞ்சபூதவாயுக்களையும்; யதீஸநிஷிதங்களையும், நம்மை
யும் தங்களைப்போல் வண்புராணரீதியான ஹிஸ்துவத் துவாய
கூவிவாஸகஸாஸீகாதிக்களை விட்டவான்றெனவும், தாமே துற
விஷயத்தில் தலைவரெனவும், உருவதித்துத்திரியும் வொலிஸகவித
வூனாஜிதஸூஉவிட்டிபூர் பலருளரேயாகிலும், அவர்களுக்காக
அல்லாதே ஸகூவ உராய நிஷஸாஸகிக ஸாதிபூர்களுக்காகவே
உவவாழிக்கப்பட்ட பிவ்வயுட்கள் தாடிஸவண்தீர்கனால்
வூனாத்தோடி ஸாவநிபங்களேயாகும். மேலும்; பிராட்டிக்கு
பவூரூஷகாரத்தைதோதும் நிஷிபூஸம்பண்ணினதால் உவா
யொவெயகூ மில்லையெனில்; பெருமாளுக்குக் கேவலோவாய
கூத்தைதோதும் விபிக்கின்ற ஸாஸங்களைக்கொண்டு உவெயகூ
மில்லையென்கில்; உவெயகூ வியாயகஸாஸம் எப்படி வாயக
மாகுமோ, அப்படியே பிராட்டிக்கும் உவாயகூவெயகூ வி
யாயக ஸாஸங்கன்றிப்பதால் கெவலவூரூஷகாரகூதோதும்
யுளதென்கில் பஞ்சபூதவா வாக்விவொயபூஸம்மம் வரும்.
உவாயகூகாதிக்கைப்பற்றி, உவெயகூகூ ஸாகெயால் முன்பே
வரிஹுதம். ஆகையால் உபத்தி லுதூவணத்தில் பூயிவ
உத்திலுள்ளது விஸெஷணவா மென்றதுபோல், பஞ்சபூதவண
ஸூபூயிவஉத்திற்கும் சுயுட்கொள்ளக் குறையிலை. ஸூபூ
யுத்திற்கு பூரீணானூத்தைக்கொண்டு வொயகூம் வந்தால்
ன்றி சுயுடானூத்தை யெழுதுவது ஸூலீநமாம். இங்கு ஸூ
பூயுத்திலே ஸூரஸூமிருப்பதாலும், அதற்கு வொயகூமான
பூரீணவாவத்தாலும் உவகூணவா மன்றிக்கே விஸெஷண
வாமாகவே கொள்வது உவிதம். இவ்வயுத்தை நிவிவதா
கூகூ உவூரீணியான ஸூயிணாசாநியரும் தமது விவொயவ
ரிஹாரத்தில், உவவவிஸூவிஷய ரீயூகஸெஷகூஸ ரூகூ
வாயிக்ஸெவி ஹவதஸூவஸெஷகூ, தததூ உவூ
வெஷகூ; ஸூஸூஸூ உணபாகூ, தவூ ஸூ ததூ
ஷகூ, விஸெஷூ உருதஸூ ஹவதஃ பூயாதூ, வி
ஸெஷணவூதூயாஸூஸூ ஸூஸூரூபூ நிஸூவகூஸெநா

கேசுரமதி0 வரபேவடிவாகவெஸ்ஸு விடித்து விவர0 வஹமெதவித்
யு' என்றதுமான வெஸ்கிவிரொயம்வரும். மேலும்; உவபா
யிகரணமான செஷிக்மென்ன, திஷஷிக்மென்னுமாக்கமான த
மது செஷிக்மென்ன, இவைகளுடைய தெளிவே கொக்கோ
வாயமாக வெப்பி க்கொண்டவர்களுக்கு ஸ்ரீவிஸிஷ்டநாராய
ணனே உவாயமாளுனென்னக் குறைபில்லை யாகைபாவிவர்கள்
ஸ்ரீக்கு உவாயகமில்லை பென்பதும் வினை. அன்றியும்; நமது
நண்பராகிய ஸாகெதராரோம0ஜி ரோமீஸ்வரர் தமது வுஸுகத்
தின் ரோவவுரையில் ஸ்ரீமகூட்டநுலிஹநுஸஹியிஸ்து0வாபஸு
ராகிய வஸுதகூதிகளைப்பற்றி, 'இவர் நம்பின்னை ஸா0வாபஸு
ரென்னுமிடம்விலும். அவருளிச்செய்த ஈட்டில் பலவிடங்களில்
வாருஷகாரக வுதிரிதமான உவாயகம் முதலானவை
சொல்லாமையாலும்' என்றெழுதினதுமல்லாமல் ரஹஸு புத்ர
ஜீவாதுவென்ற மூடியத்தில், 'நமஸு0 ஹவதஉவாயகா,
ஸ்ரீபடிவாருஷகாரக வித ஸு0தெ' என்று வகுத்துவகூ
ம்பண்ணினதையுமெழுதி மேலிதற்கு, 'உவயாரவ ஸு0பத்ரா
நயெவி, சுலாயாரணவெஷெண் பூதிநிபரோடிஷ்டு0' எ
ன்றவாகுத்தால் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீபேதிக்கு மிரண்டித்திலும் உவா
யகெஷா0வெயகாவி லகமங்களுக்கும் ஸா0பமிருக்கச்செய்தே
யும் டிண்புரக வாருஷகாரகங்களை அவரவர் காயபுமாக
வெவெயால் கூறுகவிவஜித்துக்கொண்டதா லேற்பட்டவஸாயா
ரணமகூணர0பமான நியமம்ரோத்ரமேயொழிய வேறில்லையெ
ன்று ஸுவிஜாஹத்தையு மெழுதினதால் ரஹஸு புத்ரஜீவாதா
வென்ற மூடியம் நமதன்பருக்கு ஸாயகமேயாகாது. அன்றியும்
, 'உவயாரவ ஸு0பத்ராநயெவி' என்றதாவின்கு நண்பர் ரி
நொரயத்திற்கு வெவயுயு0ம மேற்பட்டது, 'ஸு0பவஸு0
கூவது ஜிநி0கேஸா துரவிஜி பூகாராவதாயா ஸு0பவ
ரணந நஸ்ரரணபது' என்று ஸ்ரீஷ்டவாரா0ராயாபு வரண
ரும் மகூக்க0 ாணத்தில் நம்மாழ்வார் வாகு0மாக வருளிச்செய்
ததாலிருவரையும் வரி0ஹித்தாராயிற்று. ஆழ்வாரும், ஸுண்

டொடியார், கோலத்திருமாமகனோமின்ன, நின்றிருவருளும், அகலகிலேனிறையும், திருவேங்கடத்து, வேரிமாறாத' உத்யா லிகளால் பாரட்டிக்குள்ள ஸாரிதாயிகுரண லுத்தையும் ஸாக்ஷா நோக்ஷபுஷ்பத்தையும் பாக்கவருளிச்செய்தார். நம்பிள்ளை திருவடிகளான வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையும் தாம்செய்தருளின முப்பத்தியாராயிப்படி ஈட்டிலும் 'உவாயஉஸெயிலும் மல உஸெயிலும் வாபெறநூறியும' உமேஉஜ்ஜுமாயிற்று.' என்று வ்யாவ்யாசித்தருளினார். மேலும்; 'பொன்னலகாளீரோ' என்ற பாசா வ்யாவ்யாசித்திலும் ஸாக்ஷாநோக்ஷ புஷ்பம் பார ட்டியாருக்கு முண்டென வருளிச்செய்தார். ஆகையா லீட்டிலும் கலாபுஷ்பாபப்படிக்குள்ள வடபுஷ்பாபுத்திற்கு ஹமில்லை. ஸ்ரீராராயணமஞ்ஜனத்தில் மொகிநாராஜனும் 'கலரேஷாவ ரிதூதம்' உத்யாதி ஸுமங்கலில் காஷ்டைந்ததை யனுஷித் தார். இப்படி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஆனந்தார் திடங்கி ஸ்ரீமட்டர் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளைஸ்ரீரேஷுலகல ஸ்ரீநாராயணஸூரீவனா யிலுள்ள ஸகலாபாயுட்களு மோரான்வழியாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலெங்கும், நம்நேயராகும் ஸ்ரீஸ்ரீருருடைய கோரி க்கையே ஈடேவிகில்லாதே போயிற்று. இவ்விதம் மதியில்லா தேபோகவே, விஷுவதீகூத்தால் ஸ்ரீக்கு உவாயகூடிகள் சு ஸாமதங்களைனக்கூற வோர்வழி முடிவிலுதித்தது. அதையும் மேல் ஸ்ரோகத்தால் நிராகரிக்கின்றார்;—

வதிசூரீவ வதீகூ உலாயாரண மக்ஷணம் |

கலமெஸாநஸஷ்வஸ்யுயுதொதி நிபுரயுகா ||

வதிசூரீத்யாதி || (வதிசூரீவ) ஹத்யுக்ஷம்போல் (வதீ கூ) ஹாயுக்ஷமும் (கலாயாரணமக்ஷணம்) மற்றொருவருக்கும் பொதுவில்லாதே யிவ்விருவர்களுக்குமே யுறித்தான வோர் மக்ஷ ணம். அதாவது;— 'ஸ்ரீஸூதெமக்ஷீஸுவதீ' என்றபடி எப் படி ஹவானுக்குரியவதிசூமானது வாக்ஷஸூருவகமாயிருந்

கும் க்விஜமஜீஸாநக்ஷ நிராநுவகமான மக்ஷணமோ, அப்ரடிபே
 , சுடுஸு ஸாநாஜமதொ விஷுவதீ' என்றபடி. விஷுவதீக்ஷ
 மானது இப்பிராட்டியாருக்கும் வாக்ஷவநுவகமாயிருக்கும்
 க்விஜமஜீஸாநக்ஷ நிராநுவகமான மக்ஷணமென்ற தாதுபட்டும்.
 இங்கு இவ்விஷுவதீபாநவன், இச்செவதநாபேதநமயமான
 ஜமத்திற்கு ஸாஸாநியெனப் பொருள், அல்லாதே இந்த ஜமத்
 திற் சூசுவரியாபுருப்பவன் விஷுவிற்குப் பதீயென்ற பொரு
 ளல்ல. இங்கு ஜமஜீஸாநதையையே இவ்வாக்ஷம்விபிக்கவந்தது.
 இவ்வயுத்தை 'ஸாஸாநீலவவயுதநாநா' என்ற டீக்கும்
 வவயுதநெதஸாநீ யென்பதை விளக்குகின்றது. ஆனதுபற்றி
 விஷுவதீக்ஷபாக்ஷத்தால் விஷுவாராயுடும் ஏற்படுமேயல்
 லாது மற்ற வவயுஜமத்தோடு கூட ஸாஸாநாயிகரணமும் ஸாஸ
 விபாது. இவ்வயுடும் வவயுஸவ்யுதிவநமுமாம். உலபஸூ
 விக்ஷமோ நிஸாஸமம், இப்படியிருக்க விஷுவதீக்ஷம் ஸ்ரீக்கு
 ளர் விஸெஷமான உக்ஷுஷ்தாஹதாவேயாம். ஆகையாவி
 தைப்பற்றிய பிநாஸமும், 'உத்புஷெவிவீயெனெ' என்ற
 கணக்காய் நமதன்பருக்கு வ்யயுமாயிற்று. (சுடுநெ) இதனால்
 ஸாஸாந ஸ்வவயு) ஸாஸாந ஸ்வத்திற்கு. (வ்யயுதொக்ஷி)
 வெய்யுயெட்டாதியானது (நிரயுக்ஷ) வ்யபாஜனமில்லாதது.
 அதாவது; விஷுவதீக்ஷத்தையிட்டு ஸ்ரீக்குக்குறை வுளதேயா
 கில், ஸ்ரீவதிக்ஷத்தையிற்றி விஷுவிற்கும் குறைவு வக்குறை
 யில்லை. இங்கு விஷுவஸாவ்யுத்தால் குறைவா? நிரவெக்ஷ
 மான வஸ்துவிற்கு சுந்யவஸ்துவஸாவ்யுத்தால் குறைவா? வதீ
 க்ஷத்தால் குறைவா? எனில்; விஷுவ ஸாஸாந்யு வஸ்துவல்லா
 ததால் குறைவில்லை. சுந்யவஸ்து ஸாவ்யுயென்றது விஷுவி
 ற்கும் வ்யாயகமாவதாவிவருக்கும் வ்யாயகமாகாது. வதீக்ஷம்
 வ்யாயகமென்பது வாரதந்யுத்தைப்பற்றியா? ஸஹபஜீ
 வரணத்தைப்பற்றியா? வாரதந்யுடும் வெடுவெயைப்பற்றி
 யாதலாலும், கடுவஸ்யுதா ஹவத்தாலும், அளகிக்ஷவதிகள்
 போல் ஸாவ்யுயெதெ யநாவஸ்யுகமாதலாலும், ஷுதிக்கும்

வந்தவிஷயத்தில் வெராயிகும் வரக்கடுமகையாலும், வாரத
 னுமென்றது ஸதஞ்ஞம லிபிமானதாலும், உலயவகூத்
 திலும் ஷொஷம் ஸாஸாஸிதமாகாது. வாரதஞ்ஞமும் சுநெ
 ஹாலிபிமல்லவானதுபற்றி பதீகும் ஸாஸாயாரண ஸாதஞ்ஞ
 ஹாஸிகுரமல்ல. ஸஹபிஷாஅரணமும் சுநெநாந்ம் வெர
 ஷெருகமேயாம். இந்த ஸஹபிஷாஅரணம் தித்யாநாருகரு
 மானதால் உவாயடிஸெயில் ஹவான் ரகூகனாக வரிக்கப்படும்
 பொழுது இப்பிராட்டியும் தடியுரகூண ருருவபிடித்திற்கு
 ஸஹகாரினியாயிருக்க வேண்டியதைப்பற்றியே, ஸஹபிஷ
 ஹதவ' என்று ஸ்ரஹவித்தான ஐநகன் சொன்னான். சுநந்யா
 டீநகயுரணகூமும், சுந்யோமஹகாரணகூமுமிங்கே ஸரிப்பது.
 இவ்வயுக்களைப்பற்றிய ஷொஷவருவபுகூதி ஷொஷகூப்படி
 முதலிய ஷொகாயாடி க்யுதரஹஸு வுலககங்குக்குரை யெ
 முதிய மணவாளமுனிவர். || ௮ ||

இப்படி விஷுவதீகூ ஸ்ரீவதிகூங்களைப்பற்றிய ஷாஸெ
 களைப் வரிஹரித்த மேல் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கு
 முள்ள வெஸிஷ்டு ஷகூணத்தை ஷொஷாநகங்களால் திரருவிக்

ஷாஷுஸுயபுஷுலாஸாஜஹுமூழிதநீரணுஷெஷா
 ஸுயெண ஸுருகூ வுஷுஷு யொமாஷவிலிஷி
 காரணாதாஷ வுஷுஷிஷுது. | கானிஸுஷி
 விஸெஷாஷரண ஷவநெரெஷுஷு தாஷாவஸுஷு
 துஷதீகூயொமாஷவருத ஷவநாலாஷ உகொ
 ஷிஷாயாடி || ௯ ||

ஷாஷுஷுது || (ஷாஷு) ஷொஷாஷகாரண ஷாஷுஷு
 வன் (ஸுருயபுஷு) திநெணியான குரியனுடைய (ஷாஸா) கா
 ஷிபால் (கானி) திரோநிஷாருக ருருவமானஷெஷா தேஜஸ்ஸை

யும் (ஜமயமூலிதநீரண) நீருண்ட வெவத்தினின்றிழித்த ஜல
மும் (ஜெஸாபுரெயண) ஸுலங்களுடைய வாழ்வுத்தால் (ஸூபி)
மாமாசாவெயபூலிதீயமென்ற வரிஸூபியையும், (ஸூபித்ர)
நூலானது (வூஷஸ்யபொமாசு) லீகாடி வூஷங்களுடைய
ஸாவ்யத்தால் (விஸெஷாடிணலீவி) மிகவும் கொண்டாடுதலை
யும், (தாஷவ்யூஷாடி வசூலீவி) பனைமரம் முதலியவைகளின்
வசூலும் (லீவிகாணாசு) பூணவாடி லீவிகளையெழுதுவதால்
(நகெரூ) லீகாஷார்களால் (ஸுஷூக்) நன்றாக (வாஷூதாம்) வடி
னம் செய்யத்தக்கதன்மையையும் (சூப) எப்படி யடைந்ததோ,
(தாசு) அதுபோல் (வசூலீவிபொமாசு) பெருமாளோடு வசூலு
மாகும் ஸாவ்யத்தால் (நவயூ) சுநூபுயத்தால் புதிதா
யோர் ஏற்றமுண்டாவதில்லையிறே (ஹி) ஏனெனில்; (பாபாம்) ல
கூடீ விஷயத்தில் (தடிவிநாஹாவி) வலிவெயாதுவூணாங்க
ளால் பெருமாளோடு சுவயுகூலிகுமாமனது (உகூ) கூறப்பட்டி
ருக்கின்றது. அதாவது;—சூரியனுடைய கிரண ஸாவ்யத்
தால் எப்படி வூஷானவன் ஸுபம் சுவயுன யிருக்கச்செய்தே
யும் ஸவயுனயத் தீர்ந்து தமோநிவாரகனாக வாகின்றானோ,
எப்படி சூகாஸத்திலுள்ள வெவங்கள் மழையைத் தாரத்யீமில்
லாது பொழியச்செய்தே மமாயஜுநாகாவெஸீ தடாக வலுமா
லிஸாவ்யத்தால் ஸூபிதாஸூபிதையை யடைகின்றதோ, வூ
ஷாபாமாநூஷாடித்தாலெப்படி ஸூபித்ரமானது ஸிரஸூலும்
யாறிக்கப்படுகின்றதோ, விட்டிற்குச் கூறமேயவும் லீகாடிகளைப்
பானம் செய்யவுமுன்பொழிப்பதும் தாஷாடிவசூலங்கள் ஸ்ரீலீகா
பாபணாடி ஸ்ரீஸூகிகளுடைய வெழுத்துகளால் லங்கரிக்கப்பட்ட
வுடனெப்படி ஸவயூஜந வூஷாங்களாகின்றனவோ அப்படியே
விஷுவிற்கு வசூலாகவானவோர் ஸாவ்யத்தால் லூகூக்குஸெ
லிகும் முதலானவை வந்ததல்ல. ஏனெனில்; ததூபாபுயமான
வஸ்துக்களும் சூபுயிகளும் வேறு வேறு, இப்பிராட்டியாரோ
வெனில்; , விஷாரெஷாநவாயிதீ । லீஷா; ஸ்ரீநவாயிதீ ।
சுநூபாபாவெணாஹா । சுநூபாபி லீபாவீதா । தெயெய

வாய்ப்புதா ! டெவால்கிடு தாவினா ! தனெகெரிவொழிதன்
யபிபுலி ஸாவத : நெலவாது லிநாகுரிசு ! நலவாதி
தொழி : சுனெலா ஸவபெலிநா ! மாவொவ்வொழிநா
தெ ! நிதாநவாயிநா நரிபாநெலி ! நிதாநவாயிநா நரிபா !
நவபுமலிபதெ நுநாநிவா ! அகிலகில்லெனிறையு மலிமேல்
மங்கை ! நிதாநி புவவபுலாநக்களால் எபெநுமாரிநெ
சுவபுலிநெயாய் வதலிலிமர்ன வாரிவலாநெலிநா
புபுலிகளை யுடையவென்பதும், சுநுலாபுததால் வந்
தேறியான லெநாதுத்தெ யுடையவளல்லென்பதும் தாதுபுலி.

பெரிய வரலாறு வஸ்துக்களுக்கு சுதேவஸ்துக்களு
டைய ஸாஸ்திரத்தாலுண்டாகும் பெருமையைக்கூறி மேல்கவ
யகிவிமான விசேஷணவிசேஷணாவத்தையுடைய வஸ்துவின்
நயைக்கொண்டு வஸ்துக்கத்தின் வஸ்திவைக் கூறுகின்றார்:—

ஸாவாஷா ஸாவாஷாவிதி ஸாவநயாணாஷா
 யாதிதிவாவ—தவவிஷா^ணஸா^ஸகா^ஸ விருஜமதிவ
 ஸாவாவநாவிஷா^ணஸாவா || ஸாசிஸகா^ஸ விஷா^ஸ
 நவவி விஷா^ணஸாவா^ஸ ஸாவா^ஸயெ^ஸவா^ஸகா^ஸ—
 தவா^ஸஷா^ஸயா^ஸ ஸா^ஸகா^ஸ வ^ஸயா^ஸ ஸாவா^ஸததி^ஸ ர
 ஸா^ஸகா^ஸயெ^ஸ ||

ஹாவெத்ராதி ! (ஹாவா) ஹாஸ்தென்ற ப்ருஹ்யால் (ஹாவா) ஸுத்ரிபுத்ருனவன் (சூவ்யா) ஹாவாநென்ற பெயரையும், (சூலாவந்பாணா) முவுலகத்தையும் யரிப்பதால் (யா) யாதொருவன் (யரிதீதி) யரிதீ பெய்றுள்ள (சூவ்யா) பெயரையும் (சூவ்ய) அடைந்தா(ர்க)ளோ, (தூசு) அதுபோல் விஷா(டி) விஷஸவ்வாறு) னம் பெருமானும் (ஸூசுத்ரா) தனது ஸகியினுலே (சூலிஜிமதி) எல்லா வுலகத்திலும் (யூவநாசு) பரமிருந்தலால், (விஷுஹா) விஷுஹாவான் என்

ற யாதுவின்னிறும் நிஷுணமான விஷுவை வரவுகூத்தை யடைந்தார். இதனால் (சுகி) சுகியும் (சுகு) சுகியை யுடையவனும் (விஷுவோ ஸம்பூதாயெ) விஷுவோதாயத்தில் (சுவயுகி) பூயாவத்தை யுடைத்தாகாததால் (விஷு) மெடிமுள்ளதாக (நவவதி) ஆகாது. (தலாக) ஆகையால் (மகி) ஸ்ரீயும் (ஸ்ரீபாண்ட) ஸ்ரீயையுடையவனும் (உத்திரகூ) லிகாயெ) ஸுஷிரகூணாடிகளான காயுத்தில் (பூயுகி) வ

அதாவது;— எப்படி ஸாஸுரன்

ஸாஸுரன்

ம், எப்படி யுபயோக

வன் ஸாஸுரனானதால் யரிதியென்றதையு மடைந்தார் களோ, அப்படியே விஷுவென்ற ஸம்பூதாயெ தனது யுகிவருத மான கடுமெயினுடைய ஸம்பூதாயெதோடு ஜமத்தை விராவித் திருப்பதால் கவயுகிதையையுடைய, இல்லையாகில் விஷுவின் ற்கு விஷுவைமே கவாவமாகுமென்று கருத்து. இதையே சுகியும் சுகியும்போல் டிஷுவானுமெவருதிகூய வாடித்தால் நி ராவித்து ஸ்ரீபானுக்கு ஸ்ரீதம் ஸ்ரீயாலேயே என்று நிப ரித்து முடிவில் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள கவயுகி வத்தை நிஷுவித்தார். இதனால் பூயையும் பூவாவானுமே ப்படி கவயுகிமோ, யாரணாருவ சுகியும் யரிதியு மெப் படி கவயுகிமோ அப்படியே ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் கவிநாவரு தமான தகவமெனவறியவும். இவ்விஷயத்திற்கு வகுமெயுத லகூ பூபாணங்களும் சூயாரங்கள். மேலும், ஸுஷிரகி காயுத்திலும் அவ்விருவர்களுக்கும்கவயமுண்டென்பதும் அப் பொழுதும் கவயுகிமென்களென்பதும் ஸுஷிரகிவிரியம் ஸுஷிர: உதிரகி விராஸுர பூயாவத்தால் விரிமம். ஆனதா விது பூஸுரமான ஸம்பூதாயமென ரிடுமம் கூறிற்று. ||கொ||

ம்கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி ஸங்கேப

மாக பிராட்டியாருடைய ஸாருவாடிகளைப்பற்றி மேல் கூறு

கின்றார்.

வலாதிதாதி விருக்ஷணா வரதராஜகூட நிதா
 டிவி—வாத்தனாதி விராஜ யஜுஷமும்
 யா விஷுதாநாஸ்தா | யொவெயெதி உ
 உக்ஷா விஷுவிவிதா உகெருகூடாநா
 வெவாபாபா ஸவிதா உகூஷாவிஷுயெக வ
 ஸயராஜாத் || ||

வலாதிதாதி || (யா) யாவனொருவர் (வலாதி) வுடைய
 ஸாதி ஸுபா வ ஜெஷயிதல டாஸாஸிமண: ' என்றபடி வு
 ஹாதிக்களான வலஜீவகோடியைக் காட்டிலும் (சுதிவிருக்ஷணா)
 மிகவும் வேறுபட்டவனோ; அவ்விதமே (கூடா) வலஜீவர்
 களாயிருந்து ஓரோரு வாயாநுஷாநத்தால் கூடர்களாயிருக்
 கும் கூடஜீவஸி-ருஹத்தைக் காட்டிலும் (நிதாடிவி) மேலும்
 'வலாபாபாஸிஸ-ருப: ' உதாதி வுராணலிபர்களாய் ஜீ
 வகொடிகளுள் உகூஷார்களாயுள்ள சுநநாநா வலுடெ
 நாதி நிதாஸ-ருகிகளைக் காட்டிலும் (வரதரா) சுதூதம் மே
 ற்பட்டவனெவனோ, மணிவதிஸுயாஸந வாஹந வெவாநா
 விஹமெஸா: ' என்ற ஸ்ரீஜனவந்தார் ஸ்ரீஸ-ருகியும், ஹொ
 வுயாஹொவகீ ஹொதி-ஸயநாஸநா | சுஜிதாஹி-ருகி
 திம-ருபாநாஸநா || ' உதாதி ஸநக காராஸஹி
 தையும், 'செஷசெஷாஸநாதி ஸவ-ரு வரிஜந ததவலெ
 வித வரிவய-ருபாஜா வபஜா ' என்று ஸ்ரீஹாஷுகாரர்
 அருளிச்செய்த வுயாநாடிமுமிதற்கு வுராணங்கள். மேலும்
 (வாத்தனாதிவி) , வுரு-ருவ வுதாநாடி ஹவத உரு
 உருவருடெ ' உதாதிக்களில் ஸிவித்த கெகூ-திக்கநாபப்படி
 யே வுதாநாடி முதலிய (கூதயஜுஷமும்) வுராஜா
 தாநிற்குறிய யஜுஸி-ருஹங்களால் (யா) யாவன் (விஷுதா
 நா) , யாஸவ-ருதா விஷு-ஸுயெவெடம் திஜாதி ,
 உதாதிக்களின்படியே தாடிஸஸவ-ருதாவிஷாதிக்கையுடைய
 விஷுவோடு ஸவ-ருவிதத்தாலும் ஸமானமானவளாக (ஸுதா)

யேயுறியாத வவவலிவானமாகும். ஸனிபொமஸிஷ்ட ந்யாயபி-
 மான வெம்பெருமானருடைய வாக்யவதி ப்ரஹ்மநாதனா
 மும், 'நவ்யமனியதே நுதிர்வதி' என்ற ஸ்ரீஷ்டர் வாக்ய
 ப்ரஹ்மநாதனாமுங்குட லக்ஷணவதி நாராயணனுக்கு, 'ய
 தொவா ஹோமீ' 'த்யாதி நுதி ப்ரஹ்மணங்கனோ, மற்ற
 ஸ்ரீவாஹ்ராத்யஸ்தி வுநாரணாவாயு ஸ்ரீவதிக்கனோ,
 அனவ்யெல்லாம் காரணகூலிகளை ஸ்ரீஷ்டமாய் ஸாவமாக்கூற
 னில்லை யென்பது வாலிஸவாக்யவதிவதுமென்று முன்பேகூறப்
 பட்டது. 'வஸககூலிவகூலித, வஸகவதம்' என்று வஸககூ
 லிவதெனும் உவயவஸூக்களை வெய்யிப்பிக்கா தென்பதற்கும்,
 வதிவதிக்கூந்யாயத்தாலும், 'சுதவஸவ்யாயாந்யா வ்யாயந்யத்
 தைப்பற்றி : 'தெவவன்கொநாராயண' உத்யாதி வ்யவதெஸமெ
 ன்ற ந்யாயத்தாலும், 'சுவியொவ ந்யவஸுத்யா திதீயொவ
 லிவதிதெ' என்று ஸ்ரீஜனவந்தார் 'த்யாயதில் அ
 ருளிச்செய்த ந்யாயத்தாலும் விஸெஷண
 வதிதையான பிராட்டியரைக் கூட்டியே பொருள்
 கூறவிடமுன் டென்றதாலும் ஸரோபாநமர்வதால் அந்தவதிவதி
 வகூழும் சுஸஜ்ஜனம். மேலும் ஜீவாத்மவதத்தில் ஜாதெக
 வதநமாயுள்ள வ்யொமத்தையுமறியவும். விஸிஷ்டெகூத்தால்
 சுஜாதநிபுணவான பிராட்டிக்கும் டிண்பாக்மகிற நிபுண
 ம்ஸாவலிக்கு மென்றதற்குக் கூறாக விவதித்த த்யாதிபால் வ்யவஸி
 தவிஷ்டமாவதால் சுந்யாயம் சுவ்யவஸிதமாய் திபுமாவதற்கு
 க்காரணமில்லை. மேலும் ஸாரணமத விஷயத்திலும் டிண்பாக்
 கவெஹதகமான நிபுணவ்யவஸுதம் வேண்டுமென்பது சு
 ந்யாயமும் சுஸாவியமும் சுஸெளகிகவாடிமுமாம். ஸாரோந்ய
 ஜீவர்களிடம் அவரவர்குற்றத்திற் கிணங்க ஹிப்பதும், 'த்ய
 ர்களுக்கு ஹிதகாரிகளான சுஸாவியாத டிண்பாக்மவ்யவஸுதநாதி
 கைப்போலேயாம். ஆகையால் எம்பெருமானுக்குள்ள டிண்பாக்
 கமும், 'சுவ்யவஸிதவிதஸு வ்யவஸிதாவி ஹிண்கார' உ
 த்யாதி கணக்கில்லாது சுந்யாயத்திலேயே வ்யவஸிதக்கும்.

ஸ்ரீ தகவ் நிணாயெ

‘சூரிதவாதவ ஸ்பபாததெகம்’ என்ற ஸ்ரீ ப்ரகாரம் ப்ர
வ்யதெஸ்யில் ஸ்பபாஸ்வாவெய்யான வக்ஷீதகத்தால் ஜம
ததம்’ கூறப்பட்டிருப்பதாலிங்கு ‘வஹபுஷெ சுப்யாநெ’
என்றபடி வஹவிவகைகைக்கொண்டு ‘கூகூரிகேஸ்யூநி மஹ
தாநி உரானி ஸூவரானிவ’ வனகாக் விஜ்யாலாபம் விஹ
ரிஷெஷிஜெத’ என்றும், ‘ததொஹொபொ ஜமக்ஸுஷி
கரிஷ்ரஜீஹவிஷ்ய’ என்றும் ஸ்ரீஜோமாரத ப்ரோண
ப்ரகாரம் ஸ்ரீயுன் தனது ப்ரஹையால் கடிபாடிகளைச்
சொஷணம்செய்வதுபோல் ஹவானே யிவநையிட்டு ஜமதத
ஸுஷிகளைச்செய்வதால் க்ரீபூவமானநிமஹத்தில் நிமஹ
ரூப ஷொஷஸ்யஸம் வாராத. இதுவிஷயம் ஸ்ரீரானா
மதைகளான த்ரிஜடாதி ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில்காட்டிய வந
மஹத்திலும், உதரவிஷயத்தில் பிராட்டி யிசைந்து யாதொ
ன்றுக்கூறி யருளாதே : ஸ்ரீரெஸு ஸங்குமாராக்ஷா மகா
வரவ்ராததம்! ஸ்ரீமதெஷ்ரிகாகுஸ்ய ஸ்தவ ஸ்ரீஸுஸம் ஹ
வெச’ உத ஜாடிகளால் நிமஹத்தையே ஒப்பிடுகின்றதிலும்
கண்டுதெளிவது. ஸ்ரீரானாமத விஷயத்திற்குட தக்ஷுத்
வ்ரவ்ராவராயத்தை ஷொஷமாகவும், தக்ஷுத்நஹஸிவ
ணத்தை மூணமாகவும் விஹஜித்து நினைப்பது எம்பெருமான்
கூதம், அதைத் தானும் மறந்து அவரையும் மறந்தவர்போல்
செய்விப்பது இப்பிராட்டியார் கூதம். ஆகயிவளது சுஜாத
நிமஹவதத்திற்கிவ்வளவே கருத்து. இங்ஙனில்லையெனில்; சு
வ்ரஜவததனை எம்பெருமானிடமும் ஷொஷஸ்யஸம்வரும்
ஆகையால் விஸிஷெஷத்தில் பௌஸ்யபேமான நிமஹவ்ர
ம் வருமென்றது சுநாமொவித ஷுரூப ஷொஷவ்ர
ஹாரம். வதிவதிக்கு வெக ஷோ ராகாரத்தைபுட்டுக்
வெக ஷம்கூறியதுபற்றி பௌஸ்யவிக்ஷுங்கடமாநி வ
திக்கு குவாடிகளும், ஸீக்கு ததவாவாடிகளும் ஸ்வாவதிமெ
ன்று கூறுமதுபோன்ற வரிஹாலாஸுஷ ஷுவ்ராமததினை
‘வஹபேஷ்ரீதவ’ என்றபொழுது சுநாமஹமல்லாதே, நி

முஹாருவ யடுத்திற்கு ஸாஹாயாபு மில்லையென்றால் ஸரீ
வீநமான பொருளாகாது. ஆனதால் ஸஹயடுதாபுரணமென்றது
சிமுஹாருமுஹாருவ யடுதலாபாரணமாம். மேலும்;—
ஸாஹாரவிஷயத்தில் ஸஹயொத்தால் சுபாபாநயம் பிரா
ட்டிக்குக் கூறியதும், காரணாரடுவினியான பிராட்டியின்
காரண ஸாபமாரும் ஸாஹாரவிஷயக் சுவாபாபுத்திற்கு
வாபகம்வருமென்ற ஸாடுகெயாலேயாம். இவ்வயடுத்தை வு
திவாடிக்கின்ற , தயாவி ஸஹயொத விவகெஷவாத்யுபாஸ்தா
என்ற ஸ்ரீவதஸுஸாஹாஷுஷிபைக் கண்ணோட்டமிட்டு, இது
போலவே , அக்ஷாஸஹ ஹுஷீகெஸொ டெவ ஸாகாரண
ருவயா' என்றவிடத்திலும், 'கிஹ, , அக்ஷாஸஹ' என்கிற
விடத்தில் , ஸஹயுசெஷ சுபாபாந' என்கிறபடியே துதீ
பையாலே கியைக்கு சுபாபாநுபுதீத ஸாவடகெஷெநெவ
பிராட்டிக் கணயம் வவநலிபுமாயைபால் , நலிவவநலிரொபெ
நுபாபுபுலவதி' என்கிறபடியே கெவல காதகடங்கையிட்டு
புலவபுபாணங்களான ஸ்ரீவாஹாராது ஸாஸுபுதிநியதய
டுபுபுதிவாடிகங்களான வவநங்களை வாயிக்கலாகாதென்னுமி
டம் முன்பேசொன்னோம்.' என்ற வாகுபுங்களை ஸாடுகெதராரோ
நுஜிசுமீஸுரர் தமது ஸ்ரீதகூபுகாஸிரெகெ (கஞ்சு) வது வு
டத்திலெழுதினர். இங்கு ரகஷணத்திற்குக் காரணமே ஸா
கூநுவுடுமெதுவாகையால், தாடிஸகாரணாரடுவெ
யான அக்ஷிக்கு சுவாபாபுபாபக மில்லாததால் சுபாபாநயம்
ஸாஹாரத்திற்போல் கூறுவது நுபாபவிரொயம். அன்றியும்
, சுநயாவத ஸாஸஹ யதிஹிசு கடுகாரிவெஷு' என்றோர் மு
ஹஸுன் செய்யும் கியாவிரெஷத்தில், வதூலாவெ தாடிஸ
யாமாடி கியைக்கு இவன் சுநயிகாரியாவதாலும், கியாகு
ணாடிகளில் வதிக்கு வுபாபாநுமுண்டானாலும் வதிஸாஹிதூ
லாவெ தடுபாபுபுதையில்லை யாதலாலும், வதியும் வதியும்,
வதிவத ஸாஸஹ கியாகாபுமான ஸவடத்திலும் பெபாபுதா
லாவத்தை யுடையவர்களாதலாலும், சுதவனவ கியாகுரணத்தி

லும் தகைததுவ தாவிஷயத்திலும், தடியிகாரத்திலும், தத
 உவலாமத்திலுமிருவரும் ஸரோநவையத்தை யுடையவர்களேயாம்.
 இவைகளுக்கு மிதற்குமுன்பே வஹுப்ரோணங்கள்நிதிட்டிங்க
 ளாயின. 'நாநயூரோ உக்ஷணாவெசு' என்றெடுத்துக் காட்ட
 ப்பட்ட நம்மன்பர் ப்ரோணத்திற்கு யயோபுராதமாய் நமக்கனு
 கூலமாடிருக்கும் பொருளும் உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ராதாதி வ
 ஹுப்ரோணம் பிராட்டிக்குள்ள ஸாக்ஷாஹ்வாயகவாழிகளை ப்ர
 திவாழிக்க, இது சுப்ரோணமென்று அன்பர் எழுதியது ரிஜ்யஸு
 ருக்கே அறியக்கூடியது. இப்படி நிதிட்டுமாயும் கெவய ஹு
 ராஹிஹிஹிமாயும் தாம்எழுதினவயுங்களை, உகிபோதத்தால்
 வயநவலிமென்றும், வயநங்களை வொயிக்கலாகாதென்றும் கூசா
 மல், வஹுப்ரவயுஸாதாதி ப்ரோணவலிமமான உக்ஷுஹ்வா
 ஹ்வாழி ஸகலாஹ்வாயாபுத்தை நிதிட்டுமென்றும், கெவய
 ஹுதகபுலிமென்று மெழுதினது மயவபுநமர ராஜ்யாபி
 வத துத்தை யடைந்து ஸ்ராதத்திலே ஸந்தோஷித்திருக்கும் ரி
 ரிஹுபுரா துஹுமாம். வடககெவநவும், ஸாக்ஷாத்நாகவும்
 பிராட்டிக்கு உவாயஸாரீரத்திலவயமுண்டென முன் வஹுஹு
 ன்களிற கூறப்பட்டிருப்பதால் வடககவமாகிற வஹுஹுஹு
 கவஹுஹுமேயுண்டென்றதுவாயொயநயி ஸஹுஹுபுநஸமம்.
 மேலும் ரகக்ஷணம் காராண ப்ரயுக்ஷமாய்கையால் தாஹுபு
 ரகக்ஷணாயுடிக்ஷணமும், கவபாதுஹிவிருந்து நிஷஹமானது
 மான (சு?) என்றவஹுஹுவவகமாகும்பொழுது, காராண
 ராஹிஹிபான பிராட்டியை விட்டபொழுதே தஹிபுமான
 காராணம் பாய் விஷுவிற்கு வாவகமாவது ஹுஹுமே
 யாம். ஆகையால் காராணராஹிஹிபான ஹவதிவையவிட
 வும் ஹவாதுக்கு சுஸ்ரீதரகக்ஷணமே கவஹாவிதமாகும்.
 இவ்வயுத்தை ஹாகாவாயுருங்குநிதிடுவ முன்பே சொன்
 னோம் இதனால் ரகக்ஷராஹிபான உவாயகவாஹிகாரத்தில்
 பிராட்டிக்கு கவபமில்லையென்று கூறியதும் கலாமதம். அன்
 னியும் 'காராணராஹிபா' காராணத்தை உக்ஷணமாக

வுடையவன் என்றுலுக்ருமாய் சுடிமாசுச்செய்தே “காரு
 ண்டுபாடுவயதி உடெய்யதி என்று கிடிமாய் சுடிம்குவி
 க்கு உய்யுடித்திற்குவந்த வாயகம் யாது? ஹவானுக்குக்
 காருணும் தானு உடெய்யமாசாதேபோனல்; தமது ம
 ண்டு உய்யுடித்திற்கெல்லாம் சுடிஸாவெகுகும் வந்து சுடி
 திரவெகுகு ஸாதனூத்திற்கு ஹமமும் ஸாஹிக்கும். மேலு
 மிப்படிக்கோர் வயநவமும்மில்லை. ஸாணாமதி பூயுதிசுளா
 னசுலு வுஜித்தால் ஸாஸாணுக்குள்ள ஸஹஜிகாருணு வயந
 வுத்தால் மட்டில் காபுகுமாயசுக் சுடிமாயகயாலிதுபோல்
 அது பூயாணாஹவத்தால் உடெய்யு ஹதவாகாது. வர
 டு:வ டு:விகுமே காருணுமென்ற பூதிவகுகிக்கு வர
 டு:வ திராவிசுடி ஹதவாக உடெய்யித காருணு
 த்தைக் கொள்வது ஸாவிஹாத்திற்குப் போரவிருஹம்மேலும்
 பூயுஷிகாரகூதும் டு:வவிலுரண ஹதவகமேயொழிய
 காருணுடெய்யுமன்று. “உவாடுபெயிடுவாடு” துதியை
 இங்கு நினைப்பது. ஆகியிப்படி யாதொரு வயநவமும் நூய
 வமும்மில்லாதே பிராட்டிக்கு வடகுகுபிதமே நூயமென
 வெழுதினதுமல்லாது, இப்படிப்பட்ட ஸுடித்தைக் சுறியதால்
 வயநமூடிணமும், ரஹஸூதூப ஸீரோணையும் பெரும்புகழ்
 ள்ளவைகளெனப் புகழ்ந்துமெழுதினர். இது வணிக மொஷீ
 திஷுவரிஷர்களுக்குப் போரவவஹாலும். ஆகியிவளவாலும்
 ஸஹயொமதுதீபையால் பிராட்டியாருக்கு வந்த வபூயாநு
 மென்றது திரஸுமாயிற்று. ஆனால் நமதன்பர் தமது ஸ்ரீதக
 பூகாஸிகையில் தமது பூதிவகுகிசுளான நம்மை டெயிக்கவே
 ண்டிய ஸாஸூதித்தால் “துதீபையாலே கிபையக்கு பூயாநு
 பூதீதூவகுகுகெடுவ” என்று சுலாஸாபமாயெழுதின
 ட்டார் “வாடுதூணஸஹிதா, சூமஹி” என்றவிடத்தில்
 வித வெகுகுபா வுதுனுக்கு சுபூயாநுமுண்டேயாகிலும்
 சூமநாடுவ கிபையிலே விதாவும் வுதுனும் ஸிபூயா
 தர்களுமாம். இதுபோலவேதான் ரகுகுணுடுவகிபையிலே

பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸரீரூபாயாத்மிருக்கச்செய்தே ஸஹவரிதைபான பிராட்டிக்கு ஹவஹவெஷ்பா ஹவஸ்வதீ க்ஷாடிபூயாத்மம் வத்வெஷ்பாவதீக்குண்டென்பது சுலூஷி ஷாபத்தியேயம். இங்கு நமக்கு விவக்ஷிதம் ரக்ஷணரூபவக்ரி யாவயம் உஹபிஷ்மாயிருக்க வேண்டுமென்பதொன்றேயாம். மேலும்; பிராட்டியை சுஸெஷ்விடிவித் காரமான பூவஹித்தி ந்து ‘ஸூரிமீ’ என்றெடுத்த ஓகாசீவாபுருக்கு நிபஜீ என்று தாசுபப்டும். ஏனெனில்; ஸூரிநிபான வோர் வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துக்கள் பேரினள்ள ஸ்குமாவது நிபஜுகுமேயாம். ஆகையால் ஸாக்ஷா ஹி ய ஂ தீ என வு ம் கு தை ரி யில் லே. ஸஹாதி ஸஹ்யாபுத்திற்கு மிதுவே கருத்து. அன்றியும்; வடகூவடகூாடிகளெல்லாம் வடவடாடிகளை விட்டபொழுதே, வடவடாடி வஸ்துக்களை சுஹாவமாவதுபோல், தனது யடி ரூபவையான பிராட்டியை விட்டபொழுதே யடிபான ஹவா னுடைய ஸுதெயே சுஹாவமாகும். இவ்வயுத்தை ‘யாரய த்ராதநொஷெஹம்’ என்று திருவுடி மிகவும் விஸ்யப்பட்டார். ஆனதால்; வடவடகூங்களைப்போல் பிறிவாற்றாமையை யுடையது பெருமானும் பிராட்டியுமாகும் ஸ்ரீரூபாகுமெனக் கொ ள்ளவேண்டும். இதையே சுபூயஹாவமென ஸ்ரீமூணரூபகொ ளாடிகளும் வடுவெடாடாஹுத தடிநுமூண வஹுபூரி ணங்களும் கூறின. இதை சுவிரஹஸ்யபித ஜோநத்தால் வந் ததென்று நமதன்பர் எழுதினார். ஜோநத்தில் சுவிரஹகூமும், விரஹகூமு மெவ்விதம்? நெருங்கி விழுதலும் பிரிந்துவிழுதலு மாம். விஷயங்களை ஐஹியஅரார பற்றும் ஜோநம் நெருங்கி விழுவதென்றால், இந்த ஜோநமென்பது ஸ்ரீஸூவஸ்துவோ சு ஸ்ரீஸூவஸ்துவோவெனில்; சுஸ்ரீஸூவஸ்துவாகையா விதற்கு விரஹகூவிரஹகூம் சுஸாஹாவிதமேயாம். ஸ்ரீரூபத்தாலும் மூணத்தாலும் பிராட்டிக்கு ஜோநாவிசுமுண்டெனப் பற்பல பூரிணங்க ளுடாஹுதங்களாகையால் ‘பூரிணத்தாலும்’ எ ன்று அன்பர் மொழிந்தது சுஸாமதம். ஆகையா லெவ்விதத்தி

லும் , சவிரவ ஸாவடிதஜோநதாரா' என்றதிசையாது. சில விடங்களில் ஜோநத்திற்கு விரவகூர்விரவகூர் கூறப்பட்டதும் வலாவணஸயில் ஐந்தியதாரா உண்டாகும் ஸக்யத் ஸக்யத் ஐஷ்டேகநா மண்ணமான ப்ரஸாரணா ப்ரஸாரணகூத்தைப் பற்றியேயாம். ரோஷாவணஸயிலோ யஜ்ஞஹுத் ஜோநத்திற்கு ப்வரிவஹுணுவிஹுணும் மித ரோஷ ஸவபுஸாரணமா கையால், அங்கு ராஸாரஜோநததோடு ஸவபுருடைய யஜ்ஞ ஹுத்ஜோநதத்திற்கும் சவிரவ ஸாவடிதகூம் துமே. ஆகையால் பிராட்டியின் சவிரவஸாவடித ஜோநத்தால் வந்ததென்றது சுதிவ்ராவிஷ்டேஷத்தால் வரஜிஷ்டேஷமாகும். மேலுமிவர்கூறிய யுக்ஞ நாமண்ணமான ப்ரோணவநமும் சவாவமே. சப்யபுக்ஷி யென்பதற்கு யஜ்ஞயஜ்ஞபோல் சவநாஹுத்மென்றேபொருள். ஸஹிபொமஸிஷ்டந்யாயம் சொன்னபொழுதே மற்ற ஸவபுருடையாதி, ஸவபுஸாரணாதி, சுதவணவஸவெபுவாபாநகூ, ஸவெபுதகூ, சூதேபுரகூாதி ஸவபுங்களுமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸிலங்கனையாம்.

ஸவபுஜகூம் உஹருக்கும் ஸாராரணமென்பதும், ஸ்ரீஸ்தாங்கிரசால் , ஷெவிகூநஹிராயிநது ஹரிணா நாவிகூயா ஸஜோயதெ யஜ்ஞவெவ யோவிரெநவ யுவயொ ஸவபுஜகூ ஹிபதெ ||” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வுத்திற்கு ரோமம் , யஸுராவெ ” என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுருகியும் “ சுநவபிகூஹிரோஹிஷீ ” என்ற வெபுபு ஸவபுஹமும். இங்கு , யுவயொ ” என்றுஸாரிநாயிகாரணமா யெடுத்ததாலே ஹவததுஹும் ஸாரஸமாகவே ஸிலம். ஆகையால் வாரூஷெதகூாதிக்கரிவருக்கல்லபென்று கூறியதும் சவாமதமேயாம். ஏனெனில்; வாரூஷெதகூரோஹியதெ” என்ற பொழுதே வாரிவ வுஹவாரியையும் விட்டகலாத் பிராட்டியின் வெவரிஷ்டும் ஸுதவிலமாய் வந்து கூடும். இதுவும் ஸஹிபொமஸிஷ்ட ந்யாயவிலமேயாம். மேலும்; ஷொகூவாபுரும்,

தனிவணவத்தில், உகூயபேடும் ஈரஹுநயதி, என்று சொல்
லுகையாலும்” என்றும், ஆகயிப்படி யிவளுடைய ஸ்ராவம்
வ்யூகிதி வ்யூகிதேபுரா நஹுமா யல்நாதிசாமையாலும்”
என்றும், “இவனுடைய ரகக்ஷகஸெவிகைகள் உகூயுதிரு
கெணயில்லை” என்றும் கூறினர். “சுஸ்யபெணாவிதாவிமமு
ணஸ்ய” என்றபொழுது, சுவிமமுணங்கரில் பிராட்டியையு
மோர் முணமாக ஸேஷகஜ்ஜாண முணங்களிலும் வ்யாநம்
உகூயுராவமாயகையாலும்” என்ற வாக்யத்தாற் கூறியதால்
தொகையாயு தேப்படிக்கும் பிராட்டி ஸாஸ்யம்உவாயுசெ
யிலுமுண்டெனவாயிற்று. அன்றியும் வாரி ஸ்ராகத்திலுள்ள
(பா) என்ற வடித்திற்கு வ்யாவாதிக்கும்பொழுது, “ஸ்ரீபாணம்
நாராயணனுமாயிருந்த என்னை என்றபடி” என்று தனிவாரித்
தில் தொகையாயுரே விஸுரித்தார். ஆகையா ஸேவிகைத்
தில் ஸாகெதராபாநாஜே நீஸுரர் தீநாராயம் விதயமேயாம்.
மேலும்; ஸெநெஸாடிகளிடமும் சுதிவ்யாவீவருமென்ற ஸா
கெகக்கு உதயபாவவாடி ஸாஸ்யநாயத்தால் தெளியவேண்டும்.
அதெங்கனெயெனில்; ஸெநெஸாடிகளெல்லா மிவளுக்கு மீயா
பிவாவத்திலிருப்பதாலும், வாயகவநவாவத்தாலும் “கூபீ
யஹுகூ ஜிதஸெஷஹஜிநா க்ஷபாமிஸுஷ்டா த்ஹரணயடி
யா! ப்ரியெணஸெநா வதிநாநுலெடி தத்யாநாஜாநத
பேஜாரவீக்ஷெணே” என்று நித்யஸூத்ரிகளான சுநதமரூ
வஸ்ராவ வஸாவொக்யநதாரம் இவ்விஷகெநஸூத்ரிகையையும்
ததோநாயிகரணமாய் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், “உகய-
யஸ்யாவநம்” துடங்கி “தயாஸஹாவீநம்” வரையிலுள்ள
முன்று ஸ்ராகங்களால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்ராவஸ்வாவங்களை
“ஸெவெஸூத்ரெண” த்யாடியால் ஸஷ்டமாய்க் கூறியருள
ப்படுகையாலும், வந்தஹாஷுத்தில் “தடிவிநாஹுத வெஸு
நாஹுஸ்ய. ஹெதகெகாதி” என்றருளிச்செய்வதாலும் பிரா
ட்டியாரின் ஸ்ராவஸூத்ரவமுணவிவெஸுயாடிகளெல்லாம்
சுநவயிக தீவிமையோடு கூடியதென்று வெடியுட ஸூஹ

[illegible]

இங்குள்ள வுஹதீ ஸ்வம் வுஹத்திற்குள்ள வுஹகூழி
 முண்பொமத்தை யிவருக்கு முண்டெனக்காட்டிகறது. வவ
 யுத்திற்கு உவஹுஹணங்களாலும் வொயகமில்லாதிருக்க
 ஸுதவிர்ரொயத்தைதோதும் சுலிரோகித்தும் உக்ஷ்வரமாய் ஸரி
 யித்திருக்கையால்' என்ற வாகுத்தால் உக்ஷ்விஷபகமில்வா
 நாயமென வொப்பியும், முடிவில் அவையடியாக ஸுரூபவதொ
 விஹகும் பிராட்டிக்கு விவிக்கிறதேயெனக் கரைந்தும், பிரா
 தீவஸாரோநா 'முணதொவ்யூவதி
 யேயென 'சுநாஜிதீரூவஹ' என்றதுகொண்டு ஸுஹுரூப
 ஹத்தால் யாதொரு வவநவமும் ந்யாயவிரொயமு மில்லாதி
 ருக்கச்செய்தே ஸுதவிர்ரொயத்தைதோதும் நினைத்து ஹாஸிகா
 ரமாய் சுயுத்தைச் சிலவரிகளாற் புறட்டப்பார்த்தார். மேலு
 மிதேந்யாயத்தை 'வ்யாவகாவதில்ஹுஷாசு, காவெயததி
 ஷுநாவாவ ஜமதுராவும்; யயாஸவயுமதொவிஷு ஸுரெயெ
 வெபம்' உத்யூதிகளான ஹவஸாஸு நுத்யூவஹுஹண
 ங்களிலு ராரொவித்தங்கும் பொருளைப் புறப்பட்டப்பார்த்தார்.
 இவ்விஷயம் பற்பல பூரணங்களால் முன்பே நிரஸுமானுதுயி
 ங்கும் சிலவநங்களான 'விஸுஹுத தீநுபூஹுதா, விஸு
 ஸுஹுதீ, ஸுஸுரீய ஸவயுஹுதாநா, சுலெஸுநாஜம
 து, ஹவநஸுயிவதீ, த்யூவா தவயுஹி, நுஜாஸுதி
 ஷா மொகஸுயெலீ, தயாஅக்ஷுரூபவஹ வக்ஷுஸு
 ணுஸரோஹித: | முணதஸுஸுரூபவண வ்யூவதிஸுயார
 ணீதா || யயாஸியா ஜமதுராவும் ஸுரூபவணஸுஹாவத: | த
 யாவயூவ தீரூவயு மிபநீயதயெஸுரீ || ஜமதுராவுஹா
 வரம் ||' என்பவைகளை உக்ஷயு டுவுக்காரணாயுமாக வுடி
 ஸிப்பித்தோம். இதனால் நுதிகளுக்கு ஸுஹுதிவிரொய
 மாய்க்குறப்பட்ட வயுடும் வ்யுடுமாக்கப்பட்டது. மேலும்; டு
 ஷாததத்தில்.உக்ஷணஸுநயமில்லை யென்றதற்கும் வித்யுபகூ
 துததது வித்யுக்ஷமே வேண்டியதால், ஸுஹு க்ஷுஷமாசுவா
 வவது, க்ஷுஷம் ஸுஹுமாசுவவது, வை ருஹுமாசு

வாவது, இது அவையாகவாவது மாறவேண்டியதில்லை. விதிக்
 னாடி ஸவதுத் ஸவதுவண்புபாவிபன்று. இப்படியாகும்பொ
 முது விதிக் கூத்திற்கே கலாஹமும்வண்புபாஹுஹு விதிக்
 கூத்திற்குப்பொருளாயிருக்க வண்புலாஹுமே விதிக்மென்
 ற கலாஹவிராஹு முண்டாகும். கூதிஷ்வாடிதப்படி ஷ்த
 பொதமாயுள்ள வடம் தாஹு கதபுவிவகாஸிவிமாதவே
 நின்று, கூதிஷ்வாத நாடித்துடனே நிற்பதே த்துஷ்வாஹின்
 ஸதைக்குள்ள விஸைஷம். இங்ஙனல்லாது ஸகூமே க்ஷுஷ்மா
 ய்க்காணவேண்டுமென்றது உநதுதுக்கல்லாது ஸஸனுக்கு க
 ஸாஹாவிதமேயாம். இவ்விதம் ஸ்ரீதகவபுக்ஷஸிகையின் வ-
 வுபுபுரிவெடித்தில் வஹுபுக்ஷாமாய் க்ஷுபப்பட்டு ஸ்ரீயின்
 வெவவத்தைக் கண்டித்து, அதனால் தனக்கோர் வைவவத்தை
 யாஸித்து அது கைகூடாதே, உதாரபுரிவெடித்தால் உவாய
 கூத்தையும் வண்பிப்பதாய் புறப்பட்டார். இதுவாஹில் பூதி
 பாடிக்கப்பட்ட வாக ஸாடிங்களாலேயே அவ்வுபாயகூத்தையும்
 உகூதிக்கு ஸாவித்திருக்கின்றோமானாலும், மேல் வ-புபுபுபு
 வாகுத்தின்பேரில் அடையச் சிலவாகுக்களை யெழுதுகின்றோம்
 அவையாவன; கலிஹுஷ்ஸாஹு ஸ்ரீஹாராயணனால், “பொ
 வெவெஹாஸபு ஹிணொதிதவெஸு” என்றும், “பு-வகாஹாடி
 ஸா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே புவவநம் செய்யப்பட்ட
 வெவவாகுக்களிலும், வஹிராதுஸு க்ஷுதகஸஸுபகா நாரா
 யணஸபா” என்றும், “வகாவஹிராதுஸுபஸபா” என்றும்
 சொல்லுகிறபடி வஹிராதுஸாஸுத்திலும், “கூஷ்வெவொ
 நு ஸாஸா விஜிநாராயண ஸஹு கொஹுநொ ஹுவி
 வெவெதுப ஸஹாராத க்ஷுஷ்வெசு” என்றும், “நெஹிஷு
 ஸாவவிஷ்வெ” என்றும் கூறுகிறபடி வஹிவெடிமான ஸஹா
 ஹாரதத்திலும், “ஷ்வதா வாராஸாபுஹு யாஸவெது க்ஷுத
 ஹாநு” என்றும், “புராஸாராதஜா” என்றும், “ஷ்வெநெஹி
 ஸுநிவாராய வாராஸாராய” என்றும் கூறப்பட்ட ஸஹாபுவிஜி
 யையுடைய ஸ்ரீ வாராஸா ஸஹாஷிபுயால் உவஹுஹிக்கப்பட்ட

[illegible]

தாபாபுங்களை ஸஸ்தாபபுவராவரபாபடியேனுக்கு வ்ராவ்
 மானபடியேவராஸிரிபுத்துப் பார்க்கும்பொழுதுபெருமானுக்குப்
 போல்பெரியபிராட்டியாருக்கும் உவாயகொவெயகூங்கனும், வி
 செஷாகாரமாயுள்ளவாரஷகாரகூழும் ஆகவாகாரத்யங்களு
 முண்டென நிலாஸபமாயும் ஸபுரோணமாயும் ஸஹுத்யாமிக
 துலுமாயும் தோன்றிய விஷயத்தைப்பற்றிய ப்ரோணங்களை
 யும் ததநுமுணந்யாயங்களையும் நாதிலாபுஹ விஷ்ணுமக
 மேல் உவவாடிக்கிறதாவது;— நமதன்பர் ஸ்ரீதக்பவ காலிகை
 யின் னுகுவது பாடத்தில், 'ப்ரபுராவபுனையிவெபுரான்
 தானே ஹவவாஸத்திலே' என்று துடங்கி, சுஹாஸீதாபுரவா
 யொவெ ஸாக்ஷாதுக்ஷ்வதிஸ்பா | அகஸீ: வாருஷகாரெண
 வஹா ப்ரவியொமிதி || வந்தஸ்யாஸாவிஸெஷாப்யா நிமரோதெ
 ஷாஸஸ்துதெ | சுகிஹெதேகஸாரணா: கெவிஜ்ஜாயிகா:
 வாந: | தீதாஹொரூஹஅஃஅஃ ப்ரவடி ஸ்ரீதராமஸா:
 அகஸீ: வாருஷகாரெண ப்ரவவெனா வராநத || தீக்ஷிபா
 ப்ராபுஸெஸெஸ ப்ராபு: ப்ராவகெவெரோ | ஸ்வா: க்யதா
 டுடா: ப்ராபுனெ ரோவெவாநத ராமஸா: || தீக்ஷிபாபுதி
 ஜினுநாஹா ஸஸாரெ வத்தாரிய: | அகஸீ: வாருஷகாரெ
 நிபிபுஷாவர தீபிபுவி: | தீவாவி ததெஹுதக: நாத்யா
 அக்ஷணஹவெச: || ஸாவாபு: ஹுதபெபுரகா ஜிபாமாரூ
 வராவரா: ததஸா ப்ராபுபெஷெலீ ஸவபுஷெகெஸாராபி
 யா: || உதிஷெலீ வாரஸ்துத வஸாஷெலா ஸரோஸுதெச:
 என்றளவாயுள்ள சில ப்ரோணவநங்களையுமிப்படியே ஸ்ரீயாசு
 நெஷிகருடையதென்றும், இராமானுசனுடையதென்றும், திரு
 க்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுடையதென்றும், நடாதாள் அம்மருகு
 டையதென்றும், ஸ்ரீவெஷ்வராவ ஹ்ருடையதென்றும், ரஹஸ்ய
 த்யபாதிசுர ரஹஸ்யரதாவலி ரஹஸ்யத்யவாஹக வ்யா
 டுடிஹாஷு வதாஸோகீ ஹாஷுவிரொப வரிஹார க்யாயி
 கார ஸாரஸாராதிதளால் ஸ்ரீதீஷிகருடையதென்றும், ஸ்ரீ
 நயிலாசச்சரியருடையதென்றும், பத்பல பாக்யங்களால் பிராட்

டிக்குப்பொருஷகாரகுவே நிராடுவகம், எம்பெருமானுக்கு உவாயகுவே நிராடுவகமென்னுமாயும் ஸகலாவாயு ஸஸ்த மென்றதாயிற்று. சுதவனவ ஸவபூத லொகமாரு நிரிபுத மான ஸ்ரீவநவநுஷண லிஷுஸாஸ வுஷுநதத்தில், “பொரு ஷகாரமென்றும், உவாயமென்றும் இவற்றை நிராடுவகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் பொருஷகாரகுவும், ஸாஸ வுஷுநக்குவாயகுவும் ஸலாயாரணமென்று தோற்றுகைக்காக.” என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு ஶேவம் ஸ்ரீவராங்குஸ லாஷு காராஹி வெடான டெஸிகான வடுவபூவாயுர்களுடைய ஸ்ரீ ஸாடுகிகள்” என்று சில வாக்யங்களையும் கூடிவது பூடும் வரையில் பூவணித்தெழுதினார்.

இவ்விதம் பத்து பூடங்கள் வரையில் விஸுரித்தெழுதிய படுவபூவகியான நமதன்பர் யாரைத் தனக்கு பூதிவாடியாக நினைத்திவ்விதமெழுதினதென்று வயபூரெலிக்கும்கால், வரா ஜுஸாஹி டெஸிகானமான ஸகலாவாயு ஸ்ரீஸாடுகிகளும் வராஸுரவிருடாயில்லாதே தமது லிபானத்திற்கே யநுகடு மென்று நிவிடவாடிமாய் ஸ்ரீஶே ஶிகளையும் தமது வ க்ஷத்திற்கனுசுலரென்றே நிஸு பி த்து க் கெ கா ண் ட னர். அதன்பேரிலிம் முனிசுவரர் ஸ்ரீக்கு உவாயகுவில்லையென்று (ச௦) பூடங்களால் விவாடித்தது நிஹேஷுகமா யிருக்கின்றது. அல்லாது ஸ்ரீஶேஸிகஸாடுகிகளையே தமக்குப் படுவபூவகி மாக வெத்தால், டெஸிகானபடுவபூவாயுர் ஸ்ரீஸாடுகிகள் தம்முடைய லிபானத்திற்கு ஶேவமென்றது நிரிபுடுமும் படுவெபூதா விராஜமுமாம். வேறு ஸ்ரீதகவலிபானக தபூவான ஸாக்ஷாஸுஸாரியே தனக்கு பூதிவகியென்றால் ஸ்ரீ ஶீதரகாலாஹா லிவாயாயு வராவராஹ ஸப்பூவாயு மிப்படியே யிருப்பதாலும் அந்த ஸூரி ஸ்ரீஶேஸிகனருளிச்செ ய்த ஸ்ரீஸாஸாஸ நிஷுராதலாலும் ததாரஸாஸுடுமமாகவே ஸ்ரீதகவலிபானத்தில் ஸ்ரீஶேஸிக லிபானத்தையே அருளிச் செய்ததாலும் ஸாக்ஷாஸுஸாரி பூதிவகியாவதுகூடாது.

ஆகமுந்த ஸாகெதராபாநுஜி ருநீஸாருக்கு ஸெதாஸ்தம்
 ப்ரதாயிகளெல்லாம் ப்ரதிவக்ஷிகளாயினர். இவர்ப்ரதிவக்ஷி
 களானத்ரிஷ்டைதஸ்யையுடைய மனமபோவிருக்கும்ரஹஸ்யத்
 யஸாரம்போன்றயிம்முவரும்ஸ்ரீஜெஹஸ்யத்ரயஸாநாநி ஷட்களா
 தலால் ஊதசுக்கதடாவான ஸ்ரீஜெதவிதாசுக்கலிஹ ஸவட்தஞ்
 ஸ்ததஞ்ஞாஹய வெஜாஹாஹயதுன ஸ்ரீஜெஸிகளே யிவருக்கு
 ப்ரதிவக்ஷியும், இவரது ஸ்ரீஜெஹஸ்யத்ரயஸாராஜி ஸ்ரீஸூ
 கிகளே ப்ரதிவக்ஷ மூயங்களுமாம். ஆகையாவியர் கூறாவெ
 டமில்லாதவரைப்போல் ரொடநசீவன ஸநாயபனுக்குக் கடி
 லேவைய ப்ரதாஸுநம்போலும், ஸிபாவநயந நிஜீவந த்ராயம்
 போலும் சுஸுடாஜிகளே ப்ரதொஹநம் செய்யவேண்டி யிப்படி
 யெழுதினபடியாம். அன்றியும்; ஓரோர் மூயத்தைப் வரிஸீ
 மிக்கப்புகுங்கால் உவசுரொவ ஸஹாராயுங்களை விவாரி
 த்து தடிவிரொயமாகவே ஜெஜெத்திலுள்ள வாகுங்களுக்கும்
 சுயடும் செய்யவேண்டியது ஸஜீவீநந த்ராயஸிக்ஷித ஸசுபக்ஷி
 வக்ஷம். மற்றது கூடிவடிவக்ஷம் இவ்விஷயத்தையும் நமதன்
 பர், தமது வுஷுதத்தின் கூசு வது வுடத்தில், உவசுரொ
 வஸஹாரங்களுக்கு விரொயமுண்டாகையால், இரண்டிற்கு
 ஜெவிரொயமாக வடிவனுடும் பண்ணவேணும். என்றெழுத
 ப்பட்ட வாகுத்தால் நன்குணர்ந்தவசெனவும் தோன்றுகிறது
 என்றாலும்; இவ்வித த்ராயங்களெல்லாம் தன் ஜெதவாஜத்திற்கு
 ரோதும் ப்ரவ்ருதமாகுமென்ற ஊராஸையுமுளது. ஜீவட்கால
 த்தாலே வராவரையாய் வருகிற வஸுஜெஸிக ஸஹாபாயுட
 ங்களெல்லாம் வரகாலாஹாஸிவஸாஜி ஸஹாபாயஸுர்களை
 ன்ற யிம்முவருக்குந் தோன்றுதே யிம்முனீசவருக்குரோதும் ஊ
 தஜிவரீதமாய்த் தோற்றக் காரணம் ஸாஹிஜெ ஜெதப்ரதிபா
 ஹிநிவெஸரோதும்ல்லாதே காரணாஹாமில்லையேயாம். அன்றியும்
 ஸ்ரீஜெஸிகளருளிச்செய்த உதாராவஸாமூயமே ப்ரோணதம
 மென்று சிஷ் பிதற்றுமது இம்ருநீஸாருக்கும், வஹஸூஷ
 ணஜீபோஸாகாரருக்கும் ஐஷுமில்லாததென்று மிவர் வாகுங்

களால் தெரியலாயிற்று. மேலும்; இவ்வன்பர்காட்டிய வாரூஷகாராகுபோது அக்ஷணத்திற்கு மேல்உவாயக வஸிஷ்டமவரமான ஸ்ரீஹேஸிக லிங்க ஸுருத்திகளும் நம்மாவிப்பொழுது ஸ்ரீஹேஸிக பிச்சுக்கப்படுமேயானால் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீஹேஸிகமே ஸ்ரீ ஸுருக்கேச் சேர்ந்ததா? அல்லது நமக்கே சேர்ந்ததா? அல்லது உவாயகருக்கும்சேர்ந்ததா? என்னில்; வாரூஷகாராகுபோதும்ஸ்ரீக்குலக்ஷணம் உவாயகம் கலாமதம். அப்படிக்கு ஸ்ரீஹேஸிகது அருளிச்செய்யவில்லை. ஆகையால் வாரூஷகாராகுபோதுத்திலேயேநோக்கு என்று கூறியதால் உவாயகமுமுண்டென நம்மால் ஸ்ரீஹேஸிகமும் பண்ணப்படுமேயாகில் ஸ்ரீஹேஸிகருக்காவது அவரைப்போன்ற எந்த ஸ்ரீஹேஸிகருக்காவது கலாஹேஸிக ஸ்ரீஹேஸிகத்தில் கலப்பேயில்லாதுபோம். ஏனெனில்; உவாயகவஸுவிஸேஷணமாகிருக்கிற வாகாரத்தையுட்டிவருக்கு ஸ்வாயகத்திலையம் சொல்லும் வகைம் நிரவம்' என்று மணவாளமுனிவர் ரஹஸ்யபுத்திர ஸ்ரீஹேஸிகபுத்திரில் அய்யபுத்திரணத்தில் எழுதினாரென்று கட்டுவதுபாட்டத்தில் ஸ்ரீஹேஸிகத்தையெளியிட்டார். ஆகையால் பிராட்டியாருக்கு உவாயகஸ்ரீரத்தில் கலப்பும் அன்பர் ஸ்ரீரத்தில் கலந்துவாவம். இதற்காகவே பிராட்டியாருக்குள்ள விவாகத்தையும் பாழாக்கி ஜீவகொடியில் சேர்த்து ஸ்ரீஹேஸிகத்தையணுவாக்கி கடுவாரூஷகாரகத்தை போதுமொத்ததுபோலிப்பொழுது கூறுவது. இதுவும் பாழாகுமென்ற கடுமையைய முன்பே கூறினோம். ஆனதுபற்றி ஓடுவில் ஸ்ரீஹேஸிக யென்றவனைப்போல் ஸ்ரீஹேஸிகபுத்திரையும் பாழாக்கி தனது வதிகாபாயுட்களுடைய ஸ்ரீஹேஸிகருக்கும் வறியவா வரவராஸுமில்லாதே நெஞ்சில் தோன்றியதைச் சொல்லி ஸ்ரீஹேஸிகம் யாரோஜாதர்போல் திரியவேண்டுமென்றதை ஸ்ரீஹேஸிகமாக வுவஹேஸிக்க வாரொலித்தே யிவ்விதம் பலர் வுலகங்களை யெழுதினதும், அதையொட்டியிவரும், ஸ்ரீஹேஸிகம் கடுவாபுவிஸாணி | ம.தா.நு.ம.தி.கொ.வொ. கொ.ந.கொ.கொ. வாராஸாபுதி. ||' என்றபடி. அவ்வபுத்திரையே ஸ்ரீஹேஸிகத்தின்

தோர் வுஷுகமெழுதினார். அதில் முற்படக் காட்டப்பட்ட
ஸ்ரீவாஹிராசுவநங்களில்; அகழீ: பாராஷகாரெண, அகழீ:
பாராஷகாரெண, அகழீ: பாராஷகாரகெ, உதிஷெலீ:
பாராஷகா' என்றவைகளால் அகழிக்குள்ள பாராஷகார
கூம் கூறப்பட்டது. அன்றிடும்; வனதஸ்யாஸவிஸெஷாயம்,
நாந்யாஅகஷணம் ஹவெசு' என்ற இவைபிரண்டு வநங்களும்
பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள விஸெஷஅகஷண மிப்பாராஷகா
ரகூமென்று ஓர் சூகிரத்தை விசேஷித்துக் கூட்டிற்று. (வனத
ஸ்யா கயவிஸெஷா) என்ற பாயம். இதற்கு இவருக்கீதோர்
விசேஷமுமெனப் பொருள். (நாந்யா அகஷணம் ஹவெசு).
என்றதற்கு மிதுவே கருத்தென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆகை
யாலிதுகொண்டு உதராகாரத்தை நிவதிடக்க வழியில்லை. மே
லும், சுஹாஸீதாஸ்யா வாயொவெ' என்றபொழுது என்னு
டைய பூஷிக்கு நானே உவாயமெனப் பொருளாவதால் தேற்
றலேகாரம்கொண்டுஅகழீக்கு மற்றபுபாயஸுராயயமில்லையெனப்
பார்ப்பராகையால் சுஸுவஸத்திற்கு 'அகழீவதிஸ்யம்' என்ற
விஸெஷணம் பூயாது. அதாவது, ஸ்ரீரானகிய நானே நேரிட
உவாயமென்றது. நேரிடவென்றது ஹதிபொதாழிகளை யுடையி
ட 'வெண்டாமென்ற கருத்தைப்பற்றி. 'பூவாஸ்யா பூவக
ஸெவரோ.. என்றதற்கு மிதேபொருள். எவ்விடத்திலுந் தத்தி
களுக்குள் சுநுதரரை பூரணம் கூறினும் ஸஹியொம ஸிஷ
நாயப்படி யிருவரையும் கூறினதுபோலவே என்று முன்பே
பலவிடத்திலும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் (ரோ) என்றதற்கும்
'ஸ்ரீவிஸிஷாஸாம்' என்றே பொருளாகும். சுதாயஸா: பூ
ஸ்யுனெரோவெநாநுரோநஸா: ' என்றது உவெயடிஸெஷில்
தன்னையே அடைவார்களெனக் கருத்து. இதனால் உதரவமபூ
வி நிவதிடக்கப்பட்டது. மேலும், 'ரோஸெஷெஷுலி' என்
றதையே பூரணமாகப்பற்றி ஓகாகாயாபுரும் உரோஸெஷாகந்
திற்கு மஹமாகக் கூறியதால் இங்குள்ள வநகாரம், உவெயகூ
த்தை மெய்த் பூதிவகிசுளுக்கு ஏன் வாயகூமாகாது ஆகை

யில் எங்கெங்கு எவ்விதம் கூறினாலும் சுந்யுதரொதூஷித
 பொருவிமுஹணம் லிங்கமேயாம். ஆகையெவ்வளவால் ஹவ
 லாஸவராஸா ஸூதிகளிலிருந்து காண்பித்த வவநங்களெல்
 லாம் தனக்கனுகலங்களென்று ஸ்மித்தது ஸ்ரீரோத்ருமாய் ஹ
 லிங்கியில்லாதே போயின. அகூதிக்குள்ள உவாயக்யமில்லை என்
 றதற்கு வுரூஷகார ரோத்ருமே, உவாயக்ய மிவருக்கில்லை
 யென்று பொருள்படக்கூடிய, நாலுக்கூர உவாயக்யம் வடகூர்
 கெவலம் ஸூதா' என்றவோர் வவநம் இனி வுண்ண விஷயத்
 திற்குப்போல் கலிவுரூஷ வியெயரானவோர் லிங்கியியால்
 டிஷ்டமாதேவனும். அல்லாது மத்யுராமில்லை. இவைபோலவே
 தான் மற்ற வுரூஷகார ஸ்ரீயோத்ரு ஹவலூ ரோத்ரு டெஸிக்
 ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் சுயபூஷித்யைகை கண்டுகொள்வது.
 அவைகளுள் ஸ்ரீடெஸிக் ஸ்ரீ டெஹஸூத்யஸாரத்தின் அபா
 யிகாரத்தில் கூறிபருளிய, "இவ்வுரூஷகாரம் வந்தத்திற்குப்
 வுரூஷகாரணம்." என்றதற்கு நமதன்பர் வுரூஷகார
 காரணமென்றிருப்பதால் ஸ்ரீக்கு உவாயக்யரத்தில் சுவயமில்
 லையென்று ஸ்ரீத்தார். ஆகையாலிவ்வாக்யத்தைத் தமது ஸ்ரீதக்ஷ
 பூகாரிகையின் சுச, சுரு, சுசுவது வுடங்குகளில் எழுதிக்கா
 ப்டினார். இவ்வாக்யத்திலுள்ள " வுரூஷகார " என்றதற்கா
 யாரமென்று கினைத்து ஸ்ரீஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யத்தினி
 ன்றும், "அத்தலையில் லிங்கியைப் பூசு வாதுஷாதிஸயத்தாலு
 ம், இத்தலையில் ரோத்ருக்ய பூசுதவாதஷாதிஸயத்தாலும் மறு
 க்கவொண்ணாத வுரூஷகாரமுமாய்," என்ற வாக்யத்தையும்
 விரொயவரிஹார ரஹஸ்யத்தினின்றும், "அவள் டெஸிக்
 கயும், இவள் வுரூஷகாரமாகவும், "யுவக்யாஹதமெ
 வி, வாதுஷா: பூசுபிதா பூவெஷிஸிபதரிபம்" ஐத்யாதி
 களிற்படியே ஸூத்யவ்யவணஸூ நடக்கிறதாய்கையால் விவக்ஷண
 மூண ஸம்வ்யங்கியுடைய ஸூத்யஸாரி இம்முதத்தால்
 கைக்கொள்ளுகிறான்." என்ற வாக்யத்தையும், ஸாஸூதவி
 ரொய வரிஹாரத்தினின்றும், "மூணஸம்வ்ய ஜ்ஷஸூ

விடுஷாம்புருஷகாரதா! ரக்ஷணம்நிஜஸங்கு வ டிதிநிண்டி
 யதெய்யுமெய்யு:” என்ற சொகாடிகளான சில வாக்குத்தையும்
 உடர்ஹரிக்கவும் செய்தார். இப்பணிப்பெல்லாம் அந்தந்தமு
 யங்களின் வுடுவொத்த வாக்கு வராஜேயுத்தாலும், ஸுதிதாவி
 ரோந்தாலும் ஏற்பட்டவை. அடுத்தவனெயினில்; உயாயிகா
 ரத்தில், ஸோவெகுகுண பூருஷனுக்கவெகுகித்தலைகட்
 டிக்கொடுக்கவென்று” பூருஷகாரகத்தை ஸ்ரீக்கு ஸூவி
 த்து, இப்பூருஷகாரம் சுயு ஸூவாவாநுஷாந மொகடி
 வடிபூருடுதி பூருதிஸூதி ஸிவமெனவும் வலம்கட்டி முடிவில்
 ‘இப்படி. பிவருக்கு ஸவெய்யுராநு திருவடிசளில் வடககம் வ
 ஹு பூராணஸிவமாகையாலிங்கு மிவ்வவகைக்கொள்ள வுரி
 தம்’ எனவுமருளிச்செய்து வந்ததனதாரம் ஸிவாவதொகந
 நூயத்தால், ‘இப்படி பூருஷகாரவருதையுமாய் விடுவா
 வாய விடுவெணமுமாய்க்கொண்டு சூருயிக்கப்படும்.’ என்றும்
 எல்லா வஸ்துக்களாலு ரோருயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுந்தானு
 ருயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாடி ஸவ
 ங்கள் ஸ்ரீயு:வதிக்குச் சொல்லுந் கட்டளையை,விஷுவதிக்கும்
 சொல்லிற்றும்’ என்றும், ‘ஸூணாதிநிவிதாநு கொஷாநு’ என்
 னு வுததியானதுபொழுது, ‘மகூரா ஸஹஹுஷீகெஸோ...
 மீயதெ !’ என்றும், வேரிமாறுத பூமேலிருப்பாள்வினைதீர்க்கும்”
 என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உவாயாயிகாரிகளுக்கு விடுவாயி
 யான கடுவாடிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்’ என்றும், இவைகளை
 யெல்லாம் ஸுமுஹித்து, ஸோஜுவாய உவெயஸ ஸூருவாடி
 ஸிவெடுணை | பூயித: பூதிஸுஸ்யீ ஸ்ரீராநு நிஜகூ
 ஷா || ‘ஸ்ரீராநு என்று பொதுவிலேசொன்னாலும் பூராணாநு
 ஸாரத்தாலே இங்கு ஸ்ரீயு:வதி என்றபடி’ என்றும், ‘இங்கு
 மங்குந் திருமாலன்றி யின்மைகண்டு’ என்றுமுமாய உடுவெயி
 லும் மஹடுவெயிலும் ஸ்ரீவிவத்திற் சொன்ன நித்யபொமத்
 தை யநுஸுயித்தார்’ என்றும், ‘உரணாநிதி வக்துரிதியு
 பூஸுஜிதம் | மூயுடுவெயிலாவஹாஸு ககவதி பூயாநு

தொழையாக ! தஸ்யோஜிஸவதீ கெஸவீதீயொகிஸாஹஸம் ।
தயாதெத்யவராஜ்யஸிபுதம் மாருஸாஹஸம் ॥” இப்ப
யிருக்க பிவகை விசெஷணமாகக் கொள்ளில் ஸவபுஸகிஹவி
ரொயம் வருமென்பார்க்கு இப்பாருஷகாராவெகைபிலும்,
ஸவபுஸகிஹவிரொயம் ப்ருஸாமிக்கும்’ என்றும், இப்படியே
ஸ்வஹபுஜ்யாரினியான விவளாலே விசிஷ்டரூபக்கொண்டு ஸரா
ணுனாகைய மீஸா ஸாதனா நியதமென்று கொண்டால்
ஒரு ப்ருணத்திற்கும் வி ரொய மில்லை’ என்றும்,
‘இப்படி அயத்தில் வடிவங்களிலடவே ஸவாபுஸவாவங்க
ளாலே வாருஷகாரயொமம், அதன் தித்யும், உவாய
‘வெஸிஷ்ட’ என்றும், ‘ஸவபுஸாபியாய் ஸவபுஸகார நி
ரதிஸப ஹொயனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத
நாராயணந் திருவடிகளில்’ என்று துடங்கி ‘ஸ்ரீரானநாராய
ணன் திருவடிகளில் சுமவஹுக ஸவஹமான வாதுகநாஹா
ஸபிஷ்டணம் பண்ணுகிறேனென்று அயத்தில்திரண்டபொருள்.’
என்றும் அயாயிகாரத்தில் ஸாதமாயுள்ள வாகுபவிகளையும்,
இவ்ரெடுத்த வாகுத்திற்கு முற்பட்ட, இது உதாரவணத்திற்
போலே ப்ருவபுஷணத்திலும் விசெஷணமென்னுமிடமும்
உவாய்விசெஷணங்களால் உவாயதிகும் வாராதென்னுமிட
மும் விவெவாவாயசொயநத்திலே சொன்னோ’ மென்றும்,
‘நாராயணன் ஸரணனும்பொழுது உகீவிசிஷ்டன யிருக்கு
மென்கைக்காக ப்ருவபுஷணத்தில் ஸ்ரீவஸம்.’ என்றும், ‘உ
வாயபுஷங்களிலிங்கு ப்ருயாநஹுதன் ஸ்ரீரான நாரா
யணனாகையாலே யிரண்டிடத்திலுங் கிடக்கிற ஸவிசெஷண நார
ராயணஸவம் வ்ராவாநாமாய் நின்றவளவில்.’ என்றும், ‘ஹ
வஹாராயணானி தீதாநாரஹு வ்ராவாநஹு’ என்று
துடங்கி ஸ்ரீவஸவாவிபெருத்ததை யருளிச்செய்தார். சுவிவ
ஹொ ப்ருதநீகெத்யாபியாலே வ்ராவாநஹுமண வி
ஹுதிகளைப்பாக்கவருளிச்செய்கையாலே நாராயணஸவாபுஷம்
வ்ராவாநாமாயிற்று. முற்படப்பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்த

புறவாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலை
தோற்றங்களைக் கவனிக்கும் நோக்கத்துடன் நோக்கப்படுகின்ற வரலாற்று
மருளிச்செய்தார். கருணாநிதி, 'ஸ்ரீமதாராயண' என்று வந்த
பாப வாழ்க்கையில் புகழ்மையான வரலாற்றுத் தகவல்கள்
உடம்பண்ணி யருளிஞர்.' என்று முன்நினைவாகக் கூறிய
கனையும் புகழ்மையானவராகப் புகழ்மையான வரலாற்றுப் பண
னும்பொழுது ஸ்ரீமதாராயணமைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்
டியார் புறவாழ்க்கைநிகழ்ச்சிகளையே வரம்பையாய் மன
த்திற்குக் கருணாமாவாளெனவும், உவாய்நிரத்தி லையமில்
லாதவாளெனவும் கூறச்சிறிதேனும் விரகில்லை. ஆகையால்தான்
என்று : 'புறவாழ்க்கை' என்றதற்குக் கருத்துயாதெனில்; சூர
புலவிராஜபணம் தனக்கு மேலுள்ள வரலாற்றுகளில் போஜிப்பி
க்குமாப்போல், இவளிடம் புறவாழ்க்கைநிகழ்ச்சிச் செய்தபுகழ்
லவிராஜபணமும் தனக்கு மேலுள்ள உவாய்த்திலும் முட்டி
வைத்து அதினின்று சூரபுலவிராஜமைய உவாய்த்திலும் முட்டி
வைக்குமென்பது. இவ்வாறுதான் : சூரபுலவிராஜபணவத
ரம்பர பொய்யானதாய் புறவாழ்க்கைநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
திகளால் ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சியில் ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சி
ய்தார். ஆகையால்வரலாற்றுநிகழ்ச்சிகளால் ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சி
புறவாழ்க்கைநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
க்குளவென்பதும், உவாய்ப்புறவாழ்க்கைநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
ருமானுக் குள்ளதென்பதும். ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
யுடம்பிப்படி யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
புறவாழ்க்கைநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
சொல்வதாய் நினைத்து புகழ்மையானவராகச் செய்தது, புகழ்மையான
வரலாற்றுகளே முன்னதென்று அறியாததென விவரித்துக்கரு
டைய ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
தின் முகவுரையில் : ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி
புகழ்மையானவராகச் செய்தது, புகழ்மையானவராகச் செய்தது, புகழ்மையான
வரலாற்றுகளே முன்னதென்று அறியாததென விவரித்துக்கரு
டைய ஸ்ரீமதாராயணநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சிநிகழ்ச்சி

வலிபாணத்தையு முள்ளையடி அறியாமல்' என்றெழுதினார். ஆதலாலே வடுவெழுத்து வாகுடாபுந் றாயப்படி பிள்ளை லோகாயபுருடைய தேவபுத்தியையென்ன, ஸ்ரீதெவபுத்தியைபுத்தியுடைய வசுஸுபுத்தியைபுத்தியென்ன இவ்விரண்டினுடையமும் மாயங்குடமுதர்ந்திராயினர். மேலும் வடுவெழுத்தாகாரத்யம் பிராட்டிக்குள்ளதென ஸாரபுக்காரிகாகாராரும், ஷதநுத்தெ வுருஷகாரகொவாயகொ வெயகொநர் வுதிவாடிநஸு றாவெகித்தகாசு உகூ றாசொகாராரத்யபொமாய வணுதெயெபுத்தெவா சுகாரத்யபொவபொமிநித்யபொமஉயுத்தெ, உதிசுபுத்ய தஸுஸாபுத்ய டாயிசுசுமவடுவெழுத்து கசுபுத்யுத மஹாஹ, இங்கு உவாயெத்யுதிநர்' என்று வெளியிட்டார். தக்ஷமிப்படியிருக்க ஸுராரக்ஷுதியது ஸவபுத்ய கொள்ளாததேயாம். அன்றியும்; ஸ்ரீவிரோயவாரிஹாரத்தில் (அக) வது வாரிஹாரத்தில் ஸ்ரீக்குள்ள வுருஷகாரகூத்தை ஸூவித்து இதனுடன் (அச) வது வாரிஹாரத்தில் : வணுகனே றொகொவாயனென்று ஸாலும் சொல்லாநிற்க ஸவதீகனானவன் ஸாரணுனென்று அயத்தில்சொன்னால் உவாயதிகும் வுஸுமியாதோவெனில்; மூணவிபுஹாடிகளைப்போலே வதியுமிங்கு உவாயவீஸெஷணமாய் நிற்கையால் விஸிஷ்டாவாய மே க மாகையாலே வாலுனெருவனுமே ராதிநிவதகுகனென்னுமாப்போல் ஸ்ரீரானெருவனுமே ரகுகனென்ன விரோயமில்லை. இங்ஙனல்லாதபோது ஸாரடுவமொன்றையு மொழிந்த மூணாடிகள் வீஸெஷணமாய் நிற்கையாலும் உவாயதிகும் வுஸுமிக்கும். மூணவிபுஹங்களுடைய கடுந் றாடுவெஷஜிப்போலே வீஸெஷணங்களில் வெதநாவெதநவெஷஜிமும் உவாயதிகுமாகாது. இப்படியானால் உதரவணுத்திற்போலே வடுவெழுத்துத்திலும் ஸுரஸமாகத்தோற்றுக்கிறவெஸரிஷுத்தை வாயிச்சை ஸாஹஸம். விஸெஷணங்கள் தோளும் தனித்தனியேயுள்ள உவபொமவிஸெஷங்களையும் வஸுநுரடுவமாக யயாஸாலும் கண்டுகொள்வது

வலதுகூறுக்குத்தன் விசெஷணத்தால் ஸாபெகஷணதவிமுலா. வெகஷபோலே ஸவபுஸ்கிவிராஜமன்ரு" என்றுஸ்ரீக்குள் ள உபாயகத்தையும் அதில்வந்த ஸாகா வரிமாரத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். இப்படி சுதிஸ்டுமாயும் திஸ்டெஹ மாயுமருளிச் செய்தவாக்யாபுங்களை யாரும்நியார்பொல் தக மூயொகூஸவபுஸுபுடாயநிஷ்டர்களானநம்மிடமே, இம்முனீசு வார் தொஹகபூரவீடியில் ஸுருவீவிக்யம் பண்ணப்போன வர்போலும், ஸஜீநகசுமூரீபூர பூவாவத்தை ஸவூதாவின் டமேவு வநூலீப்பவன் போலும், சீரணவீதன் ஓடியேடிவூர வூஸூத்திலவிமுந்தது போலும்ஸ்ரீதகூபூகாஸிசெக வென்ற வோர்வூஸகத்தையெழுதி நம்முன்பு உரம்பண்ணினார். உ ருராயன்னுக்குயிலீரன்நாட்டிலுள்ளோரெல்லாம்.உஷாஷுபு சூதர்களாகத் தோன்றியது போல் வுடுவெபூதூர விரோயமில் லாதே ஸகமூயங்களிலும் பூதிவாஜிப்பட்டகவிதாக்கிகூ ஸூபூத்தின் கவிபூயத்தை வககபேஸமயா வூரணத்தால் தானும் ஸூமிதீது சூஸூகினரிலுள்ள மவூமூகிகளையும் ஸூ மிப்பிக்கையேற்பட்டார். இதைப்போன்ற மூடுவிலீயகூரணத் தையுடைய ஸூரூபுசூரையும் அவரது மூயத்தையும் தண்டு ஸதூஸூகூளே ன உதூபூஸ ஸாகூதிகளோடுகூட யொமூதாநுமூணமாக ஸூகூபூக்ககூடவன். மேலு மிவ்வள வேயல்ல, திவிதாக்கிகூவூவூரணியும் ஊவூரூ ரூமூஜவிலூகூவிலூபூஜூருமான ஸூநயிரூரவாயுருடைய ஸூ ஸூடுதூயையும் தனக்கநூகூடுமென்றார். இது பெருவியப்பு. அதாவது .மூணவிமூஹயொமெந யயொவாயொநவிலூதே ! வூரூவிலெஷணகூஹ நூவாயகூபூவூவூஹகூ" !! என்று தூட நூ வஹுவாகூருகளால் துதுக்கூண்டேபோய் ஓடுக்க த்தில். ஸூரீகூகூணாவாயு ஸூபூபூயலெஸூஸவூவூரெயெபூர வி மூரூவூரூவூரூமூஸூயாநெந வூரூஷகூரூகூபூ வூடுவூபூமூஸூயா, வூநூவி. ஸூரூரூமூகூரூபூகூ, ரேஸூரூணூ ஶீஸூஷணகூபூநூவி ஶேஸூ. பூயூஜூதே ரூ

தொழுவார்வாராயம் பூ-வாரூஷகாரவந்தாயாஃ வுத்
 ஸாரக்ஷணஸஹகாரிகா யாஜிதவனவெகி ஸவபுவேஷாதீர
 ன்னுள்ள வாக்யவஜிகள். இவ்வாக்யமும் பூகாரணம் வந்த
 பொழுது முன்பேயொருதரம் கூறப்பட்டது. ஸாரஸாராதிஸ்ரீ
 ஸ-குத்திகளும் விவாரிக்கப்படுக்காலொடு விலவருக்கு விதயமேயாவ
 தால் அவைகளுமில் வ்யாவ்யாநத்தால் வ்யாவ்யாதங்கள் போல
 வேயாம். இப்படி ஸ்ரீஜெஷிகளும், ஸ்ரீநயினாராயாபுரும்
 அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸ-குத்திகளின் ஸாண்டெககளை யொருவாறு வாரி
 ஹரித்தோமானாலும் ஸாராநயமாபுள்ள ப-டுவபுகுங்களுக்கும்
 வாரிஹாரம் கண்டிலோமாகையால் அவையையையேனமெல் பூ
 வஹிக்கப்படுவதாவது; ஸ்ரீஆளவந்தார். ஸ்ரீவாஷ்யகாரர், ஸ்ரீஹர்
 திருக்கருகைப் பிரான்பின்னான், நடாதாரம்மாள். ஸ்ரீவெஷ்யூ
 ஸஹட்டீருகவுள்ள வாயாபுர்களுடைய ஸ்ரீஸ-குத்திகளில் சில
 ஹமத்தையெடுத்து நமதன்பர் உஷாஹரித்த வையெல்லாம் ஸ்ரீ
 ஜெஷிகளெஷிக ஷிவ்யஸ-குத்தி வ-டுவபூவாரவாரா ஜெஷிநம்
 போல் ஸவஸானத்தில் நமதன்பருக்கு கூறா-டுவங்களை ஜில்ல.
 என்னில், அவையெல்லாம் வாரூஷகாரவந்தாக்ஷணிகவாக்ய
 ங்களையொழிய, உவாயக்யநிவாரகவாக்யங்களல்ல. ஒவ்வொரு
 ஜெஷிகளையும்விட விலவரித்து உவவாடிப்பதால் ஜெஷி வில
 ரிப்பதுபற்றி ஸ்ரீவாஷ்யகாராயத்தால் ஸ்ரீஜெஷிகவிவ்யஸ-கு
 திகள் ஜெஷிமெடுத்துவிஸ்தரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சிற்சில
 ங்தன்முன்பேயும் உஷாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீஜெஷிகளையே
 நம்நன்பர் தமது நெஞ்சில் பூதிவக்ஷிபாய் நினைத்து ஸ்ரீதகவ
 பூகாஸிகையென்ற வுஸகமெழுதினாரென்பதற்கு யிவர்ப-டு
 வபுகுத்திலுள்ள வாக்யங்களே நிஷிஷிநம். ஆகையால் நம்
 மாழ்வார் துடங்கிவடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை வரையிலுள்ளசூவா
 யுர்களுடையவும், திருக்கருகைப் பிரான்பின்னானதுடங்கி ஸ்ரீ
 நயினாராயாபுர் வரையிலுள்ள சூவாயுர்களுடையவும் பூரீ
 ணிகமெழுவினாராயம் ஸஸூஹவாநத்தில் யதகூதாவிலு
 தாரா ஷு ஹம். பூதகூத ஸ்ரீதகவபூகாஸிகெயிலேயே

மெய்வெயிஷ்டுவாடிய ஸ்ரீஸூக்திவிரோயங்களும் மொகா
வாபுராஜி ஸ்வாபு ஸூக்தி விரோயங்களும் மெய்வ
சூக்திவெயிஷ்டுவாடி விரோயங்களும் உள்ளவை.
இவ்விதமுள்ள வாக்யபூத்தையிவ்வியாகவுள்ள வாடிங்களால்
ஸூக்தியாபாநமுத ஸக்யபூராணங்களைக்கொண்டு மெய்வ
ஸூக்திகளில் பூசியுப்பித்தோம். ஆங்காங்கு அவ்வோபூரா
ணங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகயிதனால் கூஎவது புடத்தில்
விஜாணித்தெழுதிய 'பிராட்டிக்குப் பூராஷகாரகமே மிராடு
வகம். எம்பெருமானுக்கு உவாயகமே மிராடுவகமென்னு
மபூடும் ஸகலாவாபுஸுத மென்றதாயிற்று.' என்றவவ
விஜானும் மிதானம் கூதானா கூதானாயிற்று. இதுகொண்டு
மொகாவாபு ரஹஸ்யங்களும், தயூவூரூதெய்வா வர
வரவிஷ்டுவெயநங்களும், இவைகளைக்கொண்டாடும் உதரவி
சூதாவாலாங்களுடைய மெய்வங்களும் சுதூகம் மெய்வங்களென
வும் தீர்ந்தன. இனி மெய்வ தகூலாவாலங்களால் நமதன்பர்
கூறும் விவாடிங்களையும் மறுத்து ஸூக்திவெயிஷ்டுவாடியுத்தைப்பூசு
ஸூக்தம் பண்ணுவதாவது; கூஎவது புடத்தில் நமதன்பர்
செய்த பூசுதிவெயிஷ்டுவகத்தில், பிராட்டிக்குப் பூராஷகா
ரகமே கலாமதம், உவாயகமே மெய்வவநவிலும். யதூ
கூதூவி பூராஷகாரக வரவநங்கள் உயிஷ்டங்களான
தும் அவைகளையும் உவாயவரமாகவேகொள்ளவேணும். ஏனெ
னில்; ஸ்ரீஸூக்தம் ஸூக்தி ஹிஸூயாமென்ற யாதூவினின்று நிஷ
ஹமாகும்பொழுதும், 'ஸூக்தி விஸூரொளன்றயாதூவினின்று நிஷ
ஹமாகும்பொழுதும் ஸூக்தி மிவிதாந் ஷோஷாந் ஸூக்தி
மமமெனெஜிபூசு.' என்ற தகூலாவாபுஸு வபூரஹண
வெயத்தால் சுநிஷ்டிவிதூககமும் உஷ்டூவககமும்விலும்.
ஆகையாலிதுவே உவாயமாய் வநதூவாய் 'நிஸிஷ்டகமே பிரா
ட்டிக்கு லக்ஷணமாய் கவலாநத்தில் ஸ்ரீக்கு உவாயகமேயுள்ள
தென்பது."

இது ஸகலாபூசாய விஜமல்வாநகயால் இவ்விதமுள்ள

வருவதுவகையினாலு கூக உதாசுலிதமே, ஸுக்ஷிபுதாப
த்திலோ; ப்ராணவயத்தால் ப்ரமீம் ஸ்ரீக்குப்பாருஷகார
தமும், ததநனாரம் ஹவதாலாகும் ததவிநதயா-ததவ்யுதிக்
லக்யாசு ததிரெஷணக்யாசு வஹுப்ராண வலீலக்யாஉவா
யதயாவரணீபக்யமும் மூலாநுஷாநங்களால் வலிம். இவ்வ
யுத்தையருளிச்செய்த ஸ்ரீநயினாராவாயுர் ஸ்ரீஸுருகியையும்
முன்பே கூட்டும். ஆகையால் அன்பர் செய்த ப்ர வ-
யுதவக்ய ப்ரதிவாதித வாக்யங்களெல்லாம் போர விதவஹா
ஸ்யங்களாம். மேலும்; கூகுவது வாடத்தில், “ஸ்ரீக்கு உத
ரவணத்தால் யப, எப்படி
சுநநொபெயகும் வாராதோ அப்படியே வருவதுவணத்தில்
உவாயக்யாஸீகாரத்திலும் சுநநொவாயகும் வாராது” என்
றெழுதினார். இது ஸுக்ஷிபுமென்றாலும் இதற்கு மறுப்பக
(அக்)வது வாடத்தில் “உவாயகம் ஸஹகாயுனாரநெரு
பெக்ய ருபவமாயிருக்கையால் விஸேஷணத்தில் சுநமற்றி
ருக்கும். உபெயகத்திற்கு சுநநொம ஸஹகாரத்தில் ரஸாதி
ஸபமுண்டாகிறது ஓகாக ப்ரவலிபமாகையால், அங்கு விஸிஷ்ட
க்யம் விருபமன்று. ஆகையால் பிராட்டிக்கு வெதன்னைக்குறி
த்து உவாயுதிரெயில் வாருஷகாரக்யமொழிய காரணக்யா
யமில்லை” என்றெழுதினார்; இதற்கு நியாயம் இவ்வது இஃது
ரூபஹினார வேதில்லை. சுபாபிராணிகமானவஹம் ஸுருஹ
மானாலும் சுநவாபெயமாம்பொழுது, உருருஹங்கள் உரு
ரதொநிரஸநீபங்களே. இந்த ந்யாயமும் நமதாவ்ருக்கு ஜ்ஞா
த்யானதேயாமென்பதற்கு அவரது ஸ்ரீதகவபுக்ஸிகைதன்,
கூகுவது வாடத்தில், “நஹிவந விருவெ ந்யாயபுஹ
வதி” என்கிறபடியே கெவலு கூதகடங்களைநீட்டி ப்ரவல
ப்ராணங்களான ஸ்ரீவாஹிராது ஸாஸுபுதிநியத யதிபு
திவாடகங்களான வஹங்களை வாயிக்கலாகாது” என்றவாக்ய
திகளே ப்ராணம். ஆகையால் மக்யூரஸஹ ஹுஷீகெஸெரு
பெயாக்யாஸுருபவாய் ரக்யகஸவது வலிபுனெ வெதானெ

விவரீயதெ, ஸஹபடிதநீதவ, மாவொவம-ஞாநிதெ! ஸ்ரீ
 னாராயண சுஸாணுஸாணு சுநநுஸாணஸுதாடாரவிந்யு
 மஹாஸாணஸிஹம் ப்ரவக்ஷே|| வெஸ்யபுக்ஷாநதீம் வர்ஸி
 வஹ்வா கடுஸெலிஹிஜி ஹாஹவதெ விதீயது! கடுஸெநகி
 னிஹிதம் க்யுதித்யுயாஹ? க்யாஹஜெஸெ க்யுயகொய கீஹ
 ரஹாவ?|| நப்யுயமலிதெஸ்ரூதீர்வி|| ஸ்ரீயுபாய உவெய
 யு ஸ்ரூபாபாடி ஸிவபுணெ! ப்ரயிதஃபுதிஸாஹய ஸ்ரீ
 னிமலிதக்யுஹா! நொவாயபிஹிவஹெஹா|| உத்யாடி ஹவ
 வாவ ஸ்ரீயுபாயணாவாயது ஸ்ரீஸாநகிகளாகும் கீஹிபு
 னககெளஸ்வம் 'ஹக்ஷுஸாஹ' என்று ஸஹகாபுதூரத்தை
 க்குட்டியே சொல்லிபுருப்பதால் உவாயகம் ஸஹகாபுதூர
 நெநாடுவெக்ஷு ராடுவஹென்பது சுபாஹாணிகம். ஆனதால் உத
 ரவணத்திற்போல் படுவதுவணத்திற்கும் பொருள் கூற பா
 தென்றாலும் ஹாயகமாவது ஸாரஸ்யஹமாவதில்லை. இவ்வி
 தமே மறுபடியும் (அடு) வது வுட்டத்திலும் 'ஹவ்யுஸகியான
 வுரூஷனுக்கு ஒரு ஸீஸஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும்
 முற்பட ஸ்ரீயுஹம், பிராட்டி வுரூஷகாரமாக அவனே ஸா
 னுனென்று விஸெஷித்தில் தூசுவயபுமாகக்கடவது' என்
 றார். இங்கும் ஸவ்யுஸகியானவனுக்குப் வுரூஷகாரபு
 நெக்ஷுதூதும் ஹீஸியால் வேண்டுமோ. அப்பொழுது ஸவ்யு
 ஸகிதத்திற்கு ஹீஸி வாராதோ, ஸவ்யுஸகியாயும் கிதூத
 வுமுமுள்ள ஒருவனுக்கு வேறார் ஸீயின் ஸஹாயத்தின
 லேயே படுணட்கு விரிசியைச்சொல்லும் 'நமதஸ்பர் வுக்ஷம்
 தூதும் ஸவ்யுஸகிதூதிகளுக்கு ஹி ஹெதுவாகாதோ
 இவைகளுக்கு ப்ரஹாணஸ்யமுமுண்டென்கில் உவாயகத்திற்
 கும் படுவெயுதூபுரண ஸஹிபுயங்கெளஸ்வம் காண்கவில்
 லையோ. ஆகையால்தன்வகத்திற்கில்லாதே உதரவகத்திற்குரோ
 தும் ஸீயாஹக்ஷிநிதீநந்யாயம். விவஸிடிவஹாஸ்யம். அன்றியும்
 படுவதுவணத்திலுள்ள ஸ்ரீயுஹத்திற்குள்வ்விதமானமுண்டோ
 ஷங்கள் கூறப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் உதரவணஸு ஸ்ரீயு

ஷத்திலும் ஸாஹாவிதங்களாகையால் ஸரீபுயாநங்களாயிருக்கும் இரண்டு வடிவங்களுக்கும் பூரணத்தாலாவது அதையொட்டிய வஸ்துக்குத்தாலாவது ஸ்ரீஜாநாயக ஸ்ரீஸூக்திகளாலாவது நடுநடுநாயிக் கூறவிரகேயில்லை. இதில் வஸூஸெவம் தோன்று ம்பொழுது வதிபூயாநாடிகளால் ஸாலீய ஸரீபாநம் லிபிம். இவ்வகை வரிவாடிபெல்லாம் மூன்பே யொருதாம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது பூதிவக்ஷி வாகுத்தின் பேரில் கூறலானேம். ஆனதால் திராகியாகாது. மேலும்; “ரே ரேகோ ஸாரண வுஜ” என்றும் பொழுது “ரே ரே ரே ரேவஷுலிவஸுதே” என்றும், “ஸுஜாரீஜெஸெஷம்ஹி” என்ற பொழுது “உக்ஷீரஸஹஸுஷீகேஸ” என்றும் உவபவணங்களிலுமுள்ள ஸ்ரீஜவங்களுக்கும் பூயொஜதங்களை நிஷக்ஷவாதமாக பூரணங்களும் ஸ்ரீரீகரித்தன. இதன் பேரில் லெஹதாக்கரைப்போல் பேசும் வாக்ஷிகவாடிங்களெல்லாம் சூலாவங்க ளேயாம். ஹஸுஜெபுணமென்பது சுமபுஹிகவகுணமுமாயுள்ள லிஷுஜவது ஜெஸுகாதுஹலிஸுஜெபுண ரூபமென்று பூவதிவாடித்தில் கூறினோமாகையால் கெவலம் ஸெஷகூநாஸூயாநாருவ” மென்பதும் ஸரியல்ல. அன்றியும் ஸுகுமமா ராவாண லொகாநாயகருக்குமிதஸஸ்தம். ஸுஜெபுணாடிகளை ப்போல் ஸெஷகூநாஸூயாநமும் ஸுரூபவலிரூபம்” என்று பலவிடங்களிலும் நம்மால் முன்பே சுமாவடிக்கப் பட்டது. நி லெஹதா கவக்ஷவாடிகளான வஸுஸூபூதிவக்ஷிகளுக்கு ஸெஷகூநா ஸூயாநாருவ ஜூநமென்பதும் பொருந்தாதெனநி க்ஷெவரகைபிலருளிச்செய்தார். காருணெஜாஜெயகா உக்ஷீ யென்பதும் நி லெஹதா கவாடிஹாவஹம். பின்னும் (எக)வது புடத்தில் ஹலீகாரஸூகூபாபுரபகுவே ஸாரணகூமென்ற தற்கு “ஹேவம ஸாரண ஹிவ” என்றபிராட்டியார் வாகுத்தா லேயே ஸாரணகூ லிபிம், சுநிஷு நிவூதிவகுஷெஷுபூ லீயெய்ச்செய்வித்தல் ஸாரணகூமாயிருக்க ஸுஜாத நிபுஹையான பிராட்டிக்கு சுநிஷு நிவதூககூமெப்படியெனில்; சுநாஜா

ஜோதியும் வந்ததால் ஸாவாரியாய்க்கிடக்கிற ஜீவனுடைய ஸாவாரியாவியுத்தியே சுநிஷிநிவூதி, ஹவசுப்ராவித்யே ஹஷ்டபூவதி இவ்விசண்டிகளுள் பூரூஷகாரத்தால் ஹவானுக்கு ஷோஷ விஸாரணம் செய்விப்பதால் வெதனன் ஹவநிபூஹத்திற்கு இலக்காவதில்லை யாகையால் சுநிஷிநிவதடுக்கவும் அப்ஹவானேமிகுட தானும் கூடி அவனுடைய ஸாரணவாரணத்தை யாழீசு ரித்தருளி பூநரவி ஸாவாரியாதே செய்வித்துத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதால் ரக்ஷகமும், தங்கள் திருவடிகளில் கொண்புபொழிதையைச் செய்விப்பதால் ரக்ஷணமலபூஷாமும் முறையே விரிப்பதால் பிராட்டியாருக்கும் சுநிஷிநிவூதியே ன்ன் ஹஷ்டபூவியென்ன யிவ்விசண்டிகளுடைய காயுத்திலும் சுநியமுண்டென்றாயிற்று. இது வடுவெழுத்து வந்தங்களாலும் விரிக்கும். மேலும் சுநிஷிநிவதடுக்கவும் பிராட்டிக்கு ஸாரூப விரூபமென்று வாடிக்கும் பூதிவகிக்கு, ஹாரணாகுசிபு ராவண வெஷிபூதிசுளுடைய ஸாஹாரம் நாராயணஸஷ வானுய் ரக்ஷகெக ஸாரூபியாமிருக்கும் விஷுஷிற்கு ஸாரூபவிரூபமென்று வாடிக்கும் கூடிவடிபே நிகராவாரெனத் தெளியவும். மேலும்வ்வன்பர் மதத்தில் சுநிஷிநிவூதியல்லாதே ஹஷ்டபூவியென்றொரு விசேஷமில்லையென பூவதிவாடித்தில் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; உவாபக பூரூஷகாரகமிரூபக வந்தங்கள் சுநிஷிநிவூதியாபகங்களைப்பற்றி ஸாமதம். உவாபகமே பிராட்டிக்குள்ளது, பூரூஷகாரகமில்லையென்பதும் ஸாதாரஸாமதம். இனவ்யெல்லாம் வசுஷகாஸஸகஸஸ்பூஷாயாபூபுரஸ்ஸீமநாஹவத்தாலுண்டானவை. ஆகையால், வடுவூபாயாபூ பூஸூபூபூ வாரூபூபூமில்லாதவர்களுடைய வார்த்தையாமித்தனை போக்கி ஸாராஸார விவெகஜோர்களுடைய பேச்சன்று' என்றெழுதினது தனக்கே பூதிவூதிபொல் விரித்தது. பின்னும் (எசு) வது பூட்டத்தில், பிராட்டிக்கும் ஜமதூபாரா ஸாஸூபூமுண்டெனில்; அப்பொழுது, 'கூடாபூதி தாதா' என்ற வெஷாபூபூஷுவாக பூங்களுக்கு சு

பூரோண ராவதி ஸாஹிக்கும்' என்றெழுதினார். இதற்கும் வடுவடிமே ஸவடும் உஷ்பராயம். ஆகிலுமிங்கொருதரம் ஸாமுணிப்பதுயாதெனில்; ஸ்ரீஸூக்தலாஷ்டத்தில், க்ஷுபாபுரி தாநா க்ருதெ ததலீஷ்டலீக்ஷயடும் தஜோமுகூயடடுனெதி லாவடி! 'என்றும், வனவம்பொஜநாவா' — க்ஷுபாபுரிதாநா, 'வ துஜிபுவஜிவெஸுதி' வடுவெபூக்ஷாநா வ்ருஹஸூபூஜீ நாதிதயடும்! ஜமவஜை யபூஹுஜிணவதி தததயபுவி ஸெஷலிஷ்டம்! வனஷா ஸம்ஸாரவிஜோயககம்.....சுநமு ஹோவஜெஸ யஜிபுவததநாதி ஆராவ ராசு! வீராக்ஷாதி ரிஷ தெஷா ஹவதநமுஜெண ஸுஷ ராஜெ: ப்ரபக ஸாகரக ஸுருவநாயடா || க்ஷுபாபுரிதாநாஜெவ ருவா' தவத கிம்வநரிதிவாவிஷெதம் ||' என்றும், 'நலிஹ ஹவதாவ ரஜிஸாரி ஜாவனாநா ஜெஸ்தாநா ஜமஉ ராவாராஜெருக்தி: கிம்முஷ்டெ?' என்றுதுடங்கி, 'செதொஜெஸு ஹவஜெ க ரா ஜமஉ ராவாராஜிஸ ராஜிதிஜெவா, ததராவி தவஸரீரி ணதத ருருஜித் ஸவடுஸரீரிகாநமுண ஜெகுவ ரவஜெ ஸஸ ருருதிஸுதிஸிஹ வரஜிஸாரி ஜிவகூபாநதத ராசு, 'ரஜிஸுஜீவபொரெக ஜம்' உத ராஜி ந ராயா' என்றுவி ஸுரித்து முடிவில், 'வனவஜமஉ ராவாரெ ஸதிருவிதகூபாவி த நூவீதிவகூபாவிந விவாராஹடி! நலிஜெஸ்தாநா ஸவட ஸரீரிகா, 'சுருகூபாநுவவதெஸு-1 ததவாவெகயம், 'வ ஹுஸ ரா' ஜிதிஸகூஸக்தி: தயாவியஸக்திஸாவிந ஸுஷுபா விஸூக்தபுவதா! தஜெவ நித ராநாஜி || உஷ்ஹிஹ ஜெ சுநவஜவ ராவ ராநெ ஸாதிஸயஸுருருவ ஸமுணா நித ராவ ராவதாதி! செதொயபூகூணவாயடும் ||' என்று ம்ருளிச்செய்தார். இங்கு க்ஷுபாபுரிதாநா மென்றதற்கு நித ருஜெவரமல்லாதே ஹவகூவரமாகவும் சுணாஹவதிட்களான ஹிண ருமபூஜி வஜாயிகாரி பூருஷவிஷயமாகவும் வ ரா வ ரானித்து, இவைகளே ஸஜிஸுஸமென்றும் மற்ற நித ருஜு வரமாய்ப்பண்ணுமது இ கலாமதமென்றும் திருவுள்ளம்

பற்றி வுாவானித்ததே யிவ்வாகுங்களின் ஸாரதபோஸம். இவைகளைப்பிராட்டிக்கு ஜமஆவாரகரணத்தில் வாயகவு. போணவாகுங்களை நமதன்பர் எழுதியது பூவகடிகாஸுஸகா. ரவாகுதலுமாம். ஏனெனில்; இங்கு பிராட்டியார் நித்யே சூவகிகொட்டினுடனாகையல்லவென்பது அவருடைய மொகா வாயு ரஹவெஸுத்தபாலேயே விரிப்பதால் பிராட்டியாரைமுவ ர்களோடு கூட்டி, “இவ்விதம் பிராட்டிக்கு ஜமஆவார ஸாதி யுட்கொள்ளில் ஸ்ரீஜெஸிகாநுமூவீத ஸ்ரீதாதவாஷ்ட விரும்பமென்றது போர்பவரிஹஸநீயம். பிராட்டி தகைத் தின் ஸுரடுவரடுவாழ்க்கை மேல் “உகயபுயஸுர ஹந” என்று துடங்கி மூன்று சொகங்களால் அருளிச்செய்யப்போகி ரபடியால் அங்குள்ள விஸெஷாயுட்களைக்கொண்டு தெளிய வும். அன்றியும்; ஸ்ரீஸுரதகூ நிரடுவணாநதாரம் ததவீந மாகவே ஸுரூபித்ததால் பிராட்டியாருமீசவராவாதா தகூமே யெனவும் நினைத்தம். அங்கு “ஜமதேஸுப்பதவாஸஸுபம்” என்றுமருளிச்செய்தார். இதையொட்டி “யஸுரவீக்ஷுபோஸ” என்று ஸ்ரீவதாங்கிரிந்ரும் “யஜ டிஹமா: ப்ரோண” என்று ம் அருளிச்செய்தார்கள். இந்த சொகவாஷ்டத்திலும் “ஸ்ரீஸுரகிரீடாழி ஸவெபுஸுரகெந வுஜீதஸு ஹவத ஸாபிராஜோ ஸவக்ஷக்கஸெதி ச்ரீஸுராகெ ஸவெதகூ நுஸுப்பதே” என்றருளப்பட்ட சுவதாரிகையிலேயே ஸாபிரா ஜம் ஸவக்ஷக்கனக்கே யென்று டுயீகரணம் பண்ணியருளிநர். “ஸுரவெஸுரடுவெண” என்ற சிதீயஸொகவிஷயம் முன்பே கூறப்பட்டது. “தபாலஹவீந” என்ற துதீயஸொகவா ஷ்டத்திலும் “ததவெக்ஷயாவி ஹவத: ப்ராபாநுவுஜநாய ஸஹஸவ” என்றருளிச்செய்தார். ஸஹயொம துதீயாவிஷ யம் முன்பே விஸுரெண சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்ரீ தாதவாஷ்டரீதாவி பிராட்டிக்கு ஜமஆவாராஸுபகூயில்லை யென்னவொண்ணது. ஸஹயொம விவக்ஷாபுதிவாடிநாவஸ ரத்தில் பிராட்டிக்குமிவையுண்டெனவே சுணாரவெண உதா

ஸ்ரீகீர்த்தித்தில் ஸ்ரீகீர்த்திகளால் ஸ்ரீகீர்த்திமார்க் கூறியரு
ளப்பட்டதென முன்பே நம்மாலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. வஹு
வஹு ஸாக்ஷி சக்திகளோ பெருமானுக்கு “வஹுஸ்யாஸ்ய
ஜாயெய” என்று பூர்த்திபூரணம் கூறுவதாலிங்கம் ஸ்ரீயொ
ய்விஷ்ணுநாயத்தால் பிராட்டியாருக்குமது உண்டாகக்கூடுமாதை
யால், இதுகொண்டு ஜீவகமென்றது ஸ்ரீகீர்த்திகளாரொருவாகு
வது தத்வஜ்ஞானவாதத்தாலேயாம். இவ்வாடிமுமுன்பே “யதொ
வாஜிபாதி, விஜ்ஞானகாரணாடி” என்ற வஹுஸ்யாஸ்ய
நாவஸ்யாரத்தில் பரக்க உருவாத்ததன்மேல் ஸ்ரீகீர்த்திக்கப்பட்ட
து. “ஆகயிதனால் உபாஸ்யகொவயுக்கு நிரூபாயிக ஜிமக்
காரணகாரணியால் பரஸாதி வுஸ்யாஸ்யமானவைகளில்லை” என்
றடிக்கின்றம் சடக்கெனப் படுத்துப்போயின. இப்படி
ஹெயமான சிவிய ஹெயநவயுத்தில் கூட்டக்கூடாதென்ற
ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
சுலகும். ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
ஸ்ரீகீர்த்திகளார் அருளிச்செயல். ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
முண்டென்றல்லவோ ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
த்தில் விஸெஷணகத்தை சுலகயுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
தெயொத்த நமதன்பர் விஸெஷணகவாதத்தால் பிராட்டிக்கு
உபாஸ்யாஸ்யத்தில்வயம் சுலகயுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
சிறிசில் நாய்ங்குமெழுதினார். இந்த ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
லாம் ஸ்ரீகீர்த்திகளான வஹுஸ்யாஸ்யங்களிலும் துஷ்யமாகவே செ
ல்லுமாகையால் ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
ஹெயநவயுதவாசுமுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
ஸ்லகயுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
யுத்தையாவது, வதிபூயாநுத்தையாவது ஏற்காதவர்களி
டம் “நாராணாயநிதி நாராணயவடி” உத்யாடிகள் வாய
சுங்கெளன்று வடுவடுவகும் செய்தால் ஸ்ரீகீர்த்திமாருமெயொ
ழிப, சுலகயுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு
ஸ்லகயுமறியாத நமதன்பரோடு போர்டிவதிங்கு

‘பத்ரா யஸாரஸ:; ஸஜேஷ்ட க்ஷேராஸ:’ என்ற கருஹ
 ங்களெல்லாம் ஸவதுஷாரஸஸாவெ உவாபொவெய டெஸெ
 யிலும், கிணிக் காவலாவெ, உவெபடிஸாவிரொயமும் ஸுர
 ஸமாய் ஸாஹ வி க் கு மாதலாஸ் வீ டெஸஷண வி ஷய
 டெஷணம் உவபத்ரு ஸஜேமாகுமென யிங்கு தெளிவது.
 ‘ஷணீமவதி’ என்கிற விடத்தில் டணத்திற்கு மஜேநயொம டுதை
 யில்லையாகில் ‘ஷணீமஜே’ என்றபொழுது டணத்திற்குகவெத
 நகூபக ஸூரிகூபொம டுதை யெப்படிக்கூடும். ஆகையானிந்த
 நூயமும் சுஸாமதம். ‘வீதாஜுவாஹதிபஸா ராவவஹஜி
 ஷாபுதம்’ என்றபொழுது இங்குள்ள வகாரங்கள் ஸஜேமவயா
 யுட புதிவாடிக்கங்களாதலால் சுஜே டாநுஜேஷ்டத்திற்கு
 க்குறையில்கை. பிராட்டியில்லாத விடத்தில் விஜேஷணாஜி ஸுர
 க்ஷணமும், பெருமானில்லாதவிடத்தில் சீஜேடாஜிராக்ஷவிகள்
 ஸுரக்ஷணமும் ஸஹிபொம ஸிஷ்ட நூயத்தை டுஜீகரணம்
 செய்கின்றன. ஆனதுபற்றியே ‘யத்ருயத்ரு ஹவாநுஷுதெ,
 தத்ருத்ரு ஹவத்ரு வுஷுதெவ | யத்ருயத்ருஹவத்ருஷுதெ,
 தத்ருத்ரு ஹவாநுஷுதெவ ||’ என்று கொள்வது, ஸஜே
 ஜே டாநுமஜேஷ்ட ஸஹிபு டாயலிலுமான வயுவிஸெஷம்.
 மேலும்; ‘தயொஜேமஜேஹதா: வாடாநூஜாராஜீவயாயவீ:’
 என்றெழுதி வரணாநு என்றிருக்கவேண்டுமென்று காட்டினது
 மிகவும் விஜேஷணாஸுமென்று ஸ்ரீஜேஷ்டிக் டிவஸுருகியால்
 முன்பே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகிலுமிங்கு கூறுவதுபாதெனில்;
 தயொ: என்றது ஜிவவநமாதலால். ஜிக்ஷி விவகைஷ்யால் கூறியது
 பற்றி, வுக்ஷிஜயங்களை வுயகூராம் செய்ததாய். சுஜீகரிக் டிவ
 ணும். ஆதலாலேயே தயொஸுரணாநு என்று வஹுவவநம்
 புயுகூம். ‘ஸ்ரீஜேஹாராயணவரணா’ என்றபொழுதோ, வி
 டெஸஷணவடுவடுவடி கஜேயாரயனாய் நாராயணனை புயாநி
 த்தது. இதுபோலவேயுள்ள ‘மஜேரொஸுடாரஸு கிவீயுவா
 டா’ என்ற ஜேஹாக்ஷி புயொமத்தாலும் தெளிவது. அன்றி
 யும் புஹாபுஹாவாண்களைப்போலேயுள்ள ஸுரடுவபுயுகூ

வெதநராடுவ விசெஷணத்தை, ப்யுயக்காயுள்ள வெதநா வெதநங்கனோடு சேர்த்து வாயகம் சொன்னதும், மாரொவ ம-டுவாநிதெ, நித ஞாமவாழிநீ, நப்யுயமவியதெ, வ்யாவ காவதி ஸாஸெஷாக். 'ஐத ஞாவி-புரணவமநங்களுடைய ய யாவத்தான சுயபாவவொயநாவாவத்தாலென்று கொள்ளவே ன்டுவது உலிதம். 'மாரொவம-டுவாநி' என்றதற்கு வத- ஸெராசீவாஷுத்தில் 'ஐயஸாவாயாநி, விபொமாநஹாணீ த்யு-ஃ' என்று வ்யாவ ஞாமநுனிச்செய்யப்பட்டது.

ஸாராஜீவிகாவி வ்யாவாநாக்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம் றெமுகதபூவின் ஸாரஸாவிப்யாயத்தை வாயிக்காதென்னு மிடம்முன்பே சொன்னோமாகையாலதையிங்குங்கண்டுகொள்வது. ஸாரேந்யமாய், கதபூவிவகூநமநுமுண. வ்யாவாநமெல்லர் முவாபெயமென்பது சூலகாரிக ஸபிவிரொயம். ப்ராவிந க்யதமென்றலோ ப்ராவிநப்ராஜக்யதமான ஸாஸாஷுத் திலுமிப்பவஸாமம் வரும். ஆகையால் ஸாராஜீவிகாகார வ்யா வ்யாநம் றெமுகதபூவிப்யாய வாயகமாகாது.

மேலும்; செஷக்யஜ்ஞாநாடிகளில்லாதே ஹரவீகாரத்தை ப்ராபிபுக்கமாட்டாணுகையாலும், 'வஸாபிபுநுஷ்டவகூதவா' என்று செஷக்யஜ்ஞாநத்திற்கு சுஸாவாவிதாயிகரணங்களான வஸாவகூதிகளுக்கும், ஜ்ஞாதாவான வாஜாயபுநு ப்ராபிபுக்கக் கூடுமாகையாலும் ஹரவீகார ப்ராபிபுனை செஷக்யஜ்ஞாநவீ நமன்று. அதாவது; ப்ராபிபுவிதாவிற்கு தததுஸுமதஸெ ஷுதஜ்ஞாநஜ்ஞாரா ப்ராபிபுனைக்கிழிதலுண்டாகாதென்பது. அன் றியும் ஸபிவபுணத்தை யின்னவிதமென்றறியாதே ஸார-டுவ விராபிமென்றெழுதிவைத்துக்கொண்ட ப்ரதிவகூதிக்கே செ. வியின் வஸ்துவாய் சுதவனவசெஷு விஸிஷ்டமாயுள்ள வெத னனாகும் தன்னை செஷிக்கு ஸபிவிபுக்க அஞ்சித் தனக்கேயெ னதடுஷ்டமிருத்தலால் உகூடொஷம் ப்ரஸாமிக்கும். இங்கு ஸபி வபுணம் ரகூதெந கூடும் ப்ராபிபுநாரவிவம். இப்ப்ரா பிபுனை விவருக்கு ஸார-டுவவிசாடுவது. ஆனதாவிப்ப்ராபிபு

நாழிகளை யங்கீகரித்து ஸ்ரீஸ்ரீரார் பேசினது முற்றிலும் ஸ்ரீ
தாநலிஜை தாருமம். ப்ரதிவாஸ்யியானால் நாஸிகுரீருமம்.
ஆகயிரண்டு வழியாலும் ஸ்ரீருவஹாநிசரமாயிற்று. ஆகையால்
ஹரஹிகார ப்ராயுடனையென்றும், ஸ்ரீஷ்ரீதாந ஸாபாநமெ
ன்றும், பிராட்டிக்கு உவாபஸரீரத்திலஹயில்லையென்றுமித்யா
ஹிப்ரதிவக்ஷி உவிதங்கௌல்லாம் ப்ரதிவக்ஷிதன் ஸ்ரீருவ
த்திற்கு ஏதாவதோர் யொழிதாவாடிசுமான லாஹமுண்டோ
வென ஸ்ரீஸுரே சூரொலிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீதக்ஷிபாஜந கதாவுரான லாக்ஷாஸி
ஸாரிபேரில் பாய்ந்து ஸ்பாணித்யுபாவநாசுத்தால், தானி
துவரையில் ஸ்ரீதிந்யாபெதங்கௌள வாக்யங்களை 'யெழுதி
னதுபோக, அவரே தமது வாணித்யுபாவநாசுதமாக வெழு
தினாரெனவும், அவைகள் தன்னால் நிரலுங்கௌனவும் எழுதி
னது ஸ்ரீதாலிநிவெஸ வஸீக்யுத ஸ்ரீதியின் மதிவிஸெஷம்.

இப்படி கூட. வுடங்கௌஸ் ஸ்ரீதவத்ருங்களை க்ருஷ்ண
ஸுமாமக்கியதும்போராதே வுருவகௌகாநாமென்று சிலவா
க்யங்களையெழுதி அவைகளையும் வண்ணித்ததாக (கௌ) வதுபு
டும் வரைமுல் ஆகப்பதினெட்டு வுடங்கள் நிரம்பவும் சிலவரி
களை யெழுதினர். அவையாவன;— கூடவது வுடத்தில், ஸ
ரணஸஹம் விஸெஷித் போல் உ
வாயகவஸாஸ்யத்தை வெடியிக்கமாட்டாது. என்றெழுதின
தும் கூடவிதம். ஏனெனில்;— இங்கு ஸரணஸஹம் ரக்ஷகமெ
ன்றபொருளை யுடையது. ஈதெதெனில்; 'வரண' என்றதொரு
வடிகள். ஆகையால் ஸரணமென்றதற்கு லாக்ஷாஸிஸெஷி
வரண என்குதால் கெவவரணாசுத்திற்கு ரக்ஷணஸிஸா
லாவிதமாவதுபற்றி அந்த வரணாசாரா, மஹாஸுஹாஸ
நிவீயுபாடி' என்றதுபோல் ஸுஹாஸன நாராயணனையும்
கவயித்தது. அப்பொழுது ஸாரிநாயிகரணும் உஹயத்ருஸி
மானதுபற்றி ஸரணுக்கும் ஸரணென்குக்கும் ஸஹம் வெப
டிமாமகக்குறையில்லை. ந்யாயமிப்படியிருக்கையில் ஸாஹித்

தால் ஸராணஸவத்திற்கு நாராயணஸவத்தை லாக்ஷாநிஸெஷ்டிமாக நினைத்து ஸ்ரீஸவத்திற்கு கூடியாயுத்தைக் கூவித்தேஸீஸ்ரார் தம் ஸுரகுஹமின்னதென்றும் தமதநயஸாஸியுபிந்னதென்று மிவைகளிலுள்ள முண்டொஷங்களை யநியாதே ஸ்ரீஸவத்திலுள்ள ரக்ஷககூத்தையே ஸுநரவி ஸராணஸவம் சுநுவடிக்கிறதென்று சொல்லுதல் கூடாதென்று வரிஹலிக்கவந்ததும், அப்படியானால் தமதிஷ்டத்திற்குக் குறையில்லையென்றதும், வித்யவ்ஸாபாஸஸ்தாடி ஸஷ்வெதம் வித்யவதா' என்றதுபோல் அப்பொழுதுதான் ஐக்கூடிம். தானாகத்தனது ஸவத்தில்கண்ட தன்ராஜகூத்தை ஜாபுத்திலும் ஸ்ரீரப்பித்திக்கொண்டு ததநுமுணமாக உதரர்களை நியஸநாடிகள் செய்வதுபோல் ஸாஸிமுமான தமடியுத்தை வுதிவாழியில்லாதே தாமே ஜயித்ததாகவெண்ணி, அதன்பேரில் பிராட்டிக்குஸவபுரக்ஷககூமொப்பில்; சுகாரவாஹுகூம்வரும், நிருவாஹிகுஸெஷிகூ நியநுகூங்கள்வரும், சுசாரகரக்ஷகூம்வருமித்யாழிவாகுங்களால் ஸடியுஸாஹாணைகளை விவரீதமாக நினைத்து உருஷித்தார். இவைகளும் நேரல்ல. ஏனெனில்; ஸுருஷகாராநாஸசாரகரக்ஷகூமுண்டென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. விஸெஷணசாராசுசாரகரக்ஷகூம் உண்டென்பதும் உகூவாக்யாயுத்ததால் ஸவத்திலும். ஆக உஹபசாரா ரக்ஷகூதமிப்பிராட்டியாருக்கு ஸாமதமென்பதில் வ்ஹந்வதத்தாலும் ததநுமுணநாயவதத்தாலும் விரொயஸெஸமுமில்லை. ஆகையால், 'ஸுருஷகார சாரகரக்ஷகூ விஸிஷ்ட உகூதெஸெஸிஷ்டம் வுத்யவெஸாஜம்.' என்றது க்ஷிகூதம். ஸுருஸாயுத்திற்குப் பையகமில்லாததால் சூஸ்பாஷாயுமேவிசுவாவும். 'ஆகையால் "சூகாரிணஸு விஜ்ஞாநம்" உத்யாழி விரொயமில்லை' ஸ்ரீமுணரதகொஸாடி விரொயமில்லை உத்யாழி ஸீஸ்ரார்பணிப்பால், ஸுதஃ வசூவபுராயுஸஸ்ரீகூதிகள் தம் மதத்திற்கு விராஜங்களென்றும், தாமிப்பொழுது பணித்தநவீன வரிஷா

ரத்தால் போதும், 'வித்யுஷ்வஸாயாஸஸாதி' என்றபடி விரு-
கங்களல்லவென்றும் புகாஸமாயின.

மேலும், கூஎவது வாடத்தில், ஸாவாயாஹுடி' என்று
துடங்கிய சிலவரிகளால் உவமகூணகூத்திற்கு வ்யூபாவத்தை
யாஸங்கித்து ஸாஸிடிக்கத்தால் கவ்யூகிவிமான வஸ்துக்களிட-
மும்இந்தவுவமகூணகூணகூணம் கூடுமென்றார் இது, 'மூஹஸ்யா
ஹுடி'விதா' என்ற வொலிஸவாதிதம் போலும், 'கடுவெஸ்யா
யாஸு-தாவயா' என்று பூயுரம் பண்ணிகைத்த ராஜிவாக்யம்
போலும் மிகவும் ஹாவஸஸம். அன்றியுமிதன் 'செவமாய
முணவிது' ஹாடிகளுக்கும் உவமகூணகூணகூணவந்து கவ்வான
த்தில் வொஹுசுடிஷிமதத்தில் வாதம் ஸாவாயுமாம். அ-
ந்நவனன்க்கே டயா ருதமதவ்யுடும் சுநயுடாவஹமன்று.
அல்லாதம்;—பூதடிநாடிவிடி ஸாவெஷிஷி வாரிதாதி!
கடுவதநவலிஷாசெவதநஹ விசெஷணஸ் || என்றதால் முண-
விது ஹாடிகளைப்போல் வெதநரூபமான இவ்விசேஷணமும்
கிதாந்தவாயமாயும், சுதவனவ யடுபடிபுட்பால் கவ்யூகிவி-
மாயுமிருப்பதால் பிரித்துக்கூறியது, கலாமதம். மேலும், 'கடு-
'கூடி-ஹுதாவொடி வாகாயவாகூடி ஸீஜாயமொவபெசு' என்-
றது போல், உதூரவணத்திலுள்ள ஸீஜைத்தை போதும் தமது
ஹொக்முரூபிதப்படியொத்து, ஸுரோநாயிசுரணமாய்ப்படிக்கப்-
பட்ட வடுவடிவணஸு ஸீஜைவொடித்தத்தமது முரூபணித்-
தவிவரீதாயுத்தில் தள்ளவேண்டிய ஹுராவெஸால் எப்படி-
யாவது பூவாஹத்தில் பூகெஷிக்கஸுரிப்பது கடுகாயுடும்.
ஆகையால் உதூரவணத்திற்கு யாடிஸமுண ஹொஷாநு தரவி-
வதுவநமோ, உவபதிவதுவநமோ அவையெல்லாம் வடுவடிவண-
ஸு ஸீஜைத்திற்கும் துஷ்யமேயாகும்.

மேலும், 'கேதுஷ' வ்யுத்யம் இங்கு பூதெதுகமாய் கி-
த்யுபொமத்தையே கூறுவதால் ஸீஸவத்தால் வுரூஷகாரகூ-
த்தையும், கேதுப்பால் கிதூநவாயகூத்தையும், கிஷ்டுஷிக்கத்-
தட்டில்ல, ஆதலால் 'கேதுஷ' கிஷ்டுத்திலிருந்து கொண்டு

நாராயணனோடு ஸ்ரீக்குள்ள நித்யபொமத்தை உறப்பிக்கின்றது. அதாவது; உலயர்களுக்கு முள்ளவெஸிஷ்டு உயீக்ரணலாவ நடுமெதகமென்றபடி இவ்வயுத்திற்கு, 'நித்யாநவாயாழ்' என்றஸ்ரீஹட்டர்ஸ்ரீஸுருகிஜெரும. அன்றியும், ஹாஸ்கரணை ஹாஸ்ஸானது சுதிஸயிப்பிக்குமதுபோல், 'சுவாஹாஹுயாஹெஸாய டுஹரி' என்றபடி எம்பெருமானைப்பிராட்டியார் சுதிஸயிப்பிக்கைக்கும் விந்ராயமில்லை. இந்த நித்யபொமாயுத்திலுள்ள ஜிதூப்வத்யபத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஜெஸிகனும் சுவ்யுகிஜவஸ்து விற்கு ஸ்ரீபோது என்று ஜெயீட்யபவத்யலாவெக்ஷமாக ஸாரீரநாயிகரணும் கூடுமோவென்றும், வ்யுகிஜமாகிய 'கீதிட்யஸீவடாக் நாரீணா' என்றும், பூவில்வாழ்மகளாய்' என்றும், 'ஜெயீட்யபவத்யபிராவெக்ஷமாக ஸாரீரநாயிகரணு'க்கூடுமோ வென்றும் சிலர் சொல்லும் வெஜாடிங்கரிசண்டும் ஜெங்கள். எந்நனமெனில், 'தஜுணலாரகாதுதுவெஜெஸு: ப்ராஜேவக்' என்கிற ந்யாயத்தால் ஜோநமணத்தையிட்டு ஜோவைஜோநமென்றுசொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'ஜோநவாநு' என்றுஜெயீட்யபவத்யபாநிதமாகவும், ஸாரீரநாயிகரணு முண்டாகிறுப்போலேயிக்குக்குறையில்லை. ஆகையால் ஜெயீட்யபவத்யபோதத்தைக்கொண்டு வ்யுகிஜமென்றுநிஸ்துடிக்கப்போகாது. 'நரவதிரெவஸவெடுதொகா: உத்யாடிகளிற் போலே வீவக்ஷாநாரம் ஸஹாவிதமான வீடத்திலிப்பவத்யபயில்லாத ஸாரீரநாயிகரணுபோதத்தைக்கொண்டுவ்யுகிஜமென்றெண்ணவுமொண்ணது. இங்கு உவாயடிசெயிலும் மலடிசெயிலும் ப்ராணங்கள் நித்யபொமத்தைச்சொல்லுகையாலும் பிரிவற்றபடிசொல்லிற்றாயிற்று' என்றருளிச்செய்தார். ஆனதாலிங்குள்ள ஜெதூவ்வத்யபம் நித்யபொமத்தையே கூறுவதென்பதுதொகாநாயாபுர் ரஹஸ்யப்படிக்கும் நிஸுஸாயம். ஆனபின்பு 'ஸாவாயாஹடி: உத்யாடி'வெக்ஷணைஜாஹரணங்களைக் கொண்டு வ்யுக்காக்குவது விவஸிக்ஷுத்யமல்ல. இப்படியே லெதூஷடித்தால் சுஜேதப்ராஷிக்கு நாராயணனையே சொல்லிற்றென்பது, 'ப்ராயாந்யாநி

பூயத்தால் வஜிரோத்ரவஜெஸமென்கைக்கு விஸெஷநியாதி
 கமில்லை பென்றதும், நாந்யாபாஸுக்ஷணஹவெக்' என்றதால், ஐத
 ராகாரங்களுக்கு சுலாவம்சொன்னதும், 'வெனதஸ்யாஸு விஸெ
 ஷொயம்' என்றதற்கு 'வெனதஸ்யா: சுயஹி விஸெஷ்ட' என்ற
 ஸுரஸாங்கத்தை விட்டு வகாரம்ஸுபுயாயபுஷ்டம்ஸ்வென்
 தும், இவ்வயுடும் சுபுக்ருதமென்றும், 'திவெனதஸ்யாஸு, ஐஜே
 விஸெஷ்ட; உவாயகுவபுரஸுஷகாரகாரபு. ப்ரதிநியதய
 ிபு' என்று வபுஷ்வலிதம்' என்றபடி ஸோகத்திலில்லாதவடி
 ங்களை ஸாலஸ்யபூரெஷியில்லாதே கூட்டியும் வநங்களை மாற்
 றியும் சிலவரிகளை பெழுதினதும், உவாயாகாரநிஷெயவரமா
 ன வாக்யங்களேயில்லாத திருக்குருகூர்பிரான் பிள்ளான் அருளி
 ச்செய்த ஆராதிரப்படிமுழுமையும் தம்வலிபாதுமாகிய உவாய
 க்விவாரணத்திற்கே ஸாயகமென்றெழுதினதும், ஸஹிடொ
 மஸரிஷ்டந்யாயமறியாதே 'கஹரெவெத்ராதி வாக்யங்களிலுள்ள
 வனவகாரத்தைக் கொண்டிராட்டியாருக்கு ரக்ஷகஸுமில்லை பெ
 ன்றெழுதியதும் (புஷ்டணினீநிவாஸெ) என்றுதுடங்கியதால்
 வனததிதரஸுயுங்களிலுள்ள புஷ்டநாராயண வரஸுபுரஷாதி
 ஸுஷங்கையுடைய ஸ்ரீஹாஷுபஜிகளெல்லாம் 'தாவனிஹரிநா
 ராமி' என்றதுபோல் உவகூரெவாத ஸ்ரீஸாஹித்யபுயொமத்
 தால்ஸ்ரீவிரிஷ்டநாராயணவரமென்றறியாதுஸ்ரீஹாஷுத்தில்பிரா
 ட்டிக்குஉவாயகுவஸுபுஷகவாக்யங்களில்லையென்றெழுதியதும் ஆ
 கபிவைகளெல்லா மிதுவரையில் ஸுஷ்டமாய் யாருமறியாதே ஸுபு
 மாய் அறிந்திருந்தவர்களுக்கும், ஸெஸுபுஷ்டெவெஷ்வஸியம்
 ஸ்ரீஹவஜ்ரோநாஸுவிபாதுத்திற்கு சுபுபுஷ்டம் விராஜமும்
 கெவயுஷுரபுஷகவித ரோத்ருமென்றுதெளிவாய்த் தெறிந்து
 கொள்ள ஸுசுரமான வோர்வழியாபிற்று.

மேலும்;— இவ்வன்பர் வுஸுக்த்தால்வநஹுஷணதஸ்ரீ
 ரோரெஸுமுதலிய வுஸுக்ங்களும் கூட எல்லோருக்கும் வபு
 வெபூத்ரவிராஜவாக்யஜிபிமாயுள்ள வோர் சுயாரோத்ரு வுஸு
 கங்களெனவு மறியலாயின.

இவ்விதம் ஸாகௌதராபாநாஜிநீஸ்வரவாடம் முடிந்த
தால் ஸ்ரீமீமோகாபெஸிகனைபிவர்மொகாவஜைநத்திற்காக ஸ்ரீஜெ
ஹஸ்ய த்யஸாரமருளிச் செய்தாரென் றெழுதினதைவதுவ
உயநிஷ்டாபாஜனங்க்கிஹிபவிவிஸ்வஸிக்கவழிபேயில்லை. அ
ன்றியும் ஸாஸாரனுடைய ஸ்ரீதியின் அருமைபைப்பற்றி ஆழ்
வாரும் ஸக்யபாணித்யாடிகளைக் கொண்டறிவதாரிதென்ற கருந்
துடன் 'இறை நிலையுணர்வரிது' என்றருளிச்செய்தபடியால் ப்
வ்யுதிநிப்யுதிக்குஞ்ஞாவுத்தையே தைவிளக்காகவுடைய நம்
கு அந்த ஸாஸாம் ப்ராணித்தபடியே கஜ்யுவலமம் பண்ணி
டக்கவேண்டு மென்றவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஜெபாபிகாரத்தில்
ஜெஹாஹாதவநமாக டெவமொஹ்யஷா வானெடுஷா ஹெ
தா டெடிவிநிரயட்கு | வயிராபவடெவாத வகிப்தவ்யுஹி
டெதவிணா' என்று கவிதாசிகுலவிஹஸவடதஞ்ஞவ தஞ்ஞ
டிதெடாஹ டெஸிக்ஜமருளிச்செய்தார். 'சூவாயபூயீநொஹவ'
ஐத்யாடிகளும்; டெஹதாஹகாதே சூவாயபூன் உபடெ
ஸிக்கும் கடிபுத்தில் ஜெஹாவிஸ்வாஸத்தோடு கூடிவதிட்க்கல்வாசி
வையுபாவிக்கு ஸிஷ்யன் ஹாழியாவானென்றகருத்துக்கொண்ட
வை. இஹைவிட்டு வ்யுபுமான கூதகடிங்களைக்கொண்டு ப்ரா
பாணிகூடிபுத்தை திரஸாரம் செய்வது சூவிக்ஜத்யுமன்மென்
னுமிடம் வடுவெடாஹ்யதவந வரிசும். பின்னும் சூவிக்ஜா
கூடிபுஷிகளுடைய கொட்டங்களைல்லாம் வடுவெடாவாயபூரால்
டாகிணாத்யுடாபாஹஸிடுகெஷ யென்னும் மூலத்தில் விஷ
ரொணஸ்யேபிபூலிதங்கள். அது அப்பொழுதிய வடாதாபு
வீவகிதிகளுக் கென்றுமிது ஐதாநீஹநவடா வசிக்ஞாக்கென்
றும் ப்ரவ்யுத்யுமனவை. அதையன்பர்கண்டிருந்தாலும், கேட்டிரு
ந்தாலும் ஸ்ரீதக்ஷபுக்காஸிடுகெயெழுதார்போலும். அல்லா துமிவா
து மாராவான ஸ்ரீஸெஸுமகூண ஸூநிக்கும் வாராவாயபூனா
ஸ்ரீஜெபாபாபாபூருடைய கவ்யவஹிதஸிஷ்யான ஸ்ரீநிவாஸா
வாயபூரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீவாஷ்யாபூவிவரண ரடுவமான
தடுலிகாவ்யமூலத்திலும், கணரவெண ஸ்ரீக்கு உவாயகும்

ஸ்தூபுராயலிஜமெனக் காண்கலாம்.)ந்த ஸ்ரீஜெடாபயா
யுர் ஸ்ரீமீமாரானெஸிககுவாவாது. மென்று ஸ்ரீதகாவு காஸி
கையின் முகவுரையே காட்டுகின்றது. ஆனதுபற்றி மததன்ப
ருக்கு ஸ்ரீஜெடாநெஸிககுவாகுபிதஸ்தூபுராயமே சுவரணீ
யமாக வேண்டிமிருக்கஇதை விட்டு மொகாயாயு ரஹஸ்ய த
ஆரவ்யாநாழிவிஜமான சுவலிபர்னத்திற்கும் வரவரலிகு
வருவாவுவஸாகுத விவிதங்களுக்கும் ஸ்ரீஜெடாஸிகவிஷுலு
கிகளை மபமம் பண்ணுவதற்குப் புறப்பட்டது சநாவஸுகமே
யாம். ந்யாயமிப்படியிருக்கச் செய்தே கெவவஸுய்யாரண
வகுவாதத்தால் ராதும் தாம் தம்முடைய ஜீவலிபஸ்தூவ
டாயமானஸ்ரீஜெடாஸிகாமுமீதஸக வயத்தைமறந்ததும், ப்
திவடமாபெழுந்தவாராவித்ததும் போராத்தே மாராவாரவ்வெ
யின்னதே ஸாவ்யமென்று நிமிமிக்கச்செய்தே ஸ்ரீஜெடாஸிகனை
மறந்ததும் சுதிவிஸயகரம். ஆகையாலும் ேமீஸாரருடைய வா
க்யாபுடங்களை நெவஸுகிகள் பார்க்கிலுமிவரை ஸ்ரீஜெடாஸிகவி
ட்டென்றும், ஸ்ரீஜெடாஸிக வகுவாதிவன்றென்றும் கூறக்கூ
ர்கள். ஆகையா விவர் எழுதிய ஸ்ரீதகாவு காஸிகையிலுள்ள
கௌவது வுடத்தில் காணும் மொகாயு ஸ்ரீஜெடாநாய
வரவொமிக' மென்ற வகிக்கிற்பட்ட மொகாயாபுபுதுதிகள
ன வாலுனாகுடிவிகளின் லிபானும் சுவலிபானுமல்லா
தே ஸுலிபானுமாகாது. ஆனபின்பு ஸ்ரீஜெடாஸிகாமொவா
லு ஸாஜி ஸுபுராயங்களாகிற திருவடாக்காராய வரஜேஸாகம்
போன்றிஞ்சுத்யவஸுபங்களான மூன்று ஸுபுராயங்களும்,
வஸ்தூபுராயபுததுகாயாயுட்களும், இவர்கள்ருளிச்செய்த
ஸ்ரீஸுருகிகளுமே ஸாஸிகதமங்களாய், ஸாயுடுவஜீவங்களா
ய் விவடிவிதங்களாய், ஸ்ரீமவடாஸிநாஜலிபானுமாமுண
ங்களாய், சுதவஸமவடிவிதங்களாய், ேவஸுமவடாவிக்குவெ
து ஸுருதிங்களாய், மிகவும் சிறப்புள்ள வைகளாயுமுள்ளவை.
சுதிமலீரமான மலாரெஸுராதஸ்ஸுக்கள் போலும் சுதிவரி
ஸுலிங்களாயுமிருக்கும் ஸுலிவகி ஸ்தூபுராயத்திலுள்ள

வதிமஹீராயுட்பு பூதநீலவருத்திகளிலொன்றையாவது ஒருங்கே
பொருவர் கூபிகரிக்கவும்வனகஜநம்சுநமென்றால், ஸவடாயுவி
வரீதமாயுள்ளவோர் வவநவருஷணமோ சுதிமஹீரஸாடி
ஐமாயிருப்பது. அன்பரது இப்பணிப்பெல்லாம் விதிதகுவா
தமல்லாதே கெவலா ஸுஸூரியஸா கெதவாகுஷவாதிகெவநரீ
தூமாம். ஆனதால் உவாஸுபிகள் ஹரித்து செலுருஷி
தவூவெஸம் செய்ப இனியவகாஸமே ஸாஹவியாது. கெஹ
நொடராவவனான வனுக்கு சூவிகூமே சுதூனாவமாதலால்
கதிகதிபயமுடங்களுண்டாயினும், இதிலும்தவணிதமாயினும்
உவணவணிக்கிற்கு கவடிருராவதுதையறிவதரிதாரு மாப்போ
லவேயாம். ஆகியவ்வளவால்ஸவஜாடிதிவிவகூணா'என்றபூர
கத்தின் கருத்து ஸவடிபூரணங்களாலும், தடிநவெதஸவடி
நூயங்களாலும், வருவடாயாடிஅதிதங்களாலும், சூவாயு
வராவராமதாவிலினாவாரங்களாலும், கலாஜிழமான வணு
கூரணபூவூதியாலும், பெரியபிராட்டியாருக்கும், வாராஷகா
ரகொ வாயகொ வெபகுவங்களாகிற முன்றகாரங்களு முள
வெனவூகாஸிப்பிக்கலாயின.

உதி கரோடுவெயிஷ்டு வாடிஸம் வுண்ண-ஃ ||

ஸ்ரீதஜஸ்ரீமதுதவிருவாடா: ||

யாதாவஜ்ஞ ந ஹைதவெஹிகரோவெஸரிஷ்டுஜுத்யஜி,
 தபூதிவெபூத வஸுவாஜாநதேவிநம் கஸா சுவொவஜு
 நாம்! ரொகாவயபூக்யுதம் நஹஸுஜேவிநம் ஸ்ரீஹாஷ்டு
 ஜுஷ்டம் தத வஸுநாமபூஷிதிநூகணாயணிக்யுதம் தசு
 வணநாமெதிவா ||

சமீபத்தில் நெதர்லாந்து நாடு அரசாங்கம் ஸ்பானியில் இருந்து வந்தவர்களை அங்குள்ள கிராமங்களில் குடியேற்றுவதற்கான திட்டம் தீர்மானித்திருக்கிறது. இது போன்ற திட்டம் எல்லா நாடுகளிலும் இருக்க வேண்டும். இது போன்ற திட்டம் எல்லா நாடுகளிலும் இருக்க வேண்டும்.

சூதாவஜிநத்திற்காக ஸ்ரீவெஸிஷ்டுமானது ஸ்ரீஜெயசோனெடி
ஸிகனல் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றும், அது வரஜியாகா
யுமென்றும், இதைக்கண்டு ஸாசலிகர் சுவாதவதீதியால்
ஹ்மிக்கப்போகாதென்றும் காண்கிறது. இவையெல்லாமய்யாபு
மானுவிதைப்போல் ஸாஜெயாவாயவாடிமத வஹுவியவாடிங்க
னாயும், ஸவபுபஜிஷ்டுராவத்யாமாகி திஷ்டுராவமான வா
டிங்கனையும் பாக்க ஸ்ரீவெஸிஷ்டுவாடித்திற்கு முன்னந்த பூதி
வகிபையக்குறித்து அருளிச்செய்தாரென வாஜொலிக்கி விவைச
ளும் ஸாசுதர்களுடைய சுவஜிநாயுமெனக் கூடாமையால் ஸ்ரீ
வெஸிஷ்டுவாடிஸாசுவஜிநாயு மென்றதும் ஸஜெஸமல்
ல. ஆனால் உண்மையாதெனில்; லொகாவாயுதால் செய்யப்ப
ட்ட ஸவாடிஸாஸவஸுங்கள் முழுமையும் ஹவஜாஸாநாஜி
பொகா ஸ்ரீவாடித்திற்கினங்காதுஸாபுடியடிவாடிமானதால்
அந்த ரஹஸுஸுடிஸாபுடிஹ்ஞகளை வண்ப்பதற்காதவும், வனத
நாடுமாய் ஸதாபுடியாத்தின் நிலையை ரகிப்பதற்காகவுமி
தே திக்ஷவரகாடி ஸாரஸாரானுமான ஸதாபுடியாயுடி
பூதிவாடிஸுடிஸுடிக்களை யருளிச்செய்ததெனத் தெளியவும்,
லொகாவாயு ரஹஸு வஜிகளெல்லாம் ஸடிஸுயாயுதுங்
களல்லாதவையென்று முன்பே பலபல விடங்களிலும் ஷபுஜா
ணமாய் உடாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீஜெயவஸுத்யஸாரஸுஸி
ஜாவாயஸாஜெயாவாய பூவாவரகா பூவாவஸுஸுயிகா
ரங்களில், “சிலர், சிலர்” என்று வடுவடுவகும் செய்யப்பட்ட
வைகளெல்லாம் லொகாவாயுரஹஸுங்கள் பேரிலேயே என்ப
து மூலாவலொகநத்தால் ஸிபிமாகும். இவ்விதமாய் வடு
வடுவகுகரித்து ஸதாபுடியாயுடித்தை திஷ்டுடிம் செய்த
ருளிடிருக்கச்செய்தேயே, கஸாவிவாதபூவாயுடிதுங்குட வெ
ஸுஜாஹாஸன் கூறுமாப்போல், ஸ்ரீஜெயசிகலுக்கிகளும் நமக்கே
கூடுகடுமென்று தகவத்யாயிகாரும் துடங்கி சிலவிகாரவா
குகளுக்கு ஸுஸிபாநாகடுமாய் நயனம் பண்ணப்பாப்
பதும், ஓடுவில் அதுவும் மாட்டாதே ஏமாறுவதும், வெஸுடு

ஷடெவெஷவஸஸியிகளின் ஸங்கெதகூதும். ஆகையாலிதே ஸீ
 ஸீஸாரும் தமது வுஸுகத்தி விவ்விதம் ஸ்ரீஜெஸிகளை விவ்
 வஸகாராக யெழுதி வெளியிட்டார். ஸாகூஜிதவரிவாடியின்ன
 தென்பதை ஸ்ரீஜெஸிகாநுமூஹீதவாஜிசஹமரஹஸுத்திவி
 னியாவது பார்த்துத்தெனியக்கடவர். இப்படி வடுவெடூதர
 விரொடமாய் எழுதிவெளியிட்ட ஸ்ரீதகவநிணாயுகாமதவிஷ
 யம் முழுமையும் நமதிந்த ஸ்ரீதகவநிணாயுத்தில் இவ்வளாலேயும்
 ஸவ் ராணமாய் வாய்க்கப்பட்டபடியால், ஸ்ரீஜெஸிகளு ஸ்ரீ
 ஸுருதிசுதன்நயுபுரங்கென்றுசில வுடங்க்ளாற்கூறி,ஒரு
 வில்தனதநயுபுருதிவாடிநமே யென்று ஒப்பி, அதை ஸாகூவி
 ஷப மென்றும் துஜித்து, ஆகிலும் ஸ்ரீஜெஸிகாநெஸிகெரு
 கஜெஸிகாலிபுரபங்களை விகுராயிகரணநூயப்படிஸரஸப்
 படுத்தவேண்டு மென்றுமெழுதியதும் கருடஸாகூதிவாடிதஸ
 சிம். ஆகையால் வடுவெடூதரவிரொடமாய் ஸாகாவஜிசுநவ
 ரமென்பதும் நிரஸம். (கஉ)

ததவராமொகமாராநுஜணநவகாரஸாடுவொ
 திதநீதுலாவாசு | ததாபுலுதெவ உதவீ
 வெஷவம் கூவினரலிவம் வறுஜுஸுதெஷு || கக ||

தத உதாதி || ததநனாரம் மொகாவாயுரும் ஸ்ரீஜெஸிக
 னால் வணித்தருளப்பட்டதன்பேரில் அதற்கு ஜணநமாகவதன்
 மின் ஸாகூஜிபரான யாதொரு நூயமும் சுலஹுமாய்ப்போனதால்
 யாதொருமூயமும் செய்யாமல் ச்ருஷ்டிவேஸையிலேயே வீற்றி
 ருக்க, அதுமுதல் அழகியஅந்தஸ்ரீவெஷவஸவ்ஷுடாயம்வேறுப
 டாமலொரேவிதமாகக்காணப்பட்டதன்றோ. (கங)

அவ்விதமிருக்கினும் மூயாரஹத்தில் நாம்கூறியபடி சிற்
 சிலர்;—

விஷொஜிபூபிரதஸுராயஹஸுருகாரவிஹூபெடு,கா
 ரி.காஜிஸவபுபுஸ வததா யுபுஜிவிஷிஸிஜி || வனதா

ஐங்குலம் பூவூரிகாரணெ பொயாநு பூவையாநு வ
ஹநுயாப வுவிவழாராஹ வயிகொ வுயாப
தெததவவநு || ||க

॥३५॥

என்பெருமான் ஸுனியிகளுள் ஆழ்வார்களுகந்தருளிய லிஷ்ட
 டெஃரீய லேஹாங்களைத் தாங்கள் ஸூக்ரீதத்துக்கொள்ளவேண்டுமெ
 ன்பதற்காகச் சிவசூலம் போன்ற குறியையுடையவர்களாய், அத
 னாலேயே மிகவும் தாஹிஸஸூகிகளாய்க்கொண்டு மற்றவாஹுக்
 கனோடு எப்பொழுதும் வாஹுநூகாயங்களால் கஹம் செய்கின்
 றனர். மேலுமில்விதமுள்ள கஹத்தை வூஹிபண்ணி வைப்பதி
 ல்லாஹக தஹங்களான பற்பலபூஸ்தகங்களை, ஹாஹஹஹமாகும்
 வழியில் நடக்கப்பட்ட எந்த ஹஹஹஹ ஹாஹஹஹத்திற்காக வூ
 கஹம் செய்தாஹோ, அவையெல்லாஹோஹில் அவருக்கு வூஹ
 ஹங்களாகவாஹின, ||கஹ||

ஸ்ரீஜோலாநாயகபுரம் பூவுதி மாராவரெருங்குணவ
புலாவொ, வெலானாநாயக நாஜி: வரமாராவரா
யுடலு, பஸுனாநாஜி: | ஸ்ரீஜோலாவகெடு பூ
திதேவநாயகாஸ் கொலாவொகொ. ஜோலாபுலு பூ
லகூரம் கும்பி விதே கொலாவொகொஹு ஜோலா ||கடு||

॥६५॥

ஸ்ரீமே ஷாஸ்திராய நம: முதலிய மார்புக்களால் ஸ்ரீமே ஷாஸ்திராய நம: திருநாமத்தை யுடைய வரலாறுபற்றி ராகும்வ ருஜிதருடைய புவாவமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அறிவில்லாத அவர்கள் அதை நோக்கக் கூடவர். மேலும் பிறவிவசிகளுக்கு அழகிய வெடான விஷய கவிவாடிவிஷயத்தில் எதிர்த்தட்டான வடுதொதி வாடிஸரிநா யுமாக இவ்வெடானாஸாயுருடையஸத்தகுவினிமுதலியவை களான ஸ்ரீகொஸாவடுகநமும், ஸ்ரீமே ஷாஸ்திராய விஷய த்திலோ ஸகஸம்பூடிய விராஜமான வாஸுனாகுடிவி ஶித புகிநிபத வுஸகாவடுகநமுமாம்.

||கரு||

॥ ५८ ॥

இவ்விதம் ஸுதேவா நிரெவா வஸீக்யுத. சீநவஸுர்களான
சிற்சிவர்;—

வெடானாநாயபு வபுஸ்ய ஸம்புடாயெநவிக்ஞதா ।

யதிகெவி அபெரொஸெஹ்மநாயெநவிக்ஞதா ॥ க௬ ॥

ஸ்ரீதெவானாநாயபு வபுருக்கு ஜெநாயுடாதிஸம்புடாய
விஷயத்தில் சுநவிக்ஞதைபுண்டேனக் கூறுவாரேல்; இவ்விதம்
வெடானாநாயபுனென்ற திருநாமத்தை ப்ருஸாதித்தருளிய வ
விக்ஞனான ஸ்ரீராமநாயனிடமே அவ்வநவிக்ஞதை கூறப்பட்
டதாகும். ॥க௬॥

ஜகம் காவஸ்ய டொஷாதவிவாருஷக்யதா ஸாயுசீ
மபுபுவெஸாக வாவாயிக்யாஜ ஹஷாதிஷு கும்பி
யிபாஹாஷுக்யஹிமஹாஜி | தியூரெஷுகிஹுக்யாபி
யதஜிதி தொவெஷு-பாயபுவக்ஷா ஸம்பிஷ் ஹணுஸா
பாஷுகிவதிஹுஷபம் நஸுரெஷுவதெஷாஷு ॥க௭॥

இவ்விதம் கயூக்யானுமான காவத்தின் டொஷத்தாலும்,
முவ்வாபிரப்படி மாரூவராவரைமீலும் சாதஸாவாதத்திலும்
கூறியபடிகவி வாரூஷனேஜிதித்து அக்கவிபுருஷனாற் செய்யப்
பட்டவ்ஸாயுவான்வஸீயத்தில் ப்ருவெஸத்தாலும், ஸயம்வாவா
யிக்யத்தாலும், ஸ்ரீஹாஷுகிகளான ஸ்ரீஹாஷுகாரஸ்ரீஸ-ஞக்
களிலுள்ள சூதெடாவவம்ஷமம்ஷம் ஹாஷுகு வாரூஷ்
நம்உத்யாதிஷுகிகளாபிலுத்தாலும், சுதவனவஸ்ரீஹாஷுகாரந்
டைய நிம-ஹத்தாலும், திரெஷுகிஹைந்த வெனதிஹுங்களாக
கந்தைகளில் மிகவுலிபாமத்துடன் கூடிய வுசியாலும், ஸ்ரீஹ
ஷுகாராதிதெஜிஸிகங்களுடைய சுவதாரஹுதரான ஸ்ரீஹிம
ரோஜிஹாபெஸிகநு திருவடி ஸம்பம்மம்ள்ள ஸாயுக்களான
உதேஸுஹணர்க்கையடிக்கடி திருணங்களாலும் ஹிம்ஸிப்ப
து கொண்டெண்டான சாவத்தாலும், அப்புகிவடர்களான

செய்துவிடவெவ்வார்களுக்கு இம் ஸ்தூபாபிஷ்டத்தில் வ
ராஜாபாபுன ஸ்ரீநாஷிகாராதி சுவாபுர்களுடைய -திருவுள்
ளமின்னதென்று தோன்றவே தோன்றது. இவ்வளவையேதிரு
வுள்ளம் பற்றிமுன்பே ஸ்ரீசெஷிகனும், ஹரிஹரே, ஸாவ்யத
யே, பிசெஷெணகஸிஷநுஹதி 1 ஸபிகதவநிஷிதநியிஷிஷெ
ஸிகஷிதந வகஷாஷிஷு ॥ என்று அருளிச்செய்தார். ॥க௭॥

வனவம் வந்தீரவம்ஸாம் ஸுஜிதிநினை ராவாஜிதும்வடாடி
 ஞா ஸ்ரீமீ வாஸுராஜாநாஜிமிகுராணா ப்ராவுஸதம்
 ப்ராபயி ஸ்ரீமீ அஜாநாஜிமிகுராணா ப்ராபயி
 யுகஸம்யந்தெயு ஸகெயுமாவெயுத ஸுத்யாக்ஷஸி
 தமிராஸாய கொஸுபுக்ஷஸி ||

[illegible]

மேலும்;—

வெடானை அக்ஷணாயெடுண க்ருதஸ்ரீ-தக்ஷநிணாயுயெ!

பிரெதெவவதம் உவெதெயாவெடுதானாவெடுஹாரிணை: ||கக||

ஐதி ஸ்ரீ-தக்ஷநிணாயுயெ உதூரஹம்!

ஸ்ரீ-தக்ஷநிணாயுயு வஸுவணை: ||

இவ்விதம் ஸ்ரீவெதானைபிரெதெவவதம் செய்ப்பட்ட
இந்த ஸ்ரீ-தக்ஷநிணாயுயெமென்ற ஸ்ரீகொஸமானது உவநிஷத்து
கனிநுள்ளிலும், ஸ்ரீவெதானைவாயுவபுர் ஹுதயத்திலும்
கிருவினாயாடிக்கொண்டிருக்கும் அக்ஷநாராயணாதக ஹிவ்ருவ
கிருதெய க்ருதெத்தின் பெருட்டாகக்கடவது. ||கக||

வஸுவணை: ஸ்ரீ-தக்ஷநிணாயுயவிவரணை: ||

ஸ்ரீதெவெதானைவாயுவநை: ||

ஸ்ரீதெராரைபிரெதெவவதம்: ||

ஒடி ||

த க்ஷ க்

